TAHEREH MAFI

AUTOAREA SERIEI ATINGEREA LUI JULIETTE

UNELTIRI FĂRĂ SFÂRȘIT

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI UN REGAT ÎNTREȚESUT

TRADUCERE DE IOANA BENA

LEDA EDGE

Tahereh Mafi

Seria Un regat întreţesut #2

Uneltiri fără sfârşit

„Mafi imaginează o lume complexă, bazată pe unele concepte islamice, precum şi pe poemul epic persan *Şah-Namé,* şi continuă să construiască o proză convingătoare, îmbogăţită de rafinatele tulburări emoţionale ale unui nefericit triunghi amoros, lăsându-i pe fani disperaţi după o continuare. O apariţie necesară, superbă şi deopotrivă chinuitoare!”

Kirkus Reviews

„Talentul lui Mafi de a scrie şi a inventa lumi extravagante străluceşte încă o dată în această continuare emoţionantă care promite extrem de multe pentru volumul viitor, pe care abia îl aştept!”

Vilma Iris

Şi soarta oare de ce pe prinţ răsfăţă
Cu luxuri şi plăceri umplute de dulceaţă,
Şi pradă apoi în crude mâini îl lasă,
O moarte hărăzindu-i nemiloasă?

Doar înţeleptul ştie că în a lacrimilor vale
Loc nu-i pentru dreptate şi facerile sale.

Abu al-Qāsim Firdousi, *Şah-Namé*

Despre al meu sfârşit să îmi grăieşti.
Când mi-este scris să las cele lumeşti?
Şi cine moşteni-va-mi trebile regeşti?

Unu

— Nu! A strigat Kamran. Focul...

Cuvintele i s-au stins pe buze.

Privea cum Alizeh se năpustea înspre flăcările care-i ajungeau până la coapse, urmărind totul cu o uimire atât de adâncă, încât s-a lăsat moale la pământ, simţind doar cum frigul podelei de piatră i se strecoară prin mătasea ferfeniţită a pantalonilor. Kamran avusese măcar avantajul hainelor grele încărcate de bijuterii, aşa că focul nu reuşise să-l devoreze foarte repede. Însă Alizeh... Ea purta o rochie dintr-un material uşor ca o boare.

Focul are să-i topească toată carnea de pe oase, se gândea el în timp ce ea străbătea flăcările fără grijă şi rochia ei diafană era aspirată într-o clipită de inelul de foc, acel lucru monstruos trezit la viaţă de vrăjile tânărului rege tulanian. Cyrus, regele Tulanului, stătea chiar în faţa lui Kamran cu sabia încă ridicată pentru lovitura fatală,

şi doar vederea lui Alizeh, care se îndrepta acum spre el, îi mai reţinea braţul. Kamran privea fără să înţeleagă cum ea îşi domolea flăcările de pe rochie cu mâinile goale, stingând focul aşa cum cineva ar fi stins o scânteie de lumină. S-a uitat la rămăşiţele hainelor lui făcute scrum, apoi la sângele care-i picura printre degete. Încet, şi-a ridicat din nou privirea spre Alizeh, având încă luciditatea să înregistreze că ea ieşise nevătămată din infern, chiar dacă rochia sa avusese de suferit. A clipit, buimăcit de imposibilitatea unui asemenea lucru – fie visase, fie fusese o iluzie. Nu reuşea să-i dea de capăt.

Nu, nu reuşea să înţeleagă nimic.

În graba ei, Alizeh se împiedicase de coroana căzută a regelui şi, din fugă, trimisese învârtindu-se greaua moştenire până la Kamran. Acesta privea acum coroana, cuprins brusc de un tremur, în care se împleteau şocul şi frigul, aducându-i aminte...

...că bunicul său e mort.

Regele Zaal era întins pe spate în faţa tuturor, cu sângele băltind sub trupul lipsit de viaţă şi cu gura larg deschisă, schimonosită într-un ţipăt împietrit. Bunicul său se târguise cu diavolul pentru a-şi prelungi viaţa – şi, în cele din urmă, Moartea îl devorase pe rege într-o clipită şi fără urmă de demnitate. Suveranul şi păcatele sale se stinseseră împreună. Muşchii prelungi şi fără

vlagă ai celor doi şerpi albi gemeni, încă lipiţi de umerii palizi ai unui rege iubit, zugrăveau o scenă atât de grotescă, încât lui Kamran i-a venit brusc să vomite; şi-a sprijinit mâinile nesigure pe podeaua îngheţată şi a început să se întrebe, cu o groază crescândă, câţi copii ai străzii fuseseră sacrificaţi pentru şerpii bunicului său.

Era ceva prea monstruos de imaginat.

Kamran era copleşit de dezamăgire şi de un sentiment de refuz. Îşi dorea să rămână calm, să îşi stăpânească gândurile, dar conştiinţa îi era sfâşiată de o suferinţă greu de identificat – ca o durere care părea să emane din braţul stâng. Îşi dorea să fie altcineva. Să dea timpul înapoi. Mai presus de toate, îşi dorea, fără vreo urmă de exagerare, ca lui Cyrus să i se fi permis să-l ucidă.

Şoaptele spectatorilor lor, până atunci tăcuţi, crescuseră constant între timp şi acum ajunseseră la un crescendo alarmant, iar zgomotul lor deştepta în Kamran anii de antrenament şi de vigilenţă. Mintea i se trezea, ascuţită, gata să facă faţă scandalului, iar datoria străpungea ceaţa durerii, înlocuind-o cu furie şi concentrare...

Un zăngănit brusc.

Kamran şi-a ridicat privirea la timp ca s-o vadă pe Alizeh azvârlind sabia lui Cyrus pe podea şi pe tânăr

tresărind când oţelul sclipitor a lovit marmura. Regele străin o privea pe Alizeh cu o uimire care rivaliza cu cea a lui Kamran, iar frica îi schimonosea trăsăturile în timp ce ea se năpustea asupra lui.

— Cum îndrăzneşti? a strigat ea. Cretin oribil ce eşti! Monstru inutil! Cum ai *putut...*

— Cum... cum ai trecut...

Cyrus s-a tras înapoi, clătinându-se.

— Cum ai trecut aşa prin foc? De ce nu... nu arzi?

— Om mizerabil şi nenorocit ce eşti! a spus ea cu furie. Ştii *cine* sunt, dar nu ştii *ce* sunt eu?

— Nu.

Alizeh l-a plesnit pe Cyrus peste faţă cu o forţă ca de măciucă, iar lovitura a fost atât de violentă, încât tânărul rege s-a clătinat, lovindu-şi cu zgomot capul de o coloană.

Kamran a resimţit şocul până în măduva oaselor.

Ştia că ar fi trebuit să se bucure în acest moment, că ar fi trebuit să aclame acţiunile lui Alizeh împotriva acelui rege depravat, însă mintea lui nu reuşea să-şi găsească liniştea, căci scena care se desfăşura în faţa să nu se acorda cu raţiunea.

Cyrus părea mult prea tulburat.

Nelinişstea din ochii lui, uimirea sa la apropierea ei, paşii pe care îi făcea înapoi orbeşte în timp ce ea înainta spre el – nu aveau niciun sens. Alizeh susţinuse în faţa

lui Kamran, cu câteva clipe în urmă doar, că nu-l cunoaşte pe regele din sud; totuşi, Cyrus, care se dovedise mai mult decât nemilos, dădea mari semne de îngrijorare în prezenţa ei. Dacă ar fi fost cu adevărat străini, de ce s-ar fi retras el acum din faţa unei fete neînarmate pe care nu o cunoştea? Îi azvârlise sabia pe podea, îl insultase în repetate rânduri şi îl plesnise peste faţă, iar tânărul rege care cu doar câteva clipe în urmă împlântase o sabie în inima lui Zaal nu ridicase nici măcar un deget în apărarea sa. Stătuse doar urmărind-o încremenit şi *dându-i voie* să-l lovească.

Aproape ca şi cum s-ar fi temut de ea.

Kamran nu îndrăznea nici măcar să respire în timp ce o bănuială cumplită îşi croia drum în mintea lui, iar gândul i-a provocat un spasm atât de puternic, încât a crezut că avea să-i sfărâme pieptul.

De la început, Kamran fusese uimit de transformarea lui Alizeh la bal. În câteva ore, rănile ei se vindecaseră în mod miraculos, renunţând la snoda distinctivă a uniformei de servitoare, iar veşmântul ei mohorât de lucru fusese înlocuit de o rochie extravagantă pe care nicio servitoare nu şi-ar fi putut-o permite vreodată – şi totuşi, el continuase să nege dovezile, fiind extrem de hotărât să o dezvinovăţească de orice înşelătorie. În cele din urmă, înţelesese totuşi.

Fusese tras pe sfoară.

Ochii lui s-au îndreptat din nou spre trupul prăbuşit al bunicului său.

Regele Zaal încercase să-l avertizeze; îl implorase pe Kamran să vadă că Alizeh era legată de profeţie şi de sfârşitul vieţii lui Zaal – însă abia acum, după ce bunicul său murise, Kamran înţelegea amploarea propriei sale nebunii. Fiecare cuvânt nebunesc pe care îl spusese în apărarea ei, fiecare acţiune prostească şi copilărească pe care o făcuse ca s-o protejeze...

Dintr-odată, Cyrus a izbucnit în râs.

Kamran şi-a ridicat privirea; regele din sud părea palid şi rătăcit. Din locul în care îngenunchease, Kamran nu-i vedea faţa lui Alizeh; vedea doar groaza din ochii lui Cyrus în timp ce o privea. Tânărul îşi omorâse propriul tată pentru tronul Tulanului; îl omorâse de curând pe regele Zaal, conducătorul celui mai mare imperiu de pe pământ; l-ar fi omorât şi pe Kamran dacă i s-ar fi acordat doar o clipă în plus pentru a-şi duce lucrarea până la capăt. Acum, tiranul cu părul arămiu îşi revenea încet, cu bărbia mânjită de sângele care-i curgea de pe buze. Dintre toţi adversarii pe care îi întâlniseră, se părea că amândoi fuseseră înfrânţi de biata, blânda servitoare a Casei Baz.

— Fir-ar al naibii să fie! a spus liniştit regele tulanian. El nu mi-a spus că eşti djinn.

— Care „el”? a întrebat Alizeh.

— Prietenul nostru comun.

— Hazan?

Kamran a dat înapoi. Nu fusese pregătit pentru lovitura unei noi trădări, iar şocul acelui singur cuvânt i-a străbătut corpul cu o cruzime împotriva căreia nu avea nicio apărare. Faptul că ea era cumva aliată cu Cyrus era deja o tortură, însă ideea că ea îl lucrase pe la spate... cu *Hazan*?

Asta era mai mult decât putea îndura.

Mimase frica şi inocenţa, îl manipulase la fiecare pas şi, cel mai rău, *cel mai rău dintre toate,* el căzuse, nebuneşte, în plasa manipulărilor ei. De când o cunoscuse, Alizeh se agăţase de snoda ei, luptând să-şi ascundă identitatea chiar şi în mijlocul unei furtuni; acum stătea însă descoperită în faţa unei adunări de nobili, fulgerându-l din priviri pe temutul suveran al unei naţiuni vecine şi dezvăluindu-şi adevărata înfăţişare lumii întregi.

Şi, în tot acest timp, Alizeh urzise planuri.

Kamran căzuse deja pradă durerii şi mâniei; se străduia încă să cuprindă importanţa ultimelor clipe, reuşind cu greu să-şi pună cap la cap gândurile discordante despre bunicul său, dar acum... Cum ar fi putut să înţeleagă acum ce se întâmplase? El, care se mândrea cu puterea instinctelor sale, el, care se credea un soldat capabil şi plin de intuiţie...

— *Hazan*? a râs din nou Cyrus, însă mâna îi tremura aproape imperceptibil în timp ce-şi ştergea sângele de la gură. *Hazan*? Bineînţeles că nu *Hazan.* Cyrus s-a uitat în ochii lui Kamran şi i-a spus: Ai grijă, rege, căci se pare că până şi prietenii tăi te-au trădat!

Alizeh s-a întors brusc cu faţa la el, cu ochii măriţi de spaimă, iar roşeaţa ei evidentă de vinovăţie a fost singura dovadă de care avea nevoie Kamran. Cu numai câteva ore în urmă, ar fi jurat că dorinţa ei pentru el era la fel de palpabilă ca şi atingerea de satin de pe pielea lui; o gustase, îi simţise forma desăvârşită a trupului sub mâinile lui. Acum ştia că totul fusese o minciună.

Infernul.

Aşa arăta infernul.

Ar fi fost însă o denaturare a adevărului să se spună că această revelaţie i-ar fi frânt inima; nu, Kamran nu avea inima frântă – ardea de furie.

Ar fi ucis-o.

Orice urmă de blândeţe naivă încă rămasă în inima lui Kamran s-a evaporat. Fusese sedus de o sirenă în timp ce era înşelat de propriul său prieten – şi aproape că scuipase în faţa singurei fiinţe care se îngrijise cu adevărat de bunăstarea sa. Regele Zaal se vânduse răului în căutarea fericirii lui Kamran, însă fusese răsplătit doar cu lipsă de loialitate şi cu trădare. Această noapte întunecată fusese provocată doar de

acţiunile lui Kamran; abia acum înţelegea asta. Întregul imperiu al Arduniei fusese expus pentru că el se arătase slab la minte şi la trup.

Niciodată nu avea să se mai întâmple asta.

Niciodată nu avea să mai îngăduie ca o femeie să-i stăpânească emoţiile; niciodată asemenea tentaţii josnice nu aveau să-l mai clatine. A jurat acum că acest monstru din profeţie avea să moară de mâna lui – avea să-i înfigă spada în inimă sau avea să moară încercând s-o facă.

Dar, mai întâi, Hazan.

Kamran i-a făcut semn unei gărzi care veghea, aşteptând ordinele, şi, cu o singură privire, a emis primul său decret ca rege al Arduniei: Hazan urma să fie spânzurat.

Kamran nu s-a simţit deloc victorios în timp ce urmărea cum fostul său ministru e prins, apoi târât afară; nu a simţit nicio izbândă la auzul protestelor slabe ale lui Hazan răsunând în tăcerea uluită a sălii. Nu, Kamran simţea doar cum urcă în el o nebunie înfiorătoare în timp ce se străduia să se ridice în picioare, îndrăznind să se sprijine pe braţul rănit şi dându-şi seama abia în efortul ăsta sfâşietor că şi picioarele îi fuseseră arse cumplit. Pielea şi hainele îi erau lipicioase de sânge; capul i se părea de plumb. Era un adevăr pe care nu-i plăcea să-l recunoască, însă nu

ştia cât timp mai putea rezista fără ajutorul unui chirurg. Sau al unui Divinator.

Nu. Divinatorii regali erau morţi. Măcelăriţi de Cyrus.

Ochii lui Kamran s-au închis la această aducere aminte.

— Iblees.

Ochii i s-au deschis de la sine la auzul vocii ei blânde şi trădătoare. Inima lui Kamran a început să bată din nou cu putere, uimindu-l. Nu se putea hotărî ce îl tulbura mai mult: să înţeleagă că ea şi Cyrus îl aveau ca *prieten comun* pe diavol sau să descopere că trupul lui încă o dorea, încă se încălzea la simplul sunet al vocii ei...

Ea dispăruse însă.

Speriat, Kamran a căutat-o şi nu a reuşit s-o vadă; în schimb, l-a văzut pe Cyrus care încă se uita cu atenţie la ceva ce nu putea fi decât Alizeh, care vorbise cu puţin timp în urmă...

Fără veste, ea s-a materializat din nou.

Alizeh stătea exact în acelaşi loc, doar că acum părea înceţoşată, când clară, când neclară, trecând de la una la alta cu o viteză ameţitoare.

Oare ea îi făcea asta lui Kamran? Să fi avut acces la magia neagră?

Acolo unde înainte fusese Alizeh acum se afla acum

o pată lăptoasă de mişcare, iar vocea ei părea deformată şi ca îmbibată cu apă, răsunând ca şi cum ar fi vorbit din interiorul unui borcan de sticlă:

— Tooot aceeessstttiiimppp aiii vvvvvorrrbiiittt desspreee diaaavvvvolll... de ceeeeeeee...

Kamran şi-a trecut mâinile însângerate peste faţă. De parcă fiecare nouă revelaţie nu ar fi fost deja şi mai ucigătoare decât cea dinainte... Oare acum ajunsese şi orb şi surd?

— ...teeee-aaa triiiiimis... dee ceeee îlll iiiintteressssssezăăă vvviaaaaţa meeea?

Picioarele sale rănite au cedat în timp ce mintea părea să i se împrăştie în bucăţi; a început să tremure şi mâinile sale au căutat orbeşte prin aer, încercând să se agaţe de ceva, apoi a căzut cu putere pe un picior ars foarte rău, gata-gata să ţipe de durere.

Dar apoi, un semn de îndurare...

Regele tulanian a spus ceva inteligibil:

— Oare nu e evident? Vrea ca tu să domneşti.

Un tunet teribil i-a umplut capul lui Kamran. Nu a avut timp să se bucure de redobândirea auzului. Fusese prezis că monstrul diavolesc cu gheaţă în vene urma să aibă aliaţi formidabili – şi iată încă o dovadă a înţelepciunii Divinatorilor, a avertismentelor bunicului său...

Diavolul însuşi o sprijinea.

Mulţimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă acum, iar el îi putea auzi şi pe *ei,* şoaptele lor care se transformau în strigăte şi isterie. Lui Kamran i se reamintea astfel că toţi nobilii din Ardunia erau adunaţi în această încăpere; oficialii de cel mai înalt rang din întregul imperiu veniseră pentru o seară de lux şi sărbătoare; în loc de asta, urmau să fie martorii prăbuşirii celui mai mare imperiu din lume.

Kamran nu ştia cum avea să-i supravieţuiască acestui lucru.

L-a auzit pe Cyrus râzând din nou şi apoi spunând clar:

— O *regină djinn* care să conducă lumea. Ah, e teribil de revoltător! Răzbunarea perfectă.

Kamran a încercat din nou să se ridice. Mintea îl îndemna la răzbunare, dar vederea îi era încă nesigură. Camera, podeaua, Cyrus însuşi – erau toate perfect clare, dar Alizeh rămăsese mai mult un nimb decât o persoană, o serie de halouri întrepătrunse desenând vag forma unui corp. Însă ar fi fost poate suficient să-şi imagineze cam pe unde s-o lovească.

Mărturisirile din această seară îi dovediseră cu prisosinţă cât de întemeiate fuseseră toate avertismentele bunicului său cu privire la fată, iar Kamran mai degrabă ar fi murit decât să-l dezamăgească şi a doua oară. Sabia lui se afla la câţiva

metri de el şi, deşi distanţa părea insurmontabilă, Kamran avea să se forţeze s-o parcurgă. Ar fi putut fi în stare să îngroape lama în inima ei acum, să o ucidă acum, să-i pună capăt acestei tragedii chiar în seara asta.

Abia reuşise să facă un pas chinuitor spre sabia lui când ea şi-a desprins privirea de la Cyrus; apoi, într-o străfulgerare de *kismet*[1], Kamran a reuşit să vadă chipul lui Alizeh.

Părea îngrozită.

Priveliştea i-a străpuns pieptul ca o suliţă chiar în momentul în care ceaţa din ochii lui părea să se limpezească; figura ei a devenit brusc clară şi, ah, asta era cu adevărat o soartă crudă. Alizeh era un duşman posedat de o putere pe care nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată. Chiar şi acum, ochii ei strălucitori scânteiau de o emoţie care îl nimicea. Şiretenia ei era atât de graţioasă, atât de naturală – cerceta încăperea de parcă ar fi fost cu adevărat disperată.

Kamran şi-a blestemat organul nenorocit adăpostit între coaste, apoi s-a lovit cu pumnul încleştat în coşul pieptului, de parcă ar fi vrut să-l ucidă. Drept răspuns, o angoasă teribilă i-a sfâşiat trupul, o senzaţie atât de

---

[1] *Kismet,* cuvânt de origine turco-persană însemnând „soartă" sau „destin", iar în Islam – „voia lui Allah". În general, se referă la ceva ce „trebuia să se întâmple" sau la motivul pentru care s-a întâmplat cutare lucru.

brutală, încât i-a tăiat respiraţia; era ca şi cum un copac ar fi încolţit pe neaşteptate la picioarele lui, cu trunchiul străbătându-i coloana vertebrală şi ramurile imense întinzându-i-se violent prin vene.

S-a ghemuit gâfâind şi a fost gata-gata să rateze momentul când Alizeh a aruncat o privire în direcţia lui şi apoi a ţâşnit fără veste, trecând din nou nevătămată prin infernul de foc.

Îl văzuse cumva întinzându-se după sabie? Îi ghicise intenţiile?

Alizeh era o privelişte înnebunitoare în goana ei, cu faldurile de două ori arse ale rochiei vaporoase. A zburat pe lângă el, abia acoperită de nişte resturi de mătase transparentă; îi vedea fiecare curbură aţâţătoare a trupului, forma suplă a picioarelor, rotunjimea sânilor, şi Kamran se ura pentru că o dorea, o dorea chiar şi acum. Se ura pentru foamea pe care o simţea în timp ce o privea plecând, ura instinctele care îi strigau, în ciuda tuturor dovezilor logice care arătau contrariul, că ea e în pericol, că ar trebui să se ducă la ea, să o protejeze...

— Stai... Unde pleci? a strigat Cyrus. Am avut o înţelegere... în niciun caz nu ai voie să fugi...

„Am avut o înţelegere."

Cuvintele îi răsunau în cap iar şi iar, şi fiecare silabă era ca o seceră care îi lovea mintea, însângerând-o.

Pentru Dumnezeu, câtor lovituri mai trebuia să le supravieţuiască trupul lui în seara asta?

— Trebuie! a strigat ea, în timp ce mulţimea agitată se dădea la o parte ca s-o lase să treacă. Îmi pare rău, îmi pare rău, dar trebuie să plec, să găsesc un loc unde să mă ascund, undeva unde el nu va...

Dintr-odată, Alizeh s-a ghemuit, ca şi cum ar fi fost lovită de o forţă invizibilă, şi apoi a fost imediat smucită în sus, în aer.

Alizeh a ţipat.

Kamran a reacţionat fără să se gândească, un val de adrenalină împingându-l în picioare, iar nenorocita lui de prostie făcându-l să-i strige numele. S-a târât cât de aproape a îndrăznit de marginea zidului de flăcări, iar angoasa din vocea lui l-a trădat fără îndoială în faţa lumii, dacă nu şi lui însuşi – însă acum nu se putea gândi la asta. Alizeh era lansată din ce în ce mai sus în aer, răsucindu-se şi ţipând, în timp ce Kamran se condamna pentru durerea pe care o simţea la suferinţa ei – nici măcar acum nu reuşea să înţeleagă lupta care se ducea în trupul său.

— Opreşte asta! a strigat ea. Lasă-mă jos!

O înţelegere fulgerătoare l-a împins pe Kamran să-l privească pe Cyrus drept în ochi.

— *Tu!* a spus el, abia recunoscându-şi asprimea propriei voci. Tu, tu îi faci asta!

Privirea lui Cyrus s-a întunecat.

— Singură şi-a făcut-o.

Sunetul unui alt strigăt chinuit l-a împiedicat pe Kamran să răspundă. S-a întors la timp ca s-o vadă pe Alizeh urcând în spirală înspre tavan – era, fără îndoială, pradă unei magii foarte întunecate – şi şi-a pierdut pe loc cumpătul. Nu putea să pună ordine în haosul ăsta sau să răspundă la mulţimea de întrebări care îl asaltau.

În timp ce continua s-o privească, Kamran a început să simtă o adâncă îndoială.

Alizeh era o forţă atât de puternică, încât îl revendica pe diavol ca prieten şi îl avea ca aliat pe suveranul unei naţiuni duşmane. Folosise magia neagră pentru a crea iluzii atât de convingătoare, încât el crezuse cu adevărat că suferise lovituri fizice la mâini, la gât, la faţă. Îl păcălise până şi pe regele Zaal, făcându-i să creadă că e o servitoare neajutorată şi ignorantă. Şi totuşi, ea plângea acum cu o isterie atât de credibilă, încât chiar şi el...

— Poţi s-o vezi...

Cuvintele astea l-au speriat. Kamran s-a întors către Cyrus, cercetând într-o clipită părul arămiu al duşmanului său şi ochii lui albaştri şi reci. Dintre toate lucrurile pe care Cyrus le-ar fi putut spune *acesta* era totuşi deosebit de ciudat iar Kamran era prea

perspicace pentru a-l lăsa să treacă neobservat ca pe-o simplă vorbă-n vânt. Faptul că Cyrus părea cumva surprins de faptul că şi Kamran o putea vedea părea să indice, răsucind puţin lucrurile, că...

Probabil alţii nu puteau.

Era o idee care nu explica nimic în sine, dar care părea totuşi de o importanţă vitală. Kamran a început atunci să-şi pună întrebări asupra cauzei orbirii sale temporare şi a simţit că o teamă reînnoită îl strânge în gheare.

— Ce i-ai făcut? a întrebat Kamran cu grijă.

Cyrus nu i-a răspuns.

Regele din sud s-a desprins alene de coloană înainte de-a se apleca să-şi ridice sabia. S-a îndreptat apoi spre Kamran cu o nepăsare afectată, târâind paloşul în urma lui ca pe-un câine în lesă, iar scrâşnetul sinistru al oţelului pe piatră a acoperit pentru scurt timp sunetul ţipetelor lui Alizeh.

— Am crezut că a trecut prin foc ca să *mă* pedepsească, a răspuns Cyrus. Abia acum văd că a făcut-o ca să *te* protejeze.

În pupilele acelea albastre era o pâlpâire anume şi, preţ de-o secundă, Cyrus s-a trădat. Sub aparenţa lui placidă se ascundea ceva disperat şi necontrolat, poate chiar zdrobit. Kamran a cântărit momentul cu un fel de milă, căci şi-a dat seama atunci că tânărul era un rege

mai slab decât părea.

— Ştii cum o cheamă, a spus Cyrus încet.

Kamran a simţit un val de nelinişte, dar nu a spus nimic.

— Cum ai ajuns să-i cunoşti numele? a întrebat Cyrus.

Când Kamran a vorbit în sfârşit, vocea îi era grea şi rece:

— Şi eu aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Ai putea, într-adevăr, a recunoscut Cyrus, care începuse să-şi ridice uşor sabia. Dar este totuşi privilegiul meu să ştiu numele miresei mele.

O durere ascuţită a explodat în pieptul lui Kamran chiar în clipa în care o bubuitură asurzitoare a spart peretele sălii. Şi-a înăbuşit un strigăt, strângându-şi braţele în jurul corpului în timp ce cădea din nou în genunchi şi tresărind din cauza brutalităţii şocului. Kamran habar n-avea ce i se întâmpla şi nici nu avea timp să încerce să ghicească. N-a reuşit decât să-şi deschidă pleoapele cu mare greutate chiar la timp ca să asiste nu doar la distrugerea casei sale, ci şi la sosirea unui dragon enorm, cu solzi irizaţi, a cărui vedere părea să-i îngheţe tot sângele din vine.

Divinatorii n-ar fi îngăduit niciodată ca o fiară străină să străbată cerurile Arduniei.

Dar Divinatorii erau morţi.

Kamran a privit cum dragonul o prinde pe Alizeh chiar în clipa în care aceasta începuse să cadă brusc, ameţindu-l cu totul. Creatura monstruoasă a aşezat-o ferm pe tânără pe spatele ei înainte de-a se lansa din nou în sus. Animalul a scos un răget puternic şi şi-a fluturat aripile de piele, apoi, într-o clipită, atât bestia, cât şi călăreaţa sa au dispărut în noapte prin enorma breşă proaspăt deschisă în zidul palatului.

În haosul care-a urmat, Kamran n-a mai putut să ignore cât de răvăşită îi era mintea.

Durerea pierderii bunicului său abia începuse să-l străpungă, iar fiecare trădare ulterioară îl zdrobise – ca tot atâtea alte morţi, mai mici, fiecare dintre ele de-o nedreptate sfâşietoare, fiecare dintre ele cerând să fie plânsă o vreme.

Zaal fusese o iluzie. Hazan fusese o iluzie. Alizeh...

Alizeh îl *distrusese.*

Totuşi, cumva încă mai auzea vuietul mulţimii, încă mai simţea căldura apăsătoare a cuştii sale, frigul pătrunzător al podelei de marmură de sub genunchii săi. Nu mai avea puterea să stea în picioare; durerea îi străbătea fără milă corpul iar şi iar, şi nu dădea semne de slăbire. Încet, Kamran şi-a ridicat capul şi l-a privit pe Cyrus drept în ochi. Se simţea atât de îndurerat, încât gâtlejul părea să-i sângereze în timp ce vorbea:

— E adevărat? a întrebat el. Chiar se va căsători cu

tine?

Cyrus a făcut un pas înainte, cu sabia pregătită.

— Da.

Kamran nu-şi revenea.

A făcut o grimasă când a simţit o nouă durere care i-a explodat pe gât şi pe umeri. Lovitura venise atât de spontan, încât până şi Cyrus s-a încruntat.

— Fascinant! a exclamat regele tulanian, ridicându-i bărbia lui Kamran cu vârful sabiei.

Kamran, care abia mai putea respira din cauza suferinţei, a reuşit totuşi să se smucească înapoi, mişcarea provocându-i un nou val de durere.

— Se pare că eşti pe moarte.

— Nu! a gemut Kamran, sprijinindu-şi mâinile pe podeaua de piatră.

Cyrus a dat să râdă.

— Nu cred că ai ceva de spus în această privinţă. Doar dacă n-ai cumva de gând să calci pe urmele bunicului tău.

Kamran nu ştia de unde-şi trăgea puterea, dar s-a ridicat de pe podea cu tăria care se naşte numai într-un om distrus, înnebunit.

Kamran fusese golit de toate.

În decurs de o oră, firele întregii sale vieţi se destrămaseră. Acum se simţea nebun şi arzând de febră, de parcă traversa un coşmar. Cumva, ororile îl

întăriseră. Simţea că nu îi mai rămăsese nimic.

Şi că nu mai are nimic de pierdut.

A întins mâna după sabie de parcă braţul nu i-ar mai fi sângerat, iar carnea picioarelor nu i-ar fi fost arsă de curând. Era un adevărat miracol că reuşea să ridice lama ca să-şi înfrunte adversarul.

A auzit atunci o furtună de paşi, un cor de voci îngrijorate, în timp ce o brigadă de gărzi se apropia de inelul de foc – dar Kamran i-a oprit cu un semn al mâinii.

Aceasta era lupta lui pe care trebuia s-o ducă până la capăt.

Cyrus a aruncat o privire către aceşti spectatori înarmaţi, apoi l-a cercetat pe prinţ preţ de-o clipă care-a părut nesfârşită.

— Foarte bine! a zis în cele din urmă regele din sud. Să nu spui cumva că nu sunt milostiv. Voi face asta repede. Nu vei suferi.

— Iar eu, a replicat Kamran, cu vocea aspră ca un scrâşnet de piatră, mă voi asigura că suferinţa ta va fi fără sfârşit.

O străfulgerare de furie şi sabia lui Cyrus a tăiat aerul într-o singură lovitură orbitoare, pe care Kamran a înfruntat-o cu o forţă surprinzătoare, chiar dacă trupul său frânt tremura din cauza efortului. Picioarele îi tremurau, iar braţele îi urlau de-atâta chin, însă

Kamran nu voia să capituleze. Ar fi murit luptând mai degrabă decât să se predea – acest gând îi încălzea pieptul, trezind în el o a doua viaţă, un val terifiant de adrenalină.

Cu puţin noroc, avea să piară în acest efort.

Cu un strigăt gutural, a reuşit să se împingă în duşmanul său şi să-l arunce înapoi pe Cyrus, eliberându-şi sabia. Kamran a înaintat fără zăbavă, mişcându-se acum cu o rapiditate uluitoare şi năpustindu-se asupra lui Cyrus care para loviturile. Pentru o bucată de vreme, Kamran a auzit doar scrâşnetul oţelului; nu a văzut nimic altceva decât strălucirea metalului, lame izbindu-se şi despărţindu-se.

Cyrus a fentat, apoi a sărit în faţă cu o îndrăzneală surprinzătoare – şi Kamran a simţit prea târziu arsura rănii sale. Auzea ţipetele de panică ale mulţimii, dar nu putea să-şi vadă rana; de fapt, abia dacă putea să-şi dea seama care parte a corpului îi fusese rănită.

Nu avea timp.

Kamran s-a mişcat pentru a respinge un al doilea atac, trăind un scurt moment de triumf atunci când Cyrus s-a retras murmurând un blestem. Regele din sud s-a mobilizat însă fără întârziere, respingându-i lui Kamran lovitură la lovitură într-o serie de mişcări cu o coregrafie atât de precisă, încât nici măcar Kamran nu

putea să rămână insensibil la frumuseţea lor. Exista o plăcere rară în a lupta cu un adversar valoros; în a testa, fără reţinere, potenţialul propriei puteri. Dar această dovadă a măiestriei lui Cyrus – şi a reflexelor sale rapide ca fulgerul – nu făcea decât să cimenteze certitudinea lui Kamran că regele din sud îi permisese mai devreme lui Alizeh să-l învingă. Pentru prinţ, acest comportament putea să aibă doar două explicaţii: fie ea îi era superioară în înţelegerea dintre ei, fie el nu voise să o rănească. Poate amândouă.

Poate că erau într-adevăr logodiţi.

Acest gând cutremurător l-a înviorat cu o forţă alarmantă, a cărei amploare îi era necunoscută. Ştia doar că instinctele sale erau mai ascuţite decât le simţise vreodată – şi, în curând, a văzut o uşoară încordare pe faţa lui Cyrus şi vălul de sudoare de pe fruntea lui – oglindite, fără îndoială, de propria sa faţă. Amândoi respirau greoi, dar chiar dacă sângele picura de pe mâinile lui Kamran, pătând la fiecare mişcare marmura de sub picioarele lui, el nu dădea semne de oboseală.

Kamran a avansat din nou...

Tinerii şi-au încrucişat săbiile într-o mişcare atât de violentă, încât Kamran a simţit cum şocul îi străbate tot corpul. Adversarii au fost prinşi într-o încleştare herculeană, privindu-se, fără să mişte, prin strălucirea

săbiilor lor.

Apoi, fără vreun motiv clar, Cyrus a ezitat.

A fost vorba de o fracţiune de secundă doar în care regele tulanian s-a încruntat, în care atenţia i-a fost distrasă, dar Kamran nu a ratat ocazia; cu o forţă de fiară, s-a năpustit asupra lui, obligându-i pe Cyrus să se retragă şi să se ghemuiască la pământ. Kamran avea avantajul acum – nu trebuia decât să-şi distrugă adversarul. Ar fi fost o mare satisfacţie să-i străpungă inima lui Cyrus. Kamran ştia deja cum avea să-l spintece, cum avea să-i expună măruntaiele însângerate sub un clopot de sticlă în piaţa oraşului, să lase viermii să le găsească şi să se ospăteze din ele în voie.

— Cred că ar trebui să ştii, a spus Cyrus cu greutate, cu oboseala efortului vizibilă pe faţa lui, că ţi se întâmplă ceva. Pielii tale.

Kamran i-a ignorat spusele.

Cyrus încerca să îl tulbure, iar el nu avea să-i permită asta, nu acum, când era atât de aproape de victorie. Cu un strigăt brusc, Kamran şi-a propulsat adversarul înapoi o ultimă dată, iar Cyrus a căzut pe podea cu o expiraţie aspră şi sabia i-a zdrăngănit lovindu-se de marmură.

Kamran nu a pierdut timpul, apropiindu-se cu o determinare feroce de rivalul său căzut la pământ. Şi-a

ridicat sabia o ultimă oară...

Şi a îngheţat.

O paralizie uluitoare i-a pus stăpânire pe trup chiar acolo unde se afla, iar senzaţia era atât de puternică, încât Kamran abia mai putea respira. Urmărea, ca şi cum ar fi fost presat între nişte geamuri de sticlă, cum Cyrus se ridică în picioare, îşi pune sabia în teacă, apoi îşi adună lucrurile şi îşi caută pălăria. Odată ce ciudatul articol a fost aşezat ferm pe capul tiranului, acesta s-a apropiat de statuia lui Kamran şi a zâmbit:

— A mai rămas foarte puţină onoare în mine, Rege Melancolic. Cu siguranţă nu suficientă ca să mor atunci când o merit.

În depărtare, cineva a ţipat.

Kamran se zbătea împotriva închisorii propriului său corp, dar simţea cum plămânii îi slăbesc cu fiecare secundă şi cum organele îi sunt comprimate din exterior.

Zâmbetul lui Cyrus nu s-a clintit.

— Oricât de regretabil ar fi acest lucru, a continuat el, o sclipire de umanitate încă îmi mai animă carnea. Aşa că te voi părăsi în această seară cu inima bătându-ţi. Oricum, e mai bine dacă trăieşti, nu-i aşa? E mai bine să suferi conştient, să-ţi plângi bunicul josnic, să trăieşti în fiecare zi cu conştiinţa că ai fost trădat nu numai de cei pe care îi deteşti, ci şi de cei pe care îi iubeşti – şi să

eşuezi teribil în încercarea ta de-a conduce un imperiu jalnic.

Kamran simţea cum inima îi tresaltă în piept, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Nu! Îi venea să strige. *Nu, nu...*

— Aştept să mă lupt din nou cu tine, a adăugat Cyrus încet, înclinându-şi pălăria. Dar, mai întâi, va trebui să mă găseşti.

Apoi a dispărut.

Doi

Alizeh a rămas nemişcată o bună bucată de vreme.

Se simţea paralizată de frică şi de neîncredere, iar mintea îi era asaltată de un val de incertitudine. Treptat, senzaţiile i-au revenit în membre, până în vârful degetelor. Curând, a simţit vântul pe faţă şi a văzut cerul nopţii înfăşurându-se în jurul ei, un cearşaf de miez de noapte împânzit cu stele.

Încetul cu încetul, a început să se liniştească.

Fiara era grea şi solidă, şi părea să ştie încotro se îndreaptă. A tras adânc aer în piept, încercând să se elibereze de resturile de panică şi să se convingă că avea să fie în siguranţă cel puţin atâta timp cât urma să se agaţe de creatura asta sălbatică. A tresărit brusc, simţind nişte fibre moi care îi atingeau pielea prin ceea

ce mai rămăsese din rochia ei subţire, şi a privit în jos ca să le cerceteze. Nu-şi dăduse seama că stă de fapt pe un covor mic, care...

Alizeh era cât pe ce să scoată alt ţipăt.

Dragonul dispăruse. Era încă *acolo* – simţea fiara sub ea, îi putea simţi textura pielii –, dar creatura se făcuse nevăzută pe cer, lăsând-o să plutească pe un covoraş cu modele.

Era profund dezorientată.

Totuşi, a înţeles atunci de ce dispăruse creatura; fără trupul masiv care să-i acopere vederea, putea să vadă lumea de sub ea, putea să vadă lumea din depărtare.

Alizeh nu ştia încotro se îndreaptă, dar, pe moment, s-a forţat să nu intre în panică. La urma urmei, exista o pace ciudată în asta, în liniştea care o înconjura.

Pe măsură ce nervii i se relaxau, mintea i se trezea. Repede, şi-a smuls cizmele şi le-a aruncat în noapte. A simţit o mare satisfacţie văzându-le cum dispar în întuneric.

Uşurare.

O lovitură bruscă a modificat greutatea covorului, făcând-o să tresară şi să se îndrepte. Alizeh s-a răsucit, cu inima bătându-i din nou cu putere în piept, şi, când a văzut chipul însoţitorului ei nedorit, s-a gândit că poate n-ar fi fost rău să se arunce şi ea pe urma cizmelor.

— Nu! a şoptit.

— Acesta e dragonul *meu,* a rostit regele tulanian. Nu ai voie să-mi furi dragonul.

— Nu l-am furat, creatura şi-a luat... Stai, cum ai ajuns aici? Poţi să zbori?

El a râs auzind-o.

— Oare puternicul imperiu al Arduniei este chiar atât de sărac în magie, încât aceste mici trucuri te impresionează?

— Da, a răspuns ea, clipind din ochi, apoi a adăugat: Cum te numeşti?

— Dintre toate lucrurile absurde, de ce trebuie să ştii tocmai numele meu?

— Ca să te pot urî mai neceremonios.

— Aha! În acest caz, poţi să-mi spui Cyrus.

— Cyrus, a spus ea. Monstru insuportabil ce eşti! Unde naiba mergem?

Insultele ei nu păreau să aibă niciun efect asupra lui, pentru că el încă zâmbea când i-a răspuns:

— Chiar nu ţi-ai dat seama?

— Sunt mult prea agitată pentru jocurile astea. Te rog, spune-mi doar ce soartă oribilă mă aşteaptă acum!

— Oh, cea mai rea dintre sorţi, îmi pare rău s-o spun! Chiar acum suntem în drum spre Tulan.

Nosta i s-a înfierbântat pe piele, iar Alizeh a simţit că îngheaţă de frică. Era uluită, da, dar şi îngrozită

auzindu-l pe regele unui imperiu denigrându-şi astfel propriul pământ...

— Tulanul e un loc chiar atât de îngrozitor?

— Tulanul?

Ochii lui s-au mărit de surprindere.

— Deloc. O bucăţică de-o palmă din Tulan este mai uluitoare decât Ardunia toată – şi-o spun ca pe-un fapt vădit, nu ca pe-o părere subiectivă.

— Dar atunci, s-a încruntat ea, de ce ai spus că ar fi cea mai rea dintre sorţi?

— Ah! Asta.

Cyrus a privit atunci în altă parte, cercetând cerul nopţii.

— Ei bine, îţi aminteşti cum am spus că am o datorie foarte mare faţă de prietenul nostru comun?

— Da.

— Şi că a te ajuta pe tine a fost singura compensaţie pe care a acceptat-o?

Ea a înghiţit în sec.

— Da.

— Şi îţi aminteşti cum ţi-am spus că el vrea ca tu să conduci? Să fii o regină djinn?

Alizeh a dat din cap.

— Ei bine, nu ai niciun regat, a completat el. Niciun pământ pe care să-l stăpâneşti. Niciun imperiu pe care să-l conduci.

— Nu, a spus ea încet. Nu am.

— Bun, atunci! Vii în Tulan, a spus Cyrus, după ce-a inspirat adânc, ca să te căsătoreşti cu mine.

Alizeh a scos un strigăt ascuţit şi a căzut de pe dragon.

În timp ce cădea, simţind cum vântul i se izbeşte de picioare, l-a auzit pe Cyrus dezlănţuindu-se într-un potop de cuvinte obscene şi-a băgat de seamă cu mirare că, deşi se îndrepta direct către ceea ce nu putea fi decât o moarte sigură, acest lucru nu-i provoca nicidecum reacţia aşteptată.

Alizeh nu striga, nici nu simţea vreo teamă.

Această reacţie neobişnuită faţă de-o cădere bruscă din înaltul cerului era în parte determinată de-o ambivalenţă faţă de direcţia pe care o luase de curând viaţa ei – pentru că Alizeh crezuse că, fugind cu dragonul, avea să se sustragă măcar maşinaţiunilor lui Iblees. Nu-şi dăduse seama că acţiunile ei, accidentale sau nu, o trimiseseră, de fapt, direct în ţesătura planurilor lui diabolice. Alizeh nu se considera vreo emotivă plângăcioasă, dar pur şi simplu acum nu se putea convinge să îi pese dacă avea să supravieţuiască sau nu.

Dar se prea poate ca totuşi calmul ei neobişnuit să fi fost rezultatul unui raţionament mult mai simplu:

Alizeh ştia că avea să fie salvată.

Abia îi încolţise gândul ăsta în minte când a auzit răgetul estompat al dragonului deranjat din zbor şi-a simţit bătaia aripilor sale grele trimiţând pale teribile de vânt în direcţia ei. Era a doua oară în mai puţin de-o oră când Alizeh cădea de la o mare înălţime şi, în timp ce vântul îngheţat îi sfâşia trupul, crăpându-i pielea, şi-a dat seama cu un fel de amuzament detaşat că metri întregi din buclele ei negre se desprinseseră complet din agrafe. Şuviţele de păr de culoarea miezului de noapte lipăiau aerul din jurul ei ca nişte limbi ciudate, iar câteva bucle i se zbăteau fără oprire în jurul ochilor, gurii, gâtului, umerilor. Alizeh era orbită de propriul trup, măturată fără milă de vânt, abătută şi, foarte posibil, complet îngheţată.

E adevărat că Alizeh era întotdeauna rece; gheaţa care o marca drept moştenitoare a unui regat străvechi făcea ca doar rareori – şi poate nici atunci – să se poată bucura de vreo brumă de căldură. Adăugând la acest lucru asprimea nopţii de iarnă, cu vânturile necruţătoare care o loveau acum, şi faptul că purta nişte zdrenţe în loc de rochie...

Alizeh se minuna că nu era încă un cadavru.

Cu toate acestea, nu a reacţionat deloc când dragonul a venit sub ea şi a scos doar un strigăt înfundat când mâinile calde ale lui Cyrus i-au cuprins talia, culegând-o din aer de parcă ar fi fost o floare plutitoare.

A tras-o cu putere pe covorul de lângă el, unde Alizeh a aterizat cu o izbitură care a făcut-o să-i clănţănească dinţii, după care s-a îndepărtat de ea cu o grabă deloc flatantă. Alizeh a luat act de toate acestea ca şi cum ar fi privit printr-un geam de sticlă, căci părea brusc incapabilă de vreo emoţie. Se simţea ca o păpuşă de cârpe, incapabilă să se anime.

Totul părea iremediabil pierdut.

Hazan urma să fie spânzurat. Regele Zaal era mort. Kamran...

Kamran era în pericol.

Divinatorii regali ai Arduniei fuseseră ucişi; palatul fusese atacat. Când plecase ea, Kamran era rănit – cum ar fi putut primi îngrijiri rapide fără Divinatori? Cât timp avea să rămână expus riscului înainte să fi reuşit să întrunească un nou consiliu de preoţi şi preotese? Chiar şi Alizeh, care tocmai îşi văzuse propria viaţă făcută praf în câteva ore, îşi putea da seama fără tăgadă că şi Kamran suferise o serie de tragedii similare.

De parcă moartea şi ruşinea bunicului său nu ar fi fost îndeajuns de îndurat, Alizeh avea încă în faţa ochilor privirea lui Kamran când îşi dăduse seama că Hazan îl trădase, când păruse să creadă că şi ea îi fusese necredincioasă...

Nu, nu putea suporta asta.

Fiecare speranţă de care se agăţase recent în sinea ei,

fiecare efort pe care îl făcuse în ultimii ani pentru a-şi construi o viaţă liniştită şi protejată, fiecare muncă istovitoare la care se supusese în speranţa de a-şi asigura un viitor fără griji...

Şi-a ferecat mintea în faţa năvalei unor asemenea gânduri.

Inconştient, o parte a lui Alizeh părea să-şi dea seama că, dacă s-ar fi lăsat în voia durerii din piept, s-ar fi putut să nu supravieţuiască. Era mult mai bine, s-a gândit ea, să se controleze.

În orice caz, diavolul fusese cel care îi făcuse asta, cel care croise planuri măreţe ca s-o tortureze – şi, iată, dovada era acolo!

Discipolul lui stătea lângă ea.

— Nu vrei să spui ceva? a întrebat Cyrus cu o voce neobişnuit de scăzută.

Alizeh simţea că-i amorţesc buzele.

— Nu am să fac asta.

— Nu ai să vorbeşti?

— Nu am să mă căsătoresc cu tine.

Cyrus a oftat.

Cei doi stăteau acum într-o tăcere teribilă, învăluiţi amândoi de întuneric. Cerul magnific era deocamdată singura consolare a lui Alizeh; întrucât, chiar dacă strângea din dinţi tot mai disperată din pricina aerului îngheţat, ea refuza să rămână nepăsătoare la marea de

miez de noapte pe care păreau să navigheze şi la încăpăţânarea cu care stelele creau găuri în ceruri.

Acesta era un obicei pe care Alizeh şi-l însuşise de multă vreme.

Faptul de-a se abandona momentelor de graţie chiar şi în mijlocul dezastrului o ajuta adesea să-şi liniştească mintea; iar în viaţa ei fuseseră cu adevărat zile atât de sumbre, încât Alizeh ajunsese să-şi numere dinţii numai şi numai ca să-şi dovedească sie însăşi că încă mai are ceva de valoare.

Aşa că s-a străduit să asculte susurul vântului şi să se bucure că niciodată până atunci nu mai văzuse luna de-atât de aproape, în toată splendoarea ei neîngrădită. A inspirat adânc la acest gând, simţind pe limbă gustul frigului pur, şi a ridicat o mână cercetătoare înspre noapte. Cerul i-a trecut uşurel pe sub vârfurile degetelor, ca o pisică ce se cere mângâiată.

— Renunţă la ideea asta! i-a spus brusc Cyrus, rupând tăcerea. Eforturile tale vor fi cu totul zadarnice.

Alizeh nu şi-a ridicat privirea.

— Sunt sigură că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Aruncă-te spre cer de câte ori vrei! Nu există nicio scăpare. Nu te voi lăsa să mori.

— Le vorbeşti oare tuturor tinerelor cu atâta iubire înfocată? l-a întrebat calmă Alizeh, tremurând de frig până în măduva oaselor. Dacă am să leşin cumva de

emoţie şi-am să cad din nou de pe dragon, numai tu vei fi de vină.

Cyrus a scos un sunet, ceva care era aproape un râs şi care s-a evaporat rapid.

— Prima ta încercare ne-a costat deja minute preţioase. Dacă insişti să te arunci iar şi iar, nu vei reuşi decât să ne faci să întârziem şi să-mi enervezi dragonul, lucru pe care nu-l merită. A trecut de mult de ora lui de culcare; nu e nevoie să-l torturezi.

— Acum ai grijă! i-a spus Alizeh. Eşti în mare pericol să sugerezi că ţi-ar putea păsa de acest dragon.

Cyrus a oftat, ferindu-şi privirea.

— Şi se pare că tu eşti în mare pericol să mori de frig.

— Ba nu sunt, a minţit ea.

Fără un cuvânt, şi-a scos haina neagră, grea şi fără podoabe, dar, când s-a aplecat ca să i-o întindă peste umeri, Alizeh i-a oprit gestul cu o singură mână.

— Dacă te gândeşti, a spus ea cu grijă, că voi mai accepta vreodată vreun articol de îmbrăcăminte de la tine, atunci, domnule, te înşeli.

A văzut atunci zbaterea din pieptul lui şi cum şi-a încordat brusc maxilarul.

— Nu există niciun pericol în legătură cu acest veşmânt. A fost doar gestul unui gentleman.

Alizeh a simţit o scânteie de căldură în coşul pieptului şi ochii i s-au mărit de mirare.

— Un *gentleman*? Te crezi adesea un astfel de bărbat?

— Cu câtă uşurinţă mă insulţi! a replicat el cu o expresie batjocoritoare. Dacă ai fi fost altcineva, te-aş fi executat.

— Doamne, şi mai multă poezie! Oare aceste declaraţii tandre sunt menite să mă facă să te îndrăgesc?

S-a luptat cu un zâmbet auzind-o, apoi şi-a trecut o mână prin păr în timp ce privea stelele.

— Spune-mi... Oare în viitorul nostru este prea mult dacă sper că nu-ţi vei face un obicei din a mă plesni peste faţă?

— Da.

— Înţeleg. Atunci, viaţa de cuplu va fi exact aşa cum mi-am imaginat-o.

— Dă-mi voie să fiu sinceră: te detest. Mai degrabă aş înghiţi otravă decât să mă căsătoresc cu tine, şi sunt uimită să descopăr că tu crezi că m-aş putea gândi măcar să mă supun unei asemenea orori când este clar că fiecare acţiune a ta se bazează pe cererile diavolului însuşi. Eşti un netrebnic fără scăpare; cum ai putea spera să fii cândva un gentleman, asta nu voi înţelege niciodată.

Cyrus a rămas tăcut mult prea mult timp.

Nu a privit-o în ochi când i-a vorbit, nici măcar când s-a străduit să zâmbească.

— Să lăsăm deoparte eticheta, atunci! Promit să nu mă mai străduiesc niciodată să fiu un gentleman în prezenţa ta!

— Are vreun rost, domnule, să stabilim un obiectiv pentru ceva deja îndeplinit?

Cyrus s-a încordat înainte de-a se întoarce brusc cu faţa la ea, iar acum în ochii lui sclipea în lumina lunii ceva asemănător furiei. Nu a spus nimic în timp ce-şi lăsa privirea să călătorească, mult prea încet, de la ochii ei la buze, de-a lungul gâtului ei, pe rotunjimea sânilor, pe conturul corsajului ei abia existent, pe îngustimea taliei, apoi mai jos...

— Eşti într-adevăr un mare neruşinat, a şoptit ea, scârbită de felul în care se înroşea sub atenţiile lui.

Cu tot întunericul care îi învăluia, era totuşi destul de multă lumină şi îl putea vedea suficient de clar pe Cyrus în smalţul stelelor şi luciul lunii. Nu se putea pune la îndoială că avea un chip cu adevărat izbitor, în asemenea măsură, încât Alizeh nu se putea hotărî care era cel mai mare atu al său – dacă era vorba de arămiul ciudat al părului sau de albastrul pătrunzător al ochilor săi. Pe de altă parte, nu-i păsa prea mult de asta, pentru că nu numai că nu era impresionată de frumuseţea lui, dar nutrea şi o speranţă ascunsă că, dacă i s-ar fi oferit ocazia potrivită, ar fi fost capabilă să-l ucidă.

— Rochia aceea era menită să te protejeze, a comentat

Cyrus cu amărăciune. Nu mă aşteptam să îi dai foc. Şi încă de două ori.

Nosta i s-a încălzit pe piele şi Alizeh a tresărit. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare ca acum pentru nosta, globul magic de mărimea unei unghii care deosebea adevărurile de minciuni. O ascunsese adânc în corset înainte de sosirea neaşteptată a lui Cyrus în dormitorul domnişoarei Huda, dar după cea mai recentă cădere din ceruri, aproape că îi uitase existenţa. Faptul că şi-a reamintit că o are cu ea i-a întărit curajul, căci de-acum avea destule informaţii-cheie pentru a şti, fără umbră de îndoială, că Hazan şi Cyrus nu lucraseră împreună ca să-i vină în ajutor, ceea ce însemna că Cyrus nu trebuia să ştie niciodată că ea deţine nosta cea atât de puternică. Indiferent de ororile care o aşteptau, cel puţin avea să ştie de fiecare dată dacă el o minte.

Alizeh a simţit o străfulgerare de durere în suflet gândindu-se la asta, căci Hazan fusese cel care îi dăruise nosta, iar acum părea neîndoielnic că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Cu siguranţă avea să fie spânzurat în zori.

Hazan fusese cel care îi readusese speranţa în viaţă, iar existenţa lui o făcuse să-şi imagineze că ar fi fost posibil să pună capăt nefericirii zilelor ei. Hazan era dovada că mai rămăseseră djinni care o căutau, care

mai credeau în ea. Alizeh nu-i cunoscuse adevărata identitate – că era, de fapt, ministru al coroanei şi că lucra zi de zi alături de prinţ. Îşi riscase viaţa în încercarea de-a o transporta pe Alizeh într-un loc sigur, iar acum urma să plătească preţul pentru asta. Era un sacrificiu pe care ea nu avea să-l uite niciodată.

— Dacă aş fi ştiut că urma să-i dai foc rochiei, nu aş fi irosit atâta magie în confecţionarea ei, spunea Cyrus în acest timp, clătinând din cap. Tare ţi-a mai folosit, ce să zic, în cele din urmă! Acea rochie era menită să te ascundă de oricine ţi-ar fi dorit răul; în schimb, tu ai distrus-o, expunându-ţi cu ocazia asta atât identitatea, cât şi desuurile în faţa întregii regalităţi din Ardunia. Trebuie să fii foarte mulţumită de tine însăţi.

— Poftim?

Alizeh s-a uitat la el cu groază.

— *Desuurile* mele?

— Ai cu siguranţă doi ochi, a spus el, privind-o cu atenţie drept în faţă. Eşti practic goală.

— Cum îndrăzneşti?

Dintr-o singură mişcare, Cyrus i-a pus haina pe umeri, surprinzând-o atât de tare, încât nu a avut nicio şansă să protesteze înainte de-a se înmuia complet de uşurare. Căldura persistentă a veşmântului de lână era dublată de mirosul îmbătător, masculin, al proprietarului său, dar Alizeh se străduia să ignore

asta; haina grea îi învăluia strâns fiecare bucăţică a trupului ghemuit, iar căptuşeala de mătase îi mângâia şi, încet-încet, îi alina pielea crăpată de vânt. Alizeh a încercat să se împotrivească acestui lux, dar, oricât de mult s-ar fi condamnat în tăcere, nu şi-a putut mişca braţele ca să se debaraseze de haină. Plăcerea era, de fapt, atât de dureroasă, încât din ochi i-au izbucnit lacrimi care o trădau şi a trebuit să-şi muşte buzele ca să nu scoată un sunet de mulţumire.

Când, în sfârşit, şi-a ridicat privirea, l-a găsit pe Cyrus urmărind-o uluit.

— Ai suferit cu adevărat, a şoptit el. De ce n-ai spus nimic?

Alizeh n-a putut să-l privească în faţă când i-a mărturisit, abia auzit:

— Sufăr întotdeauna. Gerul trăieşte lipit de mine ca un soi de mădular nedorit; nu scade niciodată. Însă numai rareori mă gândesc la el.

— Înseamnă că gerul este o experienţă reală, trăită? Cyrus părea să se încrunte în timp ce vorbea: Am auzit vorbindu-se despre el, desigur, dar credeam că e vorba doar de vreo întorsătură de frază poetică.

Uitase că Cyrus nu ştia decât foarte puţine lucruri despre moştenirea ei.

Alizeh şi-a închis ochii şi a răsuflat, bucuroasă că trupul ei părea să fi scăpat de frisoanele cele mai urâte.

— Gheaţa mă marchează ca moştenitoare a imperiului pierdut al djinnilor. Frigul neiertător este menit să-mi dovedească curajul, i-a explicat ea. Cei care nu le pot supravieţui ravagiilor îngheţului din corp nu pot să le supravieţuiască nici ravagiilor tronului.

Cu blândeţe, Cyrus a replicat:

— Înseamnă că tu chiar exişti. Nu eşti doar un basm.

Ochii lui Alizeh s-au deschis brusc.

— Ce vrei să zici?

— Nu sunt un neştiutor în ceea ce priveşte folclorul djinnilor, a răspuns el, întorcându-se. Această lume numără multe familii regale eşuate. Am presupus că vei fi fiind vreo regină neîncoronată şi răsfăţată a cine ştie cărui imperiu prăbuşit, prea mic pentru a fi amintit. Dar tu eşti cea pe care o aşteptau, nu-i aşa? Cea pe care, se pare, chiar şi diavolul o aştepta. Asta ar umple golurile din nenumăratele ghicitori cu care m-a hrănit. Şi ar explica de ce râvneşte la tine cu atâta disperare.

— Da, a şoptit Alizeh, simţindu-se tot mai mult ca o impostoare cu fiecare clipă care trecea.

Ea trebuia să fie salvatoarea poporului ei? Ea, care îşi petrecuse ultimii ani din viaţă spălând podele şi toalete?

— Cred că eu sunt.

Drept răspuns, Cyrus a scos doar un suspin.

Când Alizeh a îndrăznit în sfârşit să se uite la el, l-a

găsit cercetându-şi interiorul pălăriei negre şi urmărindu-i borul cu degetele.

Priveliştea a făcut-o să-şi pună o întrebare în gând.

— În seara asta, ceva mai devreme, ai folosit magia ca să ne transporţi la bal, a continuat ea. De ce să nu faci acelaşi lucru ca să ne duci la Tulan? Cu dragonul pare un pic cam greu.

Mâinile lui Cyrus s-au oprit. Şi-a ridicat încet privirea, cu ochii strălucind în lumina firmamentului. Cu mirare şi fără vreo urmă de critică, a întrebat-o:

— Tu chiar nu ştii nimic despre magie, nu-i aşa?

Ea a clătinat din cap.

— Foarte puţin.

— Şi totuşi, s-a încruntat el, mi s-a spus că ai avea nevoie de ea. Că ai, de fapt, în interiorul tău, cumva, elementele sale cele mai importante, esenţa sa. Să fie oare adevărat că nu-ţi cunoşti soarta?

Alizeh a simţit o împunsătură de frică în clipa aceea, un freamăt familiar, în timp ce inima începea să-i bată cu putere în piept. Abia acum îi trecea prin minte cât de multe i-ar fi putut divulga diavolul despre viaţa ei acestui veritabil străin. Asta o punea într-un dezavantaj teribil.

— Ce altceva ţi-a mai spus despre mine? l-a întrebat.

— Cine? Iblees?

Alizeh respira din ce în ce mai repede pe măsură ce o

cuprindea groaza. Întrebarea lui n-avea niciun rost, şi ea nu avea ce să-i răspundă – iar Cyrus, care nu era un prost, a scos curând un oftat.

— Aşa cum am spus, a lăsat doar să se înţeleagă că eşti o regină din alt imperiu care şi-a pierdut tronul şi îşi caută un regat în altă parte. Nu mi-a spus că eşti djinn. A trecut clipă, apoi a completat: Sau, dacă a spus-o, nu a fost clar.

Nosta răspândea căldură.

— Ghicitorile lui idioate îl fac adeseori aproape imposibil de înţeles, a murmurat Cyrus cu o expresie acră. Dar, chiar şi în asta, totul pare să fie în avantajul lui. Astfel de comunicări alambicate par să fie destul de eficiente pentru a păcăli oamenii vulnerabili.

— Da, a spus Alizeh, surprinsă să simtă o mişcare de compasiune pentru regele din sud. Cunosc bine acest sentiment. El mă bântuie de când m-am născut.

Cyrus a privit-o drept în ochi, cercetând-o cu un soi de prudenţă.

— Nu pot folosi magia pe mine însumi – sau pe alţii – pe distanţe mari. Timpul de înjumătăţire al mineralului este prea scurt.

Alizeh nu a înţeles explicaţia asta, dar, chiar în momentul în care se hotăra dacă să-şi expună sau nu ignoranţa, o rafală violentă de vânt a încercat cu încăpăţânare s-o răstoarne. S-a agăţat cu disperare de

haina împrumutată, strângându-i mai tare reverele în jurul corpului, iar degetele ei au dat peste ceva umed.

Alizeh şi-a îndepărtat brusc mâna şi-a cercetat-o la lumina lunii, înainte de a-l fixa pe Cyrus cu o privire plină de frică şi dezgust.

— E sânge pe haina ta, a gemut ea.

Privirea rece a lui Cyrus nu i-a oferit niciun indiciu asupra sentimentelor sale legate de asta. A spus doar:

— Sunt sigur că te lauzi cu destulă minte ca să-ţi poţi imagina cât de greu ar fi să ucizi un om fără să-ţi murdăreşti hainele.

Alizeh şi-a întors privirea şi a înghiţit în sec.

Abia acum şi-a dat seama că Cyrus şi Kamran rămăseseră singuri o bucată de vreme după plecarea ei prea puţin ceremonioasă, înainte de care Cyrus fusese gata să-i aplice lui Kamran o lovitură fatală. Ştia că n-ar fi trebuit să-şi trădeze emoţiile în această privinţă, dar cum ar fi putut să se liniştească dacă nu ar fi întrebat? Trebuia să ştie, să găsească o cale de-a afla dacă el îşi dusese lucrarea până la capăt...

— Cum de-a ajuns prinţul moştenitor să-ţi ştie numele?

Alizeh a tresărit, atât de tulburată, încât a fost gata-gata să scape haina.

— Ce? a spus ea, întorcându-se încet cu faţa către Cyrus.

Ochii i s-au aprins de furie.

— Te rog, nu începe iar, eram atât de bine! Hai să nu dăm înapoi acum insultându-ne reciproc cu false manifestări de ignoranţă! Te-ai dovedit mult mai inteligentă de-atât.

Alizeh a simţit cum îi cedează inima.

— Cyrus...

— De unde îţi ştie numele? a întrebat el. Am înţeles că trăiai ascunsă ca servitoare. Ce motiv ar putea avea moştenitorul unui imperiu să cunoască îndeaproape o servitoare?

Alizeh şi-a trecut degetele tremurânde peste buze.

— L-ai ucis, nu-i aşa?

— Văd că amândoi suntem dornici de explicaţii cu privire la regele în devenire al Arduniei.

— Mă uimeşti, a şoptit ea. Mai întâi, mă prinzi în capcana acestui plan otrăvitor, apoi îmi ceri să-ţi mărturisesc gândurile intime ca şi cum ai avea vreun drept să-mi ceri să fiu onestă...

— Ca logodnic al tău, am dreptul să-ţi cunosc trecutul.

— *Nu* suntem logodiţi...

— M-ai înţeles greşit, a spus el, tăindu-i vorba, dacă tu crezi că am ajuns în această conjunctură degradantă a vieţii pe baza onoarei şi a bunei credinţe. Mi-am legat viaţa de-a ta înainte chiar de a-ţi şti numele, de-a avea

vreo idee despre cine eşti sau cum arăţi. Nu-mi pot imagina de ce pari să te bucuri atât de mult la gândul că interesul meu de-a mă căsători cu tine ar avea vreo motivaţie sordidă, personală. Apoi a continuat cu răutate: Spune-mi, oare este teribil de palpitant pentru tine să-ţi imaginezi că eşti singurul obiect al gândurilor şi dorinţelor mele? Îmi refuzi cu bună-ştiinţă dreptul la nişte demnităţi elementare, excluzând din mintea ta faptul esenţial că am fost forţat să ajung în această situaţie, la fel cum ai fost şi tu... şi toate astea doar ca să-ţi poţi plânge de milă?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Vai, dar trebuie să fie tare obositor să fii narcisist!

Alizeh a râs la asta, un râs la limita isteriei.

— Tu mă acuzi *pe mine* de narcisism când fiecare acţiune a ta a fost numai şi numai în interesul propriei tale protecţii – şi-apoi la naiba cu vieţile altora?

— Şi tu? a spus el, înclinând capul spre ea. Atât de preocupată de dramele tale personale, încât nu ţi-a trecut nici măcar o dată prin cap să întrebi *de ce* aş putea fi înjugat la un stăpân atât de abject...

— Ar trebui să-mi pară rău pentru tine, nu? a răbufnit ea. Tu, cel care, fără îndoială, suferi acum consecinţele propriilor tale păcate, tu, precum cel mai odios şarlatan, ai ademenit un miel de sacrificiu în acest aranjament reprobabil... Mi-ai trimis haine magice sub

pretextul prieteniei. M-ai făcut să cred că mă ajuţi, că îţi pasă...

— Nu am făcut aşa ceva, a contrazis-o, ferindu-şi apoi privirea. Ai tras doar concluziile care ţi-au convenit cel mai bine şi acestea sunt rezultatele. Nu sunt eu de vină pentru naivitatea ta.

Alizeh era uluită.

— Cum? Cum poţi să nu simţi nicio remuşcare pentru ceea ce ai făcut?

Cyrus s-a întors cu faţa la ea.

— De ce continui să te comporţi de parcă *aş fi avut de ales*?

Alizeh s-a tras înapoi, dar Cyrus era dezlănţuit acum.

S-a apropiat de ea, iar ochii lui scânteietori au început să-i cerceteze faţa cu o ardoare reînnoită.

— Ţi se pare că sunt un om liber, care se laudă cu liberul lui arbitru? Sau poate te-ai gândit că, după ce m-am coborât să execut cererile obscene ale diavolului însuşi, aş putea să mă uit o singură dată la ochii tăi mari, de căprioară, şi să mă răzgândesc?

— Nu, a şoptit ea. Nu asta vreau...

— Da, a spus el încet, coborându-şi privirea, pentru o clipă, spre buzele ei. Eşti conştientă de frumuseţea ta, cred. La fel cum şi eu sunt absolut conştient de manevrele diavolului şi de slăbiciunea cărnii omeneşti. Mă crezi atât de ignorant în raport cu planurile lui? Din

clipa în care te-am văzut, i-am bănuit jocul, am ştiut că te trimisese la *mine*, tocmai la mine, ca să mă tortureze, de parcă aş putea fi atât de ispitit de vederea ta, încât să mă supun într-o clipită dorinţelor tale şi să încalc astfel un jurământ pe care îl pecetluisem cu sufletul meu – şi astfel să fiu legat de el fără scăpare, pentru totdeauna. *Nu.* N-am să mă las mişcat de tine – şi m-ai subestimat de crezi că am să cedez farmecelor tale.

— Domnule, mă tem că ţi-ai pierdut minţile, a replicat Alizeh, cu inima bătându-i sălbatic în piept. Mă judeci teribil de greşit...

— *Iar tu mă iei de prost*! a spus el furios, iar mişcarea din gâtlejul lui i-a distras atenţia lui Alizeh preţ de-o clipă. Această poveste este atât de odioasă şi-atât de familiară... şi ştiu deja şi cum se termină. Într-adevăr, am văzut deja consecinţele seducţiilor tale. Chiar în seara asta, i-ai frânt coloana vertebrală a unui suveran. Nu voi fi eu următorul.

— Ce naiba vrei să spui? a icnit Alizeh, simţind cum creşte spaima în ea. Mă condamni pentru crime pe care nici măcar n-aş şti cum să le comit...

S-a aplecat atât de aproape, încât fata i-a simţit şoaptele pe buzele ei:

— Încearcă numai să foloseşti din nou ochii ăştia ca pe-o armă împotriva mea... şi am să fac să fie pecetluiţi definitiv.

Nosta i s-a înfierbântat pe piele, iar Alizeh a gemut, groaza paralizând-o preţ de-o clipă.

Cyrus s-a tras înapoi.

— Dacă doreşti să te otrăveşti după nunta noastră, nu-ţi voi sta în cale. Dar mă voi căsători cu tine, a adăugat el tăios, pentru că nu ai nici cea mai mică idee ce aş avea de pierdut dacă aranjamentul ăsta merge prost. Nici măcar nu poţi să-ţi imaginezi. Aşa că scuteşte-mă de lacrimile tale! M-ai confundat cu regele tău melancolic şi ai să suferi din pricina asta.

Ca şi cum Alizeh ar fi vrut să-i încalce deîndată poruncile, lacrimile au început să i se adune în ochi, estompând stelele de dincolo de capul lui Cyrus şi-apoi înceţoşându-i liniile ascuţite ale feţei. Proporţiile ororii iminente prindeau tot mai mult contur cu fiecare clipă, iar Alizeh a descoperit, surprinsă, o frică profundă cuibărită în ea. O singură lacrimă i-a alunecat atunci din ochi şi l-a văzut pe Cyrus cum îi urmărea drumul pe obrazul ei, înspre gură, aşa că şi-a şters apăsat urma umedă înainte ca sarea ei să-i atingă buzele. Bruscheţea mişcării a părut să-l sperie.

— Te urăsc cu adevărat! a şoptit ea cu vocea încărcată de emoţie. Din toată inima mea, te urăsc!

Preţ de câteva momente care i s-au părut îngrozitor de lungi, Cyrus a privit-o ţintă în ochi. Şi-a desprins apoi privirea fără să fi scos un cuvânt măcar.

N-avea importanţă că mai apoi Alizeh i-a auzit tremurul uşor al respiraţiei – când el a expirat în cele din urmă –, nici că i-a observat nesiguranţa cu care şi-a trecut degetele peste borul pălăriei.

Doar nu avea să simtă vreo compasiune pentru un demon.

Apoi... în depărtare...

Alizeh a icnit.

— Pregăteşte-te! a spus Cyrus pe un ton mai blând decât s-ar fi aşteptat. Poate fi puţin surprinzător când îl vezi pentru prima dată.

S-a aşezat mai dreaptă, ştergându-şi ochii.

— Ce să văd? a întrebat ea. La ce mă uit?

— La Tulan.

Trei

Focul se stinsese odată cu plecarea lui Cyrus, lăsând în urma lui o dâră carbonizată de forma unui cerc cu diametrul de câţiva metri pe care niciun săpun şi niciun efort nu ar fi putut-o şterge. Fără îndoială, podeaua însăşi trebuia să fie spartă şi înlocuită – dar acum nu asta era prioritatea.

Înainte de-a repara podeaua, în palat existau alte probleme ceva mai presante cu care Kamran trebuia să se confrunte – de exemplu, un rege mort întins la

picioarele sale, cu o pată roşu-închis care continua să se lăţească sub trupul inert, în timp ce, la umerii lui, capetele flasce ale unor şerpi gemeni se odihneau delicat pe propriile limbi desfăşurate. Coroana exagerat de mare a acestui suveran odinioară ilustru strălucea acum cu susul în jos într-o pată de roşu, iar podeaua lucioasă era plină de urme lipicioase de sânge – peste tot, dovezile regicidului. De jur-împrejurul impunătoarei săli de bal puteau fi văzute crestături şi găuri enorme acolo unde coada dragonului lovise nu doar zidăria, ci şi sfeşnicele strălucitoare, draperiile grele şi inestimabilele opere de artă – şi toate acestea urmau să fie aruncate şi trebuiau înlocuite cât mai repede cu altele. Totuşi, distrugerea fizică cea mai supărătoare era, poate, şi cea mai evidentă.

În zidul palatului se căsca un imens crater.

Era o cavitate atât de mare, încât amintea de gura mereu ţipătoare a unui nou-născut; era deschisă fără ruşine, iar un roi de fluturi de noapte – nu foarte diferit de-o hoardă de idioţi nehotărâţi – tot intra şi ieşea printre sfărâmături.

Gestionarea resturilor haosului din această seară avea să fie o întreagă poveste în sine; molozul era împrăştiat peste tot, iar praful greu pudra părul şi umerii nobililor scandalizaţi, care acum îşi făceau cu toţii de lucru pe-acolo, cu gurile lor aristocratice încă

pecetluite de şoc şi cu mâinile încleştate pe obraji sau pe inimă în timp ce capetele li se întorceau de la o oroare la alta.

Regele mort, zidul distrus, moştenitorul împietrit...

Da, era mult de lucru. Numai pentru măturarea resturilor ar fi fost nevoie de zile întregi, iar Kamran ar fi trebuit să-l însărcineze pe Jamsheed, majordomul palatului, să aducă zidari care să repare toate lucrurile cât mai repede cu putinţă. Se adunaseră deja prea multe de făcut; mai întâi, avea să urmeze o săptămână de doliu şi abia după aceea Kamran urma să fie încoronat rege în cadrul unei ceremonii elaborate; după care avea să fie nevoit să îndeplinească în sfârşit cea mai insistentă poruncă a bunicului său şi să-şi aleagă naibii o mireasă – puţin mai conta ce mireasă –, şi după ce şi această afacere sumbră urma să fie rezolvată, abia atunci avea să treacă la cea mai importantă sarcină – să declare oficial război Tulanului. Avea să-şi răzbune atât tatăl, cât şi bunicul. Avea să-l ucidă pe Cyrus. Să îngenuncheze Tulanul. Iar Alizeh...

Nu. Nu voia să se gândească la ea acum; nu acum, când simplul gând la ea deschidea noi răni în el. Nu putea suporta atâtea dureri deodată.

În primul rând ar fi trebuit însă să iasă din împietrire.

Roiuri de oameni se apropiau acum de el, toţi privindu-i insistent şi vorbind despre el de parcă ar fi

putut fi mort – ceea ce i se părea lui Kamran o batjocură teribilă, căci moartea părea o soartă mult mai plăcută decât aceasta.

— E din cauza luminii, dragă, sau ţi se pare că e desfigurat?

— Pentru Dumnezeu... ce priveliţte terifiantă...

— Mai întâi regele, acum prinţul...

— Cine era fata? Ştie cineva?

— Prea devreme pentru a spune...

— Soarta imperiului nostru...

— Oare l-ar putea atinge cineva? Să vadă dacă mai mişcă?

— O afacere urâtă, teribil de prost-crescută...

— Nu poţi să-l atingi aşa, pur şi simplu, pe prinţul Arduniei!

— A înţeles cineva ce spunea fata? Eu doar...

— Dar...

— Credeam că îl ajută, asta până când a fugit cu dragonul...

— Ar putea fi mort, serios...

— De ce nu putem face ceva cu regele? Este atât de dezgustător...

— Am putea să aruncăm un cearşaf peste el!

— Sau să-l *mutăm,* idiotule...

— Magie neagră! Ah, cu siguranţă e magie neagră...

— A spus ceva despre o regină djinn? Ca să conducă

lumea?

— Şi eu m-am străduit să o aud pe fată...

— Îmi propui să ating şerpii ăia? Chiar îmi propui să ating şerpii ăia?

— *Unde sunt servitorii?*

— Un nonsens absolut – regalitatea djinnilor a dispărut cu mult timp în urmă...

— Dar aţi reuşit să o vedeţi, atunci? Câteodată părea să fie în ceaţă...

— Servitorii? Se pare că au fugit...

— Uite, încă sângerează!

— Ha! mai degrabă ai băut tu prea mult vin...

— Înseamnă că trebuie să-mi chem singur trăsura?

— Îngrozitor, într-adevăr... pur şi simplu îngrozitor...

— Ce *naiba* crezi că se întâmplă cu faţa lui?

E adevărat că nu exista nicio metodă verificată de gestionare a unei atare situaţii, iar Kamran avea destul bun-simţ pentru a înţelege asta, dar acest flux de comentarii insipide şi neproductive era punctat de ţipete ascuţite şi strigăte la întâmplare, toate acestea zdruncinându-i atât de agresiv nervii deja încordaţi, încât îşi dorea, cu patimă, ca toată masa de imbecili să moară într-o clipită.

Avea nevoie de fiecare fărâmă de energie pentru a-şi menţine mintea clară în timp ce durerea – sub forma unor spasme electrice care îi puneau stăpânire pe piept,

pe gât, chiar şi pe unele porţiuni ale feţei – îi izbea corpul cu atâta putere, încât Kamran nu ştia cât mai poate rezista. Era perfect conştient că tot trupul îi sângera şi că plămânii i se comprimau tot mai mult sub greutatea din ce în ce mai mare a acestei magii.

Totuşi, îndrăznea să spere că nu avea să moară.

Cuvintele de despărţire ale lui Cyrus erau cele care îl ajutau să-şi păstreze calmul şi îi împiedicau mintea s-o ia razna, căci părea clar că, dacă regele din sud ar fi vrut să-l ucidă, cu siguranţă ar fi făcut-o deja.

Dar Cyrus voise să-l lase în viaţă.

Regele cel nebun spusese că doreşte să-l ştie viu pe Kamran, fie şi numai pentru a-l vedea suferind; într-adevăr, Cyrus părea să aştepte cu nerăbdare ca el să-şi revină, ca şi inevitabilitatea următoarei lor încăierări.

Şi totuşi, cum ar fi putut să fie eliberat Kamran din strânsoarea magiei?

Fără îndoială că existau Divinatori în viaţă capabili să desfacă o astfel de magie, însă erau împrăştiaţi prin toată Ardunia; ar fi durat săptămâni întregi ca să fie adunaţi destui pentru a forma cvorumul necesar Cartierului Divinatorilor – dar, cu o convocare urgentă, ar fi fost posibil să fie adus la palat măcar Divinatorul care se afla cel mai aproape.

Chiar şi *unul singur* ar fi fost suficient.

Dacă Hazan nu s-ar fi dovedit un ticălos trădător, ar fi emis deja o astfel de convocare; fără îndoială că Hazan ar fi gestionat cu aplomb fiecare detaliu al acestei nopţi îngrozitoare, păşind cu grijă peste bălţile de sânge doar pentru a-i expedia acasă, cu un zâmbet, pe nobilii ofensaţi. Chiar şi Kamran, care avea intenţia să-l ucidă pe fostul său ministru, putea recunoaşte acest adevăr – şi la gândul ăsta a simţit o durere ascuţită în piept. Cu toate astea, Kamran nu-şi putea permite să stăruie acum asupra trădării lui Hazan; nu avea rost şi nici nu era timp.

Dacă ar fi putut vorbi, Kamran ar fi dirijat el însuşi masele; chiar acum ar fi strigat comenzi către această mare de gură-cască idioţi, unii prea ocupaţi să-şi dovedească constituţia delicată leşinând în mod repetat în braţele însoţitorilor lor, alţii prea obişnuiţi cu moliciunea vremurilor de pace pentru a-şi mai aminti cum să reacţioneze în situaţii de criză.

Kamran nu mai era dispus să respingă ceea ce era evident: îi detesta pe cei de-un rang cu el.

Le ura pretenţiile, obsesia pentru frivolitate, veşnicele încercări, abia mascate, de-a se zdrobi reciproc cu demonstraţii de superioritate imaginară. Nu-i plăcea deloc că aparţinea cercurilor lor şi că noul său rol avea să-l oblige să petreacă mai mult timp în compania lor; şi nu-i plăcea deloc dreptul său din

naştere.

Şi atunci, într-un moment extraordinar, viitorul rege al Arduniei şi-a dat seama că o dorea pe mama sa.

Ea fusese sigur aici.

Ştia că fusese aici pentru că, mult mai devreme, o văzuse stând pe un tron lângă cel al bunicului său. Era sigur că nu putuse abandona petrecerea înainte de-a fi fost martoră la dezastrul din această seară. Sigur mai avea încă o fărâmă de inimă, o urmă de afecţiune maternă pentru unicul ei copil...

Atunci, de ce nu-i venise în ajutor? Nu fusese tulburată văzându-i suferinţa?

Ar fi vrut s-o caute prin încăpere, însă Kamran nu-şi putea mişca nici măcar ochii. Ultimele avertismente ameninţătoare ale mamei sale au început să-i răsune în cap, amintindu-i că o tratase prost şi făcându-i să înţeleagă cu spaimă că ea îi prezisese viitorul cu doar câteva ore în urmă.

„În curând”, îi spusese ea, „eu voi fi tot ce ţi-a mai rămas în acest palat. Te vei plimba pe holuri, fără prieteni şi singur, iar atunci mă vei căuta. O vei căuta pe mama ta doar atunci când toate celelalte vor fi pierdute, iar eu nu promit să fiu uşor de găsit.”

Se înşelase într-o singură privinţă importantă: Kamran nu putea, deocamdată, să se plimbe pe holurile castelului, dar, dacă avea să supravieţuiască

nopţii, ar mai fi fost timp şi pentru asta.

Cât de uşor respinsese Kamran avertismentul ei!

Acum, mama sa era absentă, bunicul său era mort, iar ministrul îi era încătuşat în temniţă. Chiar şi mătuşa lui – cu care vorbise cu doar câteva clipe înainte de a-l identifica pe Cyrus în mulţime – lipsea cu desăvârşire. Adevărul situaţiei sale s-a abătut asupra lui cu o claritate înfiorătoare:

Nu mai avea pe nimeni.

S-a iscat brusc o îmbrânceală înainte ca o figură familiară, unsuroasă, să se dezvăluie în încercarea de a-şi croi drum prin mulţime, acţiunile sale energice răsfrângându-se asupra roiului de spectatori, care au tăcut deodată văzându-i. Ministrul apărării – pe nume Zahhak – era un bărbat subţirel, chel, de statură medie, a cărui faţă strălucea de cele mai multe ori ca o oglindă, căci păstra mereu un luciu unsuros. În seara asta, pielea lui părea să strălucească şi mai mult decât de obicei în timp ce înainta în vârtejul albastru-verde al hainelor sale care reprezentau culorile nobilei Case Ketab. Şi-a croit drum printre cei adunaţi cu un aer de autoritate, cerut cu atâta disperare de situaţie, încât toate capetele s-au întors pentru a-i urmări mişcările, toţi aşteptând cu sufletul la gură un anunţ care le-ar fi putut permite să iasă în sfârşit din această scenă tragică şi să se retragă în paturile lor.

Groaza i-a încleştat măruntaiele lui Kamran.

Zahhak era un personaj pe care îl detesta din toată inima. Chiar ieri, Kamran îl insultase fără scuze pe aristocrat într-o sală plină de nobili de-un rang cu el. Oricât de detestabil ar fi fost ministrul apărării, acţiunile lui Kamran fuseseră o prostie – şi abia acum, când figura unsuroasă examina chipul neclintit al lui Kamran, iar ochii săi mici şi negri străluceau de ceva asemănător triumfului, Kamran şi-a dat seama de gravitatea greşelii sale. Zahhak era un om brutal şi totuşi prea laş ca să ridice o sabie întru propria apărare; în schimb, aducea în fiecare discuţie otrava agresiunii pasive, arma preferată a laşilor.

Fără îndoială că acum urma să-i dea o lovitură necruţătoare.

— Mă tem, a început calm Zahhak, cu vocea răsunând în liniştea care se lăsase, că nu avem de ales decât să-l declarăm pe prinţ mort.

Mulţimea a tresărit, apoi s-a tras înapoi ca un singur om.

Atât de şocantă era această declaraţie, încât Kamran a resimţit-o ca pe-un şoc electric drept în inimă – apoi, la fel de repede, această senzaţie a fost înlocuită de ruşine pentru că amploarea uimirii sale l-a lovit doar ca o reflectare a propriei sale prostii. Bunicul său încercase să-l avertizeze în legătură cu astfel de maşinaţiuni, însă

Kamran nu le dăduse nicio importanţă cuvintelor lui.

De parcă ar fi invocat-o din eter, a auzit şoapta lui Zaal: „Copilul meu, nu înţelegi cât de precară e poziţia ta? Cei care râvnesc la poziţia ta ar invoca orice motiv pentru a te declara nedemn de tron...”

Kamran nu se crezuse niciodată naiv – şi totuşi, nu trecuse mai mult de-o oră de când rămăsese fără protecţia bunicului său şi fusese deja tăcut felii-felii, expunându-i-se la vedere conţinutul infantil al minţii şi adevărul gol-goluţ al vieţii private. Kamran era definiţia însăşi a unui neghiob: nu anticipase niciuna dintre trădările pe care le suferise în seara asta, atât de confortabil se simţise în rolul său şi-atât de sigur fusese de autoritatea sa în lume. Acum era ca un animal în cuşcă la care lumea putea să caşte gura, dezbrăcat în numai câteva clipe de tot ceea ce îl definise vreodată.

Niciodată nu se simţise atât de neputincios.

Murmurele mulţimii deveniseră şi mai frenetice în acest interludiu, iar Kamran turba în închisoarea trupului său şi sângele îi clocotea, chiar dacă plămânii îi erau tot mai comprimaţi.

Zahhak, între timp, se împăuna în faţa oamenilor şi o falsă durere îi colora discursul care răsuna acum în sală:

— Dragii mei nobili, a fost o seară cu adevărat teribilă. Ne-am pierdut atât împăratul, cât şi

moştenitorul în aceeaşi oră şi în împrejurări atât de groaznice – cineva a scos un hohot de plâns –, dar stau în faţa voastră în această seară pentru a vă oferi această asigurare: Ardunia este un imperiu prea mare pentru a fi doborât chiar şi de aceste mari tragedii. Cu toate acestea, a continuat el, detaliile neplăcute care au dus la uciderea iubitului nostru rege vor necesita o examinare amănunţită. Un consiliu al conducătorilor Caselor se va reuni mâine-dimineaţă, timp în care vom hotărî dacă o pedeapsă este adecvată situaţiei şi vom începe căutările pentru alegerea unui demn moştenitor al tronului. Până atunci, aşa cum o dictează legile Arduniei, îmi voi asuma temporar dreptul de proprietate asupra coroanei şi voi solicita de îndată încheierea păcii cu Tulanul, astfel încât să putem să readucem cât mai curând în imperiul nostru starea de linişte de care ajunseserăm să ne bucurăm...

O durere atroce a explodat fără veste în umărul lui Kamran – greutatea inconfundabilă a unei lame i-a străpuns carnea într-o clipă, o clipă care i s-a părut de-a dreptul ireală. Rana a deşteptat în el o răceală nefirească, o suferinţă aparte care i-a străbătut venele cu o asemenea putere, încât a scos un strigăt de durere. Nu şi-a dat seama că sunetul îi scăpase de pe buze până când n-a auzit zdrăngănitul sabiei sale de oţel care-a lovit podeaua, căzându-i din mâna care i se dezgheţase,

şi mai apoi genunchii care i s-au ciocnit de piatră când picioarele i-au cedat sub greutatea corpului tremurând de oboseală.

Încet, chinuitor, Kamran şi-a ridicat capul.

Zgomotul din încăpere se oprise dintr-odată, uimirea pecetluind toate gurile preţ de-o minunată clipă. Kamran, în confuzia lui, nu a înregistrat bâlbâiala neîndemânatică a ministrului apărării care acum dădea înapoi cu disperare; nici nu s-a obosit să descifreze şoaptele mulţimii care se regrupa acum în jurul lui. Nu, Kamran era prea preocupat de dovada îngropată în muşchiul său.

Fusese atacat.

Şi-a întins braţul tremurând ca să scoată pumnalul de rubin înfipt în umărul stâng, o acţiune atât de chinuitoare, încât aproape că şi-a pierdut cunoştinţa din pricina efortului. Simţea că începe să aibă convulsii în timp ce examina arma enigmatică, iar sala părea să se clatine în faţa lui.

Lama asta... *Cunoştea* lama asta...

Kamran şi-a întors capul cu greu, craniul legănându-i-se cu graţia unui pendul în timp ce îl căuta prin încăpere pe agresorul său. Măcar miracolul eliberării sale avea o explicaţie destul de clară: pumnalul stacojiu strălucitor îi tăiase vraja, ceea ce însemna că arma fusese întărită cândva de către

Divinatori pentru a-i conferi proprietarului ei putere împotriva unui inamic a cărui armură ar fi putut fi acoperită de protecţii magice.

În sine, asta nu era o descoperire deosebită, pentru că astfel de întăriri erau ceva obişnuit în cazul armelor regale – săbiile lui Kamran se bucurau de aceleaşi avantaje. Mult mai interesant era faptul că fusese vorba aproape de-un asasinat; căci în mintea lui nu exista decât o singură persoană în viaţă care ar fi riscat să-l ucidă pe Kamran căutând să-i asigure supravieţuirea.

Pumnalul îi aparţinuse mamei sale.

A căutat-o fără succes prin încăpere, tot mai uimit de acţiunile ei. Mama lui îl salvase. Atunci, de ce să fi abandonat...

Kamran a îngheţat.

De data asta nu magia, ci frica îl paralizase din nou, pentru că îşi zărise reflexia într-un şir de oglinzi sparte de pe un perete învecinat. Uimit, şi-a dus o mână nesigură spre bărbie, spre obraz, apoi spre pleoapa delicată a unui ochi.

Mai devreme, oglinzile decorative împodobiseră din loc în loc sala de bal, sporind strălucirea cristalului şi a focului şi lumina împrăştiată de o sută de candelabre sclipitoare, ducând astfel la înălţimi ameţitoare ambianţa acestei seri impunătoare.

Acum, sticla spartă nu mai reflecta decât scene monstruoase – şi, în primul rând, o imagine a lui însuşi pe care nu era încă pregătit s-o exprime în cuvinte. N-a avut privilegiul timpului nici măcar pentru a-şi conştientiza transformarea, căci, cu o clipă mai târziu doar, Zahhak cădea teatral în genunchi.

Oile care îl înconjurau i-au urmat imediat exemplul.

— Înălţimea Voastră! a strigat Zahhak. Nu am îndrăznit să sperăm un asemenea miracol! Nu mai poate fi nicio îndoială că imperiul nostru este binecuvântat de ceruri!

Kamran a studiat cu un vag dezgust marea de nobili îngenuncheaţi în faţa lui. Chiar şi acum îşi etalau duplicitatea; aceşti linguşitori se înclinau fără să scoată un cuvânt, nemişcaţi ca nişte stane de piatră în timp ce regele lor neîncoronat nu reuşea nici măcar să stea în picioare, cu trupul frânt şi sângerând. Niciunul nu se repezise alături de el, nu chemase vreun doctor, nu ceruse vreo targă care să-i ducă undeva în siguranţă...

Nu, nu părea să le pese că era pe moarte.

Iar Kamran era într-adevăr pe moarte.

Restabilirea mişcărilor îl readusese în simţiri, era adevărat, dar reconectarea minţii şi a cărnii sale trezise, cu aceeaşi ocazie, toate rănile înfiorătoare pe care corpul său le suferise în această seară. Kamran îşi dădea seama că ceva era iremediabil în neregulă cu el.

Era cu mult mai mult decât transformarea macabră a feţei sale – plămânii îi şuierau când inspira; o durere copleşitoare îi pulsa în ochi; vederea i se ştergea şi reapărea în timp ce o lumină albă, strălucitoare, îi suprasolicita ochii cu o frecvenţă crescândă. Braţele şi picioarele carbonizate încă îi sângerau abundent şi, mai rău, nu se mai supuneau nici unei comenzi de-a se opri din tremurat. Ceva nu era în regulă nici cu pieptul lui – îşi simţea inima când alertă, când apatică, şi o durere ca de oase care se rupeau acolo unde ar fi trebuit să bată un organ moale.

Pierduse prea mult sânge, poate, sau suferise vreo lovitură la plămâni – sau poate că fusese îngheţat prea mult timp, iar numeroasele sale răni se agravaseră în acest răstimp. Oricare ar fi fost motivul, moartea părea acum inevitabilă. Fără aplicarea imediată a unei magii puternice şi vindecătoare, Kamran ştia că în curând avea să-şi piardă chiar şi capacitatea de-a vorbi, căci respiraţia îi devenea din ce în ce mai dificilă. Faptul că îşi păstra sângele-rece era doar rezultatul unui act de voinţă extremă şi a era adevărat miracol că a reuşit să vorbească clar când a spus, respirând greu:

— Aduceţi-mi-l pe cel mai apropiat Divinator! Cât mai repede cu putinţă!

— Da, sire! Imediat, sire!

Obligat să se pună în mişcare, Zahhak a lătrat la un

lacheu să pregătească un atelaj de cai, dându-le ordine unor gură-cască de servitori care se materializaseră din umbră doar în urma reanimării lui Kamran. Dacă urma să supravieţuiască acestei nopţi infernale, chiar şi numai bârfele acestora aveau să fie un adevărat iad.

— Voi, restul, a reluat Kamran, uitându-se fără să vadă peste mulţimea îngenuncheată, mergeţi acasă!

Cum masa împietrită nu a schiţat nicio mişcare, Kamran a simţit că ameţeşte de furie.

— *Acum!* a urlat sălbatic, simţind cum plămânii i se blochează în urma efortului.

Turma s-a împrăştiat cu o serie de ţipete ascuţite înainte de-a se repezi înspre ieşiri, tumultul de mătase şi tul evacuând sala de bal ca un singur suflu.

În sfârşit, era singur! Sau măcar părea să fie.

Kamran bănuia că în aripile laterale zăboveau încă servitorii cu ochii cât cepele, privindu-i, dar nu putea nici să se mişte, nici să rişte să ridice din nou vocea, pentru că ultimul efort îi diminuase atât de mult suflul, încât la fiecare respiraţie i se părea că trage aer în piept printr-o gaură de ac. Nu mai era nimic de făcut, şi Kamran s-a lăsat în cele din urmă să cadă pe podea, făcând câte o grimasă ori de câte ori durerea necruţătoare îi răvăşea trupul. Încăperea se înclina pe măsură ce el se prăbuşea încet pe spate în mijlocul unui noian de distrugeri, având drept singur tovarăş trupul

unui rege mort în timp ce sângele acum rece al bunicului său iubit i se aduna din ce în ce mai aproape de membrele tremurânde.

Dacă prinţul ar fi fost un alt fel de om, poate că acum ar fi cedat unui impuls terifiant. În acest moment însă el nu simţea nimic mai presus de-o veche nevoie de a plânge, dar îi rezista cu vitejie, chiar dacă o explozie de durere îi sfâşia sufletul. Niciodată nu se simţise mai înnebunitor de singur pe lume ca acum, prins în decorul unui coşmar, în carnea slăbită a propriului său trup. Mama lui făcuse un gest de îndurare, dar dispăruse imediat după aceea. Nu mai era nimeni în care să aibă încredere, nimeni pe care să se poată baza. Gândul ăsta ameninţa să-l frângă, dar el refuza cu vehemenţă să-l lase să se instaleze în mintea lui.

Nu avea să moară.

Dacă ar fi murit, ar fi însemnat să îşi dezamăgească regele de două ori – iar Kamran nu-şi putea îngădui să facă asta. S-a luptat să rămână conştient, deşi spasme violente îi scuturau oasele. Trebuia să trăiască suficient de mult pentru a-i ucide pe cei care îi făcuseră rău şi pentru a-şi răzbuna tatăl şi bunicul. Avea să-i supravieţuiască acestui munte de crime îndreptate împotriva sufletului său şi, dacă era nevoie, avea să ridice acest imperiu distrus pe umerii săi tremurânzi...

— Sire?

Inima lui Kamran a tresăltat. Toate instinctele îi strigau să se ridice în picioare, dar membrele nu i se supuneau. Nu putea decât să zacă acolo, cu pieptul strângându-i-se, când deodată, pe neaşteptate, vederea i-a fost invadată de o grămadă de bucle roşii atârnând peste o faţă timidă şi pistruiată. Omid Shekarzadeh – copilul străzii a cărui tentativă de furt pusese în mişcare toate îngrozitoarele întorsături recente din viaţa lui Kamran – îl privea drept în ochi.

— *Tu,* a reuşit să gâfâie Kamran.

A observat lacrimile care pătau obrajii copilului şi ochii înroşiţi şi umflaţi. Băiatul, Omid, l-a studiat cu grijă, frica şi fascinaţia amestecându-se pe faţa lui. Niciunul dintre ei nu a mai scos vreun cuvânt în timp ce Omid se apleca cu grijă lângă regele muribund şi, cu o mână tremurândă, a scos din buzunar un cub de zahăr de-un albastru strălucitor.

Kamran a înţepenit la vederea lui.

— Cred că ştiau, sire, a spus Omid în feshtună. Divinatorii. Cred că ştiau ce urmează să se întâmple. Cred că ştiau că aveau să fie ucişi.

Kamran îşi simţea inima bătându-i în tâmple. Obiectul pe care Omid îl ţinea în mână era o porţie magică numită *Sif.* Legendarele cristale albastre erau comprimate în cuburi de mărimea unei îmbucături care, de-a lungul istoriei, îi fuseseră furnizate regalităţii

Arduniei pe câmpul de luptă. Atât de valoroase erau vieţile împăraţilor şi ale moştenitorilor lor, încât Divinatorii îi trimiseseră întotdeauna la război cu aceste întăriri de unică folosinţă. Lama ultimă a fatalităţii, odată căzută, nu mai putea fi învinsă de nimeni; dar încă se mai puteau face multe chiar şi pentru cei aflaţi la câţiva centimetri de moarte.

O singură doză de *Sif* era suficientă pentru a vindeca până şi cele mai grave răni.

— *Bengez,* a şoptit copilul.

„Luaţi-o."

— Nu... nu pot...

— Mi-au dat-o după ce am început să-mi revin, a spus băiatul în linişte. Mi-au spus să o păstrez mereu cu mine şi că am să ştiu când s-o folosesc.

A înghiţit în sec.

— Credeam că mi-au dat-o ca să mă salveze cândva în viitor. Nu mi-am dat seama până acum că poate nu trebuia s-o folosesc pe mine însumi.

— *Nu!* a repetat Kamran, de data asta cu asprime.

Vedea stele, lumini strălucitoare care scânteiau şi se stingeau în spatele ochilor săi.

— Dacă Divinatorii te-au binecuvântat cu un astfel de dar, a hârâit el, nu ar trebui... Nu poţi să-l dai...

— Am să fac ce vreau, a spus Omid, cu o urmă de supărare în glas. Mi-aţi salvat viaţa, sire. Acum e

rândul meu să o salvez pe-a dumneavoastră.

Patru

Alizeh zărea stele în depărtare.

Zeci de mii – sau poate sute de mii – sau mii de mii...

Era imposibil de spus, iar ea părea incapabilă să evoce un număr suficient de mare ca să le cuprindă pe toate. Ştia doar ce vedea, iar ceea ce vedea era o întindere aparent infinită de corpuri cereşti strânse unul lângă altul, toate părând să vibreze la apropierea lor. Stăteau de câteva ore deja într-o tăcere sumbră şi, cu fiecare bătaie a enormelor aripi de piele ale dragonului, micul lor grup se apropia din ce în ce mai mult de priveliştea spectrală, luminile îndepărtate rearanjându-se iar şi iar în modele neregulate.

În cele din urmă, Alizeh s-a încruntat.

Era puţin probabil ca o stea să se manifeste în acest mod.

S-a întors înspre tovarăşul ei pentru o explicaţie, dar s-a reţinut la vederea lui. Cyrus stătea lângă ea cu o neplăcere aproape palpabilă, evidentă în rigiditatea nefirească a corpului său: capul sus, umerii drepţi, spatele ţeapăn. Privirea îi erau îndreptată ferm înainte, părul îi ondula în vânt, iar şuviţele mai lungi îi astupau din când în când vederea – şi totuşi, nu se mişca.

Era imposibil de ştiut ce îl chinuia cel mai mult, dar Alizeh nu se simţea în stare să se sinchisească şi de asta. Ochii încă o usturau de la lacrimile uscate; îl dispreţuia pe acest netrebnic, şi, cu toate astea, până când urma să fie în stare să-şi croiască un plan de acţiune, avea încă nevoie de multe lucruri de la el: răspunsurile lui despre planurile diavolului pentru ea, orientarea în Tulan sau un loc sigur în care să stea până când avea să-şi adune puterile şi să hotărască următoarea mişcare. Era o situaţie odioasă pe care urma să fie nevoită s-o gestioneze cu mare precauţie – iar Alizeh încă se gândea la asta în timp ce-i examina trăsăturile stoice când maxilarul lui s-a încleştat brusc.

— Ajunge! a rostit el cu asprime. Nu mă încântă cercetarea ta. Încetează să mă mai studiezi!

Ceva amar a împins-o să spună:

— Nu eşti stăpânul meu.

Cyrus s-a întors imediat să o privească, fixându-i ochii cu o intensitate care era aproape alarmantă.

— Aspiri să fii tu stăpâna mea?

Întrebarea a fost atât de şocantă, încât Alizeh, drept răspuns, s-a tras înapoi.

Cyrus s-a aplecat înspre ea.

— Renunţă la vis! a adăugat el cu blândeţe. Nu ai nicio şansă să mă stăpâneşti.

Alizeh s-a încordat.

— Aş putea să te omor chiar acum.

El a privit-o doar, cu un zâmbet care i se răspândea încet pe faţă.

— Dă-i drumul atunci! a îndemnat-o. Omoară-mă! Eu n-am să mă opun.

L-a privit pieziş.

— Nu mă descotorosesc de ceea ce îmi este încă util.

— Util? Asta ai hotărât că sunt? a zis el, gata să râdă. Spune-mi, te amăgeşti singură deseori?

Alizeh a simţit cum o străbate un val de căldură – o furie care a făcut-o să tacă apoi când şi-au încrucişat privirile într-un soi de întrecere plină de răutate. Alizeh a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să rămână nemişcată sub cercetarea necruţătoare a lui Cyrus, dar întreaga greutate a privirii sale, de atât de aproape, era într-adevăr prea greu de suportat. Părea să o devoreze dintr-o singură căutătură, privirea lui albastră înfigându-se fără milă în ochii ei înainte de a-i cântări fiecare centimetru al feţei, unghiul bărbiei, gâtul. Ochii lui erau încărcaţi de ceva electric şi devastator, căci energia nemărginită a întregului său corp fusese deturnată către această singură cale de legătură. Alizeh a simţit până în adâncul oaselor, până în vârful degetelor înfierbântarea cu care o cerceta – şi, drept răspuns, inima ei a început să bată nebuneşte, înţelegând, chiar în clipa când începuse să se simtă

speriată, că el încerca s-o sperie.

Alizeh şi-a ferit privirea mult prea repede.

— Exact cum am crezut, a şoptit el. Eşti prea moale chiar şi pentru a duce povara atenţiilor mele.

Alizeh a râs încet în timp ce îşi plimba un deget pe coama vântului, simţind cum curentul se încolăceşte sub atingerea ei.

— Şi cerul este moale, a şoptit ea. Şi totuşi, toţi cei care îi cad în braţe vor pieri.

L-a simţit cum se încordează lângă ea.

— Tu, a spus el într-un târziu, nu eşti cine mă aşteptam să fii.

Alizeh n-a catadicsit să-l răsplătească cu vreun răspuns, preferând să scruteze din nou noaptea. Începeau să coboare înspre Tulan, o simţea, şi, pe măsură ce se apropiau de ceea ce părea a fi o sărbătoare nesfârşită de lumini în mişcare, ochii ei se tot măreau de uimire.

— Spune-mi, l-a întrebat, de ce se mişcă stelele astea? Există vreo magie în cerurile de aici?

— Acestea sunt întrebări foarte diferite, a răspuns Cyrus în timp ce Alizeh îi simţea ochii fixaţi pe chipul ei. Cât despre prima: se mişcă pentru că nu sunt stele.

Alizeh i-a aruncat o privire, ridicând din sprâncene.

— Vei afla în curând că Tulan este încoronat de o serie de ceruri protectoare, i-a explicat el. Licuricii

trăiesc în cea de-a treia atmosferă a noastră, unde se adună în număr atât de mare, încât de departe se prezintă aproape ca nişte mici galaxii sau chiar ca nişte fantome terifiante. Poate fi un pic deconcertant pentru ochiul neobişnuit cu ei.

— *Licurici,* a spus Alizeh, întorcându-se către el. Cum...

Atunci s-a auzit răsunând un sunet neaşteptat, o armonie melodioasă ce tot creştea în vreme ce Alizeh şi-a pierdut brusc greutatea, rămânând suspendată în aer preţ de-o clipă înainte ca grupul lor să înceapă să se prăbuşească cu o viteză ameţitoare printr-o pernă de nori. A încercat cu disperare să se agaţe de ceva, aproape alunecând de pe dragon, în timp ce rafalele puternice de vânt îi umflau pulpanele hainei de împrumut mult prea mare şi i-o smulgeau de pe corp, aruncând-o în aer. Alizeh a auzit strigătul de nemulţumire al lui Cyrus, deşi era şi ea pe punctul de-a ţipa de durere, căci frigul îi muşca cu o brutalitate neaşteptată din carnea dezgolită. Într-o clipă, îmboldită de disperare, a găsit în cele din urmă un loc în care să se prindă de ceafa dragonului, ţinându-se bine în timp ce continuau să se prăbuşească cu o viteză din ce în ce mai mare. Vântul urla, izbindu-se fără încetare de trupul ei expus în vreme ce părul i se învârtea în spirală, ca un uragan, iar buclele împrăştiate scoteau din când în

când scântei electrice.

După ce au fost smulşi din nori şi-au început să plutească iar sub cerul liber, Alizeh a văzut sclipirea picăturilor de apă de pe piele şi-a simţit apăsarea umedă a rochiei zdrenţuite. Peisajul de sub ea începuse să se contureze vag pe când foşnetul şi vuietul acelei armonii îndepărtate deveneau asurzitor. Rafale urlătoare îi biciuiau faţa pe măsură ce zarva fără nume atingea un nivel aproape de nesuportat – până când, în sfârşit, Alizeh a înţeles.

Ceea ce auzea era apă.

Pesemne că erau deasupra mării – măcar asta *trebuia* să fie adevărat –, dar apoi mirosul de pământ umed i-a umplut nările, derutând-o, şi a fost mistuită dintr-odată de parfumul răcoritor al ploii şi acoperită de mantia grea a ceţii care i-a întunecat rapid vederea.

Alizeh se străduia să distingă prin ceaţă scena de dedesubt în timp ce picăturile de apă i se aşezau în păr şi i se agăţau de gene. S-a căţărat mai aproape de capul dragonului – surdă la glasul lui Cyrus care o chema înapoi – şi şi-a încleştat braţele cât a putut mai bine în jurul gâtului fiarei înainte de a-şi scufunda faţa şi mai adânc în ceaţă. În lumina difuză a lunii, a văzut conturul slab a ceea ce părea a fi capătul pământului.

O suită colosală de cascade în trepte se născuse în vârful unor stânci ameţitoare, iar cataractele se

prăvăleau în mare de la diferite înălţimi înspăimântătoare. Scena era cu adevărat sublimă, iar Alizeh a simţit o teamă inexprimabilă şi plină de bucurie în prezenţa ei; nu mai văzuse niciodată faleze atât de abrupte şi nici cascade atât de devastatoare, şi încerca încă să priceapă splendoarea lucrurilor când i-a trecut brusc prin minte să ridice privirea.

Faţa i-a fost întâmpinată de-un suflu de ceaţă şi briza umedă a mării i-a învelit corpul, iar buzele i s-au întredeschis a uimire, apoi a exaltare. A distins apoi liniile puternice ale unor turnuri pe cerul nopţii şi silueta măreaţă a ceea ce nu putea fi altceva decât un palat regal aşezat în echilibru pe marginea stâncii, cu fundaţiile înfipte la baza câtorva sute de cascade atât de maiestuoase, încât i s-a tăiat răsuflarea la vederea lor.

Apă.

Nu-i venea să creadă!

Corpurile djinnilor fuseseră făurite din foc, da, însă apa era elementul de bază al vieţii lor; spre deosebire de alte creaturi vii, djinnii nu aveau nevoie de hrană pentru a supravieţui. Dar acest elixir preţios fusese cel care le permisese strămoşilor lui Alizeh să supravieţuiască eonilor de existenţă îngheţată şi fără soare de pe Pământ – şi nu era de mirare, aşadar, că Alizeh se simţea cea mai plină de viaţă atunci când se apropia de apă, când o bea, când se scălda în ea.

Sau atunci când îşi ridica faţa înspre ploaie.

Alizeh a închis ochii şi-a simţit vârtejul de aer revărsându-se asupra ei. Acum se apropiau cu mare hotărâre de castel; şi cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai intensă se făcea briza umedă, iar Alizeh n-a făcut niciun efort să se adăpostească. Dimpotrivă, s-a aplecat şi mai mult, lingând picăturile reci adunate pe buze şi inhalând mirosul de pământ îmbibat cu apă, de muşchi proaspăt, de pin umed. În scurtă vreme, era udă leoarcă şi pe jumătate moartă de îngheţată, tremurând incontrolabil, dar nu se clintea totuşi din loc. Buclele ei lungi erau grele de apă şi din ele se prelingeau şiroaie care îi şerpuiau pe faţă, pe gât, scurgându-i-se apoi de-a lungul claviculei...

Alizeh nu le dădea nicio atenţie acestor mici neplăceri.

Nici măcar nu-şi mai putea aminti de când nu mai simţise o asemenea uşurare ameţitoare. Băile ei zilnice de la hamamul local nu erau nimic în comparaţie cu splendoarea copleşitoare a întinderii nesfârşite de apă, cu fervoarea şi mila mării.

Era ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Acest vis i-a fost întrerupt grosolan de un cuvânt de prost-gust lansat de o voce familiară; braţele lui Cyrus s-au strâns brusc în jurul taliei ei, smulgând-o prea uşor de pe gâtul dragonului şi aşezând-o înapoi pe locul lor

de pe covorul cu modele care acum era umed din pricina brizei.

S-a îndepărtat imediat de ea.

— Dumnezeule mare! a exclamat, scuturându-şi mâinile. Eşti udă până la piele. De ce te comporţi de parcă n-ai mai văzut apă până acum?

Alizeh abia dacă l-a auzit. Era prea copleşită de euforie şi, prin urmare, i-a zâmbit lui Cyrus fără să se gândească, întorcând toată forţa bucuriei ei în direcţia lui, cu ochii mijiţi, gropiţele în obraji şi pieptul zbătându-i-se de emoţie.

Cyrus s-a făcut ca o stană de piatră, apoi s-a întors brusc.

— Te comporţi de parcă n-ai mai fi întâlnit niciodată un djinn, a spus Alizeh cu sufletul la gură. Iubesc apa. Trăiesc pentru ea.

— Dimpotrivă, a replicat el sec, evitând în continuare să se uite la ea. Am întâlnit mii de djinni şi nu l-am văzut pe niciunul dintre ei gata să se arunce în mare.

Alizeh n-a mai avut ocazia să-i răspundă – brusc, dragonul şi-a început coborârea finală, complet lipsit de graţie, tăind cascadele cu aripile şi împroşcându-i pe amândoi cu apă rece cu ocazia asta. Alizeh l-a auzit pe Cyrus înjurând când animalul a atins greoi pământul, mai întâi cu picioarele din faţă, apoi cu cele din spate, şi până la oprire a mai făcut nişte paşi împleticiţi şi

şchiopătaţi din pricina cărora lui Alizeh i-au clănţănit dinţii în gură.

— E foarte obosit, a mormăit Cyrus drept scuză.

Alizeh n-a zis nimic.

Au trecut câteva clipe bune până când a reuşit să se dezmeticească după scuturături şi să-şi adune cu grijă minţile în mijlocul atâtor uimiri. Se opriseră brusc pe o porţiune de teren plat şi plin de muşchi, pe una dintre stâncile mai înalte unde vuietul apei era atât de puternic, încât cei doi nu aveau de ales decât să înceteze să-şi mai vorbească – sau să ţipe unul la celălalt –, ceea ce i-a oferit lui Alizeh răgazul de care avea nevoie pentru a cerceta noile împrejurimi. Era păcat însă că ajunseseră pe întuneric, pentru că nu putea distinge decât imagini neclare ale domeniului regal.

Dar chiar şi aşa, tot a rămas uluită.

Castelul dantelat şi ameţitor de înalt părea construit dintr-o piatră strălucitoare, căci exteriorul neted scânteia sub lumina pură a stelelor, desenând constelaţii pe pielea ei, pe copacii împrăştiaţi în jur şi chiar şi pe pielea fiarei încă îngenuncheată sub ea. Fără îndoială că ora târzie, oboseala extremă şi ravagiile emoţionale din ajun erau de vină pentru dezorientarea ei, dar Alizeh era atât de afectată de irealitatea momentului, încât se simţea extrem de derutată.

Propriile oase îi păreau străine; chiar şi atunci când tremura, avea impresia că trăieşte asta de la distanţă. Bruma începuse să-i deseneze cristale de-a lungul genelor şi pe şuviţele întărite ale părului. Era atât de amorţită de frig, încât abia dacă-şi mai simţea extremităţile, însă nici nu se putea hotărî să se grăbească să intre înăuntru, în braţele unei sorţi necunoscute.

Între timp, i s-a părut că Cyrus cercetase puţin cam prea îndelung ceea ce ar fi trebuit să fie propria sa casă, oftând din greu într-un sfârşit.

A sărit jos cu o mişcare rapidă şi fluidă, aterizând ferm pe picioare. Nu s-a sinchisit să se uite înapoi, lăsând-o pe Alizeh să se rostogolească singură jos de pe dragon sub forma unei moviliţe deloc elegante. Alizeh s-a ridicat şi a privit în jur, încercând – şi nereuşind – să cuprindă toată grandoarea acestui nou decor. Aerul era şi mai proaspăt aici – răcoros şi savuros într-un mod care îi amintea de copilărie – şi nu se mai sătura de el. L-a inspirat iar şi iar, o respiraţie după alta, şi curând a ameţit.

Simţindu-se plină de exaltare, a aruncat o privire în sus şi a tresărit de uimire.

În timp ce palatul regal din Ardunia era o operă de artă impresionantă întinsă pe sute de hectare, această fortăreaţă din Tulan fusese obligată să îşi modeleze

dimensiunile palatului în funcţie de locul modest oferit de o stâncă abruptă. Alizeh a presupus că acesta era motivul pentru care castelul era ameţitor de drept.

Totuşi, era posibil să fi fost făcut astfel pur şi simplu pentru a intimida.

Turlele aurite străpungeau cerul deasupra ei, înţepând stelele şi zgâriind luna, şi dispăreau cu totul în norii a căror turmă încorona palatul ca un nimb. Alizeh nu reuşea nici măcar să-i vadă vârful, atât de înalt era edificiul, şi şi-a ridicat o mână îngheţată la gură, cu ochii măriţi de uimire.

Între timp, cerul începea să arate semnele vestitoare ale zorilor.

Apăsarea nopţii se retrăgea fără grabă, centimetrii de întuneric ridicându-se ca o cortină de pe o scenă. Un singur spectator stătea nerăbdător în faţa priveliştii, aşteptând cu respiraţia tăiată decorul următoarei scene, a următorului act din viaţa ei.

Alizeh a avut atunci o presimţire înfiorătoare.

Cu toate acestea, o strălucire aurie a învăluit curând lumea, degetele de lumină atingând copacii şi păsările de parcă şi-ar fi numărat copiii.

Alizeh s-a gândit atunci să-l caute pe Cyrus şi l-a găsit îngrijind dragonul, mai întâi punând o găleată imensă de apă la picioarele creaturii, apoi luând de nicăieri un singur măr pe care l-a şters de cămaşă

înainte de a-l pune sub nasul animalului. Fiara şi-a deschis botul cu un scâncet jalnic şi scoţând fuioare de fum pe nări, apoi, cu o muşcătură terifiantă, a smuls ofranda din palma întinsă a lui Cyrus.

Alizeh a avut impresia că îl vede zâmbind pe regele cel nebun.

Care rege a mângâiat capul dragonului cu blândeţea unui copil înainte de-a lăsa monstrul să-şi bea apa. S-a îndreptat apoi cu paşi vioi spre un cufăr de oţel – care părea să fi fost livrat în aşteptarea sosirii lor – şi i-a ridicat capacul greu, scoţându-i din pântece un platou enorm plin de animale moarte.

Alizeh s-a întors.

Nu simţea nevoia să privească dragonul mâncându-şi masa macabră; simţea că în această noapte avusese deja parte de mai multe imagini sângeroase decât putea înghiţi. În orice caz, faptul că Cyrus era ocupat acum era o ocazie pe care nu avea s-o irosească; mintea lui Alizeh se învârtea în jurul unei multitudini de complicaţii presante, şi se bucura că are parte de singurătate, de un moment pentru gândire.

Încă nu se hotărâse ce să facă.

Nu exista nicio şansă să scape de diavol, ştia asta, dar participarea la acest joc pervers i se părea o imposibilitate la fel de mare.

Măcar nu urma să se căsătorească cu Cyrus; acest

prim pas părea destul de clar. Ceea ce o nedumerea însă era ce *avea să urmeze.* Alizeh fusese expusă, vânată în mod activ de două imperii – şi, deşi reuşise să scape de unul, fusese prinsă cu uşurinţă în ghearele celuilalt, acum fiind forţată să joace un rol în planurile diavolului. Această reţea devenise prea complicată; existenţa ei era prea bine ştiută. Nu credea că s-ar mai fi putut întoarce la o viaţă de anonimat înainte de a-şi fi doborât duşmanii – iar ai ei erau într-adevăr formidabil de puternici.

Alizeh şi-a încleştat mâinile cuprinse de tremur.

A, nu-i fusese niciodată teamă de moarte. Nu – viaţa era cea care o înspăimânta, cea care o marca. Tortura lentă a conştiinţei făcuse tot posibilul să o zdrobească. Alizeh ar fi trebuit să fie salvarea poporului ei – fusese menită să salveze djinnii din această lume de ororile pe care le îndurau de secole. Cum ar fi putut să nu poarte mereu cu ea greutatea acestui eşec? Fusese povara ei – şi o purtase prost. Acum era prinsă între un rege nebun şi diavolul însuşi, şi s-a temut, preţ de-o clipă teribilă, că era posibil să nu fie în stare să depăşească nici acest lucru.

A străbătut-o un val de panică.

Picioarele au început să-i tremure, iar genunchii i-au cedat brusc; s-a clătinat şi a făcut un pas înapoi, lovindu-se cu călcâiele goale de trunchiul celui mai

apropiat copac. S-a sprijinit de greutatea lui şi-a inspirat adânc mirosul de pin. Se obişnuise de-acum cu sunetul apei curgătoare – simţindu-l mai degrabă ca pe-un zumzet reconfortant decât ca pe un zgomot care s-o distragă – şi, pe măsură ce inima i se potolea, putea să distingă mai bine foşnetul frunzelor fluturând şi farmecul melodiilor ciripite de păsări la răsăritul soarelui.

A inspirat adânc ca să se liniştească.

Şi-a reamintit că trebuia să-şi caute curajul, aşa cum o făcuse întotdeauna, în puterea pe care o avea în trup, în minte, în credinţa pe care o avusese mereu în ea însăşi. Nu era însă atât de naivă, încât să creadă că ar fi putut găsi drumul spre siguranţă în starea în care se afla acum – răvăşită, lipsită de mijloace şi fără să cunoască acest tărâm străin –, şi nici nu-şi făcea iluzii că ar fi putut să aibă încredere în cineva întâlnit în Tulan. În schimb, s-a gândit că ar fi putut folosi o zi sau două pentru a evalua noile condiţii, aşteptând până când urma să fie în măsură să-şi facă un plan. Măcar să-l învingă pe Cyrus – aceasta ar fi fost sarcina mai uşoară, căci acum ştia că el nu e decât un pion în acest plan.

Însă *Iblees* era cel ale cărui planuri trebuiau dejucate.

Alizeh se gândea încă la asta când, pe neaşteptate, a auzit vocea blândă a unei străine care îi striga numele. A înţepenit imediat, străbătută din nou de frică.

Cu grijă, s-a întors cu faţa la acea nouă apariţie.

Cinci

Kamran stătea în faţa oglinzii cu o expresie sumbră zugrăvită pe chip.

Se afla în vestiarul său de suficient timp ca să prindă răsăritul soarelui, dar valetul său, Sina, încă nu terminase de pus la punct detaliile ţinutei sale regale. Lumina aurie timpurie se revărsa printr-un şir de ferestre înguste aflate de-a lungul unui perete, aruncând o strălucire blândă asupra regelui neîncoronat. Kamran fusese aranjat, din cap până în picioare, în conformitate cu tradiţia Arduniei: purta nuanţe diferite de albastru-închis, o culoare pe care numai moştenitorul unui tron lăsat liber de curând o putea purta în semn de doliu, simbolizând pentru tot imperiul că, deşi plângeau ceea ce pierduseră, nu erau lipsiţi de speranţă.

Un conducător le trăia încă.

Sau cel puţin se agăţa de viaţă, conform titlurilor presei de dimineaţă.

Maxilarul lui Kamran se încleşta în acelaşi ritm cu pumnul său – mototolea în mâna dreaptă un exemplar al ziarului de dimineaţă din Setar, *Daftar.* Foşnetul hârtiei era singurul sunet care întrerupea liniştea

încordată. Valetul îl ştia pe Kamran ca fiind taciturn, dar în această dimineaţă prinţul fusese neobişnuit de tăcut, incapabil să rostească cu voce tare mai mult de câteva cuvinte furioase în urma atâtor distrugeri.

Simţea că tot ce ar fi fost în stare să facă era fie să nu scoată nicio vorbă, fie să urle.

Aşa că alegerea părea clară.

Cu minuţiozitate, Sina a agăţat ultimele insigne militare pe pieptul lui Kamran, apoi a tras cu grijă printr-o gaică de pe umăr o eşarfă de satin atât de fluidă, încât cădea imediat în falduri elegante pe pieptul lui, capetele acesteia fiind prinse cu precizie, printr-o serie de perle albastru-argintii, de-a lungul cusăturii laterale a vestei de campanie. Sina a ataşat apoi un lanţ la baza gâtului lui Kamran – de o parte şi de alta a gulerului a prins două ametiste mari, hexagonale, pietrele preţioase ancorând între ele trei şiraguri de diamante negre strălucitoare care atârnau în arcuri uşoare de-a curmezişul pieptului.

S-a auzit o pocnitură ascuţită de ţesătură.

Valetul făcuse să apară de nicăieri o pelerină de catifea de-un albastru de miez de noapte pe care Kamran a simţit-o fluturându-i apoi pe spate; Sina a fixat mantia pe umerii prinţului înainte de-a încununa ansamblul cu o pereche de epoleţi grei, făuriţi din zale care imitau solzii de dragon.

Faptul că toate aceste piese se aflau acum în posesia lui Kamran arăta intervenţia directă a mamei sale; doar ea ar fi putut să fie atât de prevăzătoare, încât să comande astfel de haine ale căror detalii să fi fost aranjate cu luni întregi în urmă. Prinţului nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-şi pregătească garderoba în perspectiva dispariţiei regelui – iar toate acestea îi aminteau nu numai de dispariţia ostentativă a mamei sale, ci şi de cât de singur era acum pe lume.

Mâna i-a tremurat fără veste şi, drept răspuns, şi-a îndoit degetele, strângându-şi încă o dată pumnul în jurul ştirilor zilei.

Ziarul nu îi fusese adus lui Kamran pe o tavă de argint alături de micul-dejun fierbinte pe care îl lăsase neatins, ci îi fusese înmânat personal. Un snoda se plecase în faţa lui, aproape frânt în două în semn de supunere, întinzându-i un exemplar din *Daftar* cu paginile sale de-un verde prăfuit inconfundabil.

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră! şoptise el. Noi am simţit că ar trebui să vedeţi asta.

Kamran abia putuse face faţă şocului.

Niciodată în viaţa lui un snoda din palat nu îndrăznise să vorbească cu voce tare în prezenţa lui, cu atât mai puţin să acţioneze ca purtător de cuvânt în numele celorlalţi – ale căror opinii nu ar fi trebuit să conteze pentru el. Orice alt membru al familiei regale

de rangul lui Kamran ar fi poruncit ca slujitorul să fie spânzurat doar pentru îndrăzneala sa, dar prinţul nu-şi putea înăbuşi o anumită doză de curiozitate.

Nu avusese de gând să citească vreun articol în această dimineaţă pentru că orice lucru tipărit atât de devreme ar fi fost aproape sigur o ştire veche; nu fusese suficient timp pentru ca vreun ziar să fi putut detalia răsturnările de situaţie din seara trecută. Se simţise obligat totuşi să îl studieze pe servitor preţ de-un minut întreg înainte de-a accepta, în cele din urmă, ziarul oferit din mâna întinsă a acestuia, după care snoda căzuse în genunchi cu un oftat înăbuşit, cu mâna la gură, târându-se înapoi spre uşă.

Kamran deschisese imediat ziarul.

Titlul era înghesuit deasupra pliului, cu litere îngroşate negre ca moartea şi la fel de neiertătoare:

TRĂIASCĂ REGELE, DAR CU CE PREŢ?

Paginile aproape îi căzuseră din mâini, iar inima îi bătea cu putere în urechi. Imperiul Arduniei era cel mai mare de pe Pământ, întinzându-se pe o treime din lumea cunoscută; faptul că ştirea apăruse deja însemna că până acum se răspândise în cele patru zări, ca o sămânţă împrăştiată fără îndoială prin intermediul bârfelor de mâna a doua şi a treia care, inevitabil,

inventaseră diverse detalii pe parcurs – alimentând astfel o isterie generalizată.

Oamenii urmau să se revolte.

Regele a murit, Divinatorii au murit,
prinţul e bolnav

SETAR – *Daftar* anunţă cu profund regret şi tulburare uciderea brutală a regelui Zaal. A fost înştiinţat de la balul regal de aseară că, în jurul orei 23.43, tânărul suveran al Tulanului, regele Cyrus de Nara, l-a ucis pe Alteţa Sa Regală fără luptă. Participanţii au relatat pe larg că regele a fost demascat cu cruzime în momentele dinaintea morţii sale, lăsând necontestată o acuzaţie potrivit căreia ar fi sacrificat vieţile a nenumăraţi copii orfani pentru a alimenta o magie neagră care îl menţinea în viaţă în mod supranatural.

Prinţul şi moştenitorul tronului a fost prezent la moartea regelui, deşi s-a confirmat de către mai mulţi dintre cei prezenţi că prinţul Kamran suferise răni grave după ce îl provocase pe regele tulanian în luptă corp la corp ca să-şi răzbune onoarea.

„A fost un inel de foc”, a relatat cu sufletul la gură un participant la festivităţi care doreşte să-şi păstreze anonimatul despre ciocnirea sângeroasă dintre prinţ şi rege. „Prinţul a luptat cu vitejie, dar a fost ars grav. Cu

toţii am crezut că murise până când a strigat la noi să plecăm la casele noastre."

Deocamdată nu se cunoaşte starea de sănătate a prinţului Kamran.

Alte rapoarte indică faptul că, din cauza împrejurărilor îngrozitoare din jurul morţii regelui, casele nobile din Ardunia vor începe astăzi discuţiile pentru a decide dacă sunt necesare represalii împotriva imperiului de sud. În cazul în care vor hotărî afirmativ, decizia lor va marca sfârşitul unei perioade de pace fără precedent care a durat şapte ani, lansând ceea ce oficialii spun că ar putea fi cel mai sângeros război din istoria recentă...

Şi mai erau încă multe altele.

Mai multe despre Alizeh, descrisă ca o misterioasă formă ceţoasă a unei tinere femei al cărei nume îl strigase cu voce tare – „Se zvonea că prinţul urma să-şi aleagă o mireasă peste câteva zile" – pentru ca toată lumea să-l memoreze. Mai multe despre precedentele istorice, poveşti despre alţi regi decăzuţi, care cedaseră în faţa magiei întunecate a diavolului şi plătiseră scump. Cei mai înfiorători însă erau cei câţiva centimetri dedicaţi altercaţiei dintre Cyrus şi domnişoara Huda, aceasta din urmă găsind ocazia, se pare, să acorde un interviu presei, descriind în detalii

insuportabile tot ceea ce ştia despre Alizeh şi având grijă să adauge că îl auzise pe regele din sud adresându-i-se lui Alizeh cu apelativul „Maiestatea Voastră”, ceea ce o determinase pe domnişoara Huda să speculeze în interviu că poate cei doi erau logodiţi de ceva vreme.

Kamran ar fi vrut să dea foc la tot.

Nu se număra printre responsabilităţile sale să cunoască numele tuturor invitaţilor care participau la un bal – Hazan era cel care deţinea o astfel de listă dar trebuie să fi fost cel puţin un ziarist de faţă, căci altfel cum ar fi putut să scrie şi să tipărească asemenea defăimări înainte de răsăritul soarelui?

Momentul ales părea calculat pentru a-i tulbura zilele; abia reuşise să-şi tragă puţin sufletul şi trebuia deja să gestioneze un haos care ar fi putut fi evitat cu uşurinţă. Dacă ar fi avut doar ocazia să li se adreseze direct oamenilor, ar fi putut să le liniştească temerile cu o demonstraţie de forţă – dar în loc de asta, în minţile lor fusese deja sădită panica, fertilizată de un articol plin de gunoaie. Fără îndoială că toţi urmau să scoată banii pentru următoarea tipăritură de doi bani care avea să profite de pe urma durerii lui.

Surprins de o mişcare bruscă, Kamran şi-a desprins ochii din oglindă, unde îşi privea în gol propria reflexie.

Sina se înclinase în faţa lui.

Inima îi bătea încă dureros în piept, însă Kamran s-a străduit să pară calm, uitându-se doar o clipă în plus la creştetul capului bărbatului mai în vârstă şi la buclele lui brune care începuseră să încărunţească. Valetul îi era de ani buni alături; mereu tăcut, mereu zvelt, mereu controlându-şi manierele impecabile. Cu multă deferenţă, i-a prezentat lui Kamran o pereche de mănuşi albastru-închis din piele de ied.

— Dacă doriţi, sire, a fost tot ce a spus el.

Ca şi cum ar fi fost un răspuns, Kamran şi-a îndoit mâna stângă, urmărind venele aurii strălucitoare care îi străbăteau pielea de-a lungul degetelor şi şerpuiau apoi pe încheietura mâinii şi pe sub mânecă, unde ştia că se ramificau în continuare în sus pe braţ...

A închis ochii preţ de-o clină.

Prinţul nu fusese niciodată deosebit de admirativ faţă de sine însuşi, însă nici orb nu fusese în mod deliberat. Era ceva evident că totuşi Kamran era un membru al familiei regale care se mândrea cu mult mai mult decât un simplu titlu – o singură privire aruncată în orice încăpere era suficientă pentru a confirma faptul că posedă o frumuseţe ieşită din comun şi că e de departe mult mai chipeş decât cei de-o vârstă sau mai maturi decât el. De asemenea, Kamran fusese bine hrănit şi bine format – încă din copilărie mânuise săbii, călărise

şi se antrenase în armuri de luptă complete. Ca urmare, ajunsese până la ceva asemănător cu perfecţiunea – atât de aproape, de fapt, încât nu fusese niciodată prea impresionat de imaginea pe care i-o arăta oglinda, căci se obişnuise de mult cu splendoarea chipului şi a corpului său.

Acum, abia dacă se mai recunoştea.

Încă rămăsese acolo şablonul unui tânăr chipeş: trupul său era încă înalt şi puternic, pielea măslinie încă îi strălucea, părul negru rămăsese des şi lucios. Dar peste temelia frumuseţii sale rafinate se ridica acum o faţadă macabră. Dispăruse suprafaţa lucioasă şi netedă a unui prinţ fermecător şi nobil – Kamran arăta mai degrabă precum cineva care ar fi putut să prăjească prunci la proţap, să-i dea foc unui sat în toiul nopţii sau să se ospăteze cu măruntaiele duşmanilor săi.

Încet, prinţul şi-a ridicat mâna distrusă către faţa distrusă.

Ştia că, nu mai departe decât seara trecută, majoritatea femeilor ar fi consimţit, pline de fericire, să-l ia de bărbat; chiar dacă nu l-ar fi plăcut, nu credea că ar fi fost revoltate de perspectiva de a împărţi patul cu el.

Acum nu mai era atât de sigur.

Hainele sale fine ascundeau un desen care arăta ca lovit de-un fulger ciudat; dunga de aur cu care fusese

binecuvântat la naştere – un semn plasat asupra lui de către Divinatorii înşişi – îi traversa înainte pieptul şi trunchiul într-o linie curată şi elegantă. Era o tradiţie ca moştenitorul imperiului Arduniei să fie atins de magie, să aibă înscrisă pe piele dovada dreptului din naştere, proclamându-l pentru totdeauna drept adevăratul moştenitor al tronului.

Niciodată până acum nu se mai văzuse ca o astfel de magie să se fi schimbat.

Acum, dunga de aur ars aproape că i se împrăştiase de-a lungul pielii, ramuri strălucitoare şerpuind ezitant pe partea stângă a corpului, iar venele strălucitoare devenind tot mai subţiri pe măsură ce-i urcau pe partea laterală a gâtului, pe obraz şi, în cele din urmă, îi străpungeau direct ochiul stâng, oferindu-i irisului o culoare inumană.

Avea acum un ochi întunecat şi unul de culoarea aurului – o priveliţte atât de derutantă, încât punea la îndoială însăşi magia originală care, oricum ai fi privit lucrurile, părea să îl respingă.

— Înălţimea Voastră?

Sunetul timid al vocii lui Sina l-a trezit pe prinţ din reverie; a privit direct în ochii valetului fără ezitare, prefăcându-se că nu observă când bărbatul mai în vârstă a tresărit.

— Fără mănuşi! a spus Kamran.

Sina şi-a înclinat încă o dată capul.

— Cum doriţi, sire.

Valetul s-a mai învârtit câteva minute în jurul lui, mânuind o perie aspră ca să-i îndepărteze şi ultima scamă de pe costum. Fâşâitul constant al periei pe ţesătură era gata-gata să-l adoarmă pe regele neîncoronat.

A spune că prinţul Kamran abia apucase să doarmă noaptea trecută ar fi fost totuna cu a remarca rotunjimea pământului; faptul de-a afirma evidenţa nu l-ar fi ajutat nicidecum să-şi limpezească mai repede mintea. În orice caz, dovada propriei sale epuizări îi era pusă sub ochi de imaginea sa din oglindă, hâdă şi desfigurată: semiluni întunecate i se desenau sub ochi, muşchii gâtului îi erau vizibil încordaţi, iar maxilarul îi era veşnic încleştat. Durere, epuizare, trădare – nu se putea hotărî care era cel mai rău agresor.

Fără veste, Kamran şi-a simţit trupul încălzindu-se şi răcindu-se brusc în timp ce nervii îl înţepau ca o colonie de furnici care porniseră să-şi dezmorţească picioarele pe sub pielea lui. Era atât de neplăcut, încât l-a făcut să-şi dorească să se smulgă din propriul corp. Nerăbdarea lui Kamran era un simptom al inacţiunii; nevoia lui de acţiune, o consecinţă a modului în care îşi controla frica; frica lui crescândă, rezultatul direct al unei concluzii pe care mintea lui o trăsese recent:

Nu mai avea timp.

Nu-şi putea explica *de ce* era atât de sigur de acest lucru, căci nu putea să adune laolaltă decât sentimente şi amintiri drept dovezi: o mare de nobili vorbind cu nesimţire despre trupul său paralizat; Zahhak anunţându-i moartea fără nicio dovadă; lipsa acţiunilor menite să-l reanime.

Poate era de ajuns faptul că, la întoarcerea lui la castel cu un Divinator după el, ministrul apărării nu-şi putuse ascunde nici uimirea, nici furia descoperind că moştenitorul Arduniei era încă în viaţă. Kamran îi ceruse bărbatului să aducă ajutoare cât mai repede posibil; în loc de asta, lui Zahhak îi trebuiseră ore şi ore ca să se întoarcă la palat, timp în care odiosul ministru voise să se asigure, fără îndoială, că prinţul Kamran murise deja.

În loc de asta, descoperise, cu un şoc vizibil, că prinţul stătea liniştit într-o cadă de cupru, spălându-şi urmele nopţii de pe corp.

Oricât ar fi fost Kamran de lipsit de experienţă, putea totuşi să-şi dea seama când duşmanii săi complotau. Mult prea curând, se temea el, nobilii urmau să pună pe masă un argument suficient de puternic pentru a-i fura coroana şi imperiul – *dreptul său din naştere...*

Incapabil să mai stea pe loc, Kamran şi-a dres vocea, iar Sina s-a retras imediat.

— Înălţimea Voastră, a spus valetul, plecându-şi capul. Iertaţi-mă! Am fost nevoit să arunc hainele de aseară, deşi am călcat şi parfumat tot ce aţi purtat mai devreme în cursul zilei. Dacă aveţi nevoie de ea, mantia vă aşteaptă în camera dumneavoastră.

Kamran a dat din cap doar, fără să-şi întoarcă privirea de la propria imagine nici măcar atunci când Sina s-a îndreptat fără zgomot spre ieşire, închizând uşa în urma lui.

Abia când a fost sigur că valetul plecase, Kamran a închis ochii, şi-a relaxat umerii preţ de-o clipă şi s-a înviorat inspirând adânc. Erau multe de făcut în orele care urmau şi fiecare lucru era urgent.

Mai era o săptămână până când urma să fie cu putinţă să fie încoronat rege.

O săptămână, timp în care ştia că avea să lupte, pe lângă toate celelalte, şi cu maşinaţiunile propriilor săi demnitari – şi intenţiona să îşi folosească timpul ca să repare dezastrele care se abătuseră asupra casei sale, a tronului său, a înseşi vieţii sale. Dar mai întâi era o problemă care se cerea rezolvată.

Trebuia să-l ucidă pe Hazan.

Şase

Instinctele lui Alizeh s-au trezit când o femeie

distinsă, mai în vârstă, a apărut ca din senin în faţa ei, plutind cu graţie pe o cărare cu urme de rouă, plină de-o eleganţă pe care a admirat-o imediat. Rochia albastru-deschis a străinei era împodobită la umeri cu franjuri făcuţi în întregime din safire şi briza dimineţii unduia uşor straturile de satin bogat în jurul curbelor maiestuoase. Părul ei era de culoarea focului însuşi – un val şocant de roşu şi auriu presărat uşor cu gri, iar şuviţele mătăsoase erau adunate pe un umăr şi prinse din loc în loc cu inele de diamant.

Frumuseţea ei era uimitoare, fără nicio îndoială, dar Alizeh a găsit în ochii femeii adevăratul motiv de uluire, căci în expresia lor se citea un entuziasm neascuns care a surprins-o pe Alizeh atât de tare, încât a făcut un pas înapoi. O suspiciune terifiantă s-a ridicat în mintea ei, dar, chiar dacă Alizeh a zărit diadema din creştetul femeii, s-a gândit că e posibil să se înşele – că doamna care se îndrepta acum spre ea ar fi putut fi oricine şi cu siguranţă nu ar fi...

— Mamă, aşteaptă...

Corpul lui Alizeh s-a crispat la auzul vocii lui Cyrus şi, de panică, inima a început să-i bată cu furie în piept.

Cyrus s-a aşezat între ele, cu o mână ridicată ca şi cum ar fi vrut să intervină – când, dând cu ochii de Alizeh, s-a tras brusc înapoi de parcă ar fi fost lovit. A făcut ochii mari, iar în ei se citea ceva ce nu putea fi

descris decât drept spaimă.

Alizeh a simţit că ia foc toată.

Rareori se înroşea atât de tare, încât să simtă o adevărată căldură, dar această umilinţă era într-adevăr prea puternică – pentru că aproape că uitase cum arată.

Cu câteva clipe în urmă îşi făcuse un inventar al propriei persoane şi-i ignorase rezultatele, liniştindu-şi mândria cu gândul că nu avea să se întâlnească cu nimeni nou la această oră matinală. Acum razele tot mai puternice de căldură îi topiseră îngheţul de pe păr şi gene, iar lumina soarelui o definea atât de limpede, încât nu exista nicio speranţă să scape cercetării.

Alizeh arăta ca o femeie de moravuri uşoare.

Era udă leoarcă; rămăşiţele rochiei sale de două ori arse erau acum în întregime transparente, mătasea translucidă fiindu-i lipită de corpul şiroind de apă într-un mod atât de scandalos, încât era cumva mai şocant decât o etalare a nudităţii. Nu o ajuta nici faptul că ciorapii i se dezintegraseră în foc, nici că şuviţele libere şi îmbibate de apă ale părului erau atât de grele, încât acum îi ajungeau până la talie, desenându-i curbele şi accentuându-i rotunjimea blândă a şoldurilor, picioarele strălucitoare fiindu-i expuse până la coapse. Nu mai era mult loc pentru imaginaţie când sânii ei erau aproape descoperiţi lumii, intimitatea lor fiind cruţată doar de un centimetru dintr-un corset atât

de ars şi de îmbibat cu apă, încât alunecase într-un mod periculos, gata s-o expună, la orice mişcare nefericită, într-o poziţie care ar fi părut atât de erotică, că Alizeh credea că ar putea muri pe loc.

Însă Alizeh părea paralizată.

Nu era în stare de altceva decât să stea acolo, încremenită într-un fel de umilinţă greţoasă, în timp ce Cyrus – şi femeia despre care Alizeh presupunea că e mama lui – o cercetau în tăcere. Raţional, Alizeh înţelegea că părerea acestei femei necunoscute nu ar fi trebuit să conteze pentru ea, dar degeaba – demnitatea ei o irita.

Femeia mai în vârstă şi-a revenit repede, zâmbetul ei şovăind doar o clipă înainte de a reveni şi mai puternic; de fapt, dintre cei doi care se aflau în faţa ei, Cyrus era cel care părea cu adevărat tulburat.

Alizeh a ales atunci să se concentreze asupra mamei lui.

Aceasta din urmă s-a apropiat iute de ea, apucându-i mâinile lui Alizeh cu o familiaritate derutantă.

— Tu trebuie să fii Alizeh, a rostit ea, orbind-o aproape cu o pereche de ochi albaştri familiari. Eu sunt Sarra. Nici nu-ţi pot spune cât de fericită sunt că în sfârşit ai fost de acord să vii!

Alizeh a clipit, şocul făcând-o să amuţească o clipă înainte de-a reuşi să bâlbâie:

— Eu... Că am fost... *de acord* să vin?

Zâmbetul Sarrei s-a făcut şi mai larg.

— Am fost atât de nerăbdătoare s-o cunosc pe tânăra care avea să devină nora mea! Cyrus a vorbit despre puţine alte lucruri în ultimele câteva luni, dar a ţinut detaliile atât de secrete, încât începusem să mă tem că nu eşti reală.

Nosta s-a trezit fără veste, lipită de pieptul lui Alizeh, iar căldura i s-a răspândit pe piele, făcându-i inima să bată mult mai tare.

Foarte încet, Alizeh s-a întors să se uite la Cyrus, care acum privea hotărât în depărtare. Mai că-i găurea capul cu privirea, însă el nu avea de gând s-o înfrunte.

Continuând să-l privească pe rege, Alizeh a spus furioasă:

— Cyrus a vorbit despre mine? *De luni întregi*?

În cele din urmă, Cyrus s-a uitat la ea, iar ochii i s-au încruntat în semn de avertisment.

Acest lucru n-a făcut decât s-o înfurie şi mai tare.

— Ciudat, nu-i aşa, a continuat Alizeh, că mă ştia de atâta timp, şi totuşi... – s-a uitat la Sarra –, ştii că abia în seara asta l-am întâlnit pentru prima dată?

A ezitat, apoi s-a încruntat înspre soare.

— Sau presupun că a fost aseară. Oricum ar fi, nu pot să nu mă întreb de ce nu s-a deranjat să se prezinte mai devreme – sau măcar să mă întrebe dacă vreau să fiu

aici înainte de a *mă păcăli să vin...*

— Trebuie să fii foarte obosită, a intervenit Cyrus cu asprime. Acesta nu e deloc momentul potrivit...

— Dimpotrivă, l-a întrerupt Alizeh, privindu-i în ochi cu o furie care ar fi făcut un om mai slab să tresară. Mi se pare că acesta este momentul perfect pentru a-i spune mamei tale că nu am absolut nicio intenţie să devin soţia ta...

Sarra a râs tare şi neaşteptat, iar sunetul gol şi fals i-a atras imediat atenţia lui Alizeh.

Femeia nu-i dăduse drumul la mâini.

Era ceva disperat în modul în care ea îi strângea acum degetele lui Alizeh, cu o presiune la limita durerii, lucru care vorbea despre tot felul de chestii nespuse. Alizeh nu putea fi sigură, dar, în timp ce privea în ochii încordaţi ai femeii, a fost lovită de o vagă bănuială că Sarra se temea.

De ce, nu ştia.

— Noi două ne vom înţelege foarte bine, a adăugat doamna cu insistenţă, concentrându-se în continuare la faţa lui Alizeh.

Am fost atât de nerăbdătoare să te întâlnesc, şi acum ştiu că vom fi cele mai bune prietene!

Din nou, nosta a devenit fierbinte, iar Alizeh a fost copleşită de uimire.

Foarte bine, atunci!

Situaţia părea să ceară o abordare mai directă.

— Fiul tău, a spus ea, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt, este un mincinos. Un ticălos. Şi un criminal. Puţin mai devreme l-a ucis pe regele Arduniei, fără îndoială ca să se asigure că imperiile voastre vor intra curând în război. Şi, deşi nu plâng pierderea regelui Arduniei, plâng nenumăratele vieţi nevinovate care vor fi pierdute în curând ca urmare a deciziilor prosteşti ale fiului tău. În scurtul timp pe care l-am petrecut în compania sa chinuitoare, am fost deja expusă grosolăniei, cruzimii şi aroganţei sale dezgustătoare şi, dacă nu aş fi hotărât că mi s-ar putea dovedi util pe termen scurt, l-aş fi ucis deja. Tu însă, pe de altă parte, îmi pari destul de plăcută, dar să fie clar: nu am absolut nicio intenţie de a deveni nora ta şi nici nu ţi-aş recomanda să mă laşi singură cu fiul tău, pe care aş putea să-l ucid fără veste...

— Atât de multe de discutat! a strigat Sarra, strângând acum mâinile lui Alizeh cu o fervoare reînnoită pe care tânăra a găsit-o înfricoşătoare.

Femeia radia către ea, o strălucire de emoţie luminându-i ochii în timp ce emana ceva ce nu putea fi descris decât ca o bucurie nedisimulată – atât de clară, încât Alizeh a fost nevoită să se întrebe, într-un moment de panică, dacă nu cumva Sarra ar putea fi la fel de dementă ca şi propriul său fiu.

— Ce încântătoare eşti! a spus doamna cu blândeţe în vreme ce o singură lacrimă i-a trasat o linie curată pe obraz. Ce conversaţii plăcute vom avea cu siguranţă!

Alizeh a pălit.

— Tot ceea ce contează este că eşti aici, a adăugat Sarra încet, fără să-i lase mâinile lui Alizeh nici măcar cât să-şi şteargă ochii. Eşti în sfârşit aici, iar acum totul va fi bine.

Ceva era în neregulă, cu susul în jos. Nu-i aşa? Femeia asta îşi pierduse minţile. Nu-i aşa? Sau Alizeh delira într-atât, încât doar *i se părea* că delirează?

Alarmată, a privit în jur, instinctul îndemnând-o să evadeze, să identifice toate ieşirile posibile – dar nu exista niciuna. Alizeh se afla în vârful unei stânci periculoase, la baza unui castel terifiant, într-un imperiu străin, unde soarele care răsărea scânteia fără milă pe domeniul palatului. La câţiva paşi distanţă, un dragon obosit se răsturnase, familiar, pe-o parte, făcând să se zguduie pământul de sub el în timp ce adormea, iar mişcările tăcute şi bruşte ale respiraţiilor sale adânci făceau să tremure curcubeiele desenate în picăturile de apă ale atâtor cascade.

Calea evidentă de ieşire de aici, s-a gândit ea, era chiar prin Tulan.

Inima acestui imperiu era, fără îndoială, accesibilă doar prin sau dincolo de castel, dar Alizeh se îndoia că

ar fi putut face un singur pas spre palat fără să fie interceptată. Ceea ce însemna că avea de ales între a lupta până la moarte...

Sau a sări.

Dar atunci ar fi trebuit să se arunce în apă, în braţele cascadelor care ar fi lovit-o frenetic, iar dacă le-ar fi supravieţuit, acestea nu ar fi făcut decât s-o arunce în legendarul fluviu Mashti, un volum de apă atât de vast şi de violent, încât valurile sale albe înspumate erau legendare, cunoscute pentru că devoraseră de nenumărate ori navele care îndrăzniseră să se aventureze prin ele. Ştia că acestuia nu i-ar fi supravieţuit niciodată, dar chiar şi şansa minimă de a-i supravieţui era inutilă: dacă ar fi depăşit fluviul, atunci ar fi fost aruncată în mare, ceea ce nu ar fi însemnat decât o derivă în mijlocul pustietăţii.

Discret, Alizeh a tras adânc aer în piept.

Nu dormise, i se părea, de zile întregi; delira, era îngheţată, aproape complet dezbrăcată şi apa încă picura încet de pe ea în lumina dimineţii. A privit în jos la picioarele sale goale, apoi la cătuşele improvizate – la strânsoarea de fier pe care Sarra o menţinea în jurul mâinilor ei. Dacă nu ar fi fost adrenalina care îi curgea încă prin vene, Alizeh se îndoia că ar fi putut să rămână în picioare pentru încă mult timp. Se afla într-un dezavantaj teribil.

Şi-a adunat puterile şi a spus încet:

— Prea bine!

Privirea lui Cyrus s-a ascuţit la asta, ochii lui trădând o sclipire de surpriză. Cu un mic strigăt de plăcere, Sarra i-a eliberat în cele din urmă mâinile lui Alizeh, bătând din palme de încântare.

Alizeh s-a tras imediat înapoi.

Regele sudului a urmat-o pe Alizeh, păşind cu prudenţă spre ea şi urmărind-o cu precauţia unui vânător care se apropie de un lup turbat.

— Vii de bunăvoie? a întrebat el, cu sprâncenele împreunate. Ai de gând să te căsătoreşti cu mine fără să protestezi?

Erau suficient de aproape pentru ca Alizeh să-l poată atinge dacă ar fi vrut. Putea să ridice un deget spre şuviţa de păr arămie şi mătăsoasă care i se încolăcea pe frunte sau spre pielea lui aurie strălucind în lumină. Ochii albaştri îi erau luminoşi şi cumva plini de răceală, iar pentru o clipă, Alizeh a crezut că simte în el ceea ce ea încă purta în sine...

O durere imensă, fără fund.

S-a ridicat în vârful picioarelor, cerându-i cu trupul să se apropie – ceea ce el a şi făcut, apropiindu-se de ea fără să fi părut că-şi dădea seama de ceea ce făcea până când Alizeh aproape şi-a lipit buzele de urechea lui, şoptindu-i, de parcă ar fi fost nişte îndrăgostiţi jucăuşi:

— Alege-ţi arma, sire!

Cyrus s-a retras atât de brusc, încât aproape că s-a împiedicat, şi-o furie nou-născută s-a aprins între ei. Cu pieptul încordat şi cu maxilarul încleştat, părea că urmează să facă implozie de furie.

— Lucrul ăsta e teribil de neplăcut pentru mine, a spus ea, îndreptându-şi umerii şi înţepenindu-se ferm pe picioare. Dar acum va trebui să te omor.

Alizeh a auzit-o pe Sarra râzând.

Şapte

Kamran a ţâşnit pe hol, ca un armăsar căruia i se dăduse în sfârşit frâu liber. Se mişca cu o repeziciune care-i trăda nervii, iar paşii îi răsunau în liniştea din jur, prezenţa fiindu-i întâmpinată doar de câteva snode care alergau la treburile lor, dar care se opreau în loc la vederea lui şi cădeau prompt în genunchi, aproape scăpând din mână tăvile de cupru în sunetele pocalelor de cristal care se ciocneau între ele.

Prinţul a trecut pe lângă aceste manifestări ciudate fără să-şi trădeze surpriza, dar se simţea totuşi stânjenit pentru că nu era obişnuit cu asemenea grad de servilism. Avea să mai treacă încă o săptămână până când urma să fie încoronat rege; între timp, nu ştia dacă acest comportament era cel normal.

Încă o dată, mintea lui s-a dus la Hazan.

Hazan, pe care se bazase întotdeauna pentru a-l ţine la curent cu astfel de lucruri; care fusese întotdeauna acolo pentru a-l corecta, informa şi îndruma. Oare nu fusese *totul* o minciună?

Nu, Kamran era prea perspicace.

Avea prea multă încredere în instinctele sale ca să creadă că o asemenea ispravă ar fi fost posibilă. Trădarea lui Hazan trebuia să fi fost un eveniment recent. Ceea ce Kamran nu putea înţelege era *de ce.*

De ce, după ani de loialitate, Hazan s-ar întoarce împotriva lui... De ce i-ar întoarce spatele unui imperiu pe care propria lui familie îl servise timp de zeci de ani? Să fi ştiut cumva de crimele regelui Zaal? Oare Hazan se răzbunase pe bunicul său ajutându-i pe monstrul din profeţii să-l distrugă?

— *Hejjan?*

Kamran s-a înfiorat la auzul vocii familiare.

— *Hejjan, septa...*

„Sire, aşteptaţi”...

N-a aşteptat.

Prinţul îşi simţea pelerina fluturându-i pe umeri în timp ce se mişca, iar zgomotul constant al cizmelor sale pe marmura verde funcţiona ca un metronom în raport cu care îşi regla pasul. Hazan era încătuşat în temniţă, aşteptând să moară, iar Kamran voia să termine cât mai

repede cu această afacere odioasă, căci era chinuit de o nelinişte care îl făcea să se simtă rău. Într-un moment de sinceritate, ar fi putut chiar să recunoască faptul că, în realitate, nu-şi dorea să o omoare pe singura persoană pe care o numise vreodată prieten, iar dacă nu reuşea să-l execute imediat pe trădător, se temea că avea să piardă orice dorinţa de-a o face.

Omid alerga, încercând să ţină pasul cu el, şi era aproape fără suflare când i-a spus, în feshtună:

— *Lotfi, hejjan, septa!*

„Vă rog, sire, aşteptaţi!"

— Trebuie să vă spun ceva.

Kamran nu şi-a încetinit ritmul.

— Este pregătit?

— *Han, hejjan. Bek...*

„Da, sire. Dar..

— Atunci, trebuie să ajung la el.

— *Bek...*

— Cu siguranţă ai alte lucruri de făcut, a spus Kamran, tăindu-i vorba pentru a doua oară. Din câte îmi amintesc, eu însumi ţi-am dat lista.

Încă o nebunie din partea regelui neîncoronat: Kamran îl făcuse pe Omid – fost şobolan de stradă, în vârstă de doisprezece ani – noul lui ministru personal. Kamran făcuse această declaraţie la întoarcerea lui Zahhak la palat, invocând copilul ca motiv al vindecării

sale. Ministrul Apărării abia putuse să-şi închidă gura căscată suficient de mult timp pentru a bâigui un singur cuvânt de uimire, iar când în cele din urmă reuşise s-o facă, aproape că-l acuzase pe prinţ că-şi pierduse minţile – ceea ce lui Kamran i se păruse întru totul plauzibil.

În orice caz, se *simţea* un pic nebun.

În opinia lui Kamran, fostul copil al străzii se dovedise pe deplin capabil să îndeplinească rolul pe care Hazan nu reuşise să-l îndeplinească, şi pentru el nu conta că băiatul are doar doisprezece ani. Când Kamran avusese doisprezece ani, ar fi putut fi încoronat rege al Arduniei dacă bătrânul său bunic – la acea vreme în vârstă de mai bine de un secol – nu ar fi încheiat un târg cu diavolul ca să trăiască mai mult. Era convins că şi Omid putea să se ridice la înălţimea acestei ocazii mai mărunte.

— Păi... Da, sire, şi am făcut şi alte lucruri, pe cuvânt am făcut, a spus băiatul dintr-o suflare, în feshtună. Dar, sire, dacă aveţi de gând să-l vedeţi, ar trebui să ştiţi că este foarte supărat.

Kamran a aruncat o privire la copil.

— Hazan este adesea supărat.

— Nu prea cred, sire. Nu l-am văzut niciodată supărat. Cu siguranţă nu l-am văzut niciodată aşa.

— Nu l-ai cunoscut niciodată.

Omid a rămas uimit.

— Dar l-am cunoscut. El a fost cel care mi-a dat biletele pentru...

— *Ajunge!*

Adevărul neplăcut era că acest copil enervant era singura persoană la care Kamran se putea gândi care nu-l minţise niciodată. Mai mult decât atât: copilul posedase una dintre cele mai puternice piese de magie cunoscute de om – ar fi putut vinde Siful pentru o mică avere pe piaţa neagră, câştigând suficienţi bani ca să trăiască confortabil ani buni de-acum înainte. Alesese însă să-i ofere preţioasa comoară cuiva care nu-l tratase decât cu dispreţ, furie şi răutate. Kamran nu-şi putea imagina un test mai bun al caracterului cuiva.

Asta nu însemna totuşi că trebuia să-l şi *placă* pe băiat.

— Dar chiar trebuie să fie spânzurat imediat? a continuat Omid, fără să se descurajeze. Fără un proces măcar? Nu i-aţi pus nici măcar o singură întrebare, şi îl veţi ucide pur şi simplu din cauza a ceva ce a spus regele Cyrus – iar noi îl urâm pe regele Cyrus, sire, aşa că nu pare prea corect să credem pe cuvânt un asemenea om...

Kamran s-a oprit şi s-a întors brusc – pelerina i-a urmat mişcarea, înfăşurându-i-se în jurul pieptului –, privindu-i pe Omid drept în ochi.

— Tocmai *pentru că* sunt corect, a replicat el cu asprime, intenţionez să îl scap pe Hazan de suferinţă în această dimineaţă.

Omid s-a încruntat.

— Asta se vrea a fi o glumă, sire?

— Departe de asta. Te învăţ ceva vital.

L-a studiat o clipă pe Omid, observând pentru prima dată că băiatul arăta ridicol în hainele de serviciu mult prea largi pe care i le dăduseră Divinatorii. Omid avea nevoie de o garderobă nouă dacă urma să reprezinte coroana în noua sa funcţie.

— Închide un om vinovat într-o temniţă doar în compania propriei sale conştiinţe, a spus el încet, şi îi prelungeşti tortura. Tocmai pentru că îmi pasă de el am de gând să fiu milostiv acum.

— Dar, sire, a reluat Omid, încruntându-se şi mai tare. Puteţi fi milostiv mai târziu? Am venit să vă spun că domnişoara Huda este aici şi speră să vă vorbească fără întârziere. Vă amintiţi de domnişoara Huda, nu-i aşa, sire?

Kamran s-a enervat doar auzind numele tinerei femei şi-a simţit cum i se varsă fierea de dezgust.

Nerăbdarea cu care domnişoara Huda îşi deşertase conţinutul minţii în faţa unui jurnalist însetat de sânge i se părea a fi acţiunea unei persoane înnebunite după atenţie – ceea ce, în opinia lui Kamran, era deopotrivă o

stare incurabilă şi o crimă teribilă. Ilegitimitatea naşterii ei fiindu-i deja cunoscută, nu putea să nu se întrebe dacă lipsa de afecţiune din copilărie n-o făcuse cumva să devină genul de tânără care ar face orice pentru a-şi face rost de-o bătaie pe cap. Ca urmare, simţea că tânăra şi-ar fi putut acorda loialitatea oricui în schimbul unor favoruri, ceea ce însemna că nu putea avea încredere în ea – iar cuvintele unui mincinos, oricât de amuzante ar fi fost, îi erau inutile.

— Trimite-o de-aici!

— Dar... Sire, domnişoara Huda spune că are să vă împărtăşească informaţii importante despre regele Cyrus, a insistat Omid. Spune că trebuie să vă vorbească despre o chestiune de mare importanţă pentru coroană. Vă... Vă amintiţi de ea, sire? Cum regele din sud a închis-o într-un inel de foc? Şi cum a ţipat?

Kamran i-a aruncat băiatului o privire batjocoritoare.

— Dacă îmi *amintesc*? a întrebat el. Dacă îmi amintesc evenimentele de acum câteva ore? Dacă îmi amintesc că am fost martor la uciderea bunicului meu, la trădarea ministrului meu, la distrugerea casei mele, la desfigurarea propriului meu corp?

Mai că a râs.

— Doamne, dar mă rog, spre binele tău, să nu fii tu însuţi la fel de prost ca şi întrebările pe care le pui, altfel

acest aranjament îşi va vedea sfârşitul înainte de apusul soarelui.

Omid s-a înroşit ca o sfeclă.

— Nu am niciun interes să vorbesc cu cineva care i-ar putea divulga informaţii sensibile unui ziar înainte de-a se oferi să împărtăşească aceste lucruri cu coroana. Spune-i să se ducă acasă!

— Dar, sire, a insistat Omid, care se înroşise până dincolo de linia părului, ea spune că are o geantă. O geantă de croitoreasă care i-a aparţinut domnişoarei Alizeh. Spune că Alizeh şi-a lăsat din greşeală lucrurile la Casa Follad şi că poate aţi vrea să le cercetaţi, vedeţi, pentru că s-ar putea să fie ceva de interes...

Kamran a îngheţat pe loc.

La auzul numelui ei, s-a simţit de parcă cineva îi trăsese o săgeată în cap, imobilizându-l de-un copac. Inima a început să îi bată cu putere în piept. Mintea i s-a umplut brusc de ceaţă – ceva asemănător ceţii care-i întuneca ochii.

Îi era frig.

— Sire? Să-i permit să aducă geanta?

— Da, a clipit prinţul, scuturându-se. Da. Să fie escortată imediat în salonul de dimineaţă!

Omid a rânjit, evident mulţumit de el însuşi, şi a luat-o la fugă pe hol.

Kamran a rămas pe loc, cu mintea zăpăcită.

Ura modul în care corpul lui reacţiona la simpla menţionare a ei, la auzul numelui ei, rostit cu voce tare.

Alizeh avea în continuare această influenţă asupra lui şi nu putea înţelege de ce. O cunoscuse pe fată de câteva zile doar – şi apoi se dovedise a fi un monstru de cel mai rău soi. De ce, atunci, o parte jalnică din el protesta împotriva asasinării ei? De ce simţea că îi lipseşte ceva – că îi lipseşte o informaţie esenţială?

Fără îndoială că îl vrăjise.

Altfel de ce i-ar fi bătut inima atât de tare la perspectiva de a discuta despre ea? Altfel de ce ar fi simţit o vibraţie ciudată în piept, o bucurie teribilă la gândul de-a se uita printre lucrurile ei?

Kamran şi-a amintit de geanta ei de covor.

Şi-a amintit cum o privise îndesându-şi bagajul mic până la refuz, înghesuind în adâncurile lui fiecare lucruşor pe care îl avea. Întreaga ei viaţă încăpea în acea geantă; acolo se aflau cele mai importante obiecte pe care le deţinea; bunurile pe care le preţuia cel mai mult. Se simţea aproape ameţit la perspectiva de a-i afla secretele.

Şi se aştepta să scape de aceste sentimente doar după ce ea avea să moară.

Opt

Cyrus nu făcea nicio mişcare.

Se uita doar fix la Alizeh, iar ura îi scânteia în privire cu o fervoare care, pentru o clipă, aproape a speriat-o.

A fost un lucru bun, s-a gândit ea.

Cyrus fusese răutăcios în vorbe, e adevărat, dar în rest fusese blând, fără s-o fi ameninţat fizic vreodată – ceea ce îi dăduse un fals sentiment de siguranţă. Acest lucru era periculos: dacă Alizeh l-ar fi subestimat, ar fi plătit scump această omisiune – căci Cyrus, avea grijă să-şi amintească Alizeh, putea fi într-adevăr înspăimântător. Nu-şi putea permite să uite cu câtă uşurinţă îl omorâse pe Zaal, cu câtă dezinvoltură sugerase să o ucidă pe domnişoara Huda şi nici cu câtă încredere îşi ridicase sabia pentru a-l ucide pe Kamran.

Kamran.

Nu ştia încă dacă e mort sau viu.

O durere ascuţită a străbătut-o la acest gând, întărindu-i hotărârea. Dacă el îl omorâse pe Kamran, atunci ea avea să-i scoată ochii. Avea să-i scoată ochii şi să i-i bage cu forţa pe gât.

— *Am spus să-ţi alegi arma!* a repetat Alizeh furioasă.

Cu toate acestea, Cyrus nu s-a mişcat.

— Şi tu? De unde îţi vei procura o armă pentru tine?

— Nu am nevoie de armă.

A râs sincer la asta, un sunet sec care n-a adus nicio schimbare expresiei lui împietrite.

— Dintre toate încercările pe care le-am îndurat recent, a spus el, întorcându-şi faţa spre cer, tu eşti de departe cea mai chinuitoare.

— Mă bucur să aud asta!

— Nu e un compliment, a replicat el cu oarecare căldură, întâlnindu-i din nou privirea. Şi nu mă voi lupta cu tine.

— Atunci, lasă-mă să plec!

A făcut o mică plecăciune, un gest vag cu mâna.

— Du-te!

Alizeh l-a privit o clipă, apoi s-a răsucit, cercetând peisajul pe care i-l arătase, priveliştile pe care le văzuse deja: stâncile, cascadele, căderea ameţitoare spre apa de jos. De fapt, el îi sugera să moară ca să scape de el.

Doamne, chiar avea de-a face cu un nebun!

Cyrus a clătinat din cap spre ea, aproape zâmbind.

— Oare libertatea ta nu merită căderea asta?

Furia ei n-a făcut decât să crească.

— Eşti josnic!

— Iar tu eşti cea mai mare laşă, a spus el. Chiar dacă te prefaci că eşti curajoasă.

— Cum îndrăzneşti? a zis Alizeh, cu pumnii strânşi. Cum îndrăzneşti să-mi defăimezi persoana când nu ştii *nimic* despre mine...

— Şi o ipocrită, ce divin! a exclamat el alene. Între timp, am fost obligat să te ascult cum mă denigrezi pe

îndelete în faţa propriei mame, şi totuşi am reuşit să nu ridic armele împotriva ta.

— Poate pentru că ţi-a fost greu să nu fii de acord cu evaluarea mea asupra caracterului tău.

— Caracter? a ridicat el din sprâncene. Ah, da, hai să discutăm despre caracterul tău! Preţ de ore întregi, n-ai făcut decât să mă ameninţi că o să mă ucizi – deşi ai avut numeroase ocazii să o faci. Iar acum vrei să te lupţi când ştii foarte bine că nu voi ridica un deget împotriva ta – că *nu pot s-o fac,* chiar dacă nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ţi văd gura aia deşteaptă închisă pentru totdeauna. Te crezi tare abilă, a contracarat el, acum făcând un pas spre ea, dar aceste ultime ore m-au învăţat deja tot ce trebuie să ştiu despre *caracterul* tău.

Alizeh ar fi vrut să-l sugrume.

— *Alege-ţi arma!* a repetat.

El continua însă să meargă înainte, iar ochii săi reflectau raze intermitente de lumină în timp ce se mişca şi sclipirile şi fulguraţiile îi contractau pupilele în ritmuri diferite. Efectul asupra ochilor lui era ciudat; irisul îi părea incapabil să se decidă asupra unei culori, oscilând între nuanţe de albastru şi făcându-i să pară ocazional inuman. Asta a făcut-o pe Alizeh să se întrebe dacă nu cumva aşa o vedeau şi pe ea oamenii.

O fracţiune de clipă care avea s-o coste.

Prea târziu, Alizeh şi-a dat seama că Cyrus nu avea de gând să încetinească. A fost nevoită să se retragă, împiedicându-se, în timp ce el se îndrepta spre ea – paşii lui în faţă fiind din ce în ce mai siguri, iar retragerea ei grăbită, din ce în ce mai anevoioasă. Abia când ea a devenit brusc şi disperat de conştientă de faptul că se afla la doar câţiva centimetri de marginea stâncii, instinctele i s-au trezit din nou; l-a oprit rapid cu mâinile, întrerupându-i înaintarea cu o împingere fermă pe care el a întâmpinat-o cu forţa lui, împingând la rândul său cu curaj împotriva forţei pe care ea o exercita şi cedând cumva doar câţiva centimetri în acest timp.

Alizeh nu pricepea. Era mult mai puternică decât el – ar fi trebuit să fie capabilă să-l arunce înapoi...

Însă era şi slăbită.

Încă tremura de frig, fiind în starea de delir a unuia care dormise extrem de puţin în ultimele zile şi simţea oboseala unei minţi care fusese aproape spulberată. Alizeh nu avea nevoie de hrană, dar avea totuşi nevoie de oarecare susţinere – iar gustul de ceaţă din gură, la sosire, fusese singurul ei pahar de apă de câteva ore bune. Adrenalina începea să-şi piardă efectul şi începea să cedeze sub aceste nenumărate presiuni – şi chiar mai rău: Cyrus îi zăpăcea simţurile. Nu mai purta haină, căci cea pe care i-o împrumutase mai devreme fusese

pierdută în cerurile turbulente, iar acum, când se împotrivea forţei ei, nu făcea decât să se apese tot mai ferm pe mâinile sale, iar bluza subţire pe care o purta nu prea reuşea să-i mascheze musculatura fermă a corpului ori forţa blândă a pieptului lui. Căldura şi atingerea lui o distrăgeau şi se dovedeau a fi o experienţă mult prea intimă pentru ea. Alizeh nu voia să-l cunoască aşa.

— Ce faci? aproape a oftat. Ţi-am spus să-ţi alegi...

În mod neaşteptat, Cyrus a zâmbit.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse pe netrebnic, acesta zâmbea cu adevărat. Zâmbea ca un băiat, nu ca un bărbat, strălucirea scurtă a dinţilor albi făcându-i aproape copilăros, îmblânzindu-l şi transformându-i în ceva mai degrabă răutăcios decât răzbunător. Priveliştea i-a distras atenţia suficient de mult timp ca să nu observe că mâinile ei îi căzuseră de pe piept şi că mâinile *lui* nu pierduseră timpul şi aterizaseră pe talia ei. O strângea ferm, apropiindu-se atât de mult, încât trupurile aproape că li se lipeau în toate punctele nepotrivite; o înghesuia cu căldura lui, cu înălţimea lui, cu privirea lui necruţătoare. Ea abia dacă reuşea să mai lege două gânduri în minte – era prea obosită, prea puţin obişnuită cu o asemenea apropiere, prea copleşită de mirosul lui, de barba nerasă de pe maxilarul lui, de puterea pe care o simţea în mâinile lui odihnindu-i-se

pe şolduri şi de degetele lui care i se afundau în carne. Nu a fost decât o clipă în care a îngheţat, confuzia costând-o ocazia de-a se aduna, iar atunci a ştiut cu certitudine absolută două lucruri.

În primul rând, că ea însăşi eşuase.

În al doilea rând, că o minţise.

Cum de nu reuşise nosta să simtă acest lucru? *Cyrus avea să o ucidă.* Râdea când a ridicat-o de la pământ şi râdea când, fără veste, a aruncat-o de pe stâncă.

Alizeh a ţipat.

— Eu aleg dragonii! a strigat după ea.

Mâinile şi picioarele i se roteau în timp ce cădea pe spate, iar degetele îi căutau zadarnic ceva de care să se prindă – timp în care striga de frică şi de furie, căci cădea de la o înălţime teribilă pentru a treia oară în mai puţin de o zi.

Nu înţelegea de ce i se tot întâmpla asta.

Alizeh, care avea acum destulă experienţă pentru comparaţii, putea spune că *aceasta* era cu siguranţă cea mai terifiantă cădere dintre cele trei, agravată de faptul că fusese aruncată în direcţia greşită şi că era din ce în ce mai dezorientată pe măsură ce se prăbuşea, iar membrele i se încurcau în timp ce se străduia să se îndrepte. Căderea era atât de prelungă, încât abia distingea râul de dedesubt, apoi a început să se pregătească pentru forţa impactului, rugându-se ca

măcar să moară instantaneu când avea să lovească apa. Ar fi fost mult mai rău să supravieţuiască căderii, o ştia bine, şi să aibă răni care să o ucidă încet. În orice caz, putea să se aştepte la dureri atroce.

Ah, Alizeh era sătulă!

Sătulă să simtă că nu are niciun control asupra propriei vieţi, să fie manipulată de diavol, să trăiască în frică, sătulă de frica însăşi. Adevărul întunecat pe care rareori şi-l dezvăluia chiar şi ei însăşi era că uneori nu-şi dorea nimic mai mult decât să cedeze, să fie slabă, să-şi smulgă platoşa şi să renunţe.

Până când avea să mai fie nevoită să tot lupte pentru viaţa ei? Şi mai important: merita oare viaţa ei atâta efort?

O deranja faptul că nu avea niciun răspuns.

Epuizarea emoţională şi fizică era de fapt atât de acută, încât aproape s-a bucurat de ideea de-a închide ochii pentru totdeauna şi, cu un fior teribil, i-a strâns cu putere.

Nu ştia dacă urma să moară sau nu, dar ştia că nu mai putea să consume energie în lupta cu gravitaţia. Şi-a lăsat membrele să-i fie aruncate la întâmplare în dreapta şi-n stânga şi părul să-i şerpuiască în voie în jurul feţei şi şi-a ascultat zdrenţele rochiei şuierând neîncetat în vânt. Era în sfârşit gata să-şi abandoneze viaţa în mâinile sorţii când a auzit un răget

inconfundabil, asurzitor.

A deschis ochii brusc.

A urmărit, uluită, cum un stol de dragoni a ţâşnit din apele de dedesubt, o explozie de monştri ridicându-i-se în întâmpinare. Un alt urlet răsunător, apoi un al cincilea şi un al şaselea s-au alăturat stolului, iar Alizeh a lăsat deoparte orice gând de-a ceda în faţa cerului. Moartea în apă era un lucru, însă ea era hotărâtă să nu fie mâncată de vie de dragoni.

Această nouă teroare a făcut-o să-şi adune toată puterea care îi mai rămăsese şi, printr-un adevărat miracol, a reuşit să se răsucească într-o poziţie asemănătoare unui semn de exclamaţie, cu capul îndreptat spre apă. Spera să coboare mai repede în acest fel, să scape de dragoni şi, cu puţin noroc, să lovească suprafaţa apei cu mai puţină brutalitate – dar abia dac-a avut o clipă să-şi sărbătorească reuşita înainte ca una dintre creaturile strălucitoare să se năpustească înspre ea cu un ţipăt terifiant, deschizându-şi gura enormă pe măsură ce se apropia.

Era inutil.

A ţipat, trăgându-şi genunchii la gură şi strângându-se ca un copil, de parcă îmbrăţişarea rece a propriilor braţe ar fi avut vreun efect. Dragonul a prins-o între fălcile sale cu o smucitură violentă şi, în secunda în care Alizeh se aştepta să fie devorată,

animalul s-a înălţat doar cu o viteză uluitoare, mişcarea bruscă aruncând-o înspre dinţii lui care i-au străpuns pielea cu o violenţă care i-a tăiat respiraţia. Alizeh a simţit arsura chinuitoare a rănilor şi umezeala revelatoare a sângelui transparent care i se prelingea din răni şi a ameţit brusc. Bucla rapidă a căderii şi ascensiunii îi făcuseră ravagii în minte.

Prin straturile distorsionate ale conştiinţei, Alizeh şi-a dat seama de propria-i confuzie – nu înţelegea de ce nu murise încă. A simţit adierea unei brize proaspete pe piele, atât de diferită de gura umedă a unui animal, şi a fost eliberată brusc. Corpul i s-a rostogolit şi s-a oprit uşor pe pământul umed, iar degetele i s-au agăţat de nişte fire de iarbă.

Alizeh a gemut.

Cu o bătaie colosală din aripile sale uriaşe, dragonul s-a înălţat spre cer, scoţând un ţipăt, în timp ce durerea îi străbătea violent corpul lui Alizeh – care, preţ de câteva momente îngrijorătoare, a crezut că avea să vomite.

Cu mare amărăciune, şi-a dat seama că tocmai experimentase ideea pe care şi-o făcea Cyrus despre o glumă.

S-a întrebat atunci de ce nu-l auzise încă, de ce degeneratul nu se arătase, de ce nu se felicitase pentru o treabă atât de bine făcută. S-a întrebat, în timp ce se

străduia să se ridice, aproape muşcându-şi limba ca să nu plângă, ce avea să creadă Sarra despre această demonstraţie de afecţiune a fiului său.

Alizeh se pregătea să întrebe, răsucindu-se ameţită pentru a-i vedea pe răpitorii ei – când şi-a dat seama că era singură.

Dragonul o depusese într-un loc cu totul nou.

Alizeh stătea lângă intrarea deschisă a unei construcţii monumentale alcătuite dintr-o serie de arcade de piatră care se închideau în jurul ei ca nişte coaste, iar spaţiile dintre ele erau măturate de raze aurii. Iarba moale de pe jos era densă şi elastică; mici flori portocalii înfloreau lângă degetele ei de la picioare. Păsările ciripeau, agitându-se printre arcade în timp ce cântau, iar penajul lor colorat scânteia în strălucirea dimineţii. Un vânt delicat îi mângâia faţa obosită, suflul lui fiind suficient de puternic şi de blând deopotrivă pentru ca ea să se lase în voia lui – asta până când briza s-a îndepărtat, îndemnând-o să privească spre dreapta, unde i s-a prezentat o privelişte atât de uluitoare, încât a simţit că se înmoaie, aproape uitând de rănile căpătate.

Formidabilele cascade păreau mai mici şi mai liniştite din acest punct de observaţie, coloanele de piatră oferind un cadru prin care magnificenţa scenei era prezentată în toată splendoarea ei. Alizeh adunase deja

suficiente informaţii vizuale pentru a deduce că fusese depusă undeva sus, în castel, şi nu se putea abţine să se întrebe dacă nu cumva această grădină izolată şi paradisiacă era menită să fie a ei.

Sigur Cyrus nu voise să o arunce în temniţă în loc de asta?

Urmând cărarea, a ajuns la o măsuţă cu trei scaune care erau aşezate exact sub un anumit trio de arcade, acolo unde lianele înflorite care şerpuiau pe piatră îşi împleteau umbra naturală la vârf. Parfumul voluptuos al florilor umplea atât de dens aerul, încât Alizeh a simţit nevoia să se oprească; a închis ochii îndelung, inspirând mireasma, în timp ce o boare de vânt îi mângâia obrajii, îi înţepa rănile şi i se juca prin păr.

Când a deschis ochii, a zărit un şir de uşi în depărtare. De acestea s-a apropiat cu prudenţă în timp ce iarba de sub picioare dispărea sub o serie de covoare mătăsoase ale căror modele în culori vii ieşeau în evidenţă prin contrastul puternic cu cărarea verde.

Înăuntru, Alizeh a descoperit o oază.

Un tavan înalt, în formă de cupolă, încorona încăperea centrală, cu plăci de marmură aranjate în modele geometrice pe podele peste care se întindeau metri întregi de covoare roşii luxoase de la un capăt la celălalt al încăperii. Ferestrele masive fuseseră lăsate deschise ca să intre lumina, iar o binevenită briză

răvăşea aşternuturile unui pat enorm ce stătea, mătăsos şi voluptuos, în centrul tuturor lucrurilor, cu cuverturile împăturite ca o invitaţie. Alizeh trecea pe lângă toate astea ca în transă.

Era oare menit să fie al ei?

Dacă acesta era menit să fie al ei, îşi zicea că ar fi putut înţelege de ce cineva ar fi acceptat să facă un pact cu diavolul. Preţ de-o singură clipită, aşa ceva ar fi putut părea că merită preţul.

Dar urmau şi mai multe.

Mai erau alte încăperi dincolo de asta: un salon opulent; camere separate pentru baie şi toaletă; o curticică unde se putea lua masa...

Abia după ce Alizeh şi-a croit drum prin aceste încăperi, şi-a dat seama că fusese adusă aici în sens invers celui firesc. Intrarea în această aripă a palatului nu era prin dormitor – intrarea era, de fapt, chiar în faţa ei. O uşă impunătoare din lemn părea să-i facă cu ochiul de acolo de unde se afla, provocând-o s-o deschidă.

Nu voia.

Nu încă.

În schimb, s-a furişat în baie, a găsit un stoc de lenjerie de pat într-un dulap şi a rupt rapid un cearceaf în fâşii. A folosit jumătate dintre acestea ca să şteargă şi să oprească sângerarea tăieturilor, iar restul le-a

transformat în bandaje, înfăşurându-le frumos în jurul rănilor. Cu un oftat greoi, s-a sprijinit de-un perete. Tot ce-şi dorea pe lume în acest moment era să facă o baie caldă, să se înfăşoare în haine curate şi să doarmă pentru o eternitate.

Primele două dorinţe i se păreau imposibile în starea în care se afla; nu credea că ar fi supravieţuit timpului necesar pentru a pregăti o baie şi nici nu ştia unde să găsească haine de schimb. Dar, dacă ar fi putut să se întoarcă la pat, ar fi reuşit s-o înfăptuiască măcar pe-a treia.

În căutările ei, a tras cu ochiul pe-o uşă greşită, descoperind înăuntru un vestiar luxos şi, îmboldită fiind de curiozitate să-l cerceteze, a descoperit că e plin cu veşminte atât de fine, încât îi era teamă să le atingă. Abia îndrăznea să-şi plimbe vârful degetelor peste lucruri, privelişte ţesăturilor splendide trezind la viaţă o parte adormită a creierului ei. Alizeh a simţit brusc nevoia ustensilelor ei de cusut. Fără să se gândească, s-a pipăit, căutând buzunare care nu existau, căutând în jur un bagaj pe care nu-l mai avea.

Cu o spaimă teribilă, Alizeh a încremenit.

A început să înţeleagă treptat, în etape dureroase, şi-o spaimă i-a inundat corpul în timp ce amintirile îşi făceau loc în mintea ei, iar haosul ultimelor douăsprezece ore se străduia, cu disperare, să se aşeze

într-o ordine cronologică.

Alizeh şi-a pus o mână peste gură.

Abia atunci şi-a dat seama unde îşi lăsase geanta.

Nouă

Domnişoara Huda îl aştepta în salonul de primire de dimineaţă, inconfundabilă şi cu totul nelalocul ei, îmbrăcată într-o ţinută atât de hidoasă, încât nici măcar Kamran, care nu ştia diferenţa dintre un volan şi un jupon, nu s-a putut abţine să nu se îngrozească.

Situaţia era într-adevăr disperată: era o tânără masivă, iar tăieturile ascuţite ale bărbiei şi pometilor sugerau o structură osoasă maiestuoasă – pe care, din păcate, ţi-o puteai doar imagina, căci era învelită în prezent în pielea unui soi de soare dezumflat. Era îmbrăcată în galben din cap până-n picioare, faldurile umflate ale rochiei ei înghiţind-o şi ciupind-o ocazional în locuri pe care el avea grijă să nu le cerceteze. În afară de tragedia rochiei, domnişoara arăta destul de bine, în ciuda faptului că era vizibil emoţionată, cu ochii care-i săgetau în jur şi nu reuşeau să se liniştească. Kamran a privit-o o clipă din pragul uşii, observând, cu o tresărire, geanta bombată de la picioarele ei a cărei vedere i-a fulgerat inima.

Şi-a dres vocea încet.

Domnişoara Huda s-a ridicat imediat, făcând o reverenţă cu o graţie care contrazicea lipsa de eleganţă a rochiei sale.

— Înălţimea Voastră, a şoptit ea, cu ochii aţintiţi pe podea. Aş vrea să ştiţi cât de recunoscătoare vă sunt că v-aţi făcut timp să mă primiţi în această dimineaţă! Ştiu că nu v-am fost niciodată prezentată în mod oficial, dar, după evenimentele de aseară, am simţit că trebuie să încalc regulile etichetei în speranţa de a vă pune în braţe un obiect de mare... Adică... nu că l-aş pune vreodată direct în braţele dumneavoastră, nici nu aş visa să îmi iau asemenea libertăţi, am vrut doar să spun că voiam să vă aduc... voiam... *Ah...*

Kamran străbătuse deja încăperea şi recuperase geanta de pe podea. Abia după ce el a făcut un pas înapoi, domnişoara Huda şi-a ridicat în sfârşit privirea, rămânând cu gura căscată.

— Faţa dumneavoastră! a icnit ea.

— Mulţumesc pentru geantă! Poţi pleca.

— Dar ce s-a întâmplat cu faţa dumneavoastră? a insistat ea, uimindu-l cu grosolănia ei. E din cauza acelui rege groaznic? El v-a făcut asta?

— Domnişoară Huda, a răspuns el, cu maxilarul încordat, dacă ai vrea să...

— Ah, dar nu vă temeţi, sire, sunteţi încă înnebunitor de chipeş! l-a asigurat ea dintr-o suflare, cu mâinile

fluturându-i în jurul taliei. Nu am vrut să insinuez că v-aţi fi pierdut farmecul, ci doar că acum aveţi o înfăţişare mult mai tragică, ceva ce unii ar putea considera chiar *mai* atrăgător – în funcţie, desigur, de gusturile fiecăruia, dar eu...

— *Domnişoară Huda!*

S-a oprit brusc, ca o jucărie mecanică ascultătoare.

Gura i s-a închis, mâinile i s-au împreunat şi călcâiele i s-au lipit zgomotos. S-a îndreptat cât a putut mai bine în acea caricatură de rochie galbenă şi l-a fixat cu o privire de-o imensă umilinţă.

— Da, Înălţimea Voastră? a şoptit.

— Dacă nu mai este nimic important pe care doreşti să mi-l comunici legat de tânăra căreia îi aparţine această geantă – a dat din cap spre micul bagaj pe care îl ţinea în mână mă tem că trebuie să plec.

— Orice, a răspuns ea agitată, vă voi spune tot ce vreţi să ştiţi. M-am uitat deja prin geantă, sire, şi, deşi nu am reuşit să disting nimic de mare importanţă, am găsit câteva unguente medicinale cu ştampila farmacistului local despre care m-am gândit că s-ar putea dovedi o pistă demnă de urmat, în cazul în care doriţi să începeţi o investigaţie...

— Ştiu deja despre farmacist! a replicat Kamran cu severitate.

— Adevărat! a inspirat adânc domnişoara Huda. Ei

bine... Presupun că tot ce-mi rămâne de făcut este să vă întreb dacă îmi puteţi înapoia rochia mea, căci nu-mi pot imagina să aibă vreo relevanţă pentru interesele dumneavoastră, deşi am ezitat s-o scot din bagaj de teamă să nu umblu la ceea ce ar putea fi considerat drept o serie de dovezi...

— Să îţi înapoiez *rochia*? i-a tăiat Kamran vorba, lăsând geanta pe podea înainte de a-şi cuprinde faţa în palme.

Întâi avusese îndrăzneala să-i dea sfaturi despre investigaţii, iar acum avea tupeul să-i ceară haine? Doamne, dar femeia asta îi dădea o durere de cap teribilă!

— Te simţi rău, domnişoară Huda? Ce treabă aş putea avea eu cu garderoba dumitale?

Ea a rămas o clipă tristă, nemişcată ca un stâlp de sare, înainte de-a începe să râdă, o izbucnire bruscă şi teribilă, strângându-şi o mână la piept în timp ce-l asigura, cu o bună doză de isterie, că nu credea că el ar avea vreo treabă cu garderoba ei, ci că se referea doar la haina ei încă neterminată, îndesată în geantă, şi „pe care mi-ar plăcea mult să o primesc înapoi, sire, pentru că rochia este încă prinsă destul de bine în toate locurile potrivite şi cred că aş putea s-o conving pe slujitoarea mea să termine treaba pe care a început-o Alizeh...

Kamran a tresărit.

Numele ei l-a lovit ca o piatră atunci când l-a auzit rostit cu voce tare, umplându-i capul cu sunetul vântului şi cântecul păsărilor şi cu o durere ascuţită şi usturătoare care l-a obligat să se întoarcă. Şi-a lipit podul palmei de gât, unde un spasm i s-a format brusc de-a lungul semnelor care îi şerpuiau pe piele, încercând în zadar să înţeleagă ce naiba i se întâmplă.

— Iertaţi-mă, sire! a spus domnişoara Huda, interpretând greşit mişcarea lui bruscă. Nu am vrut să...

— Nu înţeleg nimic din ce spui, a reuşit el să-şi revină, întorcându-se din nou cu faţa la ea. Era o servitoare, nu o croitoreasă, iar tu ai povestit în *Daftar* că ai întâlnit-o doar cu puţin timp înainte de bal, aşa că nu văd cum ar fi avut timp să modifice o rochie pentru tine, ca să nu mai vorbim de faptul că nu ar fi avut niciun motiv să facă aşa ceva.

— Înţeleg, a spus ea, cu ochii măriţi de surpriză. Deci aţi citit deja articolul.

Drept răspuns, Kamran s-a încruntat.

— Sunt recunoscătoare, a reluat ea cu grijă, să înţeleg acum de ce sunteţi atât de reticent să vorbiţi cu mine – deşi mă tem că v-aţi format o impresie teribilă despre caracterul meu –, şi trebuie să vă asigur, sire, că am vorbit cu *Daftar* doar pe scurt, împărtăşindu-le doar o mică parte din ceea ce ştiu şi doar pentru că am fost

abordată de un ziarist nu mult după ce acel rege odios m-a eliberat din focul lui. Mă simţeam vulnerabilă şi am fost prinsă cu garda jos, înţelegeţi, dar vă jur că nu le-am spus decât o fărâmă din adevăr, căci, chiar dacă nu veţi accepta că am acţionat astfel din principiu, aţi putea crede măcar că am ascuns întreaga poveste în scopul de a-mi proteja propriile interese – căci adevărul m-ar fi băgat într-un mare bucluc cu părinţii mei, sire, aşa că nu puteam să risc ca totul să fie tipărit într-un ziar pe care să-l citească oricine!

În sfârşit, exasperanta domnişoară reuşise să-i stârnească interesul lui Kamran. A privit-o cu atenţie.

— Cum te-ar fi băgat în bucluc? a întrebat el.

Domnişoara Huda a tras aer în piept.

— Ei bine, am apelat pe furiş la serviciile domnişoarei Alizeh...

— *Nu!* a spus el brusc, strângându-şi pumnii într-o nouă străfulgerare de durere. Nu-i rosti numele!

Domnişoara Huda a făcut un pas înapoi, speriată. A clipit la el, apoi şi-a cercetat mâinile preţ de-o clipă.

— Foarte bine, sire! Nu-i voi mai rosti numele. Dar i-am contractat serviciile, a adăugat ea, înghiţind în sec, ca să-mi facă nişte rochii noi, pentru că mama mă obligă mereu să port câte o monstruozitate comandată de ea şi, cum am nişte bani de buzunar de la tata, m-am gândit că poate aş putea să ocolesc aceste mici torturi

care mi se fac găsindu-mi propria mea modistă.

— Încă o dată, domnişoară Huda, îţi reamintesc că tânăra în cauză lucra drept snodă, nu croitoreasă.

— Ah, dar o făcea totuşi, sire, a replicat cu nerăbdare domnişoara Huda. Le făcea pe amândouă.

— E imposibil. Lucra în ture de cel puţin douăsprezece ore la Casa Baz – era angajată de propria mea mătuşă, am văzut-o lucrând acolo...

— Da, sire, absolut adevărat. Dar venea la mine noaptea, după ce îşi termina tura.

Kamran a căscat ochii la ea, uimit.

— Dacă e adevărat, când dormea? Când mânca?

Erau întrebări atât de ciudate, încât până şi domnişoara Huda a tăcut. L-a cercetat curioasă pe prinţ, iar Kamran, dându-şi prea târziu seama că expusese ceva esenţial despre el însuşi, şi-a completat rapid întrebările cu o alta, mai acuzatoare:

— Când găsea timp să conspire cu regele Tulanului?

Vraja s-a rupt.

Domnişoara Huda a dat din cap, cu ochii luminaţi acum de o nouă fervoare.

— Tocmai asta e, sire. Ea – adică tânăra pe care nu o voi numi – nu ar fi putut să conspire cu el. Nici măcar nu ştia cine este el.

Scânteia de interes a lui Kamran s-a evaporat.

— Nu numai că tot ceea ce susţii este imposibil, a

spus el lipsit de amabilitate, dar contrazice şi ceea ce tu însăţi ai spus la ziar – căci ai susţinut în declaraţie că ar fi fost logodită de ceva vreme cu regele Tulanului.

— Am crezut că e posibil, da, a răspuns domnişoara Huda, făcând un pas spre el înainte de a-şi lua seama şi-a se retrage. Ea a mărturisit că este un fel de nobilă uitată, iar de multe ori astfel de partide se aranjează încă din copilărie. Regii sunt tot timpul logodiţi cu persoane pe care nu le cunosc.

— Nu şi în acest caz, a precizat el. Cei doi se cunoşteau bine.

Domnişoara Huda a clătinat energic din cap.

— Am fost acolo când s-au întâlnit pentru prima dată – am văzut cum s-au privit unul pe celălalt şi erau străini.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În camera mea, sire, în noaptea balului. Aliz... adică *ea*... trebuia să-mi termine rochia menţionată mai devreme pe care o veţi descoperi îngropată în bagajele ei – înainte de festivităţi, dar venise la mine în acea seară, puţin panicată, susţinând că nu avea cum să termine treaba la timp. Abia după ce am insistat, a recunoscut că fugea pentru a-şi salva viaţa de o entitate necunoscută – după care, la scurt timp, regele din sud a *apărut* ca prin magie în camera mea şi, Înălţimea Voastră, ea nu avea nici cea mai vagă idee cine era.

Niciuna dintre noi nu ştia. Nici măcar nu a vrut să ne spună cum îl cheamă; a insistat ca ea să-i spună „Nimic”...

— Ce mod convenabil de a-şi proteja identitatea! a spus Kamran, aruncându-i domnişoarei Huda o privire întunecată. Da, sunt sigur că amândoi au făcut o treabă bună prefăcându-se că nu se cunosc în prezenţa ta.

Domnişoara Huda a pălit.

— O, nu, vă asigur, chiar şi atunci când a deschis cutia aceea ciudată de pantofi – care îmi fusese livrată înainte de sosirea ei – a fost complet şocată, trebuie să mă credeţi, comportamentul ei nu era deloc studiat...

— Ce cutie ciudată de pantofi? Despre ce naiba vorbeşti?

Domnişoara Huda şi-a muşcat buzele şi a început să-şi frângă mâinile.

— Vă cer iertare, sire! Sunt mai mult decât emoţionată şi mă tem că spun povestea complet aiurea...

Kamran a fost nevoit să asculte atunci, cu tot mai multă iritare, cum domnişoara Huda descria livrarea unui pachet misterios care nu-şi dezvăluise conţinutul decât pentru Alizeh însăşi şi care conţinea în adâncurile sale un bilet al cărui scris dispărea mai apoi şi o frumoasă pereche de pantofi care se asortau cu rochia pe care Alizeh o avea deja cu ea la sosirea la Casa

Follad.

— *Ajunge!*

Prinţul a închis ochii, căci acum durerea de cap ameninţa să-i despice craniul. Dovada comportamentului trădător al lui Alizeh era prea greu de suportat. I se făcuse rău ascultând aceste dezvăluiri – descrierile gândurilor şi mişcărilor ei înainte de bal. În timp ce el retrăia cele câteva clipe petrecute împreună pe furiş, visând la ea ca un nebun îndrăgostit, Alizeh complota în tot acest timp împotriva lui, râzând fără îndoială de cât de uşor fusese el îngenuncheat de frumuseţea şi de farmecul ei şi de dovezile sale de graţie şi compasiune.

Kamran s-a detestat atunci, s-a detestat atât de mult, încât a crezut că avea să se îmbolnăvească.

Cu un efort uriaş, s-a liniştit totuşi şi a rostit calm:

— Seria de evenimente pe care mi le descrii acum prezintă un şir de dovezi atât de clare – şi de incriminatoare –, încât nu-mi pot imagina cum ai putea să o interpretezi greşit. În ansamblu, aceste detalii zugrăvesc *imaginea* însăşi a unui plan elaborat şi, contrar a ceea ce ai putea crede, tânăra femeie complota... *complotează* cu regele unei naţiuni inamice care doreşte să mă distrugă. Nu se poate pune la îndoială acest fapt.

— Mă îndoiesc, sire... Iertaţi-mă, dar mă îndoiesc,

pentru că am petrecut multe ore în prezenţa ei şi nu sunt convins că este, aşa cum insinuaţi, o tânără plină de răutate. De fapt, eu sunt convinsă de contrariu, pentru că a fost teribil de bună cu mine; aproape că s-a oferit să mă apere cu preţul vieţii, sire, chiar şi în mijlocul propriilor încercări care îi puneau viaţa în pericol, ceea ce, îmi pare rău s-o spun, este o generozitate pe care nu mi-a acordat-o nicio altă persoană, şi nu pot acum, cu conştiinţa împăcată, să o abandonez, nu când mă tem că ar putea fi în mare pericol, iar dacă există vreo şansă de-a o găsi, mi-ar plăcea să o pot ajuta...

— Inconsecvenţa ta este înnebunitoare! a strigat Kamran, care nu-şi mai putea controla furia. Întâi o dai pradă ziarelor, apoi ceri să o salvezi? Nu ţi-am spus clar că este o trădătoare a acestui imperiu?

— Iertaţi-mă, sire, nu vreau să fiu înnebunitoare... Mama îmi spune mereu cât de înnebunitoare sunt, iar acum văd că ar putea fi ceva adevăr în afirmaţiile ei, dar mărturisesc că sunt şi eu derutată de furia dumneavoastră, pentru că speram... Vedeţi, am auzit cum aţi strigat după ea aseară şi m-am gândit că poate şi dumneavoastră v-aţi îngrijorat de ceea ce i-ar putea face acel om îngrozitor...

— Te-ai deranjat fără motiv.

Kamran era furios şi o fixa pe tânără cu o privire

necruţătoare.

— Nu mă preocupă binele ei. De fapt, mărturisirile tale din această dimineaţă nu au făcut decât să-mi întărească convingerea că ar trebui să fie spânzurată, târâtă pe jos de cai şi tăiată în bucăţi. Faptul că a fost suficient de isteaţă ca să se folosească de emoţiile tale este doar dovada unei tactici de manipulare – şi cu siguranţă nu a unei inimi generoase. Ai fost exploatată, domnişoară Huda. Acceptă acest fapt! Ea nu-ţi este prietenă.

Această ultimă replică a părut să o lovească puternic pe domnişoara Huda, pentru că a făcut un pas înapoi, tremurând uşor în timp ce-şi ferea privirea. I-a întâlnit ochii prinţului doar pentru scurt timp înainte de a-şi abate din nou privirea, cu ochii umezi de emoţie.

— Pare adevărat, a şoptit. Da, o aud acum... aud cum sună spusă cu voce tare. Ce motiv ar fi avut să-mi arate bunătate dacă nu ca să mă batjocorească şi să abuzeze de mine? Cu siguranţă s-ar potrivi mai bine cu toate celelalte experienţe ale mele. Mi-e greu, ştiţi – şi-a ridicat privirea, încercând să râdă să-mi găsesc prieteni printre cei de-o seamă cu mine. Am fost poate prea nerăbdătoare să cred că vorbea serios atunci când îmi spunea toate lucrurile bune pe care mi le-a spus. Iertaţi-mă, sire, sunt teribil de proastă!

Kamran nu ştia ce să facă cu această etalare

plângăcioasă. Se simţea încremenit în faţa ei, neştiind ce să facă cu mâinile sau unde să-şi abată ochii. Se gândea că poate ar trebui să nege acel calificativ puţin amabil pe care şi-l dăduse singură – dar, din păcate, şi el credea că domnişoara Huda e teribil de proastă.

— Mulţumesc pentru geantă! a spus el încet. Poţi pleca.

— Da.

Domnişoara Huda a inspirat adânc, străduindu-se să se adune. Apoi a desfăcut geanta care se afla pe jos între ei şi a scos din adâncurile ei o moviliţă de ţesătură verde şi încreţită şi-a strâns-o în braţe.

— Vă mulţumesc, sire, pentru...

O mică insectă a ţâşnit din interiorul bagajului deschis cu o viteză care i-a speriat pe amândoi. Domnişoara Huda a tresărit şi s-a plesnit peste faţă, dar insecta s-a lansat prin cameră, lovindu-se de mese şi lămpi ca şi cum ar fi fost beată. Corpul ei micuţ a făcut ping-pong pe aproape toate suprafeţele înainte de-a-l lovi brusc pe Kamran în frunte, declanşând o strălucire de amintire din noaptea precedentă.

Hazan.

Insecta era dezorientată. Încerca să evadeze, acum lovindu-şi corpul dur de uşa închisă în repetate rânduri într-o încercare eşuată de-a găsi gaura cheii. Cu prudenţă, Kamran s-a apropiat de ieşire şi, cu o mişcare

rapidă, a prins insecta obosită sub mână. A simţit-o cum se zbate şi a luat-o cu grijă în palmă, unde l-a bombardat cu mişcările frenetice ale unui mic foc de artificii.

— Cum naiba? s-a întrebat cu voce tare domnişoara Huda. Ce ciudat... Am încercat toată dimineaţa să prind chestia aia mică!

Kamran s-a întors spre ea încruntat.

— Albina asta a venit din casa ta?

— Am găsit-o bâzâind prin camera mea când m-am întors acasă de la bal, a răspuns ea, ştergându-şi ochii umezi. Am încercat s-o prind de câteva ori, dar era prea rapidă. Şi nu este o albină, sire, ci un licurici. I-am văzut fundul micuţ strălucind în întuneric. Îmi imaginez că s-a strecurat în geantă când am deschis-o.

— Un licurici?

Kamran s-a încruntat, apoi a îngheţat, cu angrenajele din minte învârtindu-se nebuneşte. De ce-i părea atât de importantă această revelaţie? De ce îi suna atât de familiar?

— Sire? a spus domnişoara Huda, cu sprâncenele încruntate de consternare. Vă simţiţi bine?

Dar Kamran nu a auzit-o.

— *Ticălosul* ăla mincinos! a spus el încet.

Zece

— Draga mea? Draga mea, trebuie să te trezeşti.

Alizeh a simţit pe frunte atingerea unei mâini delicate cu o piele atât de fină, încât senzaţia era aproape bizară. Nasul i s-a umplut de un miros floral senzual; a auzit freamătul mătăsii, clinchetul dulce al bijuteriilor şi brăţările care se îngrămădeau şi se împrăştiau de fiecare dată când îi mângâia părul. Preţ de-o clipă cu adevărat divină, Alizeh a crezut că se reîntâlnise cu propria ei mamă.

Delira.

Părea incapabilă să mişte fie şi-un deget; membrele îi erau de plumb, iar trupul îi era cimentat de covor. Alizeh nu mai ajunsese până la pat; la scurt timp după ce înţelesese preţul pe care avea să-l plătească pentru că-şi lăsase geanta în urmă, orice urmă de adrenalină care-i mai rămăsese i se scursese din corp. Alizeh, care se lupta de ceva timp deja cu epuizarea, fusese redusă la o coajă slabă, tremurândă. Genunchii îi cedaseră; se prăbuşise pe podea, oboseala fiind atât de puternică, încât nu-şi mai putuse stăvili setea de somn; oscilase de mai multe ori între somn şi trezie, mintea ei împletind sunetele şi scenele din realitate cu visele, până când nu mai putuse să le deosebească.

Fusese un somn delicios.

Adormise într-o rază de soare care o cocea încetişor în timp ce dormea; şi, deşi Alizeh habar n-avea cât de mult timp dormise, i se părea că petrecuse doar câteva minute dormind, iar cineva îi şi cerea să se trezească.

În acest moment, nici că-şi putea imagina ceva mai crud.

— Draga mea, nu avem mult timp la dispoziţie şi trebuie să vorbesc cu tine.

Încă o mângâiere a unei mâini moi, de data asta pe obraz – şi Alizeh aproape-a adormit din nou. Era ameţită şi dezorientată şi îşi dorea cu disperare să nu se trezească. Voia să rămână întinsă aici pentru totdeauna sau cel puţin până când soarele i-ar fi prăjit uniform carnea îngheţată.

— Nu, a murmurat.

S-a auzit un râset uşor.

— Ştiu că eşti foarte obosită, draga mea, dar atâta timp cât Cyrus crede că dormi, nu ne va suspecta de conspiraţie. Trebuie să te trezeşti, scumpa mea, pentru că trebuie să vorbesc cu tine repede.

Nosta s-a trezit, arzând pe pielea delicată a sânilor ei, o aducere-aminte că era încă ascunsă în corsetul ferfeniţit şi un avertisment al adevărului din cuvintele Sarrei. Doar frica era suficient de puternică pentru a o constrânge pe Alizeh să-şi recapete cunoştinţa, dar, chiar şi aşa, efortul era chinuitor. Ochii îi erau atât de

uscaţi, încât o ardeau în timp ce pleoapele i se dezlipeau, iar capul îi pulsa cu putere de epuizare şi deshidratare, chiar dacă ritmul cardiac începuse să-i crească.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Alizeh, clipind de la înţepăturile lacrimilor – ochii ei, parcă plini cu nisip, se străduiau să se umezească.

A încercat să se ridice şi-a reuşit să gâfâie doar, iar muşchii i s-au contractat în timp ce o durere arzătoare i se trezea de-a lungul părţii stângi a corpului.

— Of, Doamne! a exclamat Sarra neliniştită.

Alizeh s-a încordat când femeia a privit-o cu ceea ce părea a fi o îngrijorare sinceră; i-a luat lui Alizeh braţul rănit în mână, cercetând cu degetele ei blânde bandajele improvizate, apoi a apăsat uşor pe o porţiune din piciorul lui Alizeh, declanşând un val neaşteptat de durere.

Fata şi-a reţinut un strigăt.

— Înţeleg, a spus Sarra cu blândeţe, acestea sunt urme de dinţi, nu-i aşa? Muşcături de dragon.

— Ca să fiu dreaptă, a răspuns Alizeh, încă strâmbându-se de durere, nu cred că dragonul a vrut să mă muşte.

— Nu, n-ar fi trebuit, s-a încruntat Sarra. Nu te lăsa înşelată de mărimea lor, sunt nişte creaturi destul de drăguţe, de fapt!

— Păi...

Alizeh a încercat să respire în ciuda durerii, consolându-se cu amintirea unei descoperiri recente: că trupul ei avea o oarecare capacitate de a se vindeca singur.

— Puţine mai sunt acum de făcut în privinţa asta. Am curăţat şi am învelit rănile. Se vor vindeca în cele din urmă.

Sarra a ridicat din sprâncene.

— Să înţeleg că nu ai văzut atunci linia de muşcături de-a lungul piciorului tău.

— Ce?

Cu ceva dificultate, Alizeh s-a ridicat în capul oaselor şi a studiat piciorul în cauză. Încă purta doar rămăşiţele rochiei distruse de două ori, ceea ce însemna că era destul de expusă, iar coapsa goală dezvăluia o succesiune ordonată de răni, făcute prin înţepare, care, presupunea, se repetau şi de-a lungul abdomenului. Bucăţile sfârtecate care erau la vedere sângeraseră şi se coagulaseră dezordonat, iar din pricina sângelui ei limpede, pielea părea acoperită cu o crustă de jeleu translucid.

Lui Alizeh i s-a întors stomacul pe dos la asemenea privelişte.

— Chiar este un adevărat monstru, nu-i aşa? a spus Sarra liniştită.

Speriată, Alizeh şi-a ridicat privirea spre femeie.

— Cine?

— Fiul meu, a răspuns ea cu o expresie sumbră, chiar dacă zâmbea. Este o brută de neiertat.

Chiar în timp ce nosta se încălzea, simţea o capcană.

Alizeh nu a spus nimic; doar a studiat-o pe Sarra cu atenţie, întrebându-se ce să creadă. Încă de la început, mama lui Cyrus fusese greu de înţeles, acţiunile ei abătându-se mereu de la calea unei logici evidente. Acum, Alizeh nu ştia ce să facă cu femeia. Cu siguranţă nu avea încredere în ea.

— Despre ce voiai să vorbeşti cu mine? a rostit Alizeh în schimb, având grijă să-şi păstreze o expresie calmă. Ai spus-o de parcă ceva nu ar fi fost în regulă.

— Ah, nimic nu este în regulă, draga mea! Nimic nu este în regulă.

Sarra a zâmbit din nou şi, încă o dată, efectul a fost tragic.

— Am sperat la sosirea ta că, împreună, am putea schimba cursul lucrurilor şi am venit aici să vorbesc cu tine tocmai despre asta, numai că acum văd că nu ai încredere în mine, ceea ce înseamnă că nu putem nici măcar să ne gândim să formăm o alianţă până când nu capeţi încredere.

— Noi două să formăm o alianţă? a întrebat Alizeh, gata-gata să râdă. Doar nu vorbeşti serios.

Sarra i-a aruncat o privire dură înainte de-a se ridica în picioare, întinzându-i o mână. Alizeh o studia pe femeie cu o expresie precaută.

— Nu fi prostuţă! a spus Sarra, clătinând uşor din cap. Nu am de gând să-ţi fac vreun rău.

— Atunci, ce ai să faci cu mine?

— Am să te ajut să te ridici şi apoi am să-ţi pregătesc o baie.

Nosta s-a încălzit la asta, iar speranţa s-a reaprins în pieptul lui Alizeh. O baie ar fi fost ceva *divin.*

— Asta-i tot?

Sarra i-a zâmbit sec.

— Asta-i tot.

Alizeh a acceptat mâna femeii şi s-a ridicat cu greu. După ce şi-a găsit un oarecare echilibru, a pornit în spatele Sarrei, care a condus-o spre cadă. Femeia a răsucit robinetele până când sunetul apei curgătoare a umplut încăperea; priveliştea şi promisiunea băii au fost suficiente pentru a-i calma aproape imediat simţurile lui Alizeh.

În timp ce jetul de apă se prelingea liniştitor pe porţelan, Sarra a luat o tavă cu boluri mici de lemn aşezată pe un pervaz şi a măsurat cu precizie câteva linguri dintr-un soi de amestec de ierburi multicolore pe care apoi le-a golit în apă.

Încet, cada începea să se umple.

— Acestea sunt ierburi medicinale, a explicat Sarra, arătând din cap spre tava pe care o punea acum la loc pe raftul ei. Când apa îţi va atinge rănile, va arde ca naiba, dar, dacă poţi îndura puţină durere, nu există ceva mai bun ca să te ajute să-ţi calmezi şi să-ţi cureţi rapid rănile.

Alizeh s-a zbârlit toată.

Nu ştia de ce, dar cuvintele femeii i se păreau aproape ca o provocare.

— Te asigur, a replicat ea, şchiopătând spre chiuvetă, că pot îndura puţină durere.

Alizeh a luat un prosop de pe un raft de jos şi l-a trecut pe sub robinet; în timp ce cada se umplea, avea de gând să cureţe mizeria de pe rănile pe care nu le băgase de seamă. Strângând din dinţi, a trecut uşor prosopul peste sângele închegat de-a lungul piciorului, atentă să nu redeschidă rănile.

În tot acest timp, Sarra o privea cu o curiozitate nedisimulată.

— Ştii, habar n-aveam la ce să mă aştept înainte de sosirea ta, a continuat ea, aşezându-se pe marginea căzii. În ciuda a tot ce mi-a povestit Cyrus despre tine, nu eram sigură cum urma să fii.

A făcut o pauză.

— De fapt, nici măcar nu eram sigură că urma să vii.

Alizeh a încremenit la asta, apoi s-a îndreptat. A

aruncat prosopul murdar în chiuvetă.

— Când, mai exact, a început să vorbească despre mine? Şi ce a spus?

Sarra a dat din mână, de parcă şi-ar fi respins propriile cuvinte, în timp ce răspundea:

— A, acum câteva luni. Într-o zi, a intrat neanunţat în sufragerie şi, fără niciun preambul, şi-a anunţat în faţa tuturor servitorilor intenţia de a se căsători. Mi-a spus să încep să vă pregătesc camerele; a spus că nu vei avea hainele potrivite – nici măcar un trusou – la sosire şi că eu trebuia să încep să adun lucrurile de trebuinţă, chiar dacă nu mi-a oferit niciodată vreun indiciu cu privire la măsurile tale. Fireşte, aveam mii de întrebări, dar răspunsurile lui erau fără consistenţă. Mi-a spus vârsta ta şi că locuieşti în nord. A mai zis că ai rămas orfană, dar că te tragi dintr-o linie regală uitată, insistând asupra faptului că ai sânge nobil, în ciuda lipsei unei educaţii corespunzătoare, şi că s-ar putea să te prezinţi ca fiind puţin necivilizată, ca urmare a educaţiei tale incomplete...

Ochii lui Alizeh s-au mărit de indignare.

— Îmi *cer* iertare...

— Ah, eu n-aş pune-o la suflet, draga mea, a adăugat Sarra cu un zâmbet ironic pe buze. Îmi este clar că eşti în deplina posesiune a facultăţilor tale. Pe de altă parte – ochii ei străluceau mucalit –, ai făcut o primă impresie

destul de neortodoxă şi am constatat că am fost recunoscătoare pentru avertisment. Dacă nu aş fi fost pregătită să mă întâlnesc cu o tânără mai degrabă sălbatică, poate că aş fi fost prea şocată ca să continui.

Simţindu-se mustrată, Alizeh a închis brusc gura.

— Cu toate acestea, a continuat Sarra cu un oftat, era evident încă de atunci că el nu avea nicio idee despre cine eşti cu adevărat, căci descrierile lui nu mi-au dat niciun indiciu despre caracterul sau personalitatea ta. De fapt, ori de câte ori îl îmboldeam să vorbească despre tine, o făcea cu o repulsie palpabilă. De *câteva* ori şi-a exprimat cu voce tare speranţa că nu eşti proastă, dar nici măcar o dată nu mi-a dat vreun detaliu despre atributele tale fizice, în ciuda faptului că – şi-a ridicat privirea, aruncându-i lui Alizeh o privire admirativă –, ei bine, chiar şi aşa răvăşită cum eşti acum, eşti uimitor de frumoasă, nu-i aşa? E de crezut că ar fi trebuit să menţioneze un lucru atât de evident. În schimb, grija lui cea mai presantă era că aveai să te dovedeşti o idioată incurabilă.

Alizeh a clipit, uimită, înspre ea. Sarra nu minţise nici măcar o dată.

— Să înţeleg atunci că nu a menţionat că Iblees însuşi i-a poruncit să se căsătorească cu mine?

— Bineînţeles că a făcut-o, a răspuns Sarra, închizând apa.

Stupefacţia lui Alizeh la acest răspuns avea să aştepte puţin înainte de-a se exprima, căci cada se umpluse între timp până la refuz. Ierburile adăugate în apă o făcuseră să bolborosească şi să facă spumă, iar parfumul de eucalipt şi iasomie umplea aerul umed. Inima lui Alizeh a tresărit simţind mirosurile familiare.

Sarra a păşit înspre pragul uşii, întorcându-şi ceafa roşcată către Alizeh în semn de respect al intimităţii ei.

Alizeh, la rândul ei, nu a întârziat; şi-a dezbrăcat cu plăcere resturile rochiei, ezitând când şi-a amintit de nosta care până atunci fusese ascunsă cu pricepere în corset. Nu s-a putut gândit la nicio altă soluţie, aşa că, după ce s-a uitat la ceafa Sarrei pentru a se asigura că n-o poate vedea, a recuperat nosta şi a băgat-o rapid în gură, unde biluţa a încăput uşor în interiorul obrazului. Şi-a îngrămădit corsetul distrus şi lenjeria intimă zdrenţuită într-un mic maldăr ordonat deasupra rochiei, studiindu-le cu un sentiment viu de dezorientare.

I se părea încă ireal că se află aici.

Stătea complet dezbrăcată în inima unui imperiu străin, închisă într-o baie cu mama unui rege nemilos legat fără scrupule de diavol, şi nu avea nici cea mai mică idee despre ororile care o aşteptau aici.

Era aproape prea mult pentru a putea fi cuprins cu mintea dintr-odată.

În timp ce se cufunda cu grijă în baia spumoasă, aburindă, Alizeh se întreba dacă nu cumva fusese o nebunie să aibă încredere că Sarra nu îi umpluse cada cu otravă – dar apoi apa i-a atins rănile şi durerea lui Alizeh a crescut atât de puternic, încât nu s-a mai putut gândi la nimic altceva. Nu ştia dacă să gemă de uşurare sau să ţipe de durere.

— Rabdă câteva minute! a spus Sarra din prag. Durerea va scădea, îţi garantez! Şi apoi te vei simţi mult mai bine.

Alizeh a închis strâns ochii, simţind cum i se încordează muşchii pe măsură ce medicamentul i se infiltra în carne.

— Nu înţeleg, a reluat, vorbind încet ca să nu-şi mişte nosta în gură. Vrei să-mi spui că ştii despre alianţa lui Cyrus cu diavolul? Că ţi-a spus totul?

Sarra a râs.

— Nu ştiu niciodată *totul.*

— Dar ştii detaliile trădării fiului tău – că este hotărât să se căsătorească cu mine împotriva voinţei lui şi a mea, totul în scopul de a plăti o datorie teribilă faţă de Iblees? Ştii asta, şi totuşi nu pare să-ţi pese.

Vocea Sarrei a căpătat o linişte sumbră când a spus, în şoaptă:

— Nu este vorba că nu-mi pasă. Ci că nu-l mai cred. În ultimele câteva luni, fiul meu a dat vina pe diavol

pentru toate deciziile sale proaste. Niciodată nu-şi asumă responsabilitatea pentru acţiunile sale. Mereu mă roagă să înţeleg că nu are de ales – chiar şi atunci când îmi cere ceva mie sau propriilor lui oameni, insistă că o face doar pentru că este încătuşat împotriva voinţei sale.

— Dar, s-a încruntat Alizeh, cu ochii încă închişi, atunci el vine să ţi se confeseze? Vine la tine să-ţi spună adevărul? Nu mă aşteptam ca un tânăr atât de tiranic să-i ceară sfatul mamei sale.

Din nou, Sarra a scos un râset întunecat.

— El nu-mi cere *sfatul.* Se descarcă doar, în ceea ce am descoperit că este căutarea iluzorie a iertării mele. Este încă suficient de tânăr şi de nebun, încât să creadă că, dacă are să mi se confeseze, are să-mi câştige şi compasiunea, dar am devenit insensibilă la autocompătimirea lui. Bineînţeles că am încercat, a continuat ea cu un oftat. Am încercat, iniţial, să-l îndrum, dar am învăţat destul de repede că el doar vorbeşte şi nu ascultă niciodată. A trebuit să accept că nu mai am nicio influenţă asupra lui; că, de fapt, nimeni nu are. Poate că îl învinovăţeşte pe Iblees, dar, în cele din urmă, Cyrus acţionează aşa cum doreşte; este destul de clar că noi nu suntem decât nişte pioni în planurile sale.

Alizeh a deschis ochii.

Era o senzaţie ciudată să simtă cum nosta îşi revărsa căldura în interiorul gurii ei. Şi mai ciudat era faptul că revelaţiile uluitoare ale Sarrei erau adevărate, căci Alizeh nu-şi imaginase că Cyrus ar fi fost atât de deschis cu mama sa. Şi, deşi ea nu avea interesul de a-l apăra pe detestabilul rege, Alizeh îl cunoştea prea bine pe Iblees pentru a nega presiunile influenţei sale. Nu părea cu totul rezonabil să nege că Cyrus ar fi putut acţiona sub o constrângere extremă.

— Ca să fim drepţi, a reluat Alizeh încetişor, diavolul are metode de a-i păcăli chiar şi pe cei mai deştepţi dintre noi. Şi sunt sigură că ştii că singura modalitate de a te retrage dintr-o înţelegere cu Iblees este, în cel mai bun caz, să îţi pierzi viaţa în schimb. Cyrus ar trebui să fie dispus să moară dacă ar dori să se retragă.

— S-ar putea răspunde, a replicat Sarra cu asprime, că cea mai bună cale de acţiune ar fi fost, în primul şi-n primul rând, să nu faci niciodată un pact cu diavolul. Iblees îl abordează pe fiecare suveran nou încoronat cu momeala unei înţelegeri dezavantajoase; Cyrus a ştiut asta toată viaţa lui şi a fost pregătit din timp să-i facă faţă – să se îndepărteze de astfel de tentaţii, aşa cum au făcut-o toţi ceilalţi înaintea lui.

Sarra a clătinat din cap.

— Scuzele lui au devenit plictisitoare prin repetiţie, draga mea, iar răbdarea mea s-a terminat!

Furia femeii a surprins-o.

Alizeh a cercetat-o pe doamna aşezată în cadrul uşii: ochii ei care aruncau fulgere, buzele strânse, încordarea umerilor.

În loc să se simtă consolată de furia femeii, Alizeh a găsit conversaţia alarmantă. Sarra se dezlănţuia împotriva fiului ei, condamnându-l pentru acţiunile şi cererile sale – chiar dacă ea i le îndeplinea. Alizeh avea suficientă înţelegere pentru a-şi imagina de ce Sarra ar fi *rămas* la palat – poate că rămăsese din principiu, neacceptând să fie forţată să plece din propria casă, sau poate că Cyrus preluase controlul bunurilor ei, lăsând-o fără posibilitatea să fugă. După ce trăise ea însăşi această experienţă, Alizeh nu ar fi fost în stare să recomande sărăcia drept o alternativă convenabilă la un pat cald.

Nu, nu era vorba că Alizeh nu era suficient de perspicace ca să înţeleagă dificultatea situaţiei femeii. Ceea ce o speria – şi o făcea să creadă că ceva nu e în regulă – era inconsecvenţa Sarrei. Aceste camere, la urma urmei, erau, după propria mărturisire a Sarrei, rezultatul eforturilor ei; dulapurile pline de haine superbe erau dovada unor porunci duse la îndeplinire.

Cum putea să se înfurie împotriva fiului ei, şi totuşi să facă ceea ce voia el? Cum putea să nu vadă că, odată ce construise această frumoasă închisoare pentru

Alizeh, devenise complice la crimele fiului ei?

Cu toate acestea, compania femeii reprezenta o oarecare consolare, căci Sarra dovedise că nu e o mincinoasă. Aşa cum îi promisese, durerea începuse să se atenueze şi, în sfârşit, se dezmorţise; şi-a lăsat trupul să plutească preţ de câteva clipe în apa caldă, cu părul răvăşit pe faţă şi câteva şuviţe întunecate întinzându-se ca nişte tentacule pe suprafaţa spumoasă.

Cu grijă, Alizeh a luat un săpun aşezat frumos pe-un suport la vedere şi a început să-şi săpunească membrele îndurerate. A fost copleşită curând de parfumul voluptuos de iasomie stelată.

— De ce ai venit la mine? a întrebat ea, aruncând o privire către Sarra. De ce te-ai gândit că am putea forma o alianţă?

Sarra o studia, fără să mai spună nimic preţ de câteva momente.

— Eşti sigură că nu vrei să te căsătoreşti cu fiul meu?

Alizeh i-a întors privirea cercetătoare.

— Te îndoieşti de mine?

— Nu sunt oarbă la frumuseţea propriului meu copil, a răspuns ea, ridicând o sprânceană. Sunt mii de tinere în tot Tulanul care s-ar căsători cu el într-o clipită. S-ar putea să te şocheze să auzi asta, dar are o armată de admiratoare foarte devotate. Ele nu ştiu încă despre tine, bineînţeles, dar vor suferi cu adevărat când se va

anunţa logodna voastră.

— Nu va exista niciun astfel de anunţ, a replicat Alizeh supărată, pentru că nu mă voi căsători cu el. De ce îmi spui asta? Crezi că părerea mea despre fiul tău ar putea fi influenţată de fanteziile trecătoare ale unei mulţimi amăgite?

— Deloc, a răspuns Sarra, răsplătind-o cu un zâmbet orbitor. Ai fost păcălită, aşa cum ai spus, să vii aici. Chiar tu mi-ai spus că îl deteşti. Ai încercat deja să-l omori. Şi ai dovedit în primele minute de la sosirea ta că eşti deopotrivă suficient de curajoasă pentru a-i rezista şi suficient de puternică pentru a-l înfrunta. Nu mă aştept să te căsătoreşti cu fiul meu.

Alizeh a rămas neobişnuit de liniştită.

Sarra se apropia de ea, făcând paşi precauţi, măsuraţi, prin cameră, iar Alizeh nu-şi putea stăpâni teama că era încet-încet păcălită – înşelată, cumva, de personajul pe care îl suspectase cel mai puţin.

Problema era că nu ştia de ce.

Sau cum.

— Ce vrei de la mine? a întrebat Alizeh, întinzând mâna spre un prosop din apropiere.

A desfăcut pânza de bumbac în timp ce se ridica în picioare, reuşind cumva să-şi protejeze intimitatea în timp ce se învelea în căldura acestuia, agăţându-se de pânză ca şi cum ar fi fost o armură.

— Îţi defăimezi fiul în lung şi în lat, şi totuşi nu te-am auzit oferindu-mi o cale de scăpare. Dacă îl urăşti atât de mult, de ce nu mă ajuţi să scap de el?

— Pentru că am nevoie de tine, a răspuns femeia, luând un halat dintr-un dulap ascuns şi întinzându-i-l apoi lui Alizeh. Pentru că avem nevoie una de cealaltă.

— Nu am nevoie de *nimic* de la tine, a spus Alizeh, smulgând halatul din mâinile Sarrei.

A ieşit din cadă, cu buclele grele împrăştiind apă peste tot.

— Dar văd acum că tu, la fel ca toţi ceilalţi, pari să vrei ceva de la mine.

— Vreau doar dreptate.

Alizeh a pufnit auzind-o, schimbându-şi discret prosopul cu halatul moale pe care şi l-a legat, cu mişcări furioase, în jurul taliei.

— Eşti complice la capturarea mea, şi totuşi te aştepţi ca eu să am încredere că ai vreo idee de dreptate?

— Suntem amândouă prizoniere aici, a replicat Sarra cu blândeţe. Doar că eu îmi joc rolul altfel decât tine.

— Cum poate fi adevărat?

— Se pare că ai uitat, draga mea, că Cyrus mi-a ucis soţul.

La asta, Alizeh a rămas nemişcată.

Şi-a ridicat încet privirea, cercetând-o pe femeia din faţa ei de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

Într-adevăr, Alizeh uitase.

Auzise zvonurile, desigur – circulaseră tot felul de poveşti despre Cyrus cel Neîndurător, copilul care îşi ucisese propriul tată ca să dobândească apoi coroana. Vestea era recentă, de vreo câteva luni doar. Pe-atunci Alizeh nu ajunsese încă în Setar, unde discuţiile din jurul sângeroasei schimbări fuseseră fără îndoială mai zgomotoase, dar asta nu avea importanţă. Titlurile legate de subiect ţinuseră prima pagină a fiecărui ziar local timp de săptămâni întregi, pentru că transferul de putere plin de sălbăticie li se păruse tuturor de rău augur. Dacă tânărul rege fusese în stare să-şi ucidă propriul tată în goana după glorie, al cui tron ar fi putut încerca să-l răstoarne apoi?

Ei bine... Acum ştiau răspunsul la această întrebare.

— Nu este convenabil ca o mamă să-şi urască propriul fiu, a spus Sarra cu calm. Indiferent de bolile şi relele lor, de la noi se aşteaptă să continuăm să-i iubim şi să-i iertăm chiar şi atunci când se transformă sub ochii noştri în criminali.

— Îmi pare foarte rău! a şoptit Alizeh.

Sarra a înclinat din cap.

— Când Cyrus mi-a ucis soţul, nu am putut să cred. Nu la început, bineînţeles. I-am oferit copilului meu şansa să nege aceste orori, să spună că totul fusese un accident teribil – sau chiar să-mi spună că i se înscenase

totul. Nu a făcut nimic din toate astea. În schimb, Cyrus m-a privit în ochi şi mi-a spus că îşi ucisese tatăl – un om care îl iubise mai presus decât viaţa sa – pentru că nu era potrivit pentru a fi rege. Nu a arătat nicio remuşcare. Nu şi-a regretat acţiunile.

Îngrozită, Alizeh şi-a pus o mână peste gură.

— Într-o zi, a reluat femeia cu blândeţe, Cyrus era fiul meu. A doua zi, nu mai era.

— De ce rămâi aici? a întrebat Alizeh, cu mâna căzându-i de pe faţă şi o nuanţă de neîncredere în voce. Îţi ameninţă viaţa? Nu ai unde să te duci în altă parte?

— E complicat să fii mamă, a răspuns Sarra, întorcându-se. În aproape toate privinţele, în inima mea l-am renegat. Nu-l voi ierta niciodată. Nu-l pot iubi. Dar am învăţat că există unele lucruri pe care nu mă pot hotărî să le duc la îndeplinire. În van am încercat să fac eu fapta, căci am descoperit că aceasta este linia pe care nu pot s-o depăşesc.

Atunci şi-a îndreptat ochii spre Alizeh.

— Am nevoie să rămâi pentru că nu pot face asta de una singură.

— Nu înţeleg, a zis Alizeh, chiar dacă inima îi bătea cu putere în piept, iar instinctele îi strigau să tacă, să nu mai pună întrebări. Ce nu poţi face singură?

— Să-l omor, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l omor pe Cyrus.

Unsprezece

Mirosul de piatră umedă îi umplea nările lui Kamran. Calea întunecată din faţa lui era abia luminată de nişte torţe fixate pe pereţii mucezi, strălucirea lor împreunată aruncând umbre pâlpâitoare pe podelele murdare de piatră şi scoţând din când în când la vedere păianjeni care fugeau de lumină. Paşii lui răsunau cu putere în pasajul înalt şi îngust, iar sunetele şi mirosurile penetrante dimprejur îi inspirau o spaimă profundă şi dorinţa de-a scăpa cât mai repede de acolo. Ceva mai devreme se grăbise să ajungă aici, să termine afacerea asta urâtă cu Hazan şi să-şi vadă mai departe de viaţa lui, dar acum îşi dădea seama că ar fi preferat să fie altundeva, oriunde, numai să nu urmeze aceeaşi cale întortocheată către temniţe pe care o parcursese cu doar două nopţi înainte, cu pereţii ei murdari şi umezi care îl apăsau tot mai mult pe măsură ce înainta.

A strâns şi mai tare în pumn mânerul genţii de covor.

Amintirile îl bântuiau în timp ce mergea, emoţiile fiindu-i tulburi şi amestecate. Cu două zile în urmă, bunicul său era încă în viaţă; cu două zile în urmă, merseseră împreună pe acest traseu, şi totuşi era una dintre cele mai neplăcute amintiri pe care le avea despre răposatul rege, care îl acuzase în acea noapte de

trădare şi care fusese gata să-l închidă în temniţă, ameninţându-l că avea să-l decapiteze dacă s-ar fi opus sentinţei.

O singură zi de când murise bunicul său, iar dintre toate amintirile mult mai dragi pe care le împărtăşiseră, *aceasta* era totuşi amintirea care îi dădea târcoale.

Faptul că prinţul nu-şi îngăduise mai mult de câteva minute pentru a plânge pierderea regelui Zaal era încă o tragedie a haosului actual. Ca urmare, încă nu reuşise să-şi limpezească sentimentele faţă de acest om. Şi-ar fi dorit să-i spună cineva pur şi simplu ce să simtă sau măcar să-l înveţe să înţeleagă ororile de nedescris pe care le înfăptuise bunicul său.

Cum ar fi putut Kamran să condamne pe cineva care se înjosise doar ca să-l protejeze pe el? Când cunoscuse optsprezece ani de iubire şi devotament din partea bunicului său, cum ar fi trebuit să-şi despartă sentimentele acum, când mintea îi era zdruncinată de durere şi când îi lipseau instrumentele necesare pentru a-şi împărţi locaşurile inimii? Oare era posibil, se întreba el, să iubeşti şi să deteşti un părinte în acelaşi timp?

În copilărie, convingerile îi fuseseră mai puternice; lumea părea mai simplă, iar opiniile sale, mai categorice. Crezuse că, odată cu vârsta şi experienţa, ideile despre lume aveau să devină tot mai sigure; i se

dovedise însă contrariul.

Cu cât trăia mai mult, cu cât îndura mai multe, cu atât Kamran devenea tot mai convins că nu ştie nimic.

Era imposibil să descâlcească nenumăratele dureri şi orori care se amestecau în capul lui în această clipă; imposibil când drumeţia lui era aproape de sfârşit, când temniţele şi tânărul singuratic închis în ele erau acum aproape la vedere. Era umilitor, într-adevăr, să priceapă că ultima dată când mersese pe acest drum îi lipsise perspectiva care să-i fi permis să înţeleagă că problemele sale fuseseră minuscule – chiar dacă i se păruseră atât de mari.

Acum ce n-ar fi dat să fi putut întoarce timpul înapoi!

Kamran a trecut pe lângă gărzile plasate la intrarea camerei principale – acestea strigau ceva ce el nu s-a sinchisit să audă. Într-o mână, Kamran strângea modesta geantă de croitorie a lui Alizeh; în cealaltă, un borcan mic cu gem, în al cărui capac subţire făcuse mai multe găuri cu pumnalul mamei sale pentru ca insecta dinăuntru să poată respira.

În cele din urmă, a ajuns la bărbatul căutat.

Conturul slab al corpului lui Hazan se întrezărea printre gratiile de fier ruginite ale cuştii sale: spatele său se sprijinea de un perete murdar, picioarele lungi îi erau întinse în faţă, iar chipul îi era ascuns. Capul lui Hazan atârna jos pe piept, o şuviţă de păr blond

murdar sclipind din când în când în lumina pâlpâitoare a torţelor. Fostul său ministru nu s-a mişcat nici măcar un deget, nici măcar atunci când o echipă întreagă de paznici l-a urmat pe Kamran în încăpere, căzând în genunchi la picioarele lui în timp ce-l sfătuiau, cu respiraţia tăiată, să-l lase pe deţinut în pace.

— Nu ştiam că este djinn, sire – a distrus deja două dintre celelalte celule...

— A fost nevoie de doisprezece dintre noi ca să-l stăpânim...

— A fost violent, Înălţimea Voastră, nu ar trebui să rămâneţi singur cu el...

— Ar fi trebuit să-l lăsăm fără cunoştinţă...

— I-am pus cătuşe, făcute special pentru cei ca el, dar era ca o bestie, îşi ieşise din minţi...

— Unul incredibil de puternic, sire – cel mai bine ar fi să ne lăsaţi să ne ocupăm de el...

— *Ieşiţi afară!* a cerut Kamran cu voce ca de tunet. Cu toţii. Mă pot descurca foarte bine cu el.

Grupul de gărzi a încremenit. S-au ridicat în picioare la unison, s-au înclinat cu toţii şi au ieşit în grabă pe uşa care s-a trântit cu zgomot puternic în urma lor. Abia când a fost sigur că au rămas numai ei doi, Kamran s-a apropiat de gratiile ruginite ale celulei.

— Hazan, a început Kamran în liniştea care se lăsase. Uită-te la mine!

Nu a făcut-o.

— Hazan! a repetat Kamran, de data asta cu furie. Îţi cer să te ridici!

Fără să-şi ridice capul, Hazan a spus:

— Cu toată scârba datorată, sire, te rog să te duci dracului!

Şocul l-a făcut pe Kamran să scoată un sunet asemănător unui râset. Nu-l auzise niciodată pe Hazan folosind un limbaj vulgar şi, cumva, asta nu făcea decât să-i alimenteze curiozitatea.

Se părea că Hazan îi ascunsese foarte multe lucruri despre el, iar Kamran, care dintr-odată avea numeroase întrebări pentru vechiul său prieten, nu a făcut niciun preambul.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că eşti djinn? l-a întrebat.

— Am crezut că nu te priveşte.

— Nu mă priveşte? Ne cunoaştem din copilărie, şi nu ai crezut că am dreptul să ştiu că, în tot acest timp, i-ai fost loial altui imperiu? Altui suveran? Nu ai crezut că mă priveşte faptul că ministrul meu personal nu făcea decât să-şi aştepte clipa, folosindu-se de mine, fără îndoială, pentru a-i furniza informaţii poporului său în speranţa că într-o zi va conduce o insurecţie?

— Nu.

Kamran aproape a zâmbit. Nu era nimic de sărbătorit

aici, şi totuşi se simţea ciudat de înviorat. Toate pretinsele legături dintre el şi Hazan se evaporaseră; dezbrăcat de deferenţa pe care rangul său o ceruse odinioară în interacţiunile lor, Hazan trădase mai multe despre adevărata sa persoană în ultimele minute – şi în timpul petrecut în temniţă peste noapte – decât o făcuse într-un deceniu întreg.

Era ceva fascinant în legătură cu această descoperire: această variantă iritată, beligerantă şi imprudentă a fostului său ministru era cumva reconfortantă. Hazan nu se temea de el şi nici nu se mai străduia să-şi păstreze calmul. Se întâlneau acum ca egali – dacă nu în ceea ce priveşte statutul, atunci în ceea ce priveşte aptitudinile emoţionale şi calităţile fizice. Deşi Kamran nu ar fi putut exprima în cuvinte motivul pentru care această revelaţie îi oferea un oarecare confort.

A simţit doar cum se instalează o inexplicabilă uşurare.

Kamran îşi dăduse seama de adevărul despre moştenirea lui Hazan abia când domnişoara Huda identificase mai devreme insecta ca fiind un licurici; Kamran nu era în întregime ignorant în ceea ce priveşte istoria djinnilor – ştia ce însemnau pentru ei licuricii lor –, şi acum era recunoscător pentru această educaţie. Dacă nu ar fi reuşit să pună cap la cap motivaţiile lui Hazan de a se ascunde, poate că nu ar fi fost niciodată

inspirat să îşi imagineze o explicaţie mai complexă pentru crimele tânărului. Posibilitatea ca Hazan să-i fi fost loial doar lui *Alizeh* şi nu lui Cyrus – ei bine, asta schimba totul.

— Am cu mine animalul tău de companie, a spus el.

Hazan s-a îndreptat în acel moment, cercetându-l pe Kamran cu o rezervă care arăta că nu-l crede.

— „Animalul meu de companie?"

Kamran a întins borcănelul de dulceaţă pentru inspecţie, ridicându-l la nivelul ochilor lui Hazan. La vederea lui, insecta abătută şi-a luat zborul cu o frenezie teribilă, zbătându-se cu disperare în închisoarea sa, iar abdomenul i se lumina din când în când în timp ce corpul micuţ lovea sticla cu o serie de pocnituri surde şi constante.

— Vei încerca să negi că lucrul ăsta îţi aparţine?

A trecut ceva timp până când Hazan a răspuns cu reticenţă: – Nu.

— Presupun că vrei să-l păstrezi.

Drept răspuns, Hazan nu a făcut decât să suspine. Şi-a înclinat capul pe spate, lipindu-l de perete, şi şi-a încrucişat braţele la piept. Linia încordată a gurii sale mai că striga o iritare nerostită.

— Nu este *un lucru,* a spus el pe-un ton sumbru. Este *o ea.*

— Şi ţi-o voi da înapoi după ce îmi vei răspunde la

întrebări.

Hazan i-a aruncat o privire întunecată.

— Ai o părere prea bună despre relaţia mea cu o insectă de crezi că aş divulga informaţii sensibile pentru o recompensă atât de mică.

— Înţeleg. Deci nu te-ar deranja dacă aş strivi-o acum sub cizma mea.

— Nu ai face-o.

— Ba da.

Hazan a clătinat din cap şi s-a întors.

— Chiar ai face-o, nu-i aşa? Putregai fără credinţă!

Expresia lui Kamran era gravă.

— Hazan, a reluat el. Trebuie să ştiu ce ai făcut pentru ea.

— De ce? a râs cu amărăciune Hazan. Ai pierdut-o din nou, nu-i aşa?

— Da.

Hazan şi-a ridicat privirea la asta, cu o urmă de zâmbet adevărat răzbătându-i pe buze.

— Atunci, mi-ai adus într-adevăr veşti fericite. Acum sunt gata să fiu spânzurat, pentru că pot muri liniştit ştiind că a scăpat.

— Trebuie să ştiu ce ai făcut pentru ea, a insistat prinţul, de data asta cu furie. Ai avut intenţia ca ea să-mi acapareze tronul?

— „Să-ţi acapareze tronul?” a repetat Hazan, cu o

expresie neîncrezătoare. Să cucerească tronul celui mai mare imperiu din lume, vrei să spui? Ea şi ce armată?

— Deci nu voiai ca ea să ajungă la putere?

— Cu ce scop mă interoghezi acum? s-a încruntat Hazan. Crezi că aş încerca să readuc la viaţă un imperiu străvechi? Să-mi condamn propriul popor la moarte prin aţâţarea unui război pe care nu au numărul necesar pentru a-l câştiga? O tânără nevinovată a fost vânată activ de bunicul tău pentru teribila crimă de a *exista,* nu uita asta! Am vrut doar s-o duc într-un loc sigur, departe de mercenari. Oricum, ea nu are niciun interes să te detroneze. Este o tânără blândă care nu doreşte decât să fie lăsată în pace.

Kamran şi-a încleştat maxilarul.

— Aici te înşeli.

Hazan a tăcut, acordându-şi o clipă pentru a-l studia pe prinţ cu o curiozitate reînnoită.

— Idiot înflăcărat! a spus el. Să nu-mi spui că te-ai răzgândit în urma morţii bunicului tău? După ce a trebuit să îndur ore întregi în care mi te-ai plâns iar şi iar, la nesfârşit, despre salvarea ei, acum te-ai hotărât să îndeplineşti ultimele dorinţe ale bătrânului şi să-i tai capul?

Kamran a tresărit.

Faptul că Hazan reuşise să-l citească atât de uşor era o revelaţie deconcertantă pe care nu ştia cum s-o

digere.

— Dacă tu crezi că am să-ţi spun ceva despre ea, a adăugat Hazan cu un aer întunecat, te înşeli amarnic. Acum, ori mă omori, ori te duci naibii!

— Hazan!

— *Ce*?

— Este logodită cu el.

— Cine?

Hazan părea distras, urmărind cu atenţie geanta pe care Kamran o strângea în mână.

— Logodită cu cine?

— Fata. Este logodită cu Cyrus.

Capul lui Hazan s-a ridicat brusc la asta, cu ochii lui insondabili întunecaţi ca smoala.

— *Cyrus?* Te referi la rahatul ăla de om care este responsabil de uciderea Divinatorilor noştri? Omul pe care l-a acuzat că este un monstru chiar înainte de a-l lovi peste faţă?

— Chiar el.

Acum Hazan avea un aer criminal.

— Care e jocul tău? O calomniezi în speranţa că aş putea fi tentat să te omor ca să te scutesc de mizeria în care ţi-ai transformat viaţa?

— Pe onoarea mea, jur că este adevărat! a spus Kamran cu asprime. Cyrus însuşi mi-a spus că urmau să se căsătorească în curând. Ea a fugit aseară de la bal

pe spinarea unui dragon tulanian. Fără îndoială că acum sunt împreună.

Hazan şi-a desfăşurat încet întregul corpul, îndreptându-se până la înălţimea lui adevărată înainte de-a face un pas înainte în strălucirea portocalie a făcliilor care îi aureau liniile feţei şi-i subliniau panta frântă a nasului. Hazan îl studia pe Kamran cu o familiaritate pe care acesta din urmă o considerase întotdeauna normală. De cincisprezece ani se cunoşteau, şi niciodată până acum Kamran nu-şi dăduse seama de valoarea vechiului său prieten care fusese cel mai aproape de ceea ce ar fi putut fi un frate.

— Faţa ta, a şoptit Hazan. Magia s-a schimbat.

— Da.

Hazan a închis ochii o clipă, inspirând adânc.

— Şi nu ţi-a vorbit nimeni despre asta? Nu au venit încă după tine?

— Ce vrei să spui? Cine să vină după mine?

— Divinatorii, a răspuns el încet, înainte de-a întâlni ochii prinţului. Eşti în pericol, Kamran.

— Ştii ce înseamnă, atunci?

Kamran a simţit cum i-o ia pulsul razna.

— Ştii de ce s-a schimbat magia?

— Da.

— Nu vrei să-mi spui?

— Mai întâi, lămureşte-mi un lucru chiar acum!

Hazan s-a îndepărtat de gratii şi a început să se plimbe în sus şi-n jos.

— Ai venit aici ca să mă omori sau ca să faci un târg cu mine? Pentru că, dacă oricum voi muri, nu văd ce rost ar avea să te ajut.

— Am nevoie să trăieşti.

Hazan s-a oprit din umblat.

— Te-am condamnat la moarte, a explicat Kamran, pentru că am crezut că alianţa ta cu fata însemna că voi doi conspiraserăţi cu imperiul tulanian. Am crezut că ajutaseşi la uciderea bunicului meu şi la asasinarea Divinatorilor. Am presupus că încercai să răstorni coroana şi că lucrai în tandem cu regele tulanian.

— Presupun că ar trebui să fiu flatat că m-ai considerat aşa întreprinzător, a replicat Hazan cu răceală.

— Văd acum, a continuat Kamran, că actele tale de prostie complet independente au reuşit să se încurce în această reţea haotică şi abia în dimineaţa asta am reuşit să desluşesc rolul separat pe care l-ai jucat. Nu trebuie să-ţi aprob acţiunile pentru a le înţelege – şi încă mai cred că eşti un ticălos fără pereche pentru că m-ai minţit –, dar pot aprecia instinctul pe care l-ai avut de-a o cruţa; căci şi eu am avut acelaşi instinct, după cum bine îţi aminteşti.

— Atunci *chiar* îmi oferi o înţelegere.

— Am nevoie de mintea ta, Hazan. Am nevoie de orice cunoştinţe pe care le ai despre fată. Ştiu că simţi o imensă loialitate faţă de ea – îmi dau seama că te afli în această temniţă tocmai pentru că ţi-ai închinat viaţa ei – , dar ne-a înşelat pe amândoi, şi mă tem că vom înţelege de ce doar când va fi mult prea târziu.

— Vrei să porneşti un război împotriva Tulanului.

— Da.

— Şi îmi ceri să te ajut să o ucizi pe tânăra care ar trebui să fie salvarea poporului meu.

— Da.

Hazan s-a apropiat de uşa celulei sale, strângându-şi mâinile în jurul barelor de fier. Ochii îi străluceau de furie.

— Mai degrabă aş muri.

Kamran l-a fixat pe Hazan cu o strălucire în privire. Furia îi clocotea prea aproape de suprafaţă. Cu un control de sine impresionant, a reuşit totuşi să rostească încet:

— Lucrează cu diavolul.

Hazan a îngheţat. S-a tras înapoi cu un pas, dând drumul gratiilor de fier, iar faţa i-a încremenit.

— Ce? a şoptit.

— Tu nu ai fost acolo. Nu i-ai auzit vorbind. Are un aliat formidabil în regele tulanian, da, dar cel mai mare susţinător al ei este Iblees.

— E imposibil, a răspuns Hazan. Iblees este responsabil pentru distrugerea întregii noastre civilizaţii... Ea nu ar fi...

— Gândeşte-te la tot ce s-a întâmplat de când ea a intrat în viaţa noastră, Hazan! Este exact aşa cum a prezis profeţia – Divinatorii sunt morţi; bunicul meu este mort; Ardunia este lipsită de protecţie...

— Şi chipul tău, a completat Hazan, părând să se surprindă pe sine însuşi în timp ce vorbea. Magia s-a schimbat.

— Ce legătură are cu asta?

Fostul ministru a tăcut prea mult timp. Privea fix în depărtare, cu ochii goi.

Pierdut.

— Distorsiunea magiei, a reluat Hazan în cele din urmă, înseamnă că dreptul tău la coroană nu mai este absolut. Înseamnă că ar putea trăi un moştenitor mai vrednic al tronului.

Kamran a simţit cum inima începe să-i bată nebuneşte în piept. A reuşit să spună, cu mare stăpânire de sine:

— Deci ea are de gând să-mi ia imperiul.

— Nu va avea nevoie s-o facă, a răspuns Hazan, trecându-şi o mână peste faţă. De parcă nobilii nu ar avea suficiente motive să te considere nepotrivit pentru a guverna – fără îndoială, chiar în timp ce vorbim, ei

adună un cerc de Divinatori din tot imperiul. Vor dori o validare a magiei, pe care nu o vei primi, iar odată ce vei fi declarat un moştenitor incert, te vor alunga din palat. Dacă nu iei măsuri rapide acum...

— Atunci, eşti de acord că nu am de ales – *trebuie* s-o omor...

— Nu! i-a tăiat Hazan vorba. Există şi alte căi. Dar dacă îmi vei accepta ajutorul, vei accepta şi judecata mea în această privinţă. *Eu* voi fi cel care va decide dacă ea şi-a trădat poporul – ceea ce înseamnă că nu vei atinge un fir de păr de pe capul ei decât dacă îţi voi dau eu voie să faci asta.

Hazan şi-a ridicat mâinile încătuşate şi, dintr-o mişcare rapidă, a rupt lanţul de fier. Şi-a folosit dinţii pentru a-şi smulge cătuşele de la încheieturi, după care a aruncat metalul pe podea, unde a aterizat cu un zgomot puternic.

Şi apoi a smuls uşa celulei din balamale.

A sprijinit poarta de fier de perete înainte de-a trece pragul, întâlnindu-se faţă în faţă cu prinţul.

Kamran, spre cinstea sa, nu s-a arătat surprins.

— În tot acest timp ai fi putut să pleci liber, a comentat el, privindu-i fix pe prietenul său. De ce i-ai lăsat pe paznici să creadă că te-au imobilizat? Nu aveai de unde să ştii că urma să vin.

— Nu, nu ştiam, a răspuns Hazan liniştit. M-am

luptat cu gărzile pentru că mă tratau ca pe un animal, iar când şi-au dat seama că sunt djinn, comportamentul lor faţă de mine a devenit şi mai reprobabil. Am rămas aici pentru că am crezut că merit să mor, pentru că am crezut că dădusem greş cu ea. Acum am priceput că trebuie să trăiesc, fie şi numai cât trebuie ca să înţeleg ce se întâmplă.

Kamran a rămas tăcut o vreme, digerând acest lucru.

— E uimitor, a rostit el în cele din urmă, cât de mult timp ai reuşit să-ţi ascunzi de mine adevărata personalitate. Întotdeauna am bănuit că îmi ascunzi ceva; nu mi-am dat seama niciodată cât de mult.

— Şi eşti îngrozit să descoperi adevărul?

— Nu. Cred că îl prefer pe adevăratul Hazan.

— Mă tem că ai putea regreta că ai spus asta, i-a răspuns el, chiar dacă aproape a zâmbit. Te avertizez, Kamran! Termenele acordului nostru nu sunt negociabili. Ridică doar un deget împotriva ei înainte de vreme şi nu voi ezita să te omor eu însumi!

Doisprezece

Alizeh urmărea cum o albină mică aterizase în vârful unui tufiş de lavandă, iar crenguţa aleasă se legăna sub greutatea ei zumzăitoare. Păsările ciripeau şi cântau în jurul ei, cele mai multe nevăzute în ascunzătorile lor

camuflate pe ramuri, iar cântecele lor vesele nu încetau niciodată suficient de mult pentru a lăsa un moment de linişte. Briza era caldă, iar soarele, divin pe pielea ei, îşi strecura căldura prin rochia ei uşoară.

Deşi Sarra alesese o sumedenie de lucruri superbe pentru Alizeh, nu cunoscuse măsurile fetei şi, drept urmare, majoritatea nu i se potriveau şi ar fi trebuit modificate. Existau totuşi câteva pe măsura ei, alături de o gamă întreagă de lenjerie intimă de diferite mărimi la dispoziţia ei, iar Alizeh fusese într-adevăr fericită să îmbrace lucruri proaspete şi curate înainte de-a se bucura în cele din urmă de confortul unei rochii moi, subţire ca o pânză de păianjen, cu mâneci lungi, sperând să-şi protejeze astfel rănile în curs de vindecare de pe braţul stâng. Alesese o rochie de culoarea fildeşului, straturile eterice de şifon fiind contrabalansate de un guler greu, făurit dintr-un singur şirag de aur care îi înconjura gâtul şi umerii în orbite succesive, metalul preţios oprindu-şi revoluţiile chiar sub stern. Banda de la gât ascundea un decolteu scandalos de adânc, mai jos de care ţesătura delicată se încrucişa ferm în jurul corsetului înainte de-a se strânge în talie, după care se desfăşura într-o fustă plină ce flutura în vânt.

Îşi legase părul în stilul ei obişnuit, o masă de bucle lucioase prinse la întâmplare în vârful capului. Sarra

fusese cea care insistase să-şi aleagă ceva din bijuteriile care-i fuseseră oferite, iar opţiunile erau atât de uluitoare, încât nu fusese nevoie de prea mult ca s-o convingă pe Alizeh să o facă. Totuşi, alesese să poarte doar o simplă bentiţă în păr: trei benzi de aur subţiri ca o şoaptă, bătute într-o coroană fină cu un curcubeu de pietre preţioase incrustate pe toată lungimea.

Alizeh strălucea în timp ce se mişca, împingând uşile duble care duceau spre aleea verde şi luxuriantă pe care o descoperise la sosire. Se simţea bine aşa curată, pe cale să se refacă.

Cu excepţia rochiei magice de bal, trecuseră mulţi ani de când Alizeh nu mai purtase nimic altceva decât hainele monotone şi funcţionale ale unei servitoare şi, în ciuda împrejurărilor tragice, era extrem de recunoscătoare pentru aceste splendori. Apreciase întotdeauna o haină croită cu artă, dar exista o plăcere şi mai mare care rezulta din ţesătura în sine; aici, rochiile ei urmau să fie confecţionate din ţesături atât de fine, încât nu aveau să o irite sau să o mănânce niciodată şi nici să lase niciodată urme supărătoare acolo unde nişte cusături grosolane i s-ar fi frecat dureros de piele în timpul unor nesfârşite ore de muncă. În mijlocul unei situaţii atât de nemiloase, ea se agăţa de acest mic dar, lăsându-l să-i hrănească inima înfometată.

Alizeh a oftat, luând o înghiţitură din ceaşca de ceai fierbinte pe care o luase cu ea în grădină.

Mai devreme, Sarra chemase un servitor să aducă o tavă cu mâncăruri şi câteva băuturi, iar Alizeh, care îşi băuse cu recunoştinţă porţia de apă, fusese surprinsă să descopere că şi aici servitorii purtau snode – măşti de tul care se înfăşurau în jurul ochilor şi nasului, estompând uşor trăsăturile purtătorului, fără a-i împiedica vederea necesară. Nu reuşise să îşi întoarcă privirea de la tânărul care apăruse, ca o arătare, la uşă; Alizeh fusese prea hipnotizată de amintirea a ceea ce fusese ea însăşi, de cât de multe se schimbaseră în viaţa sa într-un timp atât de scurt. Ca servitoare, Alizeh fusese întotdeauna recunoscătoare pentru snodă şi pentru anonimatul pe care i-l oferea, dar nu avea să uite niciodată cât de crud era tratată casta ei, nici nedreptăţile pe care erau nevoiţi să le îndure. Alizeh îl salutase în şoaptă pe tânărul cu snodă atunci când sosise şi îi oferise un zâmbet încurajator; drept răspuns, băiatul scosese un sunet de spaimă, aproape scăpând tava în timp ce se grăbea să o pună jos.

După aceea, Sarra o lăsase pe Alizeh să se odihnească.

Femeia mai în vârstă se gândise că, dacă Alizeh rămânea în camerele ei, Cyrus ar fi devenit dornic să vadă ce e cu ea, căci o aştepta jos cu mare nerăbdare.

Alizeh ar fi trebuit deci să aştepte ca el să vină la ea, spusese Sarra, după care ar fi trebuit să profite de momentul de intimitate – departe de ochii larg deschişi şi urechile ciulite ale servitorilor care îi înconjurau – pentru a-i spune lui Cyrus că se răzgândise şi că acceptă propunerea lui.

Gândindu-se acum la asta, Alizeh s-a simţit rău.

Fusese de acord cu aranjamentul morbid al Sarrei doar cu o reticenţă şocată. Şocată, pentru că, aşa cum Cyrus o acuzase cu atâta îndrăzneală pe Alizeh mai devreme, ea ameninţase într-adevăr de câteva ore bune că avea să-l ucidă. Faptul că Alizeh şovăia uşor în privinţa uciderii lui acum era ceva ciudat, căci nu ar fi trebuit să fie o alegere atât de greu de făcut, cu siguranţă nu în împrejurările de faţă.

Totuşi, dacă Alizeh ar fi hotărât să-l ucidă pe detestabilul rege după propria evaluare a chestiunii, nu s-ar fi îndoit niciodată de propria decizie, căci avea încredere în propria judecată. Dar era ceva legat de faptul că i se *cerea* să o facă – de faptul că era aproape *ameninţată* să o facă din porunca mamei tânărului...

Asta o neliniştea.

Ceva nu era în regulă – şi totuşi, după propria ei mărturisire, Alizeh credea că Cyrus e un rege groaznic şi plin de ură. Lista crimelor lui era lungă şi murdară; nu trebuia să ezite acum, nu pentru că mama lui îi

ceruse destul de agresiv să facă ceea ce oricum plănuise deja să facă.

Nu, cu siguranţă nu.

Dacă l-ar fi ucis pe Cyrus, ar fi fost liberă.

Ar putea fugi; Kamran ar putea fi în siguranţă; lumea ar putea fi scutită de un alt război inutil şi sângeros; şi ea ar putea totuşi să se smulgă din ghearele diavolului. Sarra nu minţise atunci când îi făcuse fetei o serie de promisiuni – Alizeh avea nosta pentru a dovedi asta –, aşa că de ce întreaga afacere o neliniştea într-atât?

Mintea lui Alizeh era confuză.

Trebuia să se adune – să se pregătească pentru o manevră tactică care urma să o facă să se simtă profund tulburată, căci Sarra o asigurase că cea mai uşoară cale spre moartea unui bărbat nu e forjată cu o armă, ci cu o bunătate ireproşabilă.

— Iartă-mă, dragă, dar nu-l vei întrece niciodată în luptă! Îi spusese ea cu compasiune. În locul tău, eu n-aş încerca.

Alizeh protestase la asta, pregătindu-se să-şi apere numeroasele atuuri, dar Sarra nu făcuse decât să ridice o mână dispreţuitoare.

— Oh, sunt sigură că eşti foarte capabilă. Şi nobilă, de asemenea. Fiul meu, pe de altă parte, nu va lupta corect. A studiat vrăjitoria şi divinaţia încă de când era destul de mare pentru a merge singur. Este extrem de

inteligent, mai degrabă înşelător de puternic şi îi lipseşte un standard de bază al virtuţii. Este, de asemenea, foarte, foarte nervos şi suspicios peste măsură. Nu are încredere în nimeni. Nu ia nici măcar o înghiţitură de apă fără ca un servitor să o guste înaintea lui.

Se uitase la Alizeh.

— Furia ta nestăpânită te face o ameninţare clară, draga mea, şi, atâta timp cât vei persista cu această atitudine, Cyrus va rămâne în gardă. Trebuie să abordăm acest lucru de pe o poziţie de forţă, adăugase Sarra cu fermitate, şi cred că cea mai mare forţă a ta ar putea fi ceva neaşteptat de liniştit. Convinge-l că doreşti cu adevărat să te căsătoreşti cu el şi, odată ce va înceta să te mai suspecteze că eşti împotriva lui, ai putea să-l otrăveşti la micul-dejun!

Alizeh ridicase din sprâncene. Înţelegea bine circumstanţele atenuante, dar tot era greu de crezut că Sarra putea discuta despre uciderea fiului ei cu atâta nonşalanţă.

— Sau, ştii, orice, de fapt, continuase Sarra, neînţelegând expresia de pe faţa lui Alizeh. Nu trebuie să foloseşti otravă. Există mai multe moduri de-a o face pe care le putem rezolva după ce îl vei convinge că nu vrei să-i faci rău. Acesta este cel mai important pas, şi trebuie să-l facem cum se cuvine.

Ah, asta era prea mult!

Alizeh a închis ochii preţ de câteva clipe, frecându-se la baza gâtului ca să îndepărteze nodul care i se pusese acolo. S-a aşezat greoi la masa care se afla chiar sub umbra unei bolţi, cu sprâncenele adunate în semn de frustrare. Îşi simţea capul şi inima grele şi grijile îi tot creşteau.

Era prinsă ca într-o capcană într-o ţară străină, însărcinată cu o misiune ciudată de către o femeie ciudată. Se părea că toţi cei care o întâlneau pe Alizeh aveau scopuri ascunse – s-o schilodească, s-o manipuleze sau s-o mintă. Chiar şi Kamran, oricât de drag i-ar fi fost, fusese de la bun început necinstit; şi, deşi, desigur, îi înţelegea motivele, o tulbura totuşi faptul că până şi relaţiile pozitive din viaţa ei – între care şi Omid, şi domnişoara Huda, şi chiar şi Deen, farmacistul – se născuseră toate dintr-un fel sau altul de răutate.

Alizeh era recunoscătoare pentru binele din viaţa ei, chiar era, dar uneori tânjea după o bucurie nediluată; voia să ştie ce înseamnă să zâmbeşti fără să fii împiedicat de întuneric, să râzi fără să cunoşti răpăiala de tobă a durerii, să îţi vezi prietenii fără umbra incertitudinii.

Ce era fericirea simplă?

Îşi dorea tare mult să afle.

În toţi anii care trecuseră de la moartea părinţilor ei, un singur suflet fusese de la început până la sfârşit cu adevărat de partea ei.

Hazan.

Din momentul în care se cunoscuseră, Hazan fusese de neclintit, iar acum era mort.

Fierbinţeala bruscă din ochi a surprins-o, chiar dacă nevoia de a elibera această durere părea cumva inevitabilă. A scos un sunet îngrozitor, punându-şi o mână peste gură pentru a-şi înăbuşi hohotul de plâns, chiar dacă lacrimile i se rostogoleau nestăvilite pe faţă. Cu degete tremurânde, şi-a şters obrajii, gândindu-se la felul în care Hazan renunţase la viaţă în încercarea fără limite de-a o proteja, cum îşi asumase toate riscurile pentru Alizeh, fără să ştie măcar dacă ea merita acest lucru. Chiar şi acum Alizeh beneficia de generozitatea lui – nosta dovedindu-se în nenumărate rânduri a fi cel mai preţios dar pe care îl primise vreodată, căci fără îndrumarea ei ar fi fost cu adevărat pierdută.

Şi-a înfrânat suspinul şi-a trimis o şoaptă de recunoştinţă, dorindu-şi, în timp ce se străduia să se lupte cu un alt val de lacrimi, să fi avut şansa de a-i mulţumi cât timp era încă în viaţă.

Hazan *crezuse* în ea.

Îi oferise o credinţă oarbă în tot ceea ce ea era menită să fie, în regina pe care sângele ei o încoronase, în

salvarea promisă poporului ei – şi în tot ceea ce ea nu realizase încă niciodată.

Oare mai erau şi alţii, se întreba Alizeh, care trăiau cu speranţa că ea i-ar putea salva? Şi, dacă da, nu le era oare datoare să îşi pună viaţa în slujba încercării fără limite de a-i proteja pe ei?

Cât de mult şi-ar fi dorit ca părinţii săi să fi fost încă în viaţă!

Să fi fost aici pentru a o ajuta, pentru a-i arăta calea. Mai mult decât orice, Alizeh a descoperit că îşi dorea două lucruri simultan: să fi putut intra într-o hibernare profundă, din care să nu mai iasă niciodată; şi să fi putut să se ridice şi să devină tot ceea ce poporul ei sperase vreodată. Problema cu ultima opţiune era pe cât de simplă, pe atât tragică.

Nu ştia cum s-o facă.

Faptul că ignora totul despre calea pe care trebuia să o urmeze fusese cel care o forţase să se ascundă, în primul rând şi în primul rând. Înainte de a împlini optsprezece ani – eveniment care avusese loc cu doar şapte luni în urmă –, puterea care i se promisese nici măcar nu i se dezvăluise, iar acum, când în sfârşit ajunsese la vârsta majoratului, nu putea avea acces la ceea ce era al ei. Cinci suflete trebuiau să fie dispuse să moară pentru ea înainte ca magia să se dezvăluie, iar înainte de asta ar fi trebuit să *găsească* slăvita substanţă

a cărei locaţie era un secret pierdut. Tot ce ştia era că mineralele volatile sunt îngropate undeva adânc în munţii Arya din Ardunia – iar acum singurul obiect care ar fi putut să o ajute să identifice locaţia exactă dispăruse.

Când incendiul distrusese casa familiei lor şi îi omorâse mama, reuşise să salveze batista acesteia pe care o ascunsese în pumnul ei care rezistase flăcărilor. Nimic altceva nu părea să fi supravieţuit; aurul şi restul metalelor fuseseră mutilate, iar toate celelalte lucruri se transformaseră în cenuşă. Şi totuşi, în dimineaţa de după oribilul eveniment, văzuse un volumaş subţire ce sclipea în razele unui soare-răsare făcându-i semn să se apropie în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Nu era o carte pe care s-o mai fi văzut vreodată.

Acest obiect supravieţuise incendiului de unul singur şi, la fel ca şi Alizeh însăşi, obiectul în cauză se dovedise a fi rezistent la foc. Alizeh îşi dăduse seama atunci, fără umbră de îndoială, că acea carte îi era menită. Păruse s-o *cheme.*

Se apropiase cu prudenţă de cartonul strălucitor, înţelegând încă de atunci că părinţii ei o ascunseseră de ea în mod intenţionat. Alizeh nu avea decât treisprezece ani când lumea îi fusese distrusă de flăcări şi, deşi mama şi tatăl ei îi spuseseră până atunci cine e menită să fie – şi o pregătiseră în multe alte moduri

pentru acest rol –, nu voiseră totuşi să o împovăreze încă din copilărie cu greutatea fiecărui adevăr. Îi dezvăluiseră intenţiile lor şi că voiau să ascundă anumite informaţii pentru ca ea să se fi putut bucura încă o vreme de copilărie. Îi promiseseră că urmau să-i spună totul când avea să devină majoră, la optsprezece ani.

Nu mai avuseseră ocazia.

În absenţa lor, în toţi aceşti ani, acea carte enigmatică fusese singurul ei ghid. Era un obiect zdrenţuit, fără nimic spectaculos în sine, care nu atrăgea atenţia asupra sa, dar care era, într-un mod discret, plin de magie; îi oferise ceea ce părea a fi doar primul indiciu dintr-un puzzle enigmatic, unul pe care Alizeh îl memorase cu mult timp în urmă, dar pe care încă nu reuşise să-l descifreze. Cu toate acestea, se agăţase de această mică ofrandă, protejând volumul fermecat pe cât de bine putea un servitor nevoiaş să-şi protejeze puţinele bunuri. Până în acest moment, Alizeh nu-şi permisese să se gândească la pierderea genţii de covor, la lucrurile importante ale întregii sale vieţi care erau pierdute, fără îndoială, pentru totdeauna. Faptul că pierduse batista mamei sale era deja destul de dureros, dar asta...

Era încă o lovitură, încă un dezastru.

Alizeh şi-a şters din nou faţa udă, agăţându-se de

ceaşca de ceai ca de-un colac de salvare. Lăsase băutura neatinsă atât de mult timp, încât probabil că acum era rece, dar nu o deranja. Vrejurile înflorite degajau un parfum ceresc în aerul din jurul ei, şi a făcut tot ce putea ca să se concentreze asupra mirosului delicios, închizând ochii în timp ce-şi potolea respiraţia, apoi luând o înghiţitură din ceaiul călduţ şi savurându-l.

— Te-ai schimbat.

Alizeh a tresărit atât de tare, încât a vărsat băutura pe rochia ei albă, imaculată, icnind când lichidul a pătruns prin ţesătura subţire şi ceaiul rece a început să-i picure pe piept.

A ţâşnit în picioare cu furie.

Cyrus, pe de altă parte, stătea liniştit pe scaunul de vizavi, fără nelipsita sa pălărie neagră. Ochii îi străluceau de-un albastru luminos, hipnotizant, pe fondul căldurii aurii a pielii, iar valurile părului de culoare arămie sclipeau în dârele rătăcite de soare şi luciul lor făcea ca şuviţele să pară aproape metalic. Era exasperant de frumos, iar ea mai că şi-a aruncat ceaşca de ceai înspre el.

— Păgân absolut care eşti, a strigat ea nervoasă, de ce nu ai bătut la uşă?

— Am făcut-o, s-a apărat el, rostind următoarele cuvinte încet, de parcă i-ar fi vorbit unui copil: Dar nu aveai cum să auzi pentru că stăteai aici.

Alizeh a strâns şi mai tare cana goală din mână.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap că poate că aş fi dorit să fiu singură?

— Nu.

Şi-a înclinat capul în timp ce un zâmbet ciudat i se contura pe buze.

— Mama mi-a spus că mă aştepţi. Mi-a spus că doreşti să îmi vorbeşti despre o chestiune de mare importanţă.

Alizeh a fost nevoită să-şi închidă ochii atunci, strângând cu putere buzele ca nu cumva să spună ceva prea dur despre familia lui Cyrus şi să strice această nouă abordare mai blândă pe care trebuia s-o adopte. Sarra se dovedea a fi o adevărată încercare în sine, iar Alizeh se gândea că ar putea să ajungă să-i urască pe amândoi.

— Iartă-mă, a reluat Cyrus cu calm, dar ai cumva de gând să-ţi faci un obicei din a purta haine transparente în preajma mea? Spune-mi acum, te implor, ca să mă pot orbi dinainte!

Alizeh a făcut ochii mari, simţind cum o furie tăcută îi urca în piept, chiar dacă demnitatea rănită i-ar fi cerut mai degrabă să roşească.

— Cum îndrăzneşti? a şoptit.

— Doar că pot să văd direct prin partea din faţă a rochiei tale, a răspuns el, făcând un gest vag către

corpul ei. Şi încep să cred că e un obicei la tine.

Alizeh a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-i dea în cap cu ceaşca de ceai. A primit cu bucurie sentimentul, punându-i deoparte ca muniţie pentru sarcina nesuferită de-a-l ucide la un moment mai oportun. A trecut în revistă tot ceea ce îi spusese Sarra, amintindu-şi că acest nebun îşi ucisese propriul tată şi o echipă de Divinatori, apoi îl măcelărise pe regele Arduniei şi cine mai ştie ce altceva făcuse; probabil comisese un număr incalculabil de acte cu adevărat odioase.

Alizeh a prezentat toate acestea ca pe nişte dovezi pentru mintea ei neînduplecată, convingându-se cu toată fermitatea că trebuia să se teamă de Cyrus. Trebuia să-l trateze cu cea mai mare prudenţă, nu să ţipe la el ca la un băiat cu minte de berbec, pentru că el era, de fapt, un rege puternic şi ameninţător, care îi putea tăia capul la o adică.

Şi totuşi...

Chiar dacă se mustra pe sine însăşi, nu reuşea nicicum să *simtă* teroarea pe care ar fi cerut-o situaţia.

Problema era că nu se simţea inegală lui.

Era poate o convingere periculoasă, însă Alizeh era destul de sigură că s-ar fi putut descurca cu el. Mai mult, Cyrus nu i se părea acum cu adevărat monstruos, ceea ce ar fi trebuit să fie alarmant în sine, dar îi era

greu să menţină o asemenea poziţie când nu reuşea să simtă vreo teamă în prezenţa lui. Nimic din toate acestea nu avea sens, desigur – căci, atunci când îi enumera relele în mintea ei, el devenea un personaj cu adevărat josnic.

Era posibil, a admis ea, ca evenimentele chinuitoare din ultimele 24 de ore să-i fi tulburat iremediabil mintea.

În orice caz, sarcina sa era să-l ucidă pe Cyrus, la propriu, cu blândeţe – o stratagemă care, oricât de neplăcută ar fi fost, ar fi putut să o salveze şi să cruţe vieţi nevinovate, evitând un război sângeros. Această tactică nu avea cum să funcţioneze dacă îşi permitea să se enerveze atât de uşor din cauza lui; şi dacă nu înceta cu aceste reacţii copilăreşti şi furioase la orice provocare minoră, fără îndoială că avea să ajungă s-o regrete.

Aşa că a zâmbit.

S-a aşezat la loc, în rochia ei udă, şi-a pus un cot pe masă, şi-a sprijinit obrazul în palmă şi a zâmbit. A făcut un efort mare, rememorându-şi cele mai fericite clipe, până când zâmbetul nu a mai fost forţat, ci autentic.

— Nu, a spus ea politicos, orice urmă de furie dispărându-i din voce. Nu am de gând să fac un obicei din asta. Şi mă bucur că ai venit! Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Cyrus nu şi-a ascuns surpriza.

Alizeh a crezut că el avea să-şi întoarcă privirea de la zâmbetul ei năvalnic; în schimb, o studia cu o fascinaţie vizibilă, întorcându-se complet pe scaun ca s-o privească. Nu a spus nimic, chiar dacă ochii îi străluceau de-a dreptul de veselie, privind-o atât de mult timp, încât ea mai că a renunţat la efort, încercând să ignore în acelaşi timp felul în care inima îi reacţiona la întreaga forţă a atenţiei lui. Era imposibil de negat: exista ceva puternic din punct de vedere fizic legat de Cyrus, o prezenţă plină de forţă pe care o purta cu el în fiecare moment. O privea cu o concentrare atât de completă, încât Alizeh a simţit că ar fi putut ceda sub greutatea ei, aşa că a încercat să nu se gândească la motivul pentru care respiraţia părea să i se accelereze uşor şi inima să-i bată mai tare puţin atunci când genele lui au coborât, iar privirea i-a poposit pe buzele ei pentru o clipă în plus.

Se simţea prinsă în capcană.

— Alizeh, a rostit el încet. Eşti o fată vicleană?

Brusc, ea s-a îndepărtat de masă şi şi-a strâns braţele în jurul corpului, rochia udă răcorind-o din nou în bătaia vântului.

— Nu, a răspuns prea repede, dându-şi seama că, de fapt, s-ar putea să-l fi subestimat pe regele din sud.

Fără să-şi ferească o clipă privirea, Cyrus i-a repetat

toate mişcările dinainte. Şi-a pus un cot pe masă, şi-a lăsat obrazul în palmă şi a orbit-o cu un zâmbet atât de sincer, încât a tulburat-o, ridicându-i un val neaşteptat şi detestabil de sentimente în piept.

— Nu? a spus el, încă zâmbind.

Neavând încredere că ar fi putut să vorbească, Alizeh a clătinat doar din cap.

— Doamne, eşti atât de frumoasă! a adăugat Cyrus, şi zâmbetul i-a dispărut. Chiar şi atunci când mă minţi.

Recunoaşterea lui i-a trezit un val de căldură în vene, o reacţie pe care nu o înţelegea şi pe care se temea să o analizeze. Nu ştia de ce i-ar fi spus aşa ceva şi nici de ce cuvintele lui avuseseră vreun impact, şi nu voia să se gândească la asta. Ştia doar că ochii lui Cyrus se întunecaseră de o emoţie pe care se temea să o numească. Şi nu avea nicio idee despre ce avea să spună în continuare.

Îşi dădea seama că nu avusese niciodată nici cea mai mică idee.

Cyrus s-a ridicat brusc în picioare, apoi s-a apropiat mai mult, dominând-o. Cu înălţimea lui, aproape că acoperea lumina, aruncând-o în umbră şi făcând-o să tremure în absenţa soarelui. După care a atins-o, şocând-o cu o tandreţe la care nu se aştepta în timp ce-i trasa atât de uşor cu degetul conturul bărbiei, încât buzele ei s-au deschis într-o răsuflare bruscă.

I se părea că nu se mai poate mişca.

Corpul o trădase. *Corpul o trădase,* chiar dacă mintea ei ţipa.

— Fată vicleană! a şoptit el. Te-ai înţeles cu mama.

Treisprezece

— I-ai dat slujba mea *copilului*?

Hazan a deschis uşa camerei de război cu o furie nestăpânită care începea să i se pară familiară. Fostul ministru făcuse baie şi se schimbase; nu fusese închis suficient de mult pentru a-şi fi pierdut camerele şi lucrurile care îi aparţineau, aşa că reuşise cu o oarecare eficienţă să revină la o aparenţă de normalitate.

Cu o singură mare excepţie.

— Omid mi-a salvat viaţa, a răspuns Kamran fără să-şi ridice privirea.

Stătea singur în sala de război, bând ceai în timp ce răsfoia un teanc proaspăt de rapoarte din diferite zone ale imperiului.

— Da, aşa ai spus. Deşi nu mi-am dat seama că te-a lipsit şi de bunul-simţ cu ocazia asta.

— Ştiai, a replicat Kamran, ridicând un teanc de hârtii în timp ce le parcurgea, că în ultimele luni au fost raportate peste o duzină de alunecări inexplicabile de stânci în trei lanţuri montane diferite din imperiu?

Hazan a ignorat asta şi a intrat în cameră, trântind uşa în urma lui.

— Ai angajat un copil de doisprezece ani fără educaţie ca să-mi succeadă şi te aşteptai să nu mă supăr? De parcă slujba mea ar fi atât de simplă, iar eu, atât de uşor de înlocuit?

Kamran a lăsat jos hârtiile.

— Nu ţi se pare ciudat?

— „Ciudat" este un cuvânt prea blând – cred că este cu adevărat o nebunie...

— Nu situaţia cu copilul, prostule, ci alunecările de stânci inexplicabile!

Kamran a aruncat din nou o privire la raport.

— Patru numai în ultima lună, deşi trupele noastre nu au găsit nicio urmă de explozibil. După toate mărturiile, evenimentele – în munţii Istanez, Pouneh şi Sutoon – sunt perturbări naturale întâmplătoare, ceea ce am fost destul de fericit să accept până în această dimineaţă când, tocmai în vreme ce contemplam uimitoarea involuţie a vieţii mele, a spus el cu un zâmbet ironic, au fost raportate încă două. Având în vedere recenta invazie de spioni tulanieni, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este vorba de mai mult decât ce am crezut până acum. Poate că s-au ascuns în munţi, făcând un pic de dezordine cu ocazia asta; poate că au mai avut loc şi alte căderi de pietre în regiuni mai

îndepărtate, fără martori – ceea ce face ca numărul real să fie mult mai mare. Ce părere ai?

— Cred că eşti un onorabil nemernic.

— Fă o criză, dacă vrei! a spus Kamran, lăsând hârtiile deoparte pentru a mai bea un pahar de ceai. Dar nu-l concediez pe băiat. În ultimele câteva ore a dovedit deja că este foarte capabil.

— Capabil? a căscat ochii Hazan. Capabil de ce? Să fure vreo traistă? Să golească visteriile? Te-ai gândit măcar să te asiguri că aurul tău este încă acolo?

— Recunosc, a spus Kamran, dregându-şi uşor vocea, că poate nu eram în deplinătatea facultăţilor mintale când am luat decizia. Cu toate astea, aş spune că judecăţile tale asupra copilului sunt prea aspre; după părerea mea, Omid s-a dovedit a fi mult mai puţin intrigant decât membrii parlamentului nostru. Nobilii celor Şapte Case probabil că nu se vor schimba niciodată, dar, cu o îndrumare adecvată, băiatul ar putea totuşi să facă ceva din el însuşi.

— Şi eu? Ce ar trebui să fac din mine?

— Intenţionez să-ţi confer titlul de cavaler.

Hazan a pufnit cu furie, pregătindu-se să se certe, când şi-a dat seama, cu un şoc vizibil, că prinţul vorbise serios.

— Doreşti să mă faci cavaler? a întrebat el uimit. Dar eu nu sunt nici măcar soldat.

— Am destule dovezi ale vitejiei tale, Hazan.

Fostul ministru a dat înapoi, tăcut. A privit pentru o clipă podeaua în timp ce o căldură rar ivită îl ardea de pe pomeţi şi până în vârful urechilor.

— Iar eu am deplină încredere, a ripostat Kamran, revenind la hârtiile sale, în capacitatea ta de-a lua cu asalt un câmp de luptă.

— Încă nu eşti rege.

Hazan şi-a ridicat privirea, tonul său trădând încă un scepticism încăpăţânat.

— Ai măcar puterea de-a face aşa ceva?

— Încerci să mă jigneşti? a întrebat Kamran cu o umbră de zâmbet pe buze. Întotdeauna am avut o astfel de putere. Deşi, în calitate de moştenitor iminent al unui tron gol, am mai multă autoritate acum decât aveam ieri, şi constat că sunt nerăbdător să îmi exercit aceste drepturi înainte de a-mi fi luate.

— Şi ce presupune acest lucru?

— În primul rând, trebuie să-ţi spun că ai avut dreptate, a spus Kamran, ridicându-se de pe scaun. În absenţa ta, am aflat că nobilii au adunat deja o nouă curte regală de Divinatori care ar trebui să sosească treptat pe parcursul zilei. Ultimii dintre ei vor fi aici până la căderea nopţii. Vor rămâne aici, la palat, în timp ce camerele lor sunt pregătite în Cartierul Divinatorilor; nu vor pleca decât după ce vor avea loc

toate înmormântările din următoarele câteva zile.

— Zahhak ţi-a spus asta?

Kamran şi-a mijit ochii.

— Zahhak nu mi-ar spune nici dacă o sabie ar fi la câţiva centimetri de gâtul meu. Încă mă consideră un copil ignorant, nedemn de tronul tatălui meu.

— O ruşine, nu-i aşa? Că nu i-ai dat niciodată motive să creadă altceva.

— Taci din gură, Hazan!

Hazan a zâmbit doar.

— Nobilii celor Şapte Case au făcut toate astea în relativă discreţie, a continuat Kamran. Eu am aflat doar de la Jamsheed, care avea nevoie de semnătura mea pentru reparaţiile palatului şi care a dorit să-şi exprime cu voce tare bucuria că protecţia imperiului va fi din nou asigurată, de îndată ce cvorumul nostru de Divinatori va fi restabilit. Vei fi, de asemenea, fascinat să afli că Jamsheed, dragul nostru majordom de palat, este mai bine informat decât mine în mai multe chestiuni importante, căci, atunci când l-am întrebat dacă a văzut-o pe mama, mi-a spus destul de vesel că se va întoarce acasă în câteva zile.

Hazan a clipit.

— Dar... a fugit de la palat? Când? Nu după ce ţi-a înfipt pumnalul în braţ?

— O sincronizare impecabilă din partea ei! Mă tem că

are o idee teribil de deformată despre ceea ce constituie afecţiunea maternă.

— Şi nu ştii unde a plecat?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Când l-am întrebat, Jamsheed a pretins că plecase să-mi aducă un cadou în onoarea încoronării mele iminente.

Kamran şi-a ridicat apoi sprâncenele la Hazan.

Hazan i-a oglindit expresia.

— O fiolă de otravă, atunci?

— Exact ce gândesc şi eu, a răspuns prinţul, schiţând un zâmbet reticent. Pentru mine e o mare mângâiere că nu ai murit în dimineaţa asta, Hazan.

— E o mare mângâiere şi pentru mine, sire, a spus Hazan pe un ton sec.

Kamran a început să-şi stivuiască hârtiile, dând lucrurile la o parte pentru a face loc pe masă şi, deşi zâmbetul lui s-a micşorat, nu a dispărut cu totul. Viaţa lui se prăbuşea din toate părţile, dar reuşise măcar să demonstreze că ultimele cuvinte ameninţătoare ale mamei sale erau greşite. Dacă Zahhak urma să izbândească în planurile sale, Kamran nu avea să mai cutreiere niciodată pe holurile acestui palat – dar, cel puţin, oriunde s-ar fi dus, nu ar fi mers singur. Ajunsese la uimitoarea constatare că ar prefera să se prăbuşească şi să fie înconjurat de prieteni, decât să trăiască o viaţă de mărire în singurătate.

— Orice s-ar fi dus mama să facă, a continuat el, nu pot să-mi imaginez, pentru că este imposibil de prevăzut ce se întâmplă în mintea ei. Singurul lucru pe care îl ştiu cu siguranţă este că îi va părea într-adevăr rău că se va întoarce, căci la sosire va descoperi că palatul nu mai este casa ei. Am ajuns la concluzia că mai am cel mult o zi până când Casele vor încropi un motiv suficient de întemeiat pentru a mă deposeda de titlu şi mai puţin de o săptămână până când Zahhak îmi va uzurpa tronul. Ceea ce înseamnă că noi trebuie să lucrăm repede.

— *Noi*? a ezitat Hazan. Deci noi doi suntem meniţi să salvăm singuri imperiul Arduniei? Şi unde este copilul care mi-a furat slujba?

— Copilul este ocupat.

— Cu ce?

— Să-mi aducă martori.

— *Pentru ce,* netot exasperant? şi-a ridicat Hazan mâinile spre ceruri. Eşti atât de incapabil să anticipezi că aş putea dori mai mult decât răspunsurile vagi şi monosilabice pe care mi le serveşti?

— Doamne, parcă ţi-e foame!

Hazan a oftat, uitându-se în jur de parcă şi-ar fi căutat răbdarea.

— Ştii, a reluat el în cele din urmă, tocmai mi-am dat seama că nu mai trebuie să mă prefac că am poftă de

mâncare la intervalele obişnuite. Un câştig mic, dar destul de plăcut, din toată această perfidie, pentru că mesele mi se par o pierdere de timp obositoare.

Kamran a ridicat din sprâncene.

— Apropo de djinni pe care nu-i înţeleg, a spus el, întinzând mâna sub masa cea mare şi scoţând la iveală geanta uitată. Să înţeleg că ştii cui îi aparţine.

Prinţul a aruncat geanta pe o porţiune proaspăt eliberată de pe lemnul lustruit, reuşind totuşi să împrăştie nişte hârtii cu ocazia asta.

Hazan doar s-a uitat fix la el.

— În temniţe, mai devreme, a explicat Kamran, te-am văzut cercetând-o, ca şi cum ţi-ar fi părut cunoscută.

Ezitant, Hazan a răspuns:

— Nu sunt sigur de proprietar. Am doar o teorie nefondată.

— Continuă!

— Cred că-i aparţine lui Alizeh.

Kamran s-a agăţat de masă, anticipând durerea, iar în loc de asta a simţit doar o căldură uşoară, un zvâcnet în piept şi un parfum ceresc care îi umplea capul. Nu-şi dăduse seama că-şi închisese strâns ochii până când nu i-a deschis cu forţa şi a fost întâmpinat de o expresie de uimire pe faţa lui Hazan.

Încet, Kamran s-a desprins de masă.

— Cum, a spus el, dregându-şi vocea, de ştii că-i

aparţine?

Hazan a căscat gura la el.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Nu ştiu. Doar să nu-i spui numele din nou!

— Pe-al cui? Pe-al lui Alizeh?

— *Nenorocitul*e! a murmurat Kamran în timp ce un sentiment reînnoit îl străbătea, un cântec de pasăre îi umplea capul, o senzaţie caldă, deloc neplăcută, se împrăştia de-a lungul liniilor desfigurate ale gâtului, ale obrazului, ale ochiului schimbat. Ai făcut-o intenţionat.

— Jur că n-am făcut-o! a replicat Hazan liniştit, cercetându-l acum pe Kamran cu atenţie. Nu înţeleg. Nu poţi să-i auzi numele fără să simţi... ce? Durere?

Sentimentul se atenua încet, iar Kamran a tras aer în piept în timp ce clătina din cap.

— Nu este întotdeauna durere. Simt... lucruri diferite de fiecare dată, şi a început abia din dimineaţa asta. Din întâmplare, nu ştii ce e în neregulă cu mine?

— Mă tem că nu, a răspuns Hazan, cu îngrijorarea încreţindu-i fruntea. Dar, dacă ea are un fel de influenţă asupra ta de la o distanţă atât de mare, numai o magie puternică poate fi de vină. Nu ştiu mai mult de-atât.

Kamran a tăcut, amintindu-şi cum se simţea chiar şi atunci când se gândea la ea – felul în care o cameră a inimii sale se zbătea împotriva bunului său simţ,

cerând să o vadă, să vorbească cu ea în ciuda oricărui lucru – şi n-a putut decât să fie de acord.

A tras aer în piept. Nu avea rost să se gândească la timpul petrecut împreună. Dacă se gândea prea mult la lacrimile pe care le vărsase în prezenţa lui, la temerile pe care i le împărtăşise, la zâmbetele pe care i le dăruise...

Nu!

O parte mai slabă a minţii lui dorea cu disperare să găsească motive pentru a o disculpa, iar el refuza să fie atât de slab. Singurul mod de a se blinda era să uite scurtele momente petrecute împreună; refuza să-şi amintească moliciunea buzelor ei; refuza să-şi amintească felul în care se abandonase atingerii lui, sunetul pe care îl scosese când o sărutase. Îl privise în ochi ca şi cum ar fi valorat ceva, îl atinsese ca şi cum ar fi putut fi preţios. Curbele ei moi se potriviseră perfect în mâinile lui, pe corpul lui. Ar fi vrut să o descătuşeze încet, să o dezbrace de tot, să-şi apese faţa pe pielea ei încinsă şi să trăiască acolo, să o devoreze. Niciodată nu ar fi recunoscut cu voce tare că făcuse toate astea în visele lui, pierzându-se în ea iar şi iar doar pentru a se trezi într-o stare febrilă şi dureroasă de frustrare. Lăsase un gol în el din care se temea că nu avea să-şi mai revină niciodată. Niciodată în viaţa lui nu mai simţise o atracţie atât de puternică faţă de cineva. Nici

măcar nu ştiuse că un sărut ar fi putut avea o asemenea putere.

— Kamran?

— Da.

Un singur cuvânt, fără suflare.

— Unde te-ai dus?

— Nicăieri, a răspuns el nesigur.

A mai respirat o dată sacadat, cu corpul încordat. Când şi-a ridicat privirea, a privit doar înspre perete.

— Să ne concentrăm, pentru moment, asupra întrebărilor la care *putem* răspunde. De unde ştiai că geanta îi aparţine?

— Am văzut-o purtând-o, a răspuns Hazan, în noaptea în care trebuia să fie ucisă de rege.

Asta i-a limpezit capul lui Kamran într-o clipă.

S-a uitat tăios la Hazan, cu sprâncenele încordate.

— Deci bunicul meu a avut dreptate. Ea a avut ajutor. *Tu* ai fost cel care a ajutat-o să îi învingă pe acei derbedei.

— Deloc, a râs Hazan. A făcut asta în întregime pe cont propriu. Eu doar am urmărit-o din umbră, aşteptând să intervin dacă ar fi avut nevoie de ajutor – şi n-a fost deloc cazul.

A clătinat din cap.

— Bunicul tău era teribil de convins că a avut acces la un arsenal complex, când, de fapt, ea i-a ucis pe acei

oameni doar cu propriile ei ustensile de cusut.

— Astea, vrei să spui?

Kamran a răsturnat geanta pe-o parte, împrăştiindu-i conţinutul pe masă. Printre lucruri se aflau o pernă mică şi mătăsoasă şi o plapumă asortată; cutii de ace şi bolduri; foarfeci; mosoare de aţă; pansamente şi fâşii de pânză de la farmacie; punguţe cu diverse lucruşoare; sulurile aurite care o invitau la balul regal; o serie de veşminte grele şi decolorate...

— De unde ai luat asta? a întrebat Hazan uimit.

S-a uitat la masă, apoi la Kamran şi înapoi la masă.

— Cum ai pus mâna pe lucrurile ei?

— Domnişoara Huda mi-a livrat geanta în dimineaţa asta.

— Fiica ambasadorului Iojjan? s-a încruntat Hazan. Cea care ţipa aseară? Cu candelabrul?

Kamran a dat din cap.

— S-a gândit că poate conţinutul ei mi-ar fi de ajutor în cercetările mele.

I-a relatat lui Hazan informaţiile pe care domnişoara Huda i le împărtăşise în acea dimineaţă: totul despre pantofii magici; rochia; cum Cyrus apăruse ca din senin în camera ei din Casa Follad; cum ameninţase că urma s-o ucidă înainte de a-i duce pe toţi trei, fără veste, la bal – unde domnişoara Huda ajunsese îngrozită şi fără voce.

— Regina voastră şi-a lăsat geanta în urmă printr-un accident, l-a tachinat Kamran. N-a avut timp s-o ia cu ea.

Hazan, care tăcuse în timpul explicaţiilor, acum se încrunta.

— Dar eu credeam că cele două sunt în relaţii bune. De ce ar dori domnişoara Huda să ajute la capturarea prietenei ei?

— Deci ştiai, atunci, a spus Kamran, iritat într-o clipă. Ştiai că lucra pe post de croitoreasă pe lângă munca ei de snodă?

Hazan i-a aruncat o privire arzătoare.

— Bineînţeles! Când am aflat de existenţa ei, am căutat să aflu tot ce puteam despre ea.

— Şi nu te-ai gândit să-mi spui?

— După cum îţi aminteşti, sire, atunci îţi ascundeam o mulţime de informaţii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hazan! a exclamat el cu un oftat. Încetează să mai fii inutil pentru mine!

— Promit să mă gândesc la asta!

— Domnişoara Huda vrea doar s-o găsim pe fată, a continuat Kamran, pentru că ea crede că regele tulanian ar putea face ceva teribil. Pretinde că este îngrijorată pentru ea.

Hazan a ridicat din sprâncene.

— Văd că am un aliat neaşteptat în domnişoara

Huda, atunci.

Kamran a vrut să facă o glumă, să-i numească aliaţi doar în idioţenie, dar a constatat că nu reuşea să-şi convingă gura să rostească vorbele necesare. Niciodată nu voise să o urască pe Alizeh, şi ar fi minţit dacă ar fi spus că opiniile colective ale celor din jurul său nu începuseră să-i clatine convingerile în această privinţă. Totuşi, dovezile adunate împotriva ei erau acuzatoare.

Şi derutante.

— Foarte puţine lucruri notabile înăuntru, a mormăit el. Am căutat deja de trei ori peste tot, am rupt cusăturile pernei şi ale plăpumii, am întors buzunarele pe dos, am studiat până şi cele mai minuscule obiecte în căutare de dovezi... de ceva.

Şi-a ridicat privirea, iar teama a început să-i sporească pe măsură ce vorbea, amintindu-şi de numeroasele contradicţii din caracterul ei, din acţiunile ei, amintindu-şi profeţia însăşi.

— Nu deţine nici măcar o singură armă.

— Aşa cum ţi-am spus deja, a rostit Hazan pe un ton categoric. Ea nu are aspiraţii să răstoarne niciun imperiu. Ce motiv ar avea să stocheze arme?

— Contradicţiile nu-mi scapă, Hazan, a spus el liniştit. Mai este şi altceva.

Din adâncurile genţii răsturnate, Kamran a scos un volum subţire, legat în pânză, de mărimea şi forma

aproximativă a unui roman, pe care l-a împins pe masă înspre Hazan.

— Ce părere ai despre asta?

Coperta de pânză era uzată şi decolorată; ceea ce fusese cândva un albastru strălucitor era acum decolorat, aproape cenuşiu. Paginile albe erau rigide şi îmbibate de apă, cartea fiind deformată de timp şi de umiditate.

Hazan a studiat-o fără să scoată un cuvânt, cu o grimasă sumbră în jurul gurii, iar când Kamran a întors cartea pentru ca prietenul său să poată citi inscripţia de pe verso, Hazan a rămas fără suflare.

Cu litere aurii, şterse, scria...

TOPEŞTE GHEAŢA ÎN SARE
ÎMPLETEŞTE TRONURILE PE MARE
ACEST REGAT ÎNTREŢESUT
PENTRU LUT ŞI FOC ESTE FĂCUT

Paisprezece

Alizeh şi-a reamintit de sine cu o clipă prea târziu şi s-a îndepărtat de mâna lui Cyrus, şocată că îi permisese s-o atingă. L-a studiat cu precauţie în tăcerea care-a urmat – ochii îi erau la fel de uluitori ca şi ai ei – în timp ce inima îi bătea în piept cu o teamă uşor întârziată.

Alizeh se înşelase – nu putea să-l controleze. Se înşelase şi subestimându-l.

Cyrus părea să fie întotdeauna cu un pas înaintea ei şi, cumva, ştia că nu ar fi bine să-l mintă acum, căci părea să fie extraordinar de receptiv la înşelăciune.

Asta a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva şi el avea o nostă.

— Ce te-a convins mama să faci? a întrebat el liniştit, înclinându-şi capul în timp ce o privea. Ţi-a cerut să mă omori?

Alizeh abia îşi putea ascunde uimirea.

Faptul că el putea ghici intenţiile întunecate şi categoric contra naturii ale Sarrei era alarmant şi îi umplea capul de şi mai multă confuzie. Cât de întortocheată era povestea familiei lui şi ce era această capcană în care intrase? câţi jucători erau în acest joc?

— Sau ai crezut, a adăugat el cu o urmă de nerăbdare în glas, că nu eram conştient de ura abia ascunsă a mamei mele faţă de mine?

Ah, fusese atât de sigură pe ea cu doar câteva momente în urmă, atât de sigură că nu se teme de el!

Acum se simţea îngrozită.

— *Alizeh!*

— Da, a răspuns ea cu răsuflarea tăiată. Am fost de acord să te omor în schimbul libertăţii mele.

Ceva i-a străbătut privirea la mărturisirea ei,

făcând-o să creadă că ar fi putut jura că e ceva asemănător cu durerea. Dar apoi el a răsuflat brusc şi s-a îndreptat, zâmbetul său sardonic revenind ferm la locul lui în timp ce şi-a îndreptat ochii peste capul ei, undeva în depărtare.

Alizeh a profitat de această ocazie pentru a fugi.

S-a ridicat de pe scaun şi a luat-o la fugă pe cărare cu o viteză supranaturală, încercând să-şi schiţeze un plan în timp ce fugea. Nu era sigură la ce i-ar fi putut servi fuga, dar nu-şi putea imagina că el i-ar fi putut primi cu bunăvoinţă mărturisirea şi, deşi nu era sigură ce avea de gând să facă în legătură cu asta, îşi putea doar imagina că mintea lui s-ar fi putut hotărî să facă ceva sângeros. Dacă mama lui avea dreptate în privinţa lui – şi se părea că are –, şi dacă Alizeh ar fi pierdut cu siguranţă în faţa lui într-o întrecere de forţă – ceea ce bănuia că s-ar fi putut întâmpla –, atunci nu avea de ales decât să fugă.

— *Alizeh!* a strigat-o Cyrus.

A trecut în trombă prin uşile duble care dădeau spre dormitorul ei, dar abia după ce le-a trântit s-a trezit că nu se încuie şi, în clipele pe care le-a petrecut încercând să încuie blestematele de uşi, l-a văzut recuperând rapid distanţa dintre ei, picioarele lui lungi purtându-l pe cărarea cu iarbă cu o viteză impresionantă. A abandonat uşile chiar în momentul în care el le

împingea în lături; acum era chiar în spatele ei, urmărind-o în timp ce ea se avânta inutil prin spaţiul şerpuit, rapiditatea sa supranaturală dovedindu-se complet inutilă, căci se învârtea în cerc, înţelegând prea târziu că încă nu cunoştea suficient de bine aranjamentul acestei încăperi pentru a-i localiza ieşirea cu eficienţă.

— Nu am de gând să-ţi fac rău! a strigat el, frustrat. De câte ori trebuie să-ţi spun că *nu te pot ucide* ca să mă crezi?

S-a oprit în acel moment, mintea ei înnebunită înţelegând în sfârşit acea aducere-aminte în timp ce nosta îi ardea pe piele. Nu era de mirare că nu se putea hotărî dacă să se teamă sau nu de el; acum era evident de ce şovăia atât de mult pe această temă, de ce se chinuia să simtă pericolul în prezenţa lui. Instinctele ei nu erau confuze – se interpunea însă faptul că el primise poruncă de la diavol să nu-i facă rău.

Avea un fel de imunitate.

Alizeh s-a întors, iar mişcarea a fost atât de rapidă, încât Cyrus, care o urmărea, nu a avut timp să proceseze schimbarea. S-a izbit brusc de ea, trimiţându-i pe amândoi înainte şi izbindu-se în cele din urmă unul de celălalt, el lipind-o de perete atât de tare, încât ea a icnit, cu plămânii golindu-i-se rapid de aer.

Apoi a îngheţat.

Era prinsă sub greutatea lui neaşteptată, strivită de trupul lui dur, iar gâtul lui era la doar câţiva centimetri de buzele ei. Apropierea lui era atât de covârşitoare, încât îi amorţea simţurile şi îi încetinea mintea. Era ca un zid greu de căldură, mirosul lui întunecat, masculin, copleşind-o şi trezind un răspuns străvechi care îi făcea inima s-o ia la goană. Măcar părea şi el uimit, iar în fracţiunea de secundă în care minţile lor le-au ajuns din urmă trupurile, el îşi coborâse deja ochii, pironind-o cu o privire care îi topea până şi oasele. Nu ştia dacă ceea ce simţea în prezenţa lui era frică sau nerăbdare, dar oricare dintre ele era, părea un motiv de îngrijorare. Ştia doar că furia pe care el a evocat-o o clipă mai târziu îi contrazicea respiraţia întretăiată şi tremurul din corpul lui. L-a urmărit cum înghite în sec în timp ce se îndepărtează încet, mâinile lui alunecând de pe peretele unde le înfipsese.

S-a tras înapoi, dar nu îndeajuns.

— Te urăsc! a şoptit el.

Alizeh a clipit; inima îi bătea prea tare în piept.

— Ştiu.

S-a aplecat asupra ei apoi. Alizeh vedea cum se mişcă gâtul lui, iar privirea lui era atentă doar la gura ei.

— Urăsc totul la tine! Ochii tăi. Buzele tale. Zâmbetul tău. Cuvintele lui i-au zgâriat pielea când a adăugat,

încet: Prezenţa ta mi se pare insuportabilă.

Nosta se înfierbânta pe pieptul ei.

— Bine! a spus ea din nou, cu pulsul crescându-i vertiginos. E în regulă.

El încă respira greu, cu pieptul zvâcnind între ei.

— Dar nu am de gând să-ţi fac rău.

Din nou nosta i-a confirmat vorbele, iar Alizeh a simţit cum o parte din presiunea din plămâni se mai relaxează.

— Mă crezi? a întrebat-o.

Alizeh a dat din cap.

Era atât de aproape, cu ochii atât de atenţi la chipul ei, încât nu era sigură că altfel ar fi observat surpriza care i-a trecut peste chip. Era clar că nu se aşteptase ca ea să fie de acord, să aibă încredere în el. Nu putea să ştie că avusese dreptate să se îndoiască de ea, pentru că Alizeh nu în el avea încredere, ci în nosta.

Totuşi, o oarecare încordare a părut să-i părăsească trupul, iar uşurarea l-a determinat să facă în sfârşit un pas înapoi.

Părea zdruncinat în timp ce se întorcea, uitându-se la perete, la tavan, la podea – oriunde, numai la faţa ei, nu.

Când a privit-o din nou în ochi, ai lui erau animaţi de sentimente nedisimulate.

— Am nevoie de tine, a adăugat el cu asprime. Nu

fugi de mine!

— Cum poţi să te aştepţi să nu fug de tine, a replicat Alizeh, încercând încă să se scuture de teama ei, când tu m-ai ameninţat acum câteva ore că ai să-mi coşi ochii?

Atunci şi-a îndepărtat brusc privirea de la ea, iar un muşchi i-a zvâcnit pe obraz.

— Nu ar fi trebuit să spun aşa ceva.

— Şi apoi m-ai aruncat de pe o stâncă, a completat, cu vocea puţin gâfâită chiar şi pentru propriile ei urechi.

— Nu încetai să mă ameninţi că mă omori, a spus el furios, întorcându-se cu faţa la ea. Încercam doar să schimb subiectul.

— Cum, făcând să fiu devorată de dragoni? mai c-a strigat Alizeh.

Cyrus a luat-o în râs, arcuind o sprânceană.

— Nu ai fost niciodată devorată de dragoni.

— Am fost totuşi, a ripostat ea. Mica ta glumă a dus la nişte muşcături urâte pe toată partea stângă a corpului. Mama ta a fost destul de amabilă să-mi pregătească o baie medicinală.

Cyrus a studiat-o atunci cu o expresie greu de descifrat, făcând-o să creadă că avea să-i ceară să vadă urma rănilor, dar el a spus doar:

— Dragonii sunt creaturi blânde. Nu muşcă decât

dacă sunt provocaţi.

— Mă rog! a rostit Alizeh, ferindu-şi privirea.

Se simţea irascibilă şi nu mai putea suporta contactul vizual cu Cyrus.

— Nu cred că animalul a *vrut* să mă muşte. Dar am fost morfolită de dinţii lui din spate, cu rezultate destul de înfiorătoare.

L-a simţit – mai degrabă decât să-l vadă – pe Cyrus liniştindu-se brusc şi, preţ de-o clipă nebunească, plină de tensiune, a crezut că el ar putea face ceva cu totul dezechilibrat – cum ar fi să-şi ceară scuze.

În schimb, el a spus:

— Acum pari destul de în regulă.

— Mă simt în regulă, a replicat ea, iritată.

— Bine.

— Şi nu-mi pare rău, a adăugat Alizeh cu amărăciune, întorcându-se cu faţa la el, că am făcut o înţelegere cu mama ta ca să te omor.

El a schiţat o strâmbătură din buze în timp ce ochii îi aruncau scântei.

— Nu-mi pare rău că te-am aruncat de pe stâncă.

— Excelent! a exclamat Alizeh cu o furie egală.

Drept răspuns, el doar i-a zâmbit.

Alizeh a încercat să se liniştească, să-şi potolească inima haotică. Nu ştia ce se întâmpla aici, între ei, dar orice ar fi fost, o făcea să fie precaută. Ea şi Cyrus nu-şi

mai vorbeau unul altuia ca nişte duşmani de moarte; în schimb, se tolerau reciproc cu un dram de politeţe. Era aproape ca şi cum ar fi iniţiat – fără să vrea – un armistiţiu plin de reticenţă.

Dar nu avea încredere în asta.

Totuşi, începea să creadă că Cyrus trebuia să fie cu mult mai mult decât poveştile pe care le auzise despre el, cu mult mai mult decât ororile pe care i le descrisese mama lui – pentru că îi devenea din ce în ce mai clar, de la o clipă la alta, că e un personaj mai complicat decât se aşteptase. L-a studiat când a început să se plimbe în sus şi în jos sau când şi-a trecut o mână prin păr, răsucindu-şi şuviţele arămii într-o demonstraţie de agitaţie, şi a fost nevoită să se întrebe de ce cineva atât de tânăr, de inteligent şi de capabil – cineva care, după propria mărturisire a mamei sale, crescuse iubit de părinţii săi şi avea la dispoziţie frumuseţea Tulanului şi a oamenilor săi...

— Cyrus, a rostit brusc.

S-a oprit imediat, privind-o în ochi.

— De ce, mai exact, ai făcut un pact cu diavolul?

Cyrus a clipit încet, vizibil derutat de întrebarea ei.

— Credeam că nu-ţi pasă. Credeam că ai spus că „fără îndoială, sufăr consecinţele propriilor mele păcate”.

— Şi nu e aşa?

La asta, nu a răspuns, nu la început. Părea să o evalueze, să decidă dacă merită un răspuns sincer, înainte de-a răspunde, încet:

— Eram disperat. Şi prost.

Nosta a fost de acord cu asta, iar Alizeh a făcut un pas timid mai aproape.

— De ce erai disperat?

Cyrus a râs, dar era o durere în asta, o încordare în zâmbetul său, în liniile corpului său. S-a uitat îndelung în ochii ei, prinzând-o în întregime în mrejele sale, înainte de-a rosti, cu voce suavă şi lină:

Dacă alegi să-i spui ce-ţi cere fata,
Distracţia toată astfel mi-o vei strica.
După aceea repede tare tu vei crăpa,
Puţin câte puţin şi amândouă-s gata.

Alizeh a simţit apăsarea unei terori familiare.

— Iblees, a şoptit.

— Da, a zis Cyrus liniştit.

— Ce vrea să spună cu „puţin câte puţin şi amândouă-s gata”?

Cyrus a clătinat doar din cap.

— Adevărat, a continuat Alizeh, frângându-şi mâinile. Nu se poate spune.

A cercetat atunci camera cu o vagă panică, ca şi cum

aceasta i-ar fi putut oferi răspunsuri. Alizeh înţelegea prea bine cât de îngrozitor e să fii prins în capcană de diavol, iar cunoaşterea intimă a unei astfel de situaţii îi inspira o compătimire reţinută. Acţiunile lui Cyrus erau coregrafiate de un maestru în ale planurilor; el nu era decât o marionetă utilă într-un plan mai mare. Diferenţa era că Cyrus *chemase* bestia în viaţa lui, în timp ce Alizeh fusese doar o victimă fără noroc. Fără îndoială că o slăbiciune a cărnii îl determinase pe Cyrus să îşi provoace aceste torturi; ea nu putea decât să-şi imagineze ce ar fi vrut în schimb.

Durerile lui, a ţinut să-şi reamintească Alizeh, nu erau însă problema ei.

Nu ea trebuia să se ocupe de mizeria lui.

— Îmi dau seama, a reluat ea calm, că eşti într-o situaţie teribil de dificilă. Cred că înţeleg de ce ai nevoie de mine. Şi, deşi empatizez – mai mult decât aş vrea – cu situaţia ta, nu pot şi nu voi deveni un pion în planurile diavolului. El este cea mai detestabilă fiinţă care există şi este personal responsabil pentru distrugerea poporului meu şi pentru suferinţele pe care le îndură şi astăzi. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să scap de interesul lui permanent pentru mine, şi nu intenţionez să mă opresc acum. Şi chiar dacă, da, s-ar putea să ai nevoie de mine, simt că este necesar să subliniez aici că nu cer nimic de la tine. Nu

obţin niciun beneficiu dacă te ajut, ci numai rău.

— Şi dacă...

— Cyrus a inspirat el adânc şi cu mare grijă – şi dacă aş face-o să merite?

— Ce? Cum?

— Mama ţi-a oferit o înţelegere pe care tu ai acceptat-o. Eu am să-ţi ofer una mai bună.

A căscat ochii la el.

— Îmi ceri să o înşel pe mama ta? Doamne, dar sunteţi o familie foarte ciudată!

— Căsătoreşte-te cu mine, a continuat Cyrus cu o scânteie de căldură în ochi. Fii regina mea doar cât să-i satisfac cererile diavolului! Odată ce va fi mulţumit, mă va achita de o datorie imensă, şi voi fi cu atât mai aproape de libertatea mea. Când voi fi în sfârşit liber, îţi dau voie să mă ucizi când vrei şi să iei Tulanul pentru tine.

Alizeh a înţepenit, neîncrederea învolburându-se în ea chiar dacă nosta îi ardea pe piept.

— Nu poţi vorbi serios.

— Regatul meu, a spus el încet, pentru mâna ta!

Cincisprezece

— Ştii ce înseamnă acest lucru? a întrebat Kamran.

Hazan a clătinat din cap. A luat cartea cu o reverenţă

evidentă în ochi, în mâini, în liniştea trăsăturilor sale. I-a răsfoit cu grijă paginile albe, apoi i-a cercetat coperta cu degetele, căutând ceva în pielea ei...

— Acolo, a spus el încet, apăsând ceva de-a lungul cotorului. Chiar acolo.

— Ce este?

— O uşoară embosare. Este un simbol. Destul de vechi.

Kamran a luat cartea în mâini, căutând pe cotorul ei. Când a găsit semnul în cauză, s-a încruntat. Era conturul a două triunghiuri alăturate şi întrepătrunse – un al treilea triunghi formându-se acolo unde se suprapuneau – cu o singură linie ondulată care sublinia totul.

— Ce înseamnă asta?

— *Arya.*

Kamran a încremenit, apoi a ridicat încet capul, întâlnindu-i ochii lui Hazan.

— Ca lanţul muntos? Din nord?

Hazan a dat din cap, cu ochii lui insondabili.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Este dur acolo, sus. Un frig nemaivăzut şi o ninsoare care nu încetează niciodată, reducând vizibilitatea până aproape de zero. A fost casa strămoşilor mei, a răspuns Hazan liniştit. A fost locul în

care djinnii şi-au construit primul regat după căderea lui Iblees. Se şoptea printre noi că munţii Arya deţin o magie puternică, accesibilă doar adevăratului suveran al ţinutului – însă cei mai mulţi cred că este doar o poveste veche, pentru că nimeni în istoria cunoscută nu a găsit vreodată dovezi ale unei astfel de magii.

— Şi tu?

Kamran s-a încordat în timp ce-şi studia prietenul.

— Crezi că e o poveste veche?

Hazan a ezitat, respirând adânc înainte de a răspunde, încet:

— Nu.

Kamran a scăpat cartea pe masă, privind-o apoi cum aterizează cu un zgomot surd.

— Cerule! a şoptit. *Asta* au făcut aici. Toţi aceşti spioni tulanieni. Toate lunile astea.

A scuturat din cap şi şi-a ridicat privirea.

— M-am înşelat, Hazan. Războiul nu ne va rezolva problema cu Tulan. De fapt, încep să cred că va înrăutăţi lucrurile.

— Cum ţi-ai dat seama?

Kamran a strâns o clipă ochii şi-a scăpat o înjurătură în barbă.

— Pentru că, a răspuns el, acum pare extrem de evident că ceea ce vor este războiul. În tot acest timp, ne-au tot ademenit.

— Nu-ţi înţeleg logica. De ce ne-ar împinge la război? Dacă vor război, ar putea lansa un atac preventiv...

— Dacă ar fi să ne invadeze graniţele, a răspuns Kamran, frustrat, s-ar lupta cu noi pe propriul nostru pământ. O furnică provocând un leu la duel. Ardunia este imensă, bazele noastre sunt răspândite cu generozitate în tot imperiul, iar soldaţii noştri sunt în număr de sute de mii. Ar fi o misiune sinucigaşă.

Hazan s-a încordat vizibil, iar ochii i s-au luminat a înţelegere.

— Însă dacă ne-am angaja într-un război terestru pe teritoriul lor...

— Exact, a spus Kamran. Soldaţii noştri ar fi obligaţi să îşi părăsească posturile. Forţele Arduniei ar fi împărţite, priorităţile noastre ar fi revizuite, trupele noastre, deturnate, iar imperiul nostru ar fi, ca urmare, mult mai puţin păzit. Tulan ar profita din plin de distragerea noastră pentru a jefui munţii Arya pe îndelete, lovindu-ne acolo unde ne-am aştepta mai puţin. Ar suferi pierderi mari cu ocazia asta, dar, dacă magia de care vorbeşti există cu adevărat, recompensa lor ar fi într-adevăr mare. Câteva mii de vieţi pierdute în schimbul unei puteri magice necunoscute, neştiute? Cu siguranţă ar merita pentru cineva ca Cyrus.

Hazan părea în stare de şoc.

— Toate aceste ofense recente... Kamran a clătinat

din cap înainte de-a continua: Hazan, ştii la fel de bine ca şi mine că niciunul dintre imperiile noastre nu are voie să folosească magia distructivă la graniţă, şi în toţi anii de discordie cu Tulan, ei au respectat acest lucru, fără a încălca vreodată convenţia Nix. Dar în timpul ultimei călătorii pe apă, nava noastră aproape că s-a răsturnat la impactul cu o barieră magică. Doar acest lucru ar fi trebuit să fie un motiv de represalii, însă, în ciuda protestelor mele, oficialii noştri nu au vrut să înţeleagă...

— Da, a spus Hazan ironic, îmi pot imagina cât de mult s-au străduit să înţeleagă ce vrei să zici atunci când ai complicat problema insultându-i, sugerând că schimburile noastre cu Tulan le-au devenit la fel de familiare ca propriile lor *mişcări intestinale...*

Kamran l-a redus la tăcere pe Hazan cu o privire întunecată, alegând să ignore această dovadă a prostiei sale recente.

— În ultimii doi ani, a rostit el în schimb, am reţinut 65 de spioni din Tulan, dintre care mai mult de jumătate au fost interceptaţi numai în ultimele opt luni. Dar spionii se infiltrează peste graniţele noastre de secole. Oare au uitat brusc definiţia camuflajului? De ce ar fi atât de neglijenţi acum? E ca şi cum ar fi *vrut* să fie prinşi.

Hazan a adoptat o expresie vicleană.

— Şi apoi, bineînţeles, mai există şi mica problemă a bunicului tău.

— Exact, a spus Kamran, cu ochii îngustându-se. Tu ai fost cel care a atras atenţia că niciodată, în toţi aceşti ani de pace, un rege tulanian nu a acceptat o invitaţie la vreunul dintre balurile noastre.

Hazan a tras adânc aer în piept, eliberându-l încet înainte de a zice:

— Este de la sine înţeles că uciderea şi dezonorarea suveranului unui imperiu vecin sunt motive de represalii imediate.

— Şi totuşi...

Un muşchi a tresărit pe obrazul lui Kamran.

— Oficialii noştri continuă să ezite.

— Nu se pune la socoteală.

— Hazan. Simt miros de şobolan.

— Un şobolan?

Hazan şi-a ridicat privirea, surprins.

— Dar un şobolan nu ar urmări să îndeplinească dorinţele Tulanului? Dacă, aşa cum susţii, Tulan ne împinge la război, oare oficialul vinovat nu s-ar fi năpustit cu nerăbdare asupra oricăreia dintre aceste ocazii de a riposta?

Kamran ezita.

— Poate că şobolanul nostru aşteaptă noi informaţii...

— Cine? Zahhak?

— Nu... nu ştiu, a răspuns Kamran, concentrându-şi atenţia în timp ce-şi amintea ceva ce bunicul său îi spusese chiar cu o zi înainte – nu-i venea să creadă că fusese cu o zi înainte.

Dar Zaal mărturisise că amânase războiul cu Tulan în toţi aceşti ani doar în beneficiul lui Kamran, pentru a-l scuti de pierderea unui alt părinte, de o ascensiune imatură la tron, de o copilărie modelată de război.

Dar răposatul rege era, de asemenea, primul care confirmase – în ciuda reticenţelor tuturor celorlalţi nobili – că războiul cu Tulan era inevitabil. Fusese, de fapt, unul dintre ultimele lucruri pe care regele Zaal i le spusese prinţului.

„Se apropie războiul", şoptise el. „Se apropie de multă vreme. Sper doar că nu te-am lăsat nepregătit pentru a-l înfrunta."

Kamran a constatat că nervii lui nu se mai puteau linişti după asta; o tulburare nerostită prinsese viaţă în corpul lui ca un avertisment, de parcă ultima dintre trădările bunicului său încă nu se dezvăluise.

— Nu sunt sigur, spunea acum Hazan, smulgându-l pe prinţ din reverie cu vocea lui fermă. Mi-ar plăcea să cred că Zahhak este un şobolan – seamănă destul de bine cu unul –, dar îl cunosc şi eu de prea mult timp. I-a fost loial Arduniei cu sălbăticie vreme de decenii.

A făcut o pauză, cu sprâncenele unite.

— Când ai spus că am început să interceptăm cea mai mare parte a spionilor? Acum câteva luni?

Kamran a inspirat adânc, apoi s-a adunat şi a dat din cap.

— Eram în misiune de serviciu prima dată când am adus un grup pentru interogatoriu. A fost destul de inedit să capturăm atât de mulţi deodată, iar noi ne-am felicitat în mod nebunesc pentru o treabă bine făcută. Asta a fost acum şapte, opt luni...

— Cyrus a preluat tronul acum opt luni.

Falca prinţului s-a încleştat.

— Crezi că primiseră ordin să fie capturaţi? Sau crezi că Cyrus făcuse o recunoaştere?

— Ambele. Celelalte căderi de pietre despre care ai citit – poate că au fost diversiuni. Momeală pentru a ne distrage atenţia de la adevăratul lor scop.

Hazan a clătinat din cap.

— Poate că Cyrus s-a amăgit suficient, încât să creadă că avea să fie recunoscut ca fiind adevăratul suveran al ţinutului, că Arya avea să-şi deschidă braţele în faţa lui. Dar, dacă a petrecut luni întregi răscolind munţii fără succes, rezultă că apoi ar căuta pe cineva care ar putea să ia Arya în stăpânire – şi, dacă poveştile sunt adevărate, există o singură persoană în viaţă căreia munţii Arya îşi vor revela secretele.

— Regina pierdută din Arya, a şoptit Kamran.

Hazan a îngheţat.

— Unde ai auzit asta?

— Ea mi-a spus, a răspuns Kamran, amintindu-şi. Mi-a spus că o cheamă Alizeh din Saam, fiica lui Siavosh şi a Kianei. Că aş putea s-o cunosc mai degrabă drept regina pierdută din Arya.

Hazan a făcut un pas mai aproape, acum studiindu-l pe Kamran cu o concentrare reînnoită.

— De ce ţi-ar fi spus asta?

— Pentru că am întrebat-o. Voiam să ştiu cum o cheamă.

— Asta a fost când ai mers la Casa Baz? Când ar fi trebuit să-i percheziţionezi camera şi ai pretins că o găsiseşi goală?

Kamran, care era tulburat de privirea lui Hazan, s-a gândit să mintă, dar nu a văzut rostul.

— Da.

— Îngeri de sus! a spus Hazan liniştit, dar cu groaza trezindu-i-se în ochi. Ai sărutat-o, nu-i aşa?

Acum Kamran se simţea stânjenit.

— De ce mai contează?

Hazan s-a întors brusc, apăsându-şi podul palmelor peste ochi.

— *Cum poţi să nu înţelegi?* mai că a explodat el în timp ce se învârtea prin încăpere. Ea este speranţa unei întregi civilizaţii – nu o fată cu care să te joci, cu care

să-ţi petreci câteva ore într-o zi plictisitoare...

— M-ai înţeles greşit, a spus Kamran brusc, dacă tu crezi că eu vreodată...

— Ar trebui să te provoc chiar acum, ticălos arogant, pentru că o tratezi atât de prost – pentru că te-ai jucat cu ea şi te-ai lepădat de ea...

— *Nu* m-am jucat cu ea...

— Vorbeşti de uciderea sa!

— *M-aş fi căsătorit cu ea!* a strigat Kamran.

Hazan a înţepenit la asta, cu trăsăturile îngheţate, într-un şoc ciudat.

— Minţi!

Kamran a râs, a râs de parcă şi-ar fi pierdut orice raţiune.

— Aş vrea să mint. Mi-aş dori să nu simt nimic pentru ea. Aş vrea să-mi pot smulge acest organ inutil din piept pentru toate problemele pe care mi le-a provocat. Mă amăgeam într-atât, eram atât de dezgustător de îndrăgostit, încât am numit-o chiar ca posibilă mireasă în faţa bunicului meu. Am avut îndrăzneala să o propun ca regină pe tânăra femeie care, *conform profeţiei, urma să-i aducă pieirea,* iar el aproape că mi-a tăiat capul drept răspuns. Am rugat-o să-mi dea o speranţă, Hazan. Am rugat-o să mă aştepte. *Ea* era cea care nu mă dorea, cea care nu voia să fie cu mine. Nu m-am jucat niciodată cu ea. Dacă m-ar fi

încurajat câtuşi de puţin, mi-aş fi dat şi viaţa pentru ea – fericit, aş fi făcut-o regina mea, eu...

— *Aşteaptă!*

— Nu... Mă acuzi fără dovezi...

— Am spus să *aştepţi*! a strigat Hazan furios.

— Pentru ce naiba? a strigat Kamran înapoi.

— Taci o clipă!

Hazan a luat cartea de pe masă, citind încă o dată inscripţia de pe verso. Când şi-a ridicat privirea, părea confuz.

— Poate, a spus el, încruntându-se şi mai adânc, poate că *ar trebui* să te căsătoreşti cu ea.

— Ce? a clipit Kamran.

Furia i-a dispărut şi inima i s-a strâns în piept.

— Ce vrei să spui?

— Spune „împleteşte tronurile".

Hazan a studiat din nou cartea, atingând cu degetele literele în relief.

— Acesta este un mesaj clar pentru suveranul ales. Ultimul regat djinn a existat cu un mileniu în urmă, iar imperiul cuprindea numai djinni; era un contingent pur omogen din mai multe motive – şi anume în interesul siguranţei noastre. Dar aici... – a bătut în carte – acest mesaj este atât evident, cât şi inedit. Ea nu este menită să-i conducă pe djinni într-un imperiu izolat – ea este menită să ne împletească pe toţi împreună.

„Acest regat întreţesut pentru lut şi foc este făcut.”

— S-ar putea să fie adevărat, a rostit Kamran, care încă se străduia să îşi domolească pulsul accelerat, să înăbuşe speranţa care înflorea în el. Dar te gândeşti la tronurile greşite. Uiţi că ea este logodită cu regele Tulanului.

Hazan şi-a trecut o mână prin păr.

— Nu pot să accept asta, a spus el, frustrat. Ai lansat împotriva ei acuzaţii care nu rezistă la o analiză raţională. Ea nu şi-ar trăda niciodată poporul. Nu ar accepta niciodată ajutor din partea lui Iblees. Şi nu ar fi *niciodată* de acord să se căsătorească cu Cyrus.

— De fapt, nu o cunoşti, Hazan, a spus Kamran liniştit. Tu ştii doar cine vrei să fie.

Hazan a înghiţit în sec.

— Ei bine, atunci, a contracarat el, există un singur mod de-a primi răspuns la întrebările noastre.

— Şi anume?

— Mergem în Tulan.

Şaisprezece

— Oare ce anume de pe pământul ăsta, a spus ea clipind, ar putea valora atât cât viaţa *şi* regatul tău?

— Alizeh, a rostit Cyrus încet, şi pentru o clipă a părut de-a dreptul disperat. Te rog!

Ah, nu era nici ea făcută din piatră.

Nici sunetul vocii lui şi nici tragedia din ochii săi nu o lăsau indiferentă. Înţelegea, raţional, că Cyrus e o brută neruşinată, dar îl cunoştea prea bine pe diavol ca să ignore teroarea care îi însoţea şoaptele şi felul în care ghicitorile lui străpungeau un suflet şi stăruiau acolo, râcâind mintea până când nu te mai puteai gândi la nimic altceva.

Nu se putea abţine; îi era milă de el.

— Cyrus, a spus, clătinând din cap. Ce să fac eu cu regatul tău?

O sclipire de iritare i-a animat trăsăturile.

— Ai putea să faci un lucru evident şi să-ţi împlineşti destinul. Eşti menită să-ţi conduci poporul, nu-i aşa?

— Da, a răspuns ea cu modestie. Teoretic.

— Păi, dacă îmi iei regatul, ai putea pune în practică această teorie. Ne-ai văzut licuricii... Trebuie să înţelegi că Tulanul este casa uneia dintre cele mai mari populaţii de djinni. Numărul lor nu este uriaş, dar ar putea fi începutul a ceva.

— Dar asta nu este exact ceea ce vrea diavolul?

— Nu este ceea ce *tu* îţi doreşti? Din câte îmi dau seama, tu nu ai făcut niciodată un troc cu Iblees, aşa că orice putere pe care o vei obţine va fi a ta şi vei putea face ce vrei cu ea. El nu te poate manipula decât prin voinţa şi acţiunile altora.

— Aşa cum o face acum, a replicat ea ironic. Prin *tine.*

— Adevărat! Ei bine – Cyrus şi-a dres vocea în orice caz, mă tem că dorinţele diavolului sunt mult mai complexe decât atât.

— Şi bănuiesc că nu ai voie să-mi spui mai multe?

A râs; sunetul era sumbru.

— Voi spune doar că aranjarea căsătoriei noastre nefericite nu reprezintă decât o fracţiune din ceea ce mi s-a poruncit să fac – şi totuşi este planul la care ţine cel mai mult. Vrea să te ajut să ajungi la putere în primul şi-n primul rând – şi aş fi într-adevăr surprins dacă nu ar face înţelegeri şi cu alţi nebuni neştiutori, legându-le libertatea de ascensiunea ta, aşa cum a făcut cu a mea. Mi-e milă de ei toţi, a adăugat el încruntat. A avea de-a face cu tine a fost cea mai simplă şi de departe cea mai chinuitoare dintre toate cererile lui.

— „De departe cea mai chinuitoare?" a repetat Alizeh, aproape zâmbind. Haide, doar nu mă găseşti chiar atât de insuportabilă!

— Crezi că exagerez? a răspuns el tăios. Faptul că am fost forţat să mă aflu în prezenţa ta este pe primul loc pe lista celor mai detestabile experienţe pe care le-am trăit vreodată.

Nosta a luat foc la asta, iar Alizeh a fost făcută praf de greutatea insultei.

— Chiar vorbeşti serios. Dar ce fărădelegi am comis

ca să merit condamnarea ta categorică?

— Îmi dai permisiunea să te insult?

A simţit o străfulgerare de furie.

— Nu mi-am dat seama că ai avea nevoie de permisiune.

— Alizeh, a spus el, cu o expresie deopotrivă gravă şi nerăbdătoare, ai vreo idee câţi oameni ar sări la oportunitatea de a pune stăpânire pe regatul meu şi de a mă ucide? Ezitarea ta este enervantă.

— Dar dacă nu vreau să te omor? Dacă nu mă pot hotărî s-o fac?

— Ce naiba te-ar putea împiedica? a ripostat el. Farmecul, carisma mea copleşitoare? Ai fost extrem de dornică să mă laşi baltă în tot acest timp, dar acum, dintr-odată, când îţi *cer* să faci fapta asta mizerabilă, refuzi să mă asculţi?

— Dumnezeule! Vorbeşti de parcă ai vrea să mori.

— Şi m-ai judeca?

A făcut un pas mai aproape, alarmând-o.

— Pentru că mă bucur de o ieşire din această conştiinţă crudă pe care o numim viaţă?

— Nu chiar, a răspuns ea sincer, dându-se îndărăt.

În mai multe ocazii sumbre, şi ea îşi dorise un sfârşit rapid al vieţii – pentru o evadare din chinurile care o apăsau –, dar niciodată nu visase să o spună cu voce tare, cu atât mai puţin unei alte persoane.

— Dar eşti teribil de morbid.

— Mă tem că prezenţa ta mă inspiră!

Furia lui Alizeh s-a ascuţit; se săturase de loviturile lui copilăreşti la adresa mândriei ei.

— Dacă eşti atât de dornic să mori, a adăugat, de ce nu-l laşi pe diavol s-o facă?

— Ah, nu ştiu! a răspuns el, încercând să zâmbească. Te-am văzut cum ai ucis cinci mercenari cu câteva ustensile de croitorie. Cred că prefer creativitatea ta.

— Stai... Ce?

A clipit, alarma trezindu-i pulsul care acum îi zvâcnea rapid în gâtlej.

— Erai acolo?

— Eram acolo ca s-o protejez pe adorata diavolului, a răspuns Cyrus, cu ochii întunecaţi. În mod clar te-a subestimat.

— Dar, dacă mă văzuseşi, a continuat Alizeh, cu mintea agitată, de ce mai târziu m-ai confundat cu domnişoara Huda?

La menţionarea domnişoarei Huda, expresia lui Cyrus s-a întunecat şi mai mult.

— Purtai întotdeauna snoda. Şi nu te-am văzut niciodată la lumina zilei. Am stat de pază în acea noapte, dar numai de la distanţă. Dacă aş fi putut să mă apropii mai mult fără să mă expun, poate că aş fi putut auzi mai bine şoaptele scandaloase ale următoarei tale

misiuni; dar am văzut suficient de mult din întâlnirea ta cu *Hazan* pentru a pune apoi cap la cap aspectele mai dezgustătoare ale vieţii tale.

Alizeh era prea uimită – prea indignată – chiar şi pentru a mai vorbi.

— Spune-mi un singur lucru! i-a cerut Cyrus cu amărăciune. Câţi bărbaţi învârţi pe degete?

— Niciunul, a şoptit ea, clătinând din cap. De ce... *de ce* continui să mă judeci greşit? De ce presupui ce e mai rău despre mine pe baza unei singure scene la care ai asistat fără context...

— Ipocrită mică şi uluitoare, a exclamat el furios, şi eu aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare!

Ea şi-a ridicat atunci privirea spre el, rămânând pentru scurt timp fără cuvinte, căci nu ştia ce să răspundă. Era adevărat: cea mai mare parte din ceea ce ştia despre Cyrus – chiar şi povestea şocantă a uciderii tatălui său – fusese alcătuită în întregime din zvonuri şi speculaţii. Doar că atât de mulţi oameni păreau să fie de acord cu faptul că e o persoană josnică, iar povestea ascensiunii sale la rangul de rege era atât de incontestabil de oribilă, încât ea...

Alizeh a ezitat, apoi s-a încruntat.

— Aşteaptă! a zis brusc. Cyrus, ţi-ai ucis propriul tată pentru coroană.

Faţa i s-a golit de expresie în acel moment, ochii lui

devenind goi şi reci.

— Nu a fost o întrebare, a spus el.

— Ai comis un paricid, în goana după dominaţie şi glorie, pentru controlul unui imperiu formidabil. Ai mers atât de departe pentru putere! Nu poate fi un lucru mărunt să-ţi ucizi propriul părinte. De ce ai arunca atunci prada la picioarele mele, ca şi cum titlul tău nu ar însemna nimic pentru tine?

Cyrus a înghiţit în sec în mod vizibil. A trecut o bucată bună de timp până când a răspuns:

— Sunt foarte disperat.

Nosta s-a încălzit la asta, dar iritarea lui Alizeh n-a făcut decât să crească.

— Nu, l-a contrazis, clătinând din cap. Nu are sens. E ceva ce nu mi-ai spus.

— Sunt tot felul de lucruri pe care nu ţi le-am spus.

— Ce fel de lucruri?

— Oh, nu ştiu! Nu am scos niciun cuvânt până la vârsta de trei ani. Nu-mi plac vinetele. Şi ai un singur pistrui micuţ în scobitura de la baza gâtului.

Alizeh şi-a apropiat involuntar o mână de gât, aproape surprinsă când degetele sale au întâlnit gulerul greu de aur al rochiei care îi ascundea aproape complet gâtul.

— De unde ai ştiut?

— Am ochi.

— Mă minţi.

— Despre ochii mei? Te asigur că sunt foarte bine fixaţi de craniu.

— Cyrus...

— Chiar dacă aş *putea...* crezi că ţi-aş spune ţie, dintre toţi oamenii, durerile mele? a întrebat el, întorcându-se.

Părea brusc plictisit.

— Crezi că te-am adus aici împotriva voinţei tale pentru că aveam nevoie de o ureche înţelegătoare?

— Nu.

Şi-a ridicat privirea spre ea şi o emoţie ciudată i-a străbătut chipul.

— Nu, a repetat el încet. Şi ar trebui să ai grijă să ţii minte asta. Dacă te-ai căsători cu mine, ar fi doar de formă. Nu mă interesează compania ta.

Nosta s-a răcit.

Alizeh s-a luptat atât cu şocul, cât şi cu impulsul de-a tresări în faţa scânteii de gheaţă, cu inima zvâcnindu-i în piept în timp ce îi susţinea privirea lui Cyrus şi simţindu-se din ce în ce mai alarmată. Oare minţea că nu era interesat de compania ei? Sau minţea în legătură cu faptul că mariajul lor era doar de formă?

— Nu vei... – a înghiţit în sec –, adică, nu vom... Adică, e de la sine înţeles, nu-i aşa, că, în cazul în care sunt de acord cu acest aranjament, nu va exista niciun aspect fizic în relaţia noastră...

— Nu, a răspuns el aspru. Nu te voi atinge.

Nosta s-a încălzit.

Respirând puţin mai uşor, a adăugat:

— Foarte bine! Dar mai este un lucru pe care *trebuie* să-l ştiu. Înainte de-a lua o decizie, trebuie să-mi spui, odată pentru totdeauna...

— Ah, iată-ne aici! a întrerupt-o Cyrus sumbru. Mă întrebam când o să aduci din nou vorba despre asta. Vrei să ştii dacă l-am ucis pe regele tău melancolic.

— De ce continui să insişti cu asta? Nu este „al meu".

— Mi-e greu să cred asta.

— Cu adevărat, nu este, a spus ea, iritată. A fost... Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost atât de scurt, şi niciodată... Adică, a încercat să-mi facă nişte promisiuni, dar nu a fost niciodată clar, cu adevărat, şi i-am spus că nu se poate... că noi doi...

— Nu contează! i-a tăiat vorba Cyrus. Nu mă interesează să cunosc amănuntele năucitoare ale relaţiei tale cu idiotul moştenitor al Arduniei.

Acest lucru a înfuriat-o.

— Ce motiv ai putea avea *tu* să-l defăimezi *pe el,* când tu eşti cretinul care a dat buzna în casa lui şi i-a ucis bunicul?

Sprâncenele lui s-au ridicat.

— Să nu-mi spui că deplângi pierderea odiosului rege Zaal?

— Ah, răspunde-mi doar la întrebare, prost exasperant ce eşti...

— Care întrebare? Dacă e mort sau de ce îl urăsc?

— Nu-mi pasă dacă îl urăşti. Vreau doar să ştiu dacă este în viaţă.

— Şi vei plânge, a răspuns Cyrus încet, dacă îţi spun că nu mai este?

Alizeh a simţit cum i se scurge sângele din obraji auzindu-l şi, cu vocea şoptită de groază, a întrebat:

— L-ai ucis?

— Nu.

La străfulgerarea de căldură a nostei, Alizeh aproape că şi-a pierdut echilibrul. A închis ochii şi a inspirat adânc, tremurător, strângându-şi involuntar o mână la piept. Ochii i s-au umezit de emoţie şi s-a luptat să şi-o ascundă, nedându-şi seama până în acel moment câtă tensiune adunase în corp – şi nici câtă speranţă că prinţul Kamran ar fi putut fi încă în viaţă. Abia atunci şi-a dat seama cât de temeinic îşi compartimentase sentimentele pe această temă.

— Trebuie să recunosc că reacţia ta mi se pare şocantă, a reluat Cyrus, afişând o privire surprinsă. Este greu de crezut că-ţi pasă cu adevărat de el când în tot acest timp îţi făceai mendrele pe la spatele lui cu ministrul său personal.

— Hazan este *prietenul* meu, idiot nenorocit ce eşti! a

strigat ea, apoi şi-a ferit brusc privirea, căci emoţia ameninţa s-o dea peste cap. A fost prietenul meu. Hazan *a fost* prietenul meu.

— Te avertizez, a spus Cyrus, că, dacă plângi, s-ar putea să vomit.

Alizeh a reuşit un râs înecat de lacrimi, chiar dacă inima i se frângea, nosta se încălzea şi vanitatea îi era rănită. Amintirea lui Hazan – a sacrificiului lui pentru ea – a făcut-o să se gândească la propria-i hotărâre de-a ieşi din întuneric, de-a se ridica şi de-a fi mai mult pentru toţi ceilalţi care îşi păstraseră o credinţă tăcută în ea.

La urma urmei, ea se născuse pentru asta.

Fusese crescută din copilărie pentru a-şi conduce poporul, pentru a-i elibera de jumătăţile de viaţă pe care fuseseră forţaţi să le trăiască, pentru a lupta împotriva nedreptăţilor pe care le suportaseră atâta timp.

S-a întrebat atunci, într-un moment de inspiraţie, ce ar spune părinţii ei – şi, când a auzit o şoaptă de răspuns în inimă, s-a simţit mai aproape de un răspuns.

Şi-a ridicat privirea, cercetându-l pe Cyrus cu o apreciere reînnoită.

— Vei muri de bunăvoie? Vei ceda tronul?

— Numai după ce diavolul mă eliberează din înţelegerea mea, a răspuns el cu asprime.

— Şi cât timp va dura asta?

— Nu ştiu.

Alizeh a respirat adânc şi l-a privit o clipă.

— Cyrus, e ceva ce încă nu înţeleg.

— Ce? a spus el cu dispreţ.

— Dacă te temi atât de puţin de moarte, de ce mai contează ce vrea diavolul să faci? De ce să suferi sub comanda lui, executându-i poruncile, doar pentru a fi ucis oricum?

Expresia rece a lui Cyrus a devenit cumva şi mai glacială. A trecut o bucată bună de timp până când, în cele din urmă, a răspuns:

— Trebuie să mor în condiţiile puse de mine.

— De ce?

A zâmbit, un zâmbet plin de furie.

— Dacă nu eşti în stare să-ţi imaginezi de ce nu pot risca o moarte prematură, a spus el, atunci tu, ca şi toţi ceilalţi, ţi-ai construit înţelegerea mea pe o bază greşită.

— Ce prostie!

Alizeh a simţit o străfulgerare de iritare.

— Eşti intenţionat enigmatic?

— Da.

— Ah...

Iritarea ei a dispărut.

— Din cauza lui Iblees?

— Nu pot spune prea multe în această privinţă, a

răspuns el, clătinând iute din cap. Aşa că voi spune doar atât: dacă sunt atent cu viaţa mea acum, este pentru că trebuie să trăiesc suficient de mult pentru a înfăptui ceva crucial. Dincolo de asta, bătăile inimii mele nu au nicio importanţă.

A ezitat.

— Nu ai nicio idee care este miza. Viaţa mea este cea mai neînsemnată dintre ele.

Nosta s-a încălzit la această mărturisire, iar Alizeh a simţit o împunsătură de teamă.

— Înţeleg, a spus ea blând. Deci vrei să sugerezi că acum acţionezi nu în interesul tău personal, ci în beneficiul altora...

— *Nu face speculaţii!* i-a curmat vorba, vocea lui căpătând o notă de panică. Nu teoretiza cu voce tare!

— Bine! a acceptat Alizeh, înghiţind în sec. În regulă!

Dumnezeule! Această ţesătură confuză devenea din ce în ce mai încâlcită. Atunci Alizeh nu putea nici măcar să se întrebe ce i-ar putea motiva acţiunile lui Cyrus. Nu ştia suficient de multe despre viaţa lui, despre slăbiciunile sau dorinţele sale pentru a se hazarda să ghicească.

— Se pare că te afli într-o situaţie destul de dificilă, a adăugat ea cu calm. Nu vrei să-mi spui ce ai primit în schimbul înţelegerii tale cu diavolul?

El a râs drept răspuns, dar sunetul era lipsit de viaţă.

— Am să iau asta ca pe un „nu”, a completat Alizeh, încruntându-se.

Cyrus a oftat.

— Iar eu înţeleg că nu ai să accepţi termenele ofertei mele.

Fata a ridicat capul, întâlnindu-i ochii înfierbântaţi.

— Nu. Dar îţi pot promite asta: am să mă gândesc cu adevărat la ea.

Cyrus a rămas nemişcat preţ de-o clipă.

Se simţea cuprins de uşurare – încet, apoi dintr-odată atât de puternic, încât părea că fusese împins înapoi c-un pas. A închis ochii în timp ce expira, întinzându-se nesigur spre perete pentru a-şi susţine greutatea.

— Mulţumesc! a şoptit el. Mulţumesc!

— Încă nu ţi-am promis nimic, a replicat ea, apropiindu-se de el cu o oarecare prudenţă.

Când bărbatul tot nu s-a mişcat, i-a împuns uşor pieptul cu un deget.

— N-ar trebui să fii atât de mulţumit.

Cyrus a deschis ochii şi, pentru prima dată de când îl cunoscuse, părea aproape fericit. Timpul fusese dat înapoi pe faţa lui, făcându-i să pară mai tânăr. Ochii îi erau mai albaştri, mai strălucitori. A zâmbit – şi era un zâmbet adevărat.

Alizeh a trebuit să se lupte cu dorinţa de-a-i răspunde cu un zâmbet.

— Vino cu mine! i-a cerut Cyrus, îndreptându-se, şi i-a întins mâna.

Alizeh i-a privit bănuitoare mâna întinsă, muşcându-şi buza în timp ce ezita.

— De ce? Ai de gând să mă arunci din nou de pe o stâncă?

— Poate mai târziu, a glumit Cyrus.

— Atunci, ce e?

— M-am gândit că poate ai vrea să vezi Tulanul.

Şaptesprezece

— Stai... Unde te duci?

Hazan s-a năpustit asupra prinţului, care ieşise fără veste pe uşa sălii de război şi apoi pornise pe hol, strângând în braţe cartea ciudată, cu o viteză care indica doar unul din două lucruri: nerăbdare sau furie.

Kamran nu era sigur pe care dintre ele o simţea cu mai multă putere.

Faptul că ar fi putut merge *acum* în Tulan – că ar fi putut să evite plictisitorul traseu politic, să ocolească discuţiile inutile, ciclice, ale nobililor care, fără îndoială, şi-ar fi petrecut zile, dacă nu săptămâni, dezbătând meritele şi dezavantajele unui război...

Acest lucru era uimitor pentru el.

Nu se gândise niciodată că ar putea exista şi beneficii

în starea actuală, de coşmar, a vieţii sale.

Kamran se obişnuise atât de mult cu cătuşele regalităţii şi cu nesfârşitele încurcături care defineau afacerile lor internaţionale, încât nu-şi dăduse seama ce libertate ar putea dobândi în urma acestui recent dezastru personal. Dacă i s-ar fi retras un titlu, dacă ar fi continuat să fie marginalizat de Zahhak, dacă nobilii ar fi refuzat să-l accepte la discuţiile lor... ei bine, atunci ar fi putut deveni propriul stăpân.

Avea să se ducă în Tulan ca un om, nu ca un prinţ.

Avea să răzbune uciderea bunicului său în cadrul unei misiuni personale, nu al unei porunci. În sfârşit, după optsprezece ani în care servise fără greş coroana, avea să facă tot ce-i plăcea.

Ah, avea planuri pentru Cyrus!

Nu avea doar să-l ucidă – mai întâi avea să-l fărâme bucată cu bucată. Avea să-l facă pe regele din sud să se roage pentru moarte şi abia apoi avea să fie milostiv, îndeplinindu-i dorinţa lui Cyrus şi înfigându-i spada în inimă.

— Kamran, *nenorocitule...* Aşteaptă doar...

Aşa cum îi era obiceiul, prinţul nu a aşteptat. Abia când Hazan l-a ajuns din urmă a răspuns la întrebarea prietenului său – dar în şoaptă, ca să nu fie auziţi...

— Există un număr incalculabil de lucruri pe care trebuie să le facem înainte de-a pleca, a spus Kamran,

iar dacă nu începem acum, nu vom reuşi niciodată să ajungem la timp.

— La timp?

Hazan l-a privit fix pe prinţ.

— La timp pentru ce?

— Nu ştiu. Simt doar că vom întârzia.

— Kamran, am să te întreb ceva, şi vreau să ştii că te întreb cu toată sinceritatea...

— Ce?

— Ţi-ai pierdut minţile?

Prinţul a râs la asta, un râs lipsit de veselie.

— Mi-am pierdut minţile în momentul în care am întâlnit-o, Hazan, iar tu ai fost acolo pentru a asista la abdicarea raţiunii mele, aşa că acum nu te mai preface surprins!

— Îţi jur că uneori mă sperii!

— Uneori, Hazan, mă sperii singur.

Kamran a continuat să se mişte cu paşi repezi, uitându-se în jos la cartea pe care o avea în mâini.

— Vom ridica ancora în seara asta, la miezul nopţii, la adăpostul întunericului.

— Vom ridica ancora?

Ochii lui Hazan s-au mărit şi a fost gata-gata să rateze o treaptă în timp ce încerca să ţină pasul cu Kamran.

— Vrei să intri în Tulan pe râul Mashti? Se poate să nu supravieţuim unei astfel de călătorii pe timp de zi,

cu atât mai puţin...

— Dragonii noştri, l-a întrerupt Kamran, sunt sub pază întărită în provincia Fesht – care, după cum ştii la fel de bine ca şi mine, se află la o lună de drum cu trăsura. Nu pot chema fiarele aici fără să atrag o atenţie nedorită şi nu există o cale mai rapidă de-a ajunge în Tulan. Flota noastră are totuşi avantajul de-a fi susţinută prin magie; călătoriile pe apă durează adesea luni întregi nu numai din cauza cantităţii de muncă necesare la fiecare etapă, ci şi din cauza încărcăturii imense pe care o transportăm. Fără greutatea suplimentară a tonelor de apă ne vom deplasa mult mai repede – iar până când ne va observa cineva absenţa mâine-dimineaţa, vom fi deja plecaţi. Am făcut destule călătorii pe apă pentru a cunoaşte destul de bine drumul; şi pot să navighez singur pe orice navă. Dacă evităm întârzierile majore sau vremea turbulentă, am putea să parcurgem distanţa în mai puţin de o săptămână.

Hazan a tăcut auzindu-l, chiar dacă ochii îi erau plini de îngrijorare.

— Foarte bine, a rostit în cele din urmă. Ce-i vei spune băiatului?

— Lui Omid? s-a încruntat Kamran. Nimic. Cu cât sunt mai puţini cei care ştiu unde ne aflăm, cu atât mai bine.

— Şi de ce trebuie să ţinem călătoria noastră secretă?

— Pentru că aş prefera ca ei să nu ştie unde să mă găsească.

— Cine? a întrebat Hazan, cu sprâncenele încruntate. Nu mi-am dat seama că eşti vânat.

— Nu, dar voi fi în curând.

Kamran a luat colţul şi a urcat în grabă scara mare de marmură, iar loviturile sacadate ale cizmelor sale au început să răsune în sala uriaşă.

— Am de gând să golesc visteria înainte de-a pleca şi aş prefera să nu las o pistă uşor de urmărit, altfel nobilii vor rezolva execuţia mea cu o viteză impresionantă.

— Aşteaptă – Hazan s-a grăbit să urce scările alături de el –, ce nevoie ai de visterie?

— Aur. Arme. Cai.

Kamran s-a oprit brusc pe palier şi s-a întors scurt cu faţa spre Hazan.

— Sarcina asta ţi-o încredinţez ţie: deschide-ne visteria cât încă mai avem acces şi ia mult mai mult decât crezi că ne va fi necesar. Dacă voi fi alungat din palat, voi avea nevoie de un loc unde să ne putem aşeza la întoarcere. Găseşte-ne un loc sigur – dacă trebuie, cumpără o proprietate de la un fermier care nu bănuieşte nimic –, apoi organizează o echipă formată din cei mai buni călăreţi şi luptători şi plăteşte-i generos pentru o perioadă de şase luni! Vom avea

nevoie de propria noastră forţă armată.

— Spune-mi că glumeşti!

— Eşti mai mult decât capabil s-o faci.

Hazan îl privea stupefiat.

— Vrei să jefuiesc cuferele coroanei, să călătoresc spre nord, la ţară, să alerg după un fermier, să-i cumpăr nenorocita de casă, să cercetez imperiul în căutarea celor mai buni mercenari şi să formez o miliţie sub acoperire – toate în aceeaşi zi?

— Stăpâneşti o viteză supranaturală, plus forţă şi invizibilitate, Hazan. Îţi acord permisiunea deplină să-ţi foloseşti puterile pentru totdeauna.

— Şi dacă mă opreşte un magistrat?

Kamran a băgat mâna în buzunar, a recuperat o monedă şi a aruncat-o în aer, urmărind cum Hazan a prins cu uşurinţă piesa c-o singură mână.

— Arată-le asta! i-a răspuns prinţul. Are sigiliul meu pe ea.

— Pe care îl vor crede falsificat.

— Sunt convins c-o să te descurci, a spus Kamran drept încheiere.

Hazan i-a aruncat o privire întunecată lui Kamran, dar totuşi a dat din cap în semn de respect.

— Eşti foarte norocos, atunci, că am deja o echipă de încredere pe care mă bazez. Vor fi o miliţie foarte bună.

Kamran, care era pe punctul de-a-şi relua mersul, s-a

întors iar în întregime cu faţa spre prietenul său. Nu reuşise să-şi şteargă surpriza din voce când a spus:

— Ai o *echipă*?

— Niciodată nu am lucrat singur, a răspuns Hazan liniştit. Nu sunt singurul care a căutat-o, să ştii.

Prinţul şi-a întors privirea la asta, gânditor. De mai bine de un an, citise despre mici revolte în comunităţile de djinni din întreaga Ardunie. Crezuse că sunt doar nemulţumiţi – căutând o schimbare –, dar nu ştiuse atunci că ar fi putut căuta alinare în ideea unui imperiu pierdut, că unii ar fi putut chiar să caute un conducător necunoscut în jurul căruia să se adune.

— Nu, a spus în cele din urmă. Bănuiesc că nu eşti.

— Kamran.

Prinţul şi-a ridicat privirea, întrebându-l din ochi.

— Ce ai să faci, a întrebat Hazan, privindu-i cu atenţie, când ai s-o vezi?

La această simplă sugestie, inima lui Kamran a reacţionat. Până în acest moment reuşise să evite să vizualizeze această parte; un instinct de protecţie din creierul său îl împiedicase să se concentreze prea mult asupra acelui aspect al călătoriei care l-ar fi putut răni cel mai mult. Dar faptul că avea s-o vadă din nou, să vorbească cu ea din nou atât de curând...

Era aproape prea mult.

A simţit cum o spaimă teribilă îşi strânge ghearele în

jurul gâtului său, lăsând în urmă o durere inexplicabilă, o căldură arzătoare de-a lungul pieptului pe care nu o putea cuprinde în cuvinte. Îl trădase, îi străpunsese pieptul cu povara acestui lucru – şi nu ştia ce urma să facă atunci când avea s-o revadă, căci nu putea şti ce avea să descopere în Tulan. Fie avea să descopere că fusese un ticălos necredincios că se îndoise de ea, fie urma să primească o lovitură finală, nimicitoare, care, se temea, avea să-l frângă. Avea să cadă în genunchi în faţa ei; sau avea să fie obligat s-o ucidă.

Ultima posibilitate îl îmbolnăvea.

Vocea îi era aspră, de nerecunoscut, când a spus, răspunzând în sfârşit la întrebarea lui Hazan:

— Nu ştiu.

— Dacă are vreo importanţă, sire, eu nu cred că l-a trădat pe vreunul dintre noi.

— Ajunge! i-a cerut Kamran, răsucindu-se. Avem multe de făcut. Ne întâlnim la docuri la miezul nopţii!

Hazan s-a uitat la el o clipă.

Apoi, cu un semn din cap, fostul său ministru a dispărut, iar în urma lui, Kamran a constatat că nu se mai poate mişca. Privea fix în depărtare, strângând tot mai tare cartea din mână. Batista ei o băgase în buzunar cu mult mai devreme, spunându-şi că avea să i-o înmâneze el însuşi într-o zi, neştiind atunci cât de curând s-ar fi putut s-o revadă.

Kamran nu bănuise niciodată cât de tulbure poate fi durerea; nu-i trecuse niciodată prin cap că moartea unei persoane dragi s-ar putea dovedi greu de plâns sau că o inimă ar putea continua să bată mult timp după ce a fost frântă. Nu fusese învăţat să navigheze pe această cale înceţoşată, de mijloc, a incertitudinii; nu, Kamran trăise mereu în luxul absolutului. Încă din copilărie cunoscuse poziţia bine precizată pe care trebuia să o ocupe în lume şi regulile care îi încorsetau viaţa. Păşise de pe o piatră aurită pe alta, cu o încredere atât de deplină, încât nu-i trecuse niciodată prin cap – până când Alizeh nu-i sfâşiase viaţa – să se îndoiască de cursul trasat în faţa lui.

Acum se afla la începutul unui drum nedesluşit, necunoscut; rolul său, titlul său, ziua de mâine – toate erau necunoscute.

— *Hejjan? Hejjan...*

„Sire? Sire...”

Foarte încet, Kamran s-a întors spre sunetul ce trăda disperare, zărindu-l pe copilul care, cu picioarele lui lungi, se lupta să urce scările două câte două. Kamran se întorcea în camerele sale pentru a se ocupa puţin de corespondenţă; intenţiona să-i trimită o scrisoare mătuşii sale Jamilah – a cărei tăcere ostentativă în urma morţii lui Zaal i se păruse profund neobişnuită – şi să o întrebe dacă a doua zi ar fi fost binevenită o vizită din

partea lui. Nu intenţiona, bineînţeles, să-i facă într-adevăr o vizită femeii la care ţinea foarte mult; spera doar să lase o urmă fizică ce ar fi putut complica detaliile dispariţiei sale.

Se părea însă că acest lucru trebuia să mai aştepte.

Când Omid a ajuns în sfârşit pe palier, s-a îndoit aproape imediat de mijloc, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi şi încercând să-şi tragă sufletul.

— V-am căutat, a gâfâit acesta, peste tot...

— Da, şi ce ţi-a luat atâta? a întrebat Kamran în linişte. Au sosit deja?

Omid a încercat să se îndrepte şi aproape a reuşit, strâmbând dintr-un ochi în timp ce respira, întărindu-şi efortul de-a se menţine drept cu o mână aşezată ferm pe şold.

— Nu au să vină, sire, a adăugat el, gâfâind, în feshtună. Nu mă cred când le spun că au fost chemaţi de coroană.

Kamran a închis ochii şi a oftat.

În această dimineaţă – îndurerat, delirant şi, într-adevăr, nu prea în deplinătatea facultăţilor sale – Kamran crezuse că nu mai are în cine să aibă încredere. În urma unui act eroic, băiatul păruse o alegere evidentă pentru un rol menit să pună siguranţa şi protecţia prinţului mai presus de orice. Acum, Kamran începea să se întrebe dacă nu cumva Hazan avusese

dreptate.

Poate că fusese într-adevăr o idee groaznică.

— Ar fi trebuit să-ţi facem o garderobă nouă, a spus Kamran, deschizând ochii pentru a cerceta din nou hainele prea mari şi nepotrivite ale băiatului. Bineînţeles că nu te cred; nu arăţi ca şi cum ai proveni dintr-o curte regală.

S-a uitat nedumerit la copil.

— De ce nu ai luat trăsura, aşa cum ţi-am spus? Sigiliul regal ar fi fost o dovadă suficientă pentru oricine.

Omid a scuturat cu putere din cap.

— Am încercat, sire, pe cuvânt că am încercat! Dar nu m-a lăsat să iau trăsura.

Acum Kamran s-a încruntat.

— Cine nu te-ar lăsa să iei trăsura?

— Vizitiul. Mi-a spus că are să mă biciuiască dacă aş îndrăzni să ating măcar vreo trăsură, aşa că am alergat pe jos, de aceea mi-a luat atât de mult timp...

— Dumnezeule!

Băiatul s-a înroşit ca o sfeclă.

— Îmi pare nespus de rău! Iar astea... – s-a uitat în jos la el, trăgând de tivul tunicii sale prea lungi –, ei bine, astea sunt toate hainele pe care le am, sire, şi nu ştiu ce să fac cu ele, dar nu mi-ar plăcea să le arunc pentru că au fost daruri de la... – ochii i s-au umplut de lacrimi –,

ei bine, de la Divinatori, vedeţi, şi ei au fost atât de buni cu mine...

Kamran a ridicat o mână pentru a-l opri pe băiat din smiorcăială.

El însuşi nu vărsase nici măcar o lacrimă din noaptea precedentă şi, deşi exista o latură a conştiinţei sale care bănuia, la un anumit nivel de bază, că acest lucru era probabil ciudat, exista o parte mult mai mare, mai zgomotoasă şi mai nesănătoasă din el care se mândrea cu capacitatea sa de a-şi putea îngrădi emoţiile.

— Este vina mea, i-a spus Kamran copilului. Ar fi trebuit să mă ocup de hainele tale înainte de-a te trimite într-o misiune. Şi nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să trebuiască să te prezint personalului. Nu tu eşti de vină în aceste privinţe.

A oftat iar.

— De fapt, acum văd că am făcut o greşeală şi mai mare când ţi-am dat atâtea responsabilităţi. Eşti în mod clar nepotrivit pentru acest rol...

— *Nu, sire...*

Băiatul a întins o mână ca şi cum ar fi dat să-l oprească pe Kamran să vorbească, apoi şi-a dat seama prea târziu că aproape îl atinsese pe prinţ şi s-a retras îngrozit.

— Îmi pare rău... Adică, vă rog să mă iertaţi...

— Omid...

— Vă rog! a insistat băiatul, ştergându-şi acum cu disperare faţa umedă şi îndreptându-se complet. Pot s-o fac, sire, vă promit că pot! Îmi doresc această slujbă mai mult decât orice – mama şi tata ar fi atât de mândri dacă ar putea vedea cum am schimbat lucrurile, şi promit că vă voi arăta ce pot face! Pe mormintele părinţilor mei, sire, vă jur!

Kamran s-a uitat cu ochi mijiţi la băiatul care acum stătea în picioare, în poziţie de drepţi; ochii înroşiţi nu-i mai curgeau. În orice altă situaţie, Kamran l-ar fi concediat fără discuţie pe copil. Dar miza era, ce-i drept, mică în această conjunctură; mâine-dimineaţă, Kamran avea să fie departe. De asemenea, anticipa probleme din partea nobililor, considerând de la sine înţeles că magia distorsionată care îi şerpuia acum de-a lungul corpului avea probabil să-i garanteze expulzarea. Nu se simţea nesigur decât cu privire la momentul *când* urma să i se ceară să plece, căci până acum reuşise să evite ceea ce părea o întâlnire inevitabilă cu Zahhak însuşi...

Ca şi cum l-ar fi invocat cu mintea, Kamran a văzut cu coada ochiului retragerea alunecoasă a ministrului apărării care apăruse pe hol ca din neant. Se deplasa cu oarecare repeziciune în direcţia aripii palatului dedicate apartamentelor regelui – deşi ceea ce spera Zahhak să facă în camerele bunicului său era un mister,

unul pe care Kamran era nerăbdător să-l dezlege. Dacă ochii săgetători ai ministrului apărării erau un indiciu, răspunsurile aveau să fie sumbre.

— Sire?

Kamran şi-a întors privirea spre băiat, mintea lucrându-i într-un ritm de două ori mai rapid, evaluând situaţia din toate unghiurile posibile în decurs de o fracţiune de secundă. Pe măsură ce silueta perfidă a lui Zahhak se pierdea în depărtare, Kamran devenea din ce în ce mai sigur că urma să afle mai multe despre soarta sa la palat foarte, foarte curând.

În acest caz, nu prea mai avea rost, se gândea el, să-i frângă inima băiatului. La fel de bine ar putea să-l lase pe copil să mai viseze o zi.

— Foarte bine! a spus Kamran băţos, coborându-şi vocea. Dar dacă nu sunt aici până la căderea nopţii, te plasez în altă parte în palat. Sunt sigur că ne-ar prinde bine un nou grăjdar.

A făcut o pauză, cercetându-l pe copil.

— Te descurci cu caii?

Omid a clătinat din cap atât de tare, încât Kamran s-a temut o clipă că ar putea muta definitiv lucrurile dimprejur.

— Nu-mi plac caii, sire, iar ei nu mă plac pe mine. O să mă descurc – nu va fi nevoie să mă plasaţi în altă parte. Vor fi aici până la căderea nopţii, jur!

Şi, în timp ce Omid se îndepărta în fugă, coborând scările cu viteză periculoasă, Kamran şi-a schimbat şi el cursul, pornind pe urmele lui Zahhak spre camerele bunicului său.

Optsprezece

— Poftim? a clipit Alizeh către Cyrus. Vrei să-mi arăţi Tulanul?

— Nu eşti curioasă?

— Foarte. Doar că nu credeam că aveai să mă laşi să părăsesc palatul.

Cyrus a râs la asta, apoi s-a încruntat.

— De ce nu te-aş lăsa să părăseşti palatul?

Ea l-a privit la fel de derutată.

— Pentru că, a răspuns încet, aş fugi, înţelegi? Iar tu ai nevoie să rămân aici şi să-ţi îndeplinesc poruncile, altfel diavolul te va ucide.

— Ah! a făcut el o grimasă. Bun! *Ei bine,* în acest caz, trebuie să plec. Presupun că ne vedem la cină, dacă te hotărăşti să mi te alături.

I-a făcut un semn din cap, după care s-a întors pe călcâie şi, cu un pas hotărât, s-a îndreptat spre uşă.

Alizeh urmărea totul cu o dezamăgire nedisimulată.

— Aşteaptă! a strigat, abătută. Chiar pleci? Chiar nu mai mergem să vedem Tulanul?

Cyrus a ezitat, dar nu s-a întors cu faţa spre ea. Alizeh îi vedea doar spatele încordat şi părul arămiu în contrast strălucitor cu haina neagră, simplă. A fost din nou frapat a de puterea lui tăioasă, de felul în care comanda spaţiul chiar şi acum, când nu-i putea vedea faţa.

A spus încet:

— A fost o prostie din partea ta să menţionezi partea despre fugă.

— Ştiu...

— Alizeh şi-a muşcat buza –, şi-acum îmi pare destul de rău pentru asta!

S-a întors încet.

— Deci vrei să spui că *nu* ai de gând să fugi?

Alizeh şovăia.

Era împărţită în două, dar şi distrasă totodată; soarele îşi schimbase poziţia în ultima oră, iar raze de lumină aurie inundau încăperea prin uşile de sticlă şi ferestrele deschise, binecuvântând totul în calea lor. Chiar şi Cyrus era prins în această furtună de lumină, liniile dure ale trupului său fiind îndulcite pe margini, şi o strălucire difuză îi juca pe faţă, pictându-i ochii. Şi i-a mijit, iar pupilele i se făcuseră cât nişte vârfuri de ac, scoţându-i în evidenţă albastrul irisului; l-a urmărit o clipă cum o priveşte, stânjeneala lui fiind evidentă.

Pe Alizeh însă n-o deranja.

Şi-a lăsat privirea să rătăcească în timp ce se gândea la emoţiile contradictorii. Se simţea mai puţin tentată să fugă din acest castel decât fusese la sosire, nu doar pentru că i se făcuseră două oferte destul de solide în acest timp, ci şi pentru că... Ei bine, adevărul era că nu avea unde să se ducă. Aici, cel puţin, favoarea îi era curtată atât de mamă, cât şi de fiu; iar Alizeh, care fusese forţată să doarmă prea multe nopţi grele în şanţ, cu obrazul lipit de mizeria unei străzi din oraş, nu considera luxul unui pat cald ca fiind ceva de la sine înţeles. Nu putea să nege că acesta era un loc minunat pentru a se odihni o vreme – şi pentru a face ordine în multitudinea de dezastre care i se aşternuseră în faţă. De fapt, încă mai putea auzi ciripitul păsărilor de afară, zgomotul liniştit al cascadelor din depărtare, eforturile vântului împingând crengile, foşnetul frunzelor. Era, într-un cuvânt, minunat.

Şi îşi dorea foarte mult să vadă Tulanul.

Oricât ar fi fost de puţin familiarizată cu manipularea magiei, Alizeh era suficient de conştientă pentru a-şi da seama că în aerul de aici exista un soi de vrajă, căci anotimpul era cu totul nepotrivit. Adevărat, Tulan se afla mai la sud decât Ardunia – care se afla acum în mijlocul unei ierni nemiloase –, dar cele două imperii aveau totuşi o graniţă comună; o oarecare variaţie de temperatură nu ar fi fost în neregulă, dar *aici* era practic

vară.

Alizeh ar fi minţit dacă ar fi spus că n-o preferă.

Şi-a ridicat ochii, întâlnind în sfârşit privirea nerăbdătoare a lui Cyrus. Ezitantă, i-a răspuns:

— Poate că nu voi fugi *astăzi.*

Agitaţia lui a făcut loc unei amuzament vizibil.

— Chiar aşa? Atunci, te distrezi bine aici, nu-i aşa? Te bucuri de ospitalitatea mea?

În linişte, Alizeh şi-a dres vocea.

— Poţi alege să te amuzi, a adăugat, încleştându-şi şi desfăcându-şi mâinile. Dar, la urma urmei, *eu* am să hotărăsc dacă mă căsătoresc sau nu cu tine, şi cred că, înainte de-a face alegerea, ar trebui să mi se îngăduie să văd pământul pe care intenţionezi să mi-l laşi.

La asta, Cyrus a înţepenit.

S-a uitat fix la ea, fără să clipească, lumina pierindu-i din ochi în timp ce se întorcea, încet, alunecând în tăcere. De fapt, a rămas tăcut atât de mult timp, încât, în disconfortul crescând al momentului, Alizeh s-a simţit obligată să spună ceva:

— Cyrus? Eşti bine?

El şi-a ridicat privirea.

— Vreodată?

Alizeh s-a încruntat.

— Ştii, a spus el, străduindu-se să râdă, îmi dau seama că s-ar putea să nu-ţi vină să crezi, dar nu am

visat niciodată că într-o zi voi fi obligat să îmi iau o soţie în acest mod.

A clătinat din cap şi s-a întors din nou.

— Încerc să-ţi ofer Tulanul – o bijuterie printre imperii, un pământ care este casa mea. Stau aici implorându-te să te căsătoreşti cu mine – să *mă omori* şi să-mi iei poporul, coroana, moştenirea –, şi tu nici măcar nu spui da.

Şi-a închis ochii şi a-njurat.

— Chiar credeam că atinsesem deja nivelul cel mai de jos, dar asta... Asta e o nuanţă de ticăloşie pe care n-am mai cunoscut-o niciodată.

Nosta s-a încălzit la acest discurs trist, iar inima maleabilă a lui Alizeh a simţit un val de milă pe care o ura. Ura faptul că nu putea să-l deteste pur şi simplu, că nu putea schimba pârghiile care-i dirijau propriile emoţii, că nu era în stare să dezactiveze compasiunea atunci când sentimentul era nepotrivit.

Cu un oftat, s-a apropiat de el.

Cyrus a ridicat rapid capul când a văzut-o apropiindu-se, ca şi cum ar fi fost vânat, şi a privit-o cu o precauţie din ce în ce mai mare până când a ajuns acolo unde stătea el, la jumătatea camerei. Apoi Alizeh s-a surprins singură făcând ceva care era fie stupid, fie îndrăzneţ; nu se putea decide.

I-a atins braţul.

Sau, cel puţin, a încercat. Cyrus i-a prins mâna înainte ca ea să-l fi atins măcar, reflexele lui fiind atât de rapide, încât şi-a dat seama ce se întâmplase abia până când a văzut, cu oarecare uimire, că el îi ţinea braţul drept în faţa ochilor. Mâna lui o acoperea pe-a ei, învăluind-o în căldură, în timp ce o studia, cu ochi sălbatici şi miraţi. Alizeh avea impresia că nu se mai poate mişca; era ca o stană de piatră, minunându-se că poate simţi uşoarele bătături de pe pielea lui când degetele lui i-au alunecat, ezitând, pe partea dinăuntru a articulaţiilor degetelor, oferindu-i o senzaţie atât de neaşteptată, încât era gata-gata să icnească.

Conştiinţa s-a deşteptat în ea.

Cyrus şi-a coborât încet mâna în jos, atingându-i palma până când i-a prins încheietura mâinii ca o brăţară, degetele lui apăsându-i cu blândeţe pe pulsul accelerat şi făcând-o să se întrebe dacă îi număra bătăile pentru a-i observa reacţia.

— Alizeh, a rostit cu o voce joasă, greoaie.

Se uita la ea de parcă ar fi fost pe punctul de a-l înjunghia în inimă.

— Ce faci?

— Nu am vrut, a clătinat ea din cap, regăsindu-şi vocea, jur că nu aveam de gând să-ţi fac rău!

Cyrus i-a lăsat mâna ca şi cum l-ar fi ars, îndepărtându-se de ea. Respira un pic prea repede şi îşi

ferea complet privirea.

— Atunci, ce aveai de gând să faci?

Tânăra ezita, chibzuind dacă să recunoască adevărul şi apoi simţindu-se prea proastă ca să o facă. Din nou, a clătinat de câteva ori din cap.

— Nimic, jur...

— Alizeh.

Acum părea furios.

— De ce ai încercat să mă atingi? Care îţi e jocul?

— Încercam doar... A oftat, apoi a continuat într-o izbucnire plină de frustrare: Ah, e aşa de *ridicol*! Încercam doar să fiu înţelegătoare.

A clipit la ea, în timp ce încordarea i se scurgea vizibil din corp.

— Încercai să fii înţelegătoare? a reluat el, cu o neînţelegere palpabilă. Vrei să spui că încercai să mă consolezi?

— Da.

A arătat spre el însuşi.

— *Pe mine.*

— Ştii ceva?

O roşeaţă nervoasă i-a îmbujorat obrajii lui Alizeh.

— Las-o baltă!

Cyrus a privit-o o secundă bună înainte de-a ceda în cele din urmă şi-a începe să râdă în hohote.

— Îţi spun o singură poveste tristă, şi apărarea ta

slăbeşte atât de uşor? Împotriva *mea*? Prostuţă adorabilă ce eşti, o să te omori singură!

— Ah, taci din gură!

Alizeh şi-a încrucişat braţele la piept.

El a clătinat încet din cap, micşorând din nou distanţa dintre ei în timp ce ochii lui o cercetau cu atenţie, zăbovind de-a lungul liniilor feţei ei. Pentru o clipă, a părut gata-gata s-o atingă, deşi totuşi n-a făcut-o.

— Înveseleşte-mă! a şoptit el. Ce aveai de gând să-mi spui? Cum ai vrut să mă consolezi?

— Eu nu... nu voiam să spun nimic...

— Aveai de gând să-mi spui să nu-mi fac griji? a insistat el, încă zâmbind. Aveai de gând să-mi aminteşti că, deşi viaţa mea este în esenţă lipsită de valoare, ar trebui să-mi ţin fruntea sus şi să privesc partea bună a lucrurilor?

— Nu, a răspuns Alizeh, auzindu-şi vocea fără suflare şi urându-se pentru asta. Nu aveam nicio intenţie să-ţi servesc un astfel de nonsens. Nu văd nicio parte bună în asta.

Cyrus a inspirat adânc şi pieptul i s-a ridicat din cauza efortului. A trecut o clipă bună până când a zis:

— Ştii, nici eu nu voiam.

Alizeh simţea cât de tare îi bate inima în piept. Nu ştia cum făceau amândoi de se tot găseau iar şi iar în aceste momente încărcate şi, prin urmare, nu ştia cum

să scape de ele. Era ceva hotărât fascinant la Cyrus; ceva puternic şi complex, iar atunci când îl îmboldeai pentru a afla adevărul, te simţeai de parcă ai fi înţepat un muşchi inflamat; rezultatele erau atât dureroase, cât şi plăcute. Îi era milă de el chiar dacă îl detesta şi îl înţelegea chiar dacă îl dispreţuia. Era cam ca o serie de cutii misterioase pe care nu era sigură că ar fi vrut să le deschidă şi ale căror adâncimi ascunse o tentau chiar dacă o şi speriau.

Nu ştia ce voia de la el – sau dacă voia ceva, de fapt...

Şi atunci a atins-o.

Şi-a coborât privirea şi a atins-o, întrerupând transa dintre ei atât de brusc, încât Alizeh a inspirat şuierat şi nesigur. L-a privit cum zâmbeşte la sunetul pe care îl făcuse, râzând încet pentru el însuşi în timp ce îşi plimba uşor degetele pe partea din faţă a rochiei ei, chiar de sub sâni şi până la vârful buricului.

Alizeh s-a îndepărtat, dar prea târziu.

— Ce faci? l-a întrebat, încercând să facă apel la furie şi împotrivire.

Mintea i s-a tulburat când el s-a apropiat şi şi-a notat, în tăcere, că trebuia să păstreze distanţa dintre corpurile lor.

— Îţi aranjam rochia, a răspuns Cyrus, făcând un pas înapoi. Nu credeam că vrei să păstrezi pata.

Alizeh s-a privit ca şi cum ar fi ieşit dintr-un vis,

mângâindu-şi absentă corsetul rochiei. Acum, stropii maronii de ceai care murdăriseră atât de temeinic straturile de voal dispăruseră. Rochia ei era refăcută în întregime.

— Cum ai făcut-o? a şoptit ea, uitându-se la el cu ochii mari. Cum de reuşeşti să faci vrăji atât de uşor?

— Nu eşti menită să exerciţi o mare putere? a întrebat-o, cu sprâncenele încruntate de nedumerire. Cum se face că eşti atât de neinstruită în ceea ce priveşte magia?

S-a înroşit uşor la întrebarea lui, simţindu-se brusc conştientă de sine.

— Magia mea, în cazul în care o voi poseda vreodată, este menită să vină la mine fără educaţie formală. Este menită să fie intuitivă.

— Fascinant! a exclamat el, încruntându-se şi mai tare. Şi nu ştii nimic altceva? Nu ştii ce este?

— Nu, a răspuns Alizeh, brusc stânjenită.

Nu-şi dădea seama dacă întrebarea lui era una sinceră, obişnuită, sau dacă o cerceta abil pentru a obţine informaţii. Oricum ar fi fost, a reacţionat cu prudenţă.

— Din câte cunosc eu, nimeni nu ştie.

— De ce nu?

— Pentru că, în toată istoria scrisă, n-a mai fost accesată niciodată, a replicat ea energic, apoi a

schimbat subiectul: în ceea ce priveşte descântecele mai obişnuite, cunosc doar lucruri rudimentare. Ardunia este un imperiu prea mare ca să se bazeze pe magie pentru a prospera. Pentru noi este o resursă foarte limitată şi, prin urmare, este folosită doar cu moderaţie. De asemenea, este deţinută şi reglementată în întregime de coroană. Nu ni se permite să o folosim aşa cum dorim.

— Da, a spus el în linişte. Am auzit că ardunienii îi învaţă magia doar pe cei interesaţi să îmbrăţişeze preoţia.

Tânăra a dat din cap.

— Totuşi, în Tulan nu este valabil acelaşi lucru, nu-i aşa? Mama ta mi-a spus că ai studiat divinaţia şi vrăjitoria încă de când erai copil – şi e nevoie doar de un ochi sănătos pentru a deduce că nu ai nimic dintr-un preot.

A încremenit, surprins pentru scurt timp de insultă, apoi a râs cu tot corpul, cu umerii scuturându-se şi încreţindu-şi ochii.

— Cerule! a făcut el. Spune-mi ce simţi cu adevărat!

— Ai grijă, Cyrus! Dacă ai să continui să râzi aşa, s-ar putea să cred că ai o inimă.

— Ah, nu trebuie să-ţi faci griji! a replicat el şi zâmbetul i s-a şters. Cu siguranţă n-am.

Nosta s-a răcit.

Zâmbetul lui Alizeh s-a clătinat şi el, iar o armură ce părea solidă s-a destrămat înăuntrul ei. Dintr-odată, nu mai ştia ce să spună.

— Haide, atunci! a adăugat Cyrus, trecând literalmente peste acel moment în timp ce se îndrepta spre uşă. Dacă eşti într-adevăr atât de neinformată, am să-ţi arăt cum funcţionează.

— Cum funcţionează ce?

A căscat ochii la el, fără să se clintească.

— Şi unde vrei să mă duci? Mergem în Tulan acum?

Alizeh i-a văzut doar ceafa când el i-a răspuns:

— Da.

— Serios?

S-a repezit după el.

— Şi nu mai eşti îngrijorat că am să fug?

— Nu.

— Stai... De ce nu? s-a oprit Alizeh în loc. Ar trebui să fii măcar puţin îngrijorat.

— Mă tem că nu mai este posibil, a spus el, întorcându-se în cele din urmă cu faţa la ea. Pentru că am dedus de curând că eşti chiar fermecător de jalnică.

Alizeh a înţepenit, iar şocul şi indignarea i s-au trezit în corp.

— Cum îndrăzneşti? s-a înfuriat, ridicându-se cât putea de mult, cu pumnii strânşi. *Nu* sunt jalnică...

— Am o teorie, i-a curmat el vorba în timp ce mergea

cu spatele spre uşă, că, dacă aş fi grav rănit, m-ai ajuta. Adevărat sau fals?

— Fals.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Mincinoaso!

— N-aş face-o, a răspuns ea fără milă. Te-aş lăsa acolo şi aş fugi să mă salvez.

Acum se lupta cu un zâmbet enorm, iar ochii îi străluceau de-o încântare abia reprimată.

— M-ai salva.

— Sigur te-aş lăsa să mori.

A clătinat din cap.

— Nu ai putea să mă laşi în urmă.

— Ba te-aş lăsa.

— Cu siguranţă *ar trebui,* a spus el încet. Pentru că ar fi teribil de prostesc să mă salvezi, iar eu nu cred că eşti proastă.

Nu-i venea să creadă că-i părea rău pentru el. Acum îşi dorea să-l ia la pumni.

— Nu sunt proastă, a insistat ea supărată.

— Nu am spus niciodată că eşti proastă.

Cyrus era la uşă, apucând clanţa.

— Am subliniat doar că toate semnele par să indice că ai *putea fi.*

— Ah, eşti cu adevărat îngrozitor! a exclamat Alizeh, privindu-i în timp ce se îndrepta şi ea spre uşă. Eşti rău

şi îngrozitor, şi regret că mi-a fost vreodată milă de tine!

A ridicat din sprâncene.

— Prima ta greşeală a fost că ţi-a părut rău pentru mine.

— E o greşeală pe care n-o voi mai face.

A privit-o amuzat, în tăcere, când ea l-a dat la o parte, apoi a răsucit clanţa, a făcut un singur pas peste prag şi a ţipat.

Dincolo de uşă nu mai era pământ.

Alizeh s-a tras îndărăt, clătinându-se violent până când Cyrus a prins-o, ajutând-o să-şi regăsească echilibrul prin a o lipi de pieptul său. Se prăbuşise din cer de prea multe ori în ultimele 24 de ore ca să mai suporte o astfel de cădere atât de curând.

Bieţii ei nervi erau întinşi la maximum.

— De ce nu există nimic acolo afară? practic a strigat. De ce este atât de ciudat castelul ăsta?

— Alizeh...

— Asta e, de fapt, o închisoare?

Panica ei se intensifica acum.

— M-ai închis într-un turn? Nu am voie să plec niciodată?

— Alizeh...

— Nu... L-a împins, l-a tot împins până când i-a dat drumul, până când s-a împiedicat la câţiva paşi de ea,

apoi a adăugat: *Nu*-mi placi, *nu* am încredere în tine şi *nu* te-aş salva, josnic, bun de nimic, netrebnic fără principii care eşti...

A apucat-o totuşi de umeri, încercând să o privească în ochi.

— Alizeh, fată exasperantă, ascultă-mă...

— Cu siguranţă n-am să te ascult... Şi cum îndrăzneşti să mă faci proastă şi exasperantă...

— *Scările sunt făcute din sticlă.*

A rămas brusc nemişcată. Şi-a revenit treptat, adunându-şi ceea ce mai rămăsese din demnitate în timp ce-şi potrivea rochia şi se îndepărta cu grijă de el, după care s-a uitat prin uşa deschisă şi peste prag, de data asta mai atentă.

— Hmm! a făcut, inspirând adânc. Presupun că sunt făcute din sticlă.

Şi-a încrucişat braţele, neputând să se uite la el.

— Dar asta e o idee prostească, să ştii, să ai scări făcute din sticlă. E destul de periculos.

Cyrus a tăcut atât de mult, încât, în cele din urmă, a îndrăznit să se uite la el şi l-a găsit privind-o cu cea mai ciudată expresie pe faţă. Părea în acelaşi timp îndurerat şi confuz; Alizeh n-ar fi putut s-o definească şi nu ştia ce înseamnă.

Simţindu-se ruşinată, şi-a coborât din nou privirea, întrebându-se dacă se răzgândise să-i mai arate magia

şi să mai viziteze Tulanul.

— Alizeh.

Nu şi-a ridicat privirea, alegând să se uite în schimb la propriile picioare pe care le băgase mai devreme într-o foarte frumoasă pereche de cizme.

— Îmi dau seama că tocmai ţi-am spus o sumedenie de lucruri oribile, dar tot aş vrea foarte mult să văd Tulanul.

— De ce refuzi să te uiţi la mine?

— De ce aş face-o? Doar faţa ţi-am văzut-o deja.

— Alizeh...

— Ştii, îmi spui numele foarte des.

— Îţi spun numele, a replicat el laconic, de un număr perfect normal de ori.

— Chiar crezi asta?

S-a uitat la el – şi părea supărat din această cauză.

— Da.

— Păi, presupun că ar fi adevărat, a reluat Alizeh. A trecut atât de mult timp de când cineva nu mi-a mai vorbit atât de sincer şi serios, încât mă tem că mi-am pierdut obişnuinţa.

A ezitat.

— Ce vrei să zici?

A clătinat din cap, tresărind când a cuprins-o durerea – aşa cum o făcuse întotdeauna, în cele mai nepotrivite momente. Trecuseră ani şi ani de când părinţii ei

muriseră şi, de atunci, de atât de mult timp, doar i se poruncise şi nu fusese niciodată apreciată. Doamna Amina nici măcar nu o întrebase vreodată cum o cheamă.

— Nimic, a răspuns cu vioiciune, chiar dacă s-a smiorcăit, brusc, sub povara unui val de sentimente.

— Ce faci... Ah, pentru numele lui Dumnezeu, iar plângi? O să te duc să vezi oraşul ăsta blestemat, Alizeh, o să-ţi arăt nenorocita de magie, nu trebuie să plângi pentru orice...

— Nu plâng, l-a întrerupt iritată. Mă *gândesc.* Uneori mă emoţionez când mă gândesc...

— Când te *gândeşti*? Vrei să spui tot timpul, atunci?

Şi-a trecut mâinile prin păr şi a înjurat în sinea lui.

— Diavolul chiar încearcă să mă omoare.

Alizeh şi-a şters lacrimile.

— Credeam că ştii deja.

— În regulă, e destul! a avertizat-o, apoi i-a luat mâna fără veste şi a tras-o afară pe uşă.

Nouăsprezece

Alizeh se uita, mirată, la bucata de pâine pe care o tot întorcea în mâini. Cyrus rupsese mai devreme o pâine rotundă mai mare în două, iar partea pe care o ţinea acum în mână avea, drept urmare, o formă neobişnuită,

ceva asemănător cu o lună în creştere.

Şi era caldă încă.

Treceau pe lângă o brutărie când Alizeh simţise mirosul familiar şi, după ce comentase cu voce tare că în viaţa ei doar trecuse pe lângă brutării, fără să păşească niciodată în interiorul vreuneia, Cyrus se declarase surprins. O întrebase de ce nu intrase niciodată în interiorul unei brutării, căci „cu siguranţă Ardunia nu era un imperiu atât de jalnic, încât să nu aibă astfel de stabilimente", la care ea răspunsese că Ardunia e „destul de plină de brutării, mulţumim foarte mult", doar că ea nu avusese niciodată timp să viziteze una, pentru că întotdeauna lucrase în schimburi de cel puţin douăsprezece ore, deşi, chiar dacă ar fi avut timp, continuase, „tot nu ar fi avut banii necesari pentru a cumpăra ceva dintr-un astfel de loc" şi, ca urmare, nu văzuse rostul de a se chinui fie şi cu posibilitatea unei astfel de voluptăţi...

Atunci Cyrus o luase brusc de braţ, îi aruncase o privire ciudată şi o condusese spre magazinul în cauză, în care dispăruseră pentru câteva clipe minunate, şi ieşiseră, la scurt timp după aceea, cu o pâine.

Pâine pe care Cyrus o cumpărase pentru ea.

Nu crezuse că aveau să cumpere ceva, nu doar pentru că Alizeh nu avea bani, ci şi pentru că în toată viaţa ei nimeni, în afară de propriii părinţi, nu-i

cumpărase nimic. Întreaga experienţă de a ieşi cu Cyrus, din momentul în care îşi luaseră rămas-bun de la o Sarra elegantă – care le văzuse mâinile împreunate şi îi făcuse lui Alizeh un semn din cap şiret şi încurajator – şi până la momentul pe care îl ocupau acum, fusese atât de nefamiliară şi de ciudată, încât Alizeh abia dacă ştia ce să facă cu ea însăşi. Dacă încerca să se gândească la toate acestea cu adevărat, credea că o să-şi piardă capul.

Deocamdată, se concentra asupra pâinii.

Cu puţină îndrumare din partea improbabilului – şi surprinzător de răbdătorului – ei tovarăş, Alizeh a ales dintre produsele de patiserie un disc mic şi umil. Era destul de subţire, vizibil frământat manual, şi fusese presărat generos cu seminţe de susan. Era maroniu şi crocant la exterior, dar – ea îi pipăia acum interiorul cu un deget – uşor şi elastic în interior. Această realizare i s-a părut imposibilă din punct de vedere funcţional.

— Au făcut asta cu ajutorul magiei? l-a întrebat pe Cyrus, tot pipăind interiorul moale.

Erau multe găuri mici înăuntru, şi nu-şi putea imagina cum ar fi putut cineva să scoată bucăţele de aluat din mijloc fără să deranjeze coaja perfectă şi crocantă.

Cyrus, care tocmai îşi mânca bucata de pâine, încă mai mesteca atunci când s-a uitat la ea, privind-o acum

de parcă ar fi putut fi atinsă la cap.

Şi-a înghiţit îmbucătura.

— Te rog, spune-mi că glumeşti!

— Ei, dacă ai de gând să fii nepoliticos, o să-mi păstrez întrebările pentru mine.

— Alizeh.

S-a făcut că nu-l aude.

În schimb, ea a desprins cu precauţie crusta, încercând să îndepărteze coaja pentru a expune complet interiorul moale şi spongios. A ronţăit mai întâi o bucată din crustă, simţurile ei vorace savurând gustul delicat şi textura crocantă, apoi a muşcat din miezul pufos, care era – a ridicat din sprâncene – surprinzător de moale.

Alizeh a hotărât că îi place foarte mult pâinea.

Se plimbau pe un bulevard luminos şi încântător, finisat cu dale strălucitoare de fildeş, strada fiind mărginită de o parte şi de alta de magazine colorate de toate felurile. Alizeh se uitase deja foarte mult în jur, dar tocmai atunci şi-a *ridicat* privirea în timp ce se plimbau, hipnotizată de măreţia plafonului stratosferic de deasupra lor, şi care nu era deloc un plafon, ci un număr inimaginabil de liane de glicină ce se întindeau pe toată lăţimea drumului, încrucişându-se din vârful unei clădiri în alta. Florile purpurii, îi explicase Cyrus, fuseseră vrăjite pentru a înflori la nesfârşit. Atârnau în

mase uluitoare de sus, ca nişte struguri copţi şi voluptuoşi, mirosul lor de miere, ca din altă lume, umplând aerul din jurul lor în timp ce petalele libere, căzute, împodobeau totul cu un confetti suprarealist. Din când în când, o rafală puternică de vânt sufla, scuturând viţele, şi atunci urma o ploaie moale de petale de glicină, iar priveliştea şi mirosul erau atât de paradisiace, atât de copleşitor de frumoase, încât Alizeh simţea că s-ar putea întinde în mijlocul drumului şi ar putea muri fericită, plină de încântare.

— Alizeh, a repetat Cyrus.

— Hmm?

Se uita încă fix la flori, cojindu-şi metodic pâinea.

— Ce faci? a întrebat-o şi făcând-o să-şi dea seama că este frustrat. Crusta nu este o piele. Nu trebuie să o descojeşti ca să mănânci interiorul.

— Nu o descojeam, l-a luat ea în derâdere, întorcându-se în sfârşit să se uite la el. O studiam. Mă *întrebam* totuşi... Ai putea să-mi spui cum fac brutarii toate aceste găuri mici în mijloc fără să spargă coaja? Pare teribil de ingenios.

Cyrus s-a oprit brusc.

— Să fiu al naibii! a şoptit. N-ai mai mâncat pâine până acum?

Ea s-a încruntat.

— Bineînţeles că am mai mâncat.

— N-ai făcut-o, nu-i aşa? Nu ai mai mâncat pâine până acum.

— Nu e adevărat, l-a contrazis, ridicând degetul. Odată, într-unul dintre posturile mele dinainte, când lucram într-o casă mare, strângeam vasele din sala de mic-dejun şi mai era o grămadă de mâncare neatinsă, o tavă întreagă de pâine prăjită absolut bună – îţi poţi imagina? –, şi am fost atât de curioasă, încât chiar am luat o mică îmbucătură.

Cyrus a căscat doar ochii la ea.

— Când a fost asta?

— Acum câţiva ani.

Şi-a ridicat ochii spre ceruri ca şi cum ar fi căutat putere şi s-a întors spre ea cu un oftat.

— Odată, acum câţiva *ani,* ai mâncat o singură îmbucătură de pâine prăjită? Atâta tot?

— Păi, nu m-am putut hotărî să o fac din nou, a răspuns ea, morfolindu-şi buza. Unul dintre servitori m-a văzut făcând fapta asta ruşinoasă şi m-a turnat imediat slujitoarei, care m-a demis pe loc din funcţie. Am încercat să-i arăt că nu fusesem *la furat,* aşa cum spusese ea atât de nedrept, pentru că ni se poruncise să aruncăm toată pâinea direct la gunoi, ceea ce mi s-a părut o risipă şocantă...

— Doamne, Alizeh!

Cyrus se înmuiase complet.

— S-ar putea să fii cea mai ciudată fată pe care am întâlnit-o în toată viaţa mea.

— Mă insulţi?

— Fără îndoială!

Ea i-a aruncat o privire urâtă, dar Cyrus doar a râs.

Tocmai atunci s-au auzit câteva strigăte; o echipă de bărbaţi desfăceau un covor masiv de la un balcon înalt, piesa bogată desfăşurându-se în soare ca o frunză nou-născută. Suspendat doar de forţa braţelor lor, acesta atârna în vânt ca un steag magnific, firele sale de mătase strălucind în timp ce unul dintre bărbaţi striga destul de agresiv de pe balustradă despre preţuri bune şi livrare la preţ redus.

În ciuda iritării, Alizeh a zâmbit.

Existau aspecte ale oraşului regal al Tulanului – *Mesti,* cum îl numise Cyrus – care îi aminteau foarte mult de Setar, dar existau şi diferenţe destul de evidente între ele.

În primul rând, aici se vorbea un amestec de două limbi în egală măsură. Tulan era aşezat chiar dincolo de provincia Fesht, cel mai sudic teritoriu din Ardunia, şi, ca urmare, limbile se amestecaseră destul de mult de-a lungul graniţelor; tulanienii vorbeau feshtună *şi* ardanză, deşi lui Alizeh i se păruse că aude ocazional oamenii vorbind un al treilea dialect neoficial care suna ca un amestec al ambelor.

În al doilea şi cel mai evident rând: în timp ce ambele oraşe regale erau uimitoare prin culoare şi arhitectură, doar unul dintre ele fusese construit cu magie din belşug. Tulan fiind ca mărime doar o fracţiune din mărimea Arduniei, oraşul său regal era mult mai mic, ceea ce îl făcea mai cochet, iar fiecare centimetru părea mai curat, mai atent îngrijit şi de un farmec delicat. Alizeh asimilase totul cu entuziasmul unei ingenue, absorbind viaţa şi agitaţia din atmosferă cam ca un copil care descoperă vântul pentru prima dată.

— Ce alte lucruri esenţiale trebuie să ştiu despre tine? spunea Cyrus. Nu ai băut niciodată un pahar de lapte, de exemplu? Nu ai mâncat niciodată o bucată de tort? Ai nevoie să te învăţ cum să foloseşti cuţitul şi furculiţa?

Alizeh a simţit cum i se încălzeşte faţa la această ultimă întrebare, pentru că aproape sigur urma să aibă nevoie de astfel de lecţii. Întotdeauna fusese stângace cu tacâmurile pentru că nu avusese niciodată nevoie de ele. Ca servitoare, încercase în multe ocazii să se familiarizeze cu multiplele lor utilizări, dar ori de câte ori zăbovea prea mult timp să privească oamenii mâncând, era fie pedepsită, fie concediată.

— Tu, a spus ea în cele din urmă, întorcându-se pentru a-şi ascunde stânjeneala, eşti rău intenţionat. Ştii foarte bine că nu sunt ca tine, că nu am nevoie să

mănânc mâncare pentru a supravieţui...

— Ah, să nu îndrăzneşti să dai vina pentru ciudăţenia ta pe propriul tău popor! i-a retezat el vorba.

Începuseră din nou să meargă.

— Sunt multe mii de djinni în Tulan care nu au *nevoie* să mănânce – şi, cu toate acestea, patronează cu plăcere băcăniile şi brutăriile locale.

La menţionarea djinnilor, Alizeh a şovăit o clipă.

Ar fi fost într-adevăr surprinsă dacă Cyrus nu ar fi băgat de seamă numeroasele priviri ciudate pe care le primea Alizeh – era prea perspicace ca să nu observe aşa ceva –, dar nu scosese niciun cuvânt legat de acest aspect, ceea ce a făcut-o să se teamă că ar putea să-şi imagineze doar lucrurile. Cu toate acestea, se străduia să nege categoric ceea ce părea din ce în ce mai evident.

Djinnii de aici păreau să fie într-o rezonanţă supranaturală cu ea.

Capetele lor se ridicau când trecea pe lângă ei şi afişau expresii confuze. Se încruntau la ea ca şi cum ar fi trebuit să o cunoască, ca şi cum chipul ei i-ar fi aparţinut unei cunoştinţe al cărei nume se străduiau să şi-l amintească. În câteva cazuri, unii o priviseră de două ori când trecuse pe lângă ei, doar pentru a se întoarce apoi şi-a şopti ceva urgent către însoţitorii lor, ceva ce ea nu reuşise să audă.

Licuricii erau cei care îi dădeau de gol.

Dacă n-ar fi fost insectele zglobii care se învârteau alături de stăpânii lor, Alizeh n-ar fi putut face deosebirea dintre luturi şi djinni, care mişunau prin oraş cu o normalitate nemaiîntâlnită în Ardunia. Acasă, djinnii erau liberi din punct de vedere legal să-şi ducă zilele aşa cum doreau, dar trăiau mereu cu o prudenţă care definea toate aspectele existenţei lor. Îşi ţineau capul plecat, vorbeau puţin, nu se amestecau prea mult cu luturile şi se retrăgeau în propriile cercuri ori de câte ori era posibil.

Din motive necunoscute, aici djinnii părea mai fericiţi.

Cu toate acestea, Alizeh a simţit cum i se ridică în piept o spaimă familiară, ceva ce simţise de multe ori de-a lungul vieţii şi care sugera că e urmărită. Ea şi Cyrus îşi reluaseră mersul de un minut doar şi deja observa tot mai multe priviri în direcţia sa. S-a uitat în jur neliniştită, probabil dându-se de gol cu ocazia asta, dar nu avea ce face. Cineva era acolo.

— Cyrus, a rostit în şoaptă.

— Nu... Nu vreau să ne certăm pe tema asta, a spus el, gesticulând cu pâinea neterminată. E treaba mea să cunosc obiceiurile de consum ale propriilor mei cetăţeni, şi îţi jur că djinnii mănâncă tot timpul...

— *Cyrus!* a şuierat, trăgându-i de braţ.

— Ce e?

S-a întors să o privească şi, într-o clipă, frustrarea lui a făcut loc îngrijorării. Această reacţie era în sine ceva de mirare – deşi poate pentru altă ocazie.

— Ce e? a repetat el, oprindu-se brusc. Ce s-a întâmplat?

Alizeh şi-a plecat capul şi a şoptit:

— E prea târziu să mă acoperi cu o iluzie?

Îngrijorarea lui Cyrus s-a transformat în alarmă. Imediat, s-a uitat în sus şi în jos pe stradă, apoi a căutat mai sus, scrutând cerul. Tânăra şi-a dat seama că Cyrus căuta atacatori.

— Nu cred că cineva încearcă să mă omoare, a adăugat uşor, încercând să dea dovadă de puţină lejeritate. Dar cred că cineva ne urmăreşte.

Asta l-a făcut să înjure în barbă.

Mai devreme, Cyrus folosise magia pentru a crea o iluzie în jurul său; ca urmare, oamenii care îl vedeau înregistrau doar un chip oarecare pe care şi-l scoteau imediat din minte. Îi explicase că acesta era singurul mod în care se putea plimba liber prin Tulan, căci odată provocase dezordine chiar şi bine ascuns de o mască şi o mantie cu glugă.

— E din cauza părului meu nenorocit, murmurase cu destulă amărăciune. Culoarea asta e un blestem.

Insistase să deseneze o iluzie şi pe faţa ei, dar Alizeh refuzase categoric. Nu avea suficientă încredere în

Cyrus pentru a-i permite să folosească magia pe ea – şi asta din motive evidente: ultima dată când avusese încredere că una dintre vrăjile lui avea s-o protejeze, fusese târâtă fără multă ceremonie în aer, aruncată pe spinarea unui dragon şi livrată direct în capcana diavolului.

— Fără magie! insistase ea.

În timp ce toţi nobilii din Ardunia îi văzuseră chipul – şi, aparent, şi lenjeria intimă –, de atunci fugise şi ajunsese într-un cu totul alt imperiu. Părea puţin probabil să ştie cineva din Tulan cine e de fapt. Cyrus cedase cu greu, deşi numai pentru că ea fusese de acord să poarte o pălărie destul de mare, pe care şi-o trăsese în jos peste ochi.

O pălărie inutilă, se pare.

— Dacă cineva ne urmăreşte deja, a spus Cyrus, continuând să scruteze strada pe furiş, va vedea că iluzia îşi face efectul, ceea ce înseamnă că ar putea fi încă în stare să te urmărească. Mai întâi, trebuie să mergem într-un loc relativ pustiu. Ai văzut unde s-a dus această persoană?

Alizeh a clătinat din cap şi apoi, pe cât de discret posibil era din punct de vedere fizic, a aruncat o privire peste umăr.

Era o tânără femeie acolo.

Purta o rochie de un roşu-aprins, stătea nemişcată în

mijlocul bulevardului şi o privea pe Alizeh cu ochi mari, fără să clipească.

— O femeie, chiar acolo, a şoptit Alizeh. Chiar în spatele nostru.

Cyrus a repetat mişcarea ei anterioară, aruncând o privire precaută peste umăr, dar apoi s-a întors cu totul, fără să facă un secret din căutarea sa.

S-a încruntat.

— Ce doamnă? a întrebat el, fără să se obosească să-şi coboare vocea. Nu e nimeni aici.

— Nu o vezi?

— Nu văd pe nimeni. Poate că doar părea că ne urmăreşte.

Alizeh a oftat, cu un sentiment de uşurare.

— Da, a spus, răsucindu-se pentru a cerceta strada. Poate că ea...

Alizeh îşi ridicase borul pălăriei în timp ce se întorcea, sperând să vadă mai bine, când tânăra femeie a căzut, fără veste, în genunchi. A îndreptat un deget tremurând spre Alizeh şi a început să ţipe. *Ţipa* atât de violent, încât Alizeh s-a simţit parcă jupuită de acel sunet, de greutatea lui, de sălbăticie. Nu se putea mişca din loc şi tremura în timp ce faţa îi pălea.

Zici că era lipită de pământ.

— Alizeh? a insistat Cyrus. Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă?

— Nu poţi să auzi asta, a reuşit să şoptească, cu inima bătându-i cu furie în piept, nu-i aşa?

— Ce să aud?

Femeia de pe stradă ţipa în continuare, plângând isteric şi urlând.

— Alizeh?

— *Cyrus.*

Alizeh respira cu greutate; s-a întins înspre braţul lui fără să se uite, strângând un pumn din mâneca cămăşii sale.

— De ce nu mi-ai spus că djinnii din Tulan au voie să îşi folosească deschis puterile?

— Nu... A privit în jos, confuz, la strânsoarea ei mortală, zicând: Nu m-ai întrebat niciodată. Şi am avut o serie de alte lucruri de făcut...

Cyrus a inspirat brusc.

Ochii lui s-au făcut mari când – Alizeh îşi putea doar imagina – fata care ţipa a apărut brusc în faţa ochilor lui. Tânăra îşi pierduse probabil controlul invizibilităţii din cauza extazului, iar ţipetele ei răsunau acum pe bulevard în timp ce oameni de toate felurile veneau în fugă din toate direcţiile. Încercau să o ajute pe fată să se ridice, dar aceasta nu se lăsa mişcată din loc. Se scutura încercând să scape de ajutorul lor, arătând spre Alizeh şi-apoi trăgându-şi mâinile în sus şi-n jos pe faţă.

Alizeh îl simţea pe Cyrus panicat.

— Să mergem! a spus el. Chiar acum...

— Nu... nu pot... nu pot s-o părăsesc...

O adevărată mulţime se aduna deja, ochii lor urmărind direcţia degetului întins de tânăra femeie şi, pe măsură ce strigătele şi şoaptele atingeau un crescendo uluitor, femeia care ţipa a izbucnit cumva şi mai puternic, cu o expresie chinuită pe chip – un amestec de ceva asemănător cu bucuria şi durerea în vreme ce lacrimile îi curgeau în continuare pe obraji. În cele din urmă, a reuşit să vorbească inteligibil:

— Este adevărat! a strigat. Mi-au spus că eşti aici... Nu am crezut... Dar e adevărat...

— Cine? a strigat altcineva. Cine e ea?

— Băiatul servitor de la palat, a strigat un bărbat, a spus...

— Nu... Nu poate fi...

— Alizeh, a zis Cyrus agitat, ştiu că mi-ai cerut să nu folosesc magia pe tine, dar, te rog, lasă-mă să te scot de aici...

— În ziarul ardunian de aseară...

— Nu, cu mult înainte de asta, auzim şoapte de câteva zile...

— Nu pot să plec, a răspuns Alizeh cu disperare, simţind că pulsul îi creşte vertiginos. Pot să plec? Oamenii ăştia sunt... sunt responsabilitatea mea...

Cyrus a tras-o brusc înapoi în timp ce mulţimea se

grăbea să se apropie, iar pălăria ei a căzut pe jos cu un zgomot surd. Nu a avut timp să o recupereze. Mulţimea nu a pierdut timpul să o înghesuie ca un singur om, încercând să o vadă mai bine.

— Ochii ei!

— Şi părul! Poartă o coroană!

— Este exact cum au spus...

— Vărul soţiei mele din Setar i-a trimis o scrisoare, jurând că este ea, şi a spus că trebuie să fie...

— Am auzit că a stat ascunsă în tot acest timp...

— Îmi amintesc acele zvonuri... Acum aproape douăzeci de ani...

— Îngeri de sus, am auzit şi eu, dar nu am crezut...

— Rugăciunile ne-au fost ascultate! a strigat o femeie mai în vârstă, care plângea în palme. S-a întâmplat în sfârşit – şi în timpul vieţii mele! N-am îndrăznit niciodată să sper, chiar dacă fratele meu a fost închis în Forina timp de şaptesprezece ani...

— Iar mamei mele, în provincia Stol, i-au tăiat picioarele...

— *Dreptate!* a strigat cineva. Dreptatea va coborî pe acest pământ putred!

Alizeh şi-a pierdut atunci echilibrul, aproape căzând peste ei, până când Cyrus a prins-o şi a răsucit-o ferm în braţele lui, ascunzându-i faţa la pieptul lui.

— Te rog! i-a şoptit în păr. Te rog, lasă-mă să te scot

de aici... Nu eşti încă pregătită pentru asta, iar ei nu sunt pregătiţi pentru tine...

— Trebuie să începeţi cu închisorile, Majestate! a strigat o altă femeie. Fraţii şi surorile noastre sunt trataţi mai rău decât animalele în imperiul Soroot...

— Şi în Zeldan...

— Încă mai îngroapă copiii în Sheffat...

Alizeh absorbea fiecare lovitură, fiecare declaraţie care o sfâşia, fiecare frază care o tăia mai adânc, aceste reamintiri ale scopului ei, ale datoriei ei o lăsau fără suflare.

— Oare nu vorbeşte? Nu înţeleg...

— Snoda de la castel a spus că a vorbit cu el... I-a *zâmbit...*

— Credeam că a spus că a venit să se căsătorească cu regele...

Alizeh a oftat, cu pieptul zbuciumându-se.

— Regele nostru? Regele Cyrus?

— De luni întregi pregăteşte camere pentru o mireasă... Nu a făcut niciun secret din asta...

— Dar eşti sigur că e ea?

— Servitorii au spus că a sosit în această dimineaţă! Că s-a mutat în palat...

— Cu cine este, atunci? Nu-i pot vedea faţa...

— Crezi că e regele?

— Regele? În plină lumină a zilei?

Cineva a râs.

— Cred că nu...

— Ai auzit că l-a ucis pe Zaal? În propria lui casă?

— Da, şi am auzit că monstrul depravat o merita...

— Trăiască regele Cyrus! a răsunat o voce. Trăiască regina!

Alizeh simţea că-i bate prea tare inima în piept. Se simţea periculos de ameţită. Ameţită de emoţie, de panică, şi chinuită de o suspiciune care o dezorienta... că s-ar fi putut să fie un vis.

— *Alizeh,* te rog, ridică-te... *Alizeh...*

— De ce te plac? a şoptit ea, buzele ei mişcându-se pe gâtul lui în timp ce capul i se umplea de electricitate statică. Credeam că te urăsc...

— Vă rugăm, Înălţimea Voastră! a strigat un bărbat. Spuneţi ceva... Vă implorăm să ne vorbiţi...

— Iartă-mă! a şoptit Cyrus, strângând-o şi mai tare în braţe. Ştiu că nu voiai să o fac, dar n-o să mai aştept...

— Cyrus, a şoptit Alizeh, închizând ochii asupra lumii care începuse să se rotească. Cred că o să leşin.

— Regina mea! a strigat prima femeie, a cărei voce Alizeh bănuia că avea să şi-o amintească tot restul vieţii. Regina mea, în sfârşit ai venit, a oftat ea, încă plângând isteric, în sfârşit ai venit după noi, după atâta timp...

Dintr-odată, au dispărut toţi.

Douăzeci

Trecuseră prin spaţiu atât de uşor, încât Alizeh nici măcar nu-şi dăduse seama că părăsiseră bulevardul haotic până când nu se materializaseră, o clipă mai târziu, în mijlocul unui imens câmp cu flori. Şi nici nu-şi dăduse seama că plânge în tăcere până când nu simţise umezeala cămăşii lui Cyrus sub obraz.

Cyrus i-a dat drumul cu o grijă minuţioasă, îndepărtându-se cu mişcări prudente înainte de a o ajuta să se întindă la pământ, unde s-a scufundat cu un suspin recunoscător – pentru o clipă doar, înainte de-a se răsturna încet. S-a încolăcit pe o parte, strivind un pat de lalele sub propriul corp şi experimentând în tot acest timp o reacţie fizică pe care nu o înţelegea. Membrele îi păreau moarte şi ca de plumb. Îi era mai frig decât îi fusese vreodată, era mai epuizată decât se simţise vreodată, iar capul părea imposibil de ţinut în poziţie verticală. Degetele amorţite abia au reuşit să desprindă din jurul gâtului gulerul greu care acum părea că o sufocă, şi, cu un ultim efort istovitor, l-a smuls de la gât şi a aruncat piesa strălucitoare la pământ.

A respirat adânc şi tremurat.

Încă îi mai simţea pe acei oameni, încă le mai auzea

vocile, plămânii ei comprimându-se sub greutatea speranţelor lor şi coastele crăpându-i sub greutatea visurilor lor.

Niciodată nu tânjise mai mult după părinţii ei decât în acel moment, dorindu-şi să fie îndrumată, să aibă pe cineva care să-i spună că este suficient de puternică, că este valoroasă. Că ar trebui să se ridice, acum, mai mult ca niciodată.

Că nu ar da greş dacă ar face-o.

— Alizeh, a şoptit Cyrus. Mă sperii.

I-a auzit vocea familiară şi a deschis ochii la auzul sunetului, căutându-i faţa. În schimb, peste tot unde se uita erau flori. Simţea mirosul ierbii, mireasma binevenită a pământului răscolit, prospeţimea picăturilor de rouă. Obrazul ei umed era lipit de petalele catifelate ale unor lalele; un trio de albine zumzăia lângă nasul ei. Simţea că ar putea trăi aici pentru totdeauna, că şi-ar putea odihni capul obosit pe acest pat de flori şi s-ar putea preface, pentru o clipă, că este încă un copil.

— Te rog! a insistat Cyrus. Măcar spune-mi că eşti bine!

— Mă tem că e imposibil, a răspuns ea, lăcrimând încet. A închis din nou ochii, lăsând florile să-i usuce lacrimile.

— Ce vrei să spui? a întrebat Cyrus, alarmat. De ce

imposibil?

— Păi, pentru că am dedus recent că eşti chiar fermecător de jalnic.

Asta l-a făcut să ofteze.

— Serios? Alegi tocmai acest moment pentru a mă insulta?

— Şi am o teorie, a continuat ea, că, dacă aş fi grav rănită, m-ai ajuta. Adevărat sau fals?

N-a primit niciun răspuns.

El a tăcut atât de mult timp, încât Alizeh a avut timp să urmărească o picătură de rouă ce se scurgea de pe o frunză verde lucioasă.

— Adevărat sau fals, Cyrus?

Îi auzea expiraţia neregulată, tăişul crud al vocii când a răspuns, iritat:

— *Fals.*

Nosta a devenit rece.

— Mincinosule! a şoptit.

— Nu-mi pasă de acest joc.

— Apropo, unde ne aflăm? l-a întrebat, iar ochii i-au căzut pe o lalea de un mov deosebit – culoarea era atât de vie, încât părea imaginară.

Drept răspuns, Cyrus nu a spus ceea ce era evident, şi anume că se aflau într-un câmp de flori; în schimb, a răspuns la întrebarea mai specifică pe care ea nu reuşise să o pună şi a zis, simplu:

— Într-un loc sigur.

— Sigur? a făcut ea, reuşind să schiţeze un mic zâmbet. Chiar şi cu tine aici?

A trecut o clipă până când a zis, încet:

— Da.

Nosta s-a încălzit.

Alizeh încă nu-l văzuse. *Nu putea* să-l vadă. Lalelele erau înalte, capul îi era greu şi nu simţea niciun imbold de-a se mişca. S-a întrebat dacă Cyrus stătea chiar lângă ea şi-a încercat să şi-l imagineze în hainele negre şi austere, cocoţat într-o mare de flori, cu picioarele lungi trase la piept ca un băieţel. Părul lui, s-a gândit, ar fi arătat tare bine pe fondul verde.

— Şi aici există magie? l-a întrebat.

— Da.

Alizeh a întins o mână obosită spre o floare ofilită, mângâindu-i tulpina îndoită şi petalele somnoroase, iar floarea s-a zbătut sub atingerea ei, străduindu-se să se îndrepte. Şi-a dat seama atunci că florile se vor ridica la loc imediat ce va pleca.

— Cineva ar trebui să meargă kilometri întregi ca să te găsească aici, i-a răspuns la o altă întrebare pe care ea nu o pusese. Nu există o cale directă către acest câmp.

— Atunci, la ce bun?

— Ce vrei să spui?

— Câmpul de flori. Nu cred că este un câmp sălbatic

– căci pare plantat intenţionat –, dar spui că nu există nicio cale de acces la el. Şi dacă a fost vrăjit să înflorească mereu, trebuie să presupun că florile nu sunt menite să fie vândute la piaţă. Atunci, de ce se află aici? Cine l-a pus aici?

— Câmpul există pur şi simplu pentru a fi. Aici sunt mii de soiuri diferite de flori, a explicat el. Este menit să fie un fel de pictură vie; o experienţă cu frumuseţea menită să revigoreze simţurile obosite.

Alizeh aproape că a ridicat capul, atât era de surprinsă.

— De aceea m-ai adus aici?

— Da.

— Vrei să spui că încerci să mă consolezi?

— La naiba, Alizeh, las-o baltă cu asta!

— Bine, în ordine! a oftat ea.

— Bine!

— *Pe mine*? a adăugat Alizeh. Încercai să mă consolezi *pe mine*?

— Ştii ceva, poţi să te întorci pe jos la castel...

— Îmi pare rău, îmi pare rău, promit că de data asta chiar am terminat!

Şi-a muşcat interiorul obrazului şi apoi, foarte, foarte încet, a zis:

— Sper că ştii cât de recunoscătoare îţi sunt că m-ai adus aici! E absolut minunat.

— Da, mă rog, a spus el, respirând adânc, mi se pare că eşti exact genul de persoană sentimentală care ar aprecia compania florilor în timp ce plânge.

Alizeh a căzut câteva clipe pe gânduri, încercând să-i descifreze spusele.

— Ştii, a reluat ea în cele din urmă, cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Nu a fost un compliment.

— Ba da, a zâmbit Alizeh. Eu cred că a fost.

El a râs încet la asta, apoi a râs şi ea, după care s-au lăsat amândoi învăluiţi de o linişte plăcută, evitând cu grijă cel mai evident subiect de discuţie. Alizeh nu ştia ce făcea Cyrus acolo unde stătea, dar, chiar dacă avea vreo idee despre cât de arzător se gândea ea acum la perspectiva de-a-i prelua imperiul, nu a zis nimic despre asta.

Alizeh, la rândul ei, gâdila tulpinile floricelelor obosite, urmărindu-le cum se răsucesc în timp ce ea delibera. Era recunoscătoare pentru momentul de linişte, căci mintea îi era un haos distorsionat.

Dacă înainte se îndoise vreodată de propriul loc în lume, acum ştia fără echivoc că există oameni care o aşteptau, oameni care ar fi urmat-o, şi de care era legată prin naştere şi soartă, având datoria de a conduce şi unifica.

Şi totuşi, timp de ani de-a rândul, acest lucru păruse

imposibil.

Îi fusese uşor să-şi spună că nu poate face nimic în privinţa unei probleme atât de mari când nu avusese o coroană care să o facă regină, un imperiu peste care să domnească şi resurse pentru a-şi ajuta poporul. Dar acum cum ar fi putut să se îndepărteze de bunăvoie de responsabilităţile ei când un răspuns uşor stătea chiar lângă ea, oferindu-şi castelul, titlul, pământul şi propriul poporul?

Ar fi fost o proastă dacă ar fi spus nu.

Dar răspunsul evident la atât de multe dintre problemele ei era întreţesut cu dorinţele lui Iblees, care orchestrase acest circ încă de la începuturile sale. Probabil că o împinsese în acest moment precis prin mijloace viclene, găsind modalităţi de a-i supune emoţiile voinţei lui fără să rostească vreodată un singur cuvânt. Părinţii ei o avertizaseră odată că inima sa, dacă ar fi fost acordată întocmai compasiunii, ar fi devenit o unealtă cu două feţe: ar fi fost cea mai mare putere *şi* cea mai mare slăbiciune a lui Alizeh.

Niciodată nu înţelesese cu adevărat ce voiau să spună pentru că fusese greu de imaginat cum empatia, atât de necesară într-un arsenal emoţional, se poate dovedi o armă de distrugere. Dar acum ştia, acum îi era clar că diavolul, care era un maestru în a identifica şi exploata cea mai mare slăbiciune a unei persoane, îşi

lovise ţinta drept şi adevărat, şi că avea să-i folosească compasiunea împotrivă până când urma să cedeze.

Ce s-ar întâmpla, s-a întrebat, dacă ar accepta propunerea lui Cyrus – dacă şi-ar împlini destinul?

Cum ar putea interveni diavolul?

A suspinat şi sunetul s-a transmis mai departe, trezind un foşnet de mişcare în vecinul ei.

— Cyrus? a spus încet.

— Da?

— Pot să te întreb ceva?

Aproape că îl simţea cum înţepeneşte drept răspuns.

— Chiar aş prefera să nu o faci.

— Da, îmi dau seama de asta, dar pot totuşi să te întreb?

El a oftat.

— De ce te îmbraci mereu în negru? Nu se potriveşte deloc cu culorile tale.

— Pas!

— N-ai de gând să-mi răspunzi? a făcut Alizeh, uimită. Dar este o întrebare atât de inofensivă!

— Ah, şi tu ai şi întrebări mai puţin inofensive pentru mine, nu-i aşa?

Nu părea prea încântat de asta.

— Foarte multe, de fapt.

— Încă o dată, o să spun pas.

— Cyrus, a insistat ea cu răbdare, nu poţi să ceri o

fată în căsătorie şi apoi să refuzi să răspunzi la o singură întrebare despre tine.

— Pune-mă la încercare.

— Bine! Ai fraţi sau surori?

Şi-a dres vocea şi a răspuns, în linişte:

— Pas!

— Deci *ai* fraţi şi surori? Serios? Unde...

— Următoarea întrebare!

A ezitat, simţindu-se descurajată, şi s-a hotărât să-l întrebe ceva mai răutăcios.

— În regulă, atunci. Poate îmi poţi explica de ce oamenii din Tulan nu par să te urască.

— Să mă urască? a râs el. De ce să mă urască?

— Eşti surprins, a comentat Alizeh, fiind mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Ce interesant! Dar ai preluat tronul într-un mod atât de sângeros şi de violent... De fapt, a fost o preluare atât de brutală, încât s-a vorbit despre ea în lumea întreagă. Au existat şi nenumărate speculaţii cu privire la starea ta mentală şi la capacitatea ta de a conduce...

— Nu am fost primul din istorie care a revendicat o coroană într-un mod infam, a replicat el cu răceală, şi nu voi fi nici ultimul. În cele din urmă, cetăţenilor le pasă cel mai mult de apa curată, de câştiguri corecte, de recolte bune şi o trezorerie atent gestionată. Am grijă de poporul meu. Nu le ofer niciun motiv să mă urască.

— Dar oamenii din Ardunia par să te urască cu adevărat, a subliniat ea în linişte. Foarte mult.

Cyrus a râs din nou, de data asta cu o oarecare furie.

— Mă urăsc doar pentru că se tem de mine.

— Ar trebui să se teamă de tine?

— Da.

Nosta s-a încălzit la asta, iar inima lui Alizeh a bătut un pic mai repede.

— Foarte bine! a spus ea, adunându-şi puterile. Acum îţi voi pune probabil cea mai dură întrebare.

— Ce?

Alizeh şi-a ţinut respiraţia şi a aşteptat doar până când l-a auzit oftând.

Cu blândeţe, el a întrebat-o atunci:

— Ce este?

— Tatăl tău a fost... a fost un om îngrozitor? De aceea l-ai ucis?

Cyrus a tăcut atât de mult timp, încât sunetele lumii din jurul lor au devenit mai strălucitoare. Suflul unui vânticel neobosit a devenit mai puternic, iar ciripitul păsărilor ocupate, mai sonor; florile se legănau în timp ce norii se despărţeau şi treceau, desenând cărări pentru ca soarele de la apus să strălucească printre frunze şi ramuri, îmbăind totul într-o lumină grea, aurie. Auzea greierii şi albinele şi şi-a deschis buzele ca să tragă aer în piept, să guste răcoarea înainte ca

aceasta să-i atingă pielea.

Dar, mai presus de toate, îl putea auzi respirând.

— Cyrus, a zis în cele din urmă. Nu vrei să-mi răspunzi?

— Nu vreau să vorbesc despre tatăl meu.

— Dar...

— Nu vreau să discut despre asta!

— Cum aş putea să am încredere în tine, a insistat, dacă nu pot înţelege de ce ai făcut un lucru atât de îngrozitor?

— Nu trebuie să ai încredere în mine.

— Ba normal că trebuie! Îmi faci promisiuni uriaşe, şi trebuie să cred că vorbeşti serios, că îţi vei îndeplini partea ta de înţelegere...

— Îţi voi face un jurământ de sânge.

Alizeh a rămas complet nemişcată.

— Nu! s-a împotrivit, şuierând practic cuvântul. Categoric nu!

— De ce nu?

— Pentru că... Cyrus...

— Dacă mă omori, aşa cum am convenit, nu va mai conta nimic.

— Dar vei fi *legat* de mine, poate pentru totdeauna...

— Doar dacă nu mă omori.

— Şi până atunci?

Cyrus a tras aer adânc în piept.

— Ei bine... Da. Până atunci va fi destul de stânjenitor. Mai ales pentru mine.

A clătinat din cap, atingând florile.

— N-o voi face. Nu e uman. Nu vei avea liber-arbitru.

A râs cu amărăciune.

— Şi presupun că îţi închipui că uciderea mea este o opţiune mai umană?

— A fost ideea *ta* să te omorâm!

— Şi asta este ideea mea. Nu înţeleg de ce te încăpăţânezi atât...

— De ce nu vrei să-mi dezvălui motivele tale? a replicat ea, frustrată. Mama ta a spus că ai făcut-o pentru că susţineai că tatăl tău nu e apt să conducă. Este adevărat?

— Mama, a răspuns cu greu, vorbeşte prea mult.

— Cyrus...

S-a ridicat în picioare fără veste, iar Alizeh l-a urmărit cu o tresărire, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. S-a întors încet, până când nu mai stătea aşezată pe-o parte, ci pe spate; buclele i se agăţau de corolele mlădioase în timp ce se foia, iar mişcările sale împrăştiau haotic petalele lalelelor. Şi-a luat de pe obraz o petală desprinsă şi s-a uitat la el printr-un caleidoscop de culori, tulpini şi frunze şi, pentru o clipă, nu a mai văzut nimic altceva decât cerul şi

albastrul ochilor lui. Apoi părul său, strălucind în lumina tot mai slabă; liniile elegante ale feţei, aurite de ora de aur. Lui Alizeh nu-i plăcea să-i recunoască frumuseţea care era destul de greu de negat în condiţii obişnuite, dar aici, stând într-o mare de flori, înalt şi sumbru în hainele lui negre şi simple, Cyrus era de-a dreptul magnific.

Nu se uita la nimic anume, iar corpul îi era întors cu spatele la ea, dar tensiunea din membre şi rigiditatea poziţiei îi dezminţeau expresia placidă de pe faţă.

Încet, i-a strigat numele.

A întors capul, a văzut-o acolo şi a tresărit vizibil. Dintre toate lucrurile pe care Alizeh credea că le-ar putea găsi în privirea lui, nu la frică se aşteptase.

Îi urmărea gâtul cum se încorda în timp ce-o privea, cercetând cu atenţie fiecare centimetru al corpului ei languros. Ochii lui zăboveau pe alocuri, întunecându-se de ceva ce ea ajunsese să recunoască drept foame. Apoi a privit-o cu o expresie care se apropia periculos de mult de slăbiciune, ca şi cum nu se putea decide ce parte din ea să savureze mai mult timp, iar atenţia lui, atât de intensă, a făcut-o să se simtă deopotrivă disperată şi nesigură, de parcă nu ar fi putut să respire.

— Ţi-ai dat jos colierul, a remarcat el cu o oarecare dificultate.

— Da.

— De ce?

— Simţeam că mă sufocă.

— Adevărat, a zis Cyrus şi şi-a trecut o mână pe faţă.

Brusc, s-a întors cu spatele.

— Cyrus. Ţi-e frică de mine?

Bărbatul mai că a râs, însă expresia îi era încordată.

— Ce întrebare absurdă!

— Vrei totuşi să răspunzi la ea?

— Nu, a răspuns cu ironie. Nu mi-e frică de tine.

Nosta s-a răcit.

— Ba îţi este! a insistat ea. Crezi că o să-ţi fac rău.

— Nu. Nu cred.

Din nou, nosta s-a răcit.

— Cyrus...

— Încetează!

Respira mai greu decât de obicei.

— Nu vreau să mai vorbesc.

— Dar...

A scos un sunet, ceva asemănător unui şuierat, iar ochii i s-au închis în timp ce trupul îi era cuprins de convulsii spontane. Şi-a strâns braţele în jurul corpului şi s-a îndoit, strângând din dinţi în timp ce se lăsa încet în genunchi, iar când a căzut în faţă pe mâini, a început să gâfâie, apoi şi-a înăbuşit un *Uneltiri fără sfârşit* strigăt, iar Alizeh, care urmărea cu tot mai multă

groază cum se desfăşura totul, şi-a dat seama că Cyrus încerca să nu ţipe.

A uitat de ea însăşi.

A uitat de propriul trup obosit şi a sărit în sus de frică, simţind că ameţeşte uşor în timp ce se împiedica şi recăpătându-şi echilibrul în vreme ce se repezea spre el.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat, uimită. Ce te doare? Lasă-mă să...

L-a atins, dar el s-a ferit, scoţând cu greu un singur cuvânt: – Nu.

— Dar...

Capul lui Cyrus s-a dat pe spate într-o mişcare bruscă şi violentă, iar ochii i s-au făcut mari în timp ce pălea, cu pielea căpătându-i o culoare cenuşie, bolnăvicioasă. Trupul îi tremura şi pieptul îi zvâcnea în timp ce respira din ce în ce mai repede, chipul fiindu-i în tot acest timp încremenit într-o singură expresie îngrozită. Alizeh a înţeles atunci că el vede ceva.

Că *aude* ceva.

— Nu! a strigat Cyrus. *Nu...*

Atunci a cedat scoţând un sunet agonizant în timp ce se prăbuşea în faţă, cu umerii tremurându-i şi încercând să-şi recapete suflarea.

— Nu pot! a rostit disperat. Nu pot, îmi pare rău... *Te rog...*

Alizeh era martora chinului din ochii lui. A auzit sunetul grav şi strident pe care l-a scos în timp ce o lacrimă, apoi alta îşi croiau încet drum pe obraz.

Credea că urmează să-i cedeze inima.

Înţelegea, în mod raţional, că Cyrus era vinovat de aducerea diavolului în propria viaţă, dar nu ştia cum să se îndepărteze de suferinţa altora. Stătea acolo şi urmărea, îngrozită, în timp ce el implora orbeşte milă, în timp ce tresărea iar şi iar de parcă ar fi fost lovit. Curând, o linie subţire de sânge a început să i se scurgă încet din creştetul capului, apoi din nas.

Cyrus a început să plângă.

A pledat chiar şi în timp ce suferea, cu sângele curgându-i în gura deschisă în timp ce vorbea:

— Nu pe celălalt! a icnit. Te rog, te implor, nu-l lua pe celălalt...

Cyrus ar fi preferat să moară decât să se expună astfel. Alizeh ştia asta, ştia că mai degrabă s-ar fi aruncat de bunăvoie de pe o stâncă decât să trădeze o asemenea emoţie în faţa ei, şi totuşi iată-l aici, expus la picioarele ei, complet împotriva voinţei sale. Ea cunoştea mintea din spatele acestei mizerii şi bănuia că diavolul îl umilea intenţionat pe Cyrus – distrugându-i în faţa sa ca pe o formă de pedeapsă, răpindu-i cu ocazia asta mândria şi intimitatea sa. A încercat să-şi ferească privirea, dar cum ar fi putut? Când inima ei

amărâtă se rupea în două la această priveliştе?

Era panicată, neputincioasă în faţa angoasei lui, dorindu-şi în mod stupid să-l poată smulge din această transă chiar dacă ştia că orice efort ar fi fost zadarnic. Pentru că, atunci când Iblees invada o minte, scăparea era imposibilă.

Nu, Alizeh ştia mai bine de-atât ce să facă.

Nu era naivă; a înţeles că acest episod fusese orchestrat spre beneficiul ei. Iblees îl tortura pe Cyrus în încercarea de a-i manipula compasiunea. Acum şi-a văzut destul de clar paşii greşiţi şi, cu o disperare crescândă, şi-a dat seama că se trădase cumva pe sine.

Începuse să-l placă pe Cyrus.

Începuse să-l privească cu compasiune, într-un mod mult mai complex. De fapt, nu voia să-l ucidă. Pentru ea nu mai era un monstru unidimensional, ci un personaj uimitor, pe care spera să-l înţeleagă.

Singur îi oferise lui Iblees această muniţie.

Într-adevăr, Alizeh bănuia că ar fi putut pune capăt pe loc acestor chinuri dacă ar fi spus un singur cuvânt: „da”.

„Da, mă voi căsători cu el.”

Ah, era tentată. Deliberase toată ziua asupra alegerii – şi se simţea, cu fiecare oră, tot mai înclinată spre un răspuns afirmativ. Însă dacă îşi îngăduia, în acest moment, să fie forţată să ia o decizie atât de

importantă, acest lucru nu ar fi făcut decât să-i dovedească lui Iblees că emoţiile ei ar fi putut fi, de fapt, controlate prin astfel de tactici întunecate – iar atunci s-ar fi putut ca el să nu se mai oprească niciodată. Alizeh nu putea să creeze un precedent atât de periculos, cu siguranţă nu acum, când era mai clar ca oricând cu ce mizerie s-ar fi putut confrunta dacă i-ar fi acceptat oferta lui Cyrus. Singura ei speranţă de a-şi unifica poporul venea cu un preţ enorm; căsătoria cu Cyrus ar fi condus-o direct în braţele diavolului, şi urma să fie nevoită să îşi păstreze o hotărâre de oţel pentru a străbate astfel de ape înşelătoare. Dacă nu-şi menţinea poziţia acum, unde avea să se termine această manipulare? câţi alţii aveau să mai sufere? Câte vieţi ar mai fi frânt Iblees în faţa ei în încercarea de a-i îndoi voinţa?

A scos o respiraţie tremurândă.

Ar fi putut preveni acest lucru. Dacă ar fi fost mai precaută, dacă nu i-ar fi păsat. Dacă Cyrus nu s-ar fi dovedit a fi foarte, foarte uman.

Încet, Alizeh a căzut în genunchi.

A luat mâna moale a lui Cyrus în mâna ei şi, ca o proastă, a plâns pentru el.

Douăzeci şi unu

În orice altă seară, probabil, o versiune anterioară a lui Kamran s-ar fi plâns cu voce tare de inconvenientul de a se schimba pentru cină, pentru că i se păruse întotdeauna o tradiţie fără sens. Ca tânăr prinţ, de cele mai multe ori reuşise să evite astfel de ritualuri, căci Zaal fusese îngăduitor cu nepotul său care insistase odată cu voce tare că nu-şi poate imagina ce rost ar avea să-şi schimbe hainele doar pentru a lua masa. Se considerase prea practic pentru asemenea prostii.

De fapt, cu doar câteva zile în urmă, i-ar fi putut face o remarcă răutăcioasă valetului său cel solemn despre irosirea timpului, a stofei şi a bijuteriilor. Se credea mai presus de astfel de „frivolităţi”, aşa cum le descria adesea. Ce rost avea, se tot întreba, să se îmbrace în asemenea costume elaborate? Cărui scop îi serveau ele?

Timp de optsprezece ani, Kamran fusese un prost.

Trecuse o singură zi de când bunicul său plecase şi deja Kamran începuse să înţeleagă că orele pe care răposatul rege le petrecuse în vestiarul său nu fuseseră deloc frivole.

De fapt, erau un mic act de îndurare.

În timp ce Kamran era îmbrăcat, nu putea să fie deranjat. Nu i se putea cere să vorbească; nu putea fi interogat. Nu existau miniştri care să-l hărţuiască, nu existau manevre militare pe care să le prezinte, nu existau rivali pe care să-i distrugă. Liniştea impusă era

neaşteptat de relaxantă, ritualul care îi cerea doar să rămână nemişcat lăsându-i mintea să se pregătească pentru încercările care îl aşteptau. Hainele, de asemenea, erau un dar, fiecare strat fiind ca un bandaj înfăşurat în jurul corpului vulnerabil. Le primea cu bucurie greutatea: cu cât piesele erau mai grele, cu atât se simţea mai stabil şi mai blindat pentru orele pe care urma să le îndure şi pentru loviturile fizice şi mentale pe care fără îndoială urma să le suporte.

Kamran avusese chiar prezenţa de spirit să înţeleagă că această fereastră liniştită în compania valetului său discret ar putea fi ultima pentru o bună bucată de vreme.

Trebuia s-o savureze.

În orice caz, mintea prinţului avea nevoie de linişte pentru a funcţiona cum trebuie, căci aprehensiunile sale se triplau de la o clipă la alta: nu reuşise să deducă intenţiile lui Zahhak în camerele bunicului său, iar misterul nerezolvat îl neliniştea. Problema era că el, Kamran, nu fusese niciodată suficient de intim cu efectele personale ale răposatului rege pentru a şti dacă ceva fusese deranjat sau rearanjat. Din câte îşi dăduse seama, totul era aşa cum ar fi trebuit să fie, camerele strălucitoare fiind la fel de meticulos aranjate ca întotdeauna. Şi, deşi o parte din el ştia că ar fi trebuit să facă o cercetare mai amănunţită, nu avusese tăria de a

zăbovi în acel spaţiu mai mult decât absolut necesar.

Fusese prea devreme.

Mirosul bunicului său atârna încă în aer, nu foarte diferit de o imagine a omului însuşi; forma sa imaginară fusese evocată doar din simţuri şi senzaţii. Atât de puternică era această forţă, încât Kamran aproape se aştepta ca Zaal să intre în orice moment în cameră, certându-l pentru intruziune. Kamran se chinuise înconjurat de amintiri extrem de puternice; îl duruse pieptul în timp ce făcuse turul muzeului vieţii bunicului său. Experienţa îl afectase mult mai mult decât voia s-o recunoască, pentru că trăda o slăbiciune în caracterul său, una pe care bunicul său ar fi dezaprobat-o profund.

Prinţul a închis ochii, răsuflând, iar cuvintele dureroase ale lui Zaal au reînviat, nechemate, în mintea lui...

— Destul! spusese bunicul său furios, iar vocea îi urcase cu o octavă. Mă acuzi de lucruri pe care nu le înţelegi, copile. Deciziile pe care am fost nevoit să le iau în timpul domniei mele – şi lucrurile pe care a trebuit să le fac pentru a proteja tronul – ar fi suficiente pentru aţi alimenta coşmarurile pentru o veşnicie.

— Doamne, ce bucurii mă aşteaptă!

— Îndrăzneşti să glumeşti? întrebase regele întunecându-se. Mă uimeşti. Niciodată nu te-am făcut

să crezi că a conduce un imperiu ar fi ceva uşor sau, măcar pentru o clipă, plăcut. Dacă nu te va ucide de la început, coroana va face tot ce-i stă în putinţă pentru a te revendica trup şi suflet. Acest regat nu poate fi condus niciodată de cei slabi de înger. Depinde doar de tine să găseşti puterea necesară pentru a supravieţui.

— Şi asta este ceea ce credeţi despre mine, Majestatea Voastră? Mă credeţi slab de înger?

— Da.

Ochii lui Kamran s-au deschis brusc.

Simţea că-i tremură mâinile, aşa că şi le-a strâns rapid în pumni, străduindu-se să-şi recapete încrederea. Lui Kamran îi plăcea să se creadă o forţă puternică, invulnerabilă, însă o singură privire asupra ultimei săptămâni din viaţă era suficientă pentru a dovedi adevărul: era prea uşor condus de către propria inimă şi prea uşor manipulat de emoţii.

Era, de fapt, slab.

Înţelegerea acestor lucruri i-a provocat greaţă, un val de dezgust faţă de sine care i-a răscolit stomacul. Kamran se controla mai bine pe sine atunci când era distras, când Hazan îi cerea acuitate a minţii şi a spiritului, când se mişca repede şi făcea planuri. Dar, în urma plecării lui Hazan şi a lui Omid – şi după ce îi expediase o scrisoare mătuşii sale –, îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii evitându-i pe servitorii

bâlbâiţi care insistau să-i livreze bileţele scrise de mână de la Zahhak, toate solicitându-i prezenţa imediată într-unul dintre marile saloane.

În loc de asta, Kamran se făcuse nevăzut.

Se plimbase dintr-un colţ întunecat în altul în timp ce o mare argintie de Divinatori i se strecura încet în casă; hainele lor lungi, din metal lichid, alunecau pe podea în timp ce se deplasau, iar mişcările studiate ale picioarelor lor erau atât de nefireşti, încât păreau întotdeauna să alunece.

Îi *simţea* pe măsură ce soseau, fiecare nouă prezenţă lovindu-l ca o bătaie pe un diapazon, iar un uşor zumzet electric îi bâzâia de-a lungul venelor de aur distorsionate ale corpului.

Asta îl speriase şi, ca un copil, fugise.

Kamran ştia că o întâlnire cu nobilii şi Divinatorii ar fi fost ceva exploziv şi absolut pentru că îi datorau răspunsuri pe care el nu era încă pregătit să le primească. Mai erau încă lucruri pe care dorea să le facă înainte de-a defila în faţa preoţilor şi preoteselor ca un cal bolnav, de-a fi evaluat pentru merite şi de-a fi găsit deficitar. Nu voia să-i audă declarându-l inapt să guverneze; nu dorea să fie condamnat la o viaţă în vreo provincie îndepărtată, unde ar fi locuit pe o proprietate veche şi dărăpănată a coroanei, însoţit de o bucătăreasă ursuză, de o servitoare deprimată şi de un valet

nefericit, dintre care niciunul n-ar fi părăsit de bunăvoie Setarul ca să-i ţină companie.

Nu era încă pregătit să i se schimbe întreaga viaţă.

În schimb, Kamran s-a pus să studieze cu atenţie misterioasa Carte din Arya pe care o ţinea şi acum strânsă într-o mână, nedorind să se despartă de această piesă esenţială a unui puzzle enigmatic. Deja încercase de nenumărate ori să convingă cartea să-şi dezvăluie secretele, studiindu-i pielea în căutarea altor simboluri ascunse şi apăsând un stilou pe paginile ei, fără succes însă, hârtia dovedindu-se impermeabilă la cerneală. Când se săturase de asta, furase mâncare din bucătării, umpluse burdufuri de apă şi burduşise lăzi goale cu provizii de care aveau nevoie pentru călătoria lor de o săptămână – toate acestea fiind apoi ascunse cu grijă lângă grajduri.

Prinţul s-a învrednicit să se îmbrace pentru cină doar pentru a menţine o aparenţă de statu-quo, căci, deşi nu avea nicio intenţie să se aşeze la o masă oficială, s-a gândit că ar putea, cel puţin, să se prefacă a-şi face apariţia înainte de a se eschiva pe furiş. Noaptea căzuse peste Setar ca o găleată de smoală, iar el intenţiona să folosească întunericul în avantajul său – căci încă mai avea de cărat până la docuri lăzile ascunse.

— Mulţumesc, Sina! a spus încet.

Valetul s-a retras şi a făcut o plecăciune,

îndreptându-se înainte de a răspunde:

— Vă reamintesc, sire, că mantia dumneavoastră vă aşteaptă în dormitor!

Kamran s-a întors cu grijă cu faţa la bărbat.

Nu exista niciun motiv pentru care Sina să creadă că prinţul ar fi avut nevoie de mantie, căci nu făcuse nimic care să-i trădeze intenţiile de a părăsi castelul la ora aceea.

— N-ar trebui să am nevoie de mantie, a replicat liniştit, dacă mă duc doar jos la cină.

— Bineînţeles, sire.

Sina şi-a coborât ochii.

— Doar că, mai devreme, una dintre Divinatoare m-a văzut trecând pe hol şi m-a rugat să vă reamintesc că mantia dumneavoastră este atârnată în dormitor.

Kamran a înţepenit.

— De ce ţi-ar spune aşa un lucru?

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră! a zis Sina, clătinând din cap. Nu ştiu.

Inima lui Kamran bătea acum cu putere în piept. Încă o dată, i se părea că simte zumzetul electric al prezenţei Divinatorilor, îl percepea cum scânteiază de-a lungul ramurilor strălucitoare care îi desfigurau braţul stâng. Nu avea habar ce însemna această nouă senzaţie, dar bănuia că, orice ar fi fost, nu era ceva bun.

— Poţi pleca!

Sina s-a retras cu o altă plecăciune şi fără să scoată un singur zgomot, după care Kamran a intrat în camera lui, şi-a recuperat mantia cu glugă din cârlig şi a luat cu asalt holurile propriei case.

Era tulburat.

Prea multe dezvăluiri îngrijorătoare şi întrebări fără răspuns îi destrămaseră în cele din urmă mintea suficient de mult, încât să pară, uneori, că nu mai e decât o încurcătură de nervi. Se simţea neputincios în faţa atâtor incertitudini, iar inactivitatea îl agita. Simţea că trebuie să facă ceva, altfel ar fi luat foc, iar acesta era singurul gând în timp ce zbura în jos pe scara cea mare, punându-şi mantia în jurul umerilor în timp ce înainta, lâna neagră foarte fină fluturând în jurul său ca o pereche de aripi. Şi-a strâns încuietoarea grea de aur de la gât înainte de-a se asigura că ascunsese Cartea din Arya în siguranţă în mantie, apoi şi-a evaluat opţiunile de fugă. Era hotărât să iasă neobservat din palat, şi tocmai întindea mâna după masca de zale din buzunar când a auzit sunetul îndepărtat, cu ecou, al vocii lui Omid.

Omid, care-l dezamăgise.

Noaptea se lăsase cu o oră în urmă, iar copilul se întorsese abia acum?

În sinea lui, Kamran a oftat.

Oricum se ducea la grajduri; s-a gândit că la fel de

bine ar fi putut să dea de urma lui Omid şi să-l ia cu el, să-i atribuie un nou rol, să facă prezentările necesare către îngrijitor. Nu numai că acest lucru i-ar fi oferit un excelent pretext pentru a părăsi palatul purtând mantia, dar Omid ar fi devenit apoi responsabilitatea altcuiva, ceea ce i-ar fi lăsat lui Kamran o responsabilitate mai puţin de care să se îngrijoreze în absenţa lui.

Hotărât, prinţul a urmărit rezonanţa stinsă a vocii băiatului, observând, pe măsură ce se apropia de sursă, că, până şi de la această distanţă, Omid părea profund agitat.

Kamran s-a încruntat.

Băiatul nu vorbea, de fapt, ci *se certa,* făcând schimb de frustrări cu ceea ce părea a fi un lacheu furios – şi nu era de mirare. Omid ţipa în feshtună, ignorând în mod clar faptul că majoritatea lacheilor din Setar nu ar fi fost suficient de educaţi pentru a vorbi limba provinciei sale sudice.

Kamran a grăbit atunci pasul, îndreptându-se nerăbdător spre holul din faţă, cu intenţia de a rezolva imediat problema – când a auzit ceva mult mai supărător.

Domnişoara Huda.

Vocea ei era inconfundabilă, iar Kamran a simţit un fior de alarmă la auzul ei. Nu-şi putea imagina de ce se

întorsese domnişoara Huda la palat la ora aceea şi nici ce căuta în compania lui Omid, dar tânăra femeie ţipa acum la lacheul furios, strigătele ei devenind tot mai stridente pe măsură ce striga...

— Mai mult ca sigur că *nu* mă voi da la o parte – şi să nu îndrăzneşti să mă atingi...

— Domnişoară, vă rog, nu aveţi voie să fiţi aici... Aceasta este o oră privată pentru casa regală, prinţul nu primeşte oaspeţi nesolicitaţi seara...

— Dar ea este cu *mine,* a rostit Omid cu accent în ardanză înainte de-a renunţa şi de-a continua în limba sa maternă: Suntem aici în baza unor porunci oficiale! Pentru prinţ! Trebuie să ne lăsaţi să trecem!

— Ai înţeles ceva din asta? a întrebat alt lacheu. Nu înţeleg nimic din ce spune...

— Ceea ce spune, a intervenit supărată domnişoara Huda, este că ne aflăm aici din porunca prinţului însuşi, şi ţineţi minte cuvintele mele: tatăl meu, ambasadorul lojjan, va auzi despre asta...

Kamran a crezut că o să-i explodeze capul.

Îndrăzneala acestei tinere absurde de a-i invoca numele în interesul propriei imunităţi... Ah, îi era deja milă de el însuşi pentru că urma să fie obligat să-i suporte compania pentru a doua oară în aceeaşi zi. A luat colţul prea brusc, dorindu-şi să îi lase pe aceşti idioţi în voia sorţii lor, când, deodată, întreaga scenă

detestabilă i-a apărut în faţa ochilor.

Kamran s-a oprit brusc, nevenindu-i să creadă, şi i s-a înmuiat tot corpul.

Douăzeci şi doi

Omid şi Domnişoara Huda stăteau în mijlocul încăperii, amândoi înalţi şi prea mândri, în ţinute la fel de oribile şi nepotrivite, strigând în limbi diferite la un trio de lachei încăpăţânaţi. În culise se aflau Deen, farmacistul cel filiform, şi doamna Amina, brutala slujitoare a Casei Baz; această pereche improbabilă aştepta în tăcere, unul lângă altul, fiecare cu o mână peste gură în semn de groază.

Îngeri din ceruri!

Kamran îi dăduse băiatului o *singură* sarcină.

Îl însărcinase pe Omid cu aducerea farmacistului şi a slujitoarei pentru o rundă de interogatorii. După sosirea neaşteptată a domnişoarei Huda la palat în această dimineaţă, avusese ideea să îi interogheze pe toţi cei care o cunoscuseră pe Alizeh sau discutaseră îndelung cu ea – şi, deşi Kamran vorbise o dată, pe scurt, cu farmacistul pe când era incognito, intenţiona ca de data asta să îi pună omului întrebări mai directe.

Acum nu putea decât să regrete.

— Îmi pare rău, domnişoară! a spus un lacheu căruia

nu părea să-i pară deloc rău. Nu vă pot lăsa să treceţi. Habar nu am cine este acest băiat – a dat din cap spre Omid – şi nici nu-mi pasă cine este tatăl dumneavoastră. Aşa că, dacă nu doriţi să ajungeţi la închisoare în seara asta, daţi-vă la o parte!

Domnişoara Huda s-a retras puţin, ducându-şi o mână la piept cu o doză bună de dramatism.

— Cum îndrăzneşti...

— Acesta este ultimul avertisment, a intervenit alt lacheu.

— Aşteaptă puţin! a rostit ea, ridicându-se cât putea de sus. Aşteaptă până când voi vorbi cu prinţul despre asta! Eu şi asociatul meu ne aflăm aici la ordinul regal...

— *Asociatul* tău? a spus brusc Kamran, ieşind din umbră.

— Înălţimea Voastră! a strigat un cor de voci cu sufletul la gură.

Toţi s-au potolit şi s-au înclinat în faţa lui într-o mişcare aproape coregrafiată, cu excepţia lui Omid, băiatul desprinzându-se din mulţime pentru a se apropia de Kamran cu ochi sălbatici şi cu capul tremurând puternic în timp ce vorbea în feshtună în rafale rapide:

— Jur că aş fi fost aici înainte de căderea nopţii, sire... Jur din toată inima că aş fi fost... I-am adus aşa cum aţi cerut, doar că era o mulţime adunată în faţa porţilor

palatului...

— O *mulţime*?

— Da, sire, oamenii sunt foarte furioşi, sire, şi gărzile ameninţau că vor ridica podul mobil pentru a împiedica pe oricine să treacă, până când domnişoara Huda le-a spus cine este şi în cele din urmă am *reuşit* să trecem de porţi, dar nu ne-au lăsat să intrăm pe uşa din faţă pentru că au spus că nu acceptaţi vizitatori, dar în cele din urmă am reuşit să intrăm pe uşă şi apoi ei...

— *Ajunge!* a cerut Kamran.

Omid şi-a muşcat buza şi s-a retras, părând brusc gata să plângă. Prinţul a ignorat asta, cu mintea vraişte. Bănuise că oamenii aveau să se revolte, aşa că nu era chiar o surpriză să audă că se adunase o mulţime – dar era totuşi o lovitură grea.

Solemn, a făcut un semn din cap către lachei.

— Puteţi pleca.

— Dar... Sire...

— Ha! a strigat domnişoara Huda, îndreptând un deget spre trioul de tineri. V-am spus că o să vă pară rău...

— Dacă te mai aud scoţând încă un singur cuvânt, a spus Kamran în linişte, cu ochii strălucind, îţi voi interzice pentru totdeauna accesul la palat!

Domnişoara Huda s-a tras înapoi în timp ce două pete roz i se desenau sus pe pomeţi.

Kamran a inspirat adânc, luptându-se să-şi stăpânească furia, frustrarea, nenumăratele dezamăgiri. S-a întors către lachei, salutându-i unul câte unul.

— Vă mulţumesc pentru eforturile voastre! Mă ocup eu de aici încolo.

— D-da...

— Da, sire!

— Cum doriţi, sire!

Şi apoi au dispărut.

În cele din urmă, lui Kamran nu i-a mai rămas decât să se confrunte cu publicul său ciudat, acest grup bizar care acum îl privea cu groază. Prinţul ştia că nu poate să dea vina decât pe el însuşi pentru această întorsătură ruşinoasă a evenimentelor şi deci nu era sigur dacă furia îi era îndreptată mai mult spre el însuşi sau spre Omid. Sau poate chiar spre exasperanta domnişoară Huda.

În linişte, a spus:

— Cineva să-mi explice imediat ce se întâmplă aici, înainte de-a vă trimite pe toţi în temniţă!

Omid şi domnişoara Huda, atât de gălăgioşi cu câteva minute înainte, păreau acum incapabili să scoată un singur cuvânt. Gurile li se deschideau şi se închideau în timp ce schimbau priviri speriate şi nesigure, iar Kamran simţea că avea să-şi piardă cu

adevărat minţile când, în cele din urmă, Deen a făcut un pas în faţă şi a rupt tăcerea:

— Dacă îmi permiteţi, Înălţimea Voastră, şi-a dres el vocea, aş vrea doar să spun că şi mie mi-ar plăcea să aflu ce se întâmplă aici, pentru că nu am nici cea mai vagă idee.

Kamran a ridicat din sprâncene.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Tot ce ştiu, sire, este că ziua a început să-mi fie distrusă când această tânără femeie – Deen a dat din cap către domnişoara Huda – a intrat în magazinul meu, acum vreo patru ore şi, fără avertisment sau o prezentare măcar, a început să mă interogheze – în faţa clienţilor mei, nici mai mult, nici mai puţin – despre o persoană pe care o tratasem cu câteva zile în urmă, cerându-mi în tot acest timp să divulg informaţii confidenţiale cuiva complet străin – ceea ce cred că ar trebui să subliniez că nu este doar lipsit de etică, ci şi ilegal –, şi încă încercam să o fac pe domnişoară să părăsească localul când acest copil absurd de înalt – a arătat spre Omid – a dat buzna în magazinul meu, pentru a doua oară pe ziua de azi, şi de data asta mi-a cerut să-l urmez înapoi la palat, altfel aveam să fiu spânzurat în zori pentru sfidarea unui ordin al coroanei...

Kamran a scos un sunet îndurerat.

— Şi apoi... şi apoi aceşti doi golani...

— Deen a gesticulat vag către domnişoara Huda şi Omid – au încheiat o alianţă spontană şi, fără îndoială, *abjectă,* după care m-au forţat să mă urc în spatele unei căruţe închiriate murdare, unde am fost obligat să aştept cel puţin 45 de minute înainte de a fi brusc aruncat în compania foarte neplăcută a femeii care stă acum lângă mine. Mă tem că nu-i ştiu numele – s-a întors spre doamna Amina şi a mormăit o scuză, pe care ea a ignorat-o cu o privire încruntată dar şi-a petrecut toată călătoria plângându-se despre cât de supărată avea să fie stăpâna ei când urma să afle că plecase, pentru că stăpâna ei era într-o stare de spirit teribilă şi nu putea fi menajată, mai ales în aşa scurt timp...

— În regulă! a spus Kamran ferm. Cred că am auzit destul.

Deen a dat din cap, apoi a făcut un pas în spate.

Prinţul era pe punctul de a-i trimite pe martori acasă, de a-l concedia pe loc pe Omid şi de a-i interzice în principiu domnişoarei Huda orice acces în incinta palatului, când doamna Amina şi-a dres brusc vocea:

— Aş vrea să spun şi eu un cuvânt, sire, dacă îmi permiteţi.

Kamran a studiat-o pe femeie – ochii porcini, nasul mic, obrajii rumeni – şi nu s-a putut abţine să nu simtă

o notă de repulsie, chiar şi acum. Nu avea să uite niciodată vânătăile pe care le văzuse pe faţa lui Alizeh sau ameninţările cu bătaia pe care această slujitoare le scăpase chiar sub ochii lui. Doamna Amina era o femeie crudă.

— Poţi vorbi, i-a răspuns el, urmărind-o atent.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră! a zis femeia şovăitor. În primul rând, voi începe prin a spune că îmi dau seama că s-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru a-mi face cunoscută părerea, dar simt că s-ar putea să nu mai am niciodată o altă ocazie de a sta în faţa dumneavoastră, sire, şi de a-mi reabilita numele, aşa că voi spune acum, în apărarea mea, că, atunci când aţi venit ultima dată să o vizitaţi pe buna dumneavoastră mătuşă la Casa Baz, mă tem că v-aţi făcut o idee greşită despre mine, pentru că am citit destule în ziare ca să ştiu că am avut dreptate tot timpul să o disciplinez pe fata aceea şi, de fapt, cred că i-ar fi putut fi de mare folos o bătaie zdravănă, sire, pentru că poate atunci nu ar mai fi continuat să creeze atâtea probleme...

— Stai, ce fată? a intervenit domnişoara Huda, uitând în mod clar de acordul ei tacit de-a păstra tăcerea. Doar nu te referi la Alizeh?

Kamran a tresărit.

— Într-adevăr, ea este! a răspuns triumfătoare

doamna Amina. Am citit numele fetei în ziarele din această dimineaţă şi mi-am dat seama imediat când l-am văzut că îmi pare cunoscut, apoi mi-am amintit cum am auzit-o pe fata aceea îngrozitoare spunându-şi numele acestui băiat – a arătat spre Omid – când el a venit la Casa Baz pentru a-i înmâna o nenorocită de invitaţie la bal, şi pe care văd acum că am fost mult prea generoasă ca să i-o permit, iar după felul în care draga mea stăpână a venit acasă aseară, îngrozită de această tragedie teribilă, i-am spus, chiar i-am spus – în timp ce îi aduceam o ceaşcă de ceai de mentă pentru a-i calma nervii –, i-am spus, ei bine, ce părere aveţi despre asta, milady, am pus totul cap la cap eu însămi, fata din ziare a lucrat aici la Casa Baz în tot acest timp... Şi stăpâna mea a fost atât de supărată de toată povestea, nici nu pot să descriu groaza ei, pentru că începuse să îşi închipuie că dumneavoastră, sire, ştiaţi de la bun început despre înşelăciunea fetei şi că aţi minţit-o în legătură cu asta, căci altfel de ce aţi fi apărat-o cu atâta ardoare în ziua aceea şi din nou la bal, dar am asigurat-o că fata probabil vă vrăjise, Înălţimea Voastră, şi că nu trebuia să fiţi învinuit pentru răutatea ei...

— *Doamnă Amina,* e mai mult decât de ajuns...

— Iertaţi-mă! s-a băgat Deen, încruntându-se în timp ce îi privea pe rând pe cei din grup. Dar am fost aduşi aici pentru a fi interogaţi în legătură cu aceeaşi fată?

Snoda djinn care a venit la mine pentru un unguent? Dacă este aşa, nu pot corobora aceste poveşti, pentru că nu-i cunosc numele şi nu am nicio idee că ar fi participat la vreun bal sau că ar fi provocat vreun fel de probleme...

— Nu era o snodă obişnuită! a strigat doamna Amina. Nu vedeţi? Bănuiam de mult timp că e o problemă cu ea – îşi dădea mereu aere, vorbea tot timpul ca şi cum ar fi fost un fel de bogătaşă –, şi mă învinovăţesc doar pe mine, sire, că nu am demascat-o mai devreme. Am simţit întunericul din ea din prima zi în care am văzut-o, iar când am băgat de seamă cum ochii ei îşi schimbau culoarea chiar în faţa mea, ar fi trebuit să ştiu că-l are pe diavol în ea...

— Dacă cineva îl are pe diavol în ea, a spus Omid cu furie, aceea eşti tu!

— Fată josnică! a continuat doamna Amina, ignorând această izbucnire a copilului. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Nu urma niciodată instrucţiunile, înţelegeţi? Era întotdeauna neglijentă cu munca ei, tăia colţurile...

— *Neglijentă* cu munca ei? i-a tăiat-o Deen, cu ochii mari din pricina şocului. Fata care a intrat în magazinul meu cu mâinile atât de distruse de munca grea, încât abia putea să le strângă în pumn?

A clătinat din cap şi s-a îndepărtat brusc de femeie.

— Tu eşti slujitoarea care a bătut-o, nu-i aşa? Să

nu-mi spui că tu eşti responsabilă şi pentru tăietura aia infectată de pe gâtul ei?

— A, nu, domnule, a răspuns Omid în ardanză. Eu am fost acela.

Deen părea brusc revoltat.

— Cine *sunteţi* voi, oameni buni? Spuneţi-mi, vă rog, ce crime am comis ca să merit marea nenorocire a companiei voastre? Eu doar am tratat o fată pentru rănile ei!

S-a uitat rugător la prinţ.

— Înălţimea Voastră, nu-mi veţi îngădui să mă întorc acasă? Nu am greşit cu nimic aici – nu merit ca numele meu să fie înjosit prin asocierea cu aceşti păgâni...

— Aşteaptă o clipă! i-a cerut Kamran, privindu-i atent pe Deen. Deci poţi confirma că rănile fetei erau reale? Nu au fost rezultatul vreunei iluzii?

— O iluzie? a ezitat Deen. Înălţimea Voastră, nu-mi pot imagina ce motiv ar fi avut să irosească magia ca să se tortureze, dar dacă pentru vreun scop nebunesc ar fi reuşit să-şi vrăjească mâinile până la distrugere, ar trebui să cred că ar fi avut şi capacitatea de a le schimba la loc. Ce nevoie ar fi avut de unguentele mele dacă ar fi putut face aşa ceva singură? Nu, sire, nu cred că rănile ei au fost vreun fel de iluzie.

Farmacistul s-a încruntat apoi, părând să-şi amintească ceva.

— Totuşi, a descoperit într-adevăr în prezenţa mea că organismul ei e capabil să se vindece singur într-un ritm mai rapid decât e normal şi şi-a îndepărtat bandajele după numai câteva zile, în loc de săptămâna pe care i-o sugerasem...

— Să se vindece singur? a repetat Kamran, rămânând nemişcat. Adevărat?

— Da, sire, a răspuns Deen, clipind surprins de interesul prinţului. Pielea ei şi-a revenit într-un ritm destul de nefiresc, ceea ce nu este considerat obişnuit nici măcar printre djinni...

— Un semn al diavolului! a strigat doamna Amina. Iată o dovadă!

— Ah, taci din gură! a intervenit iritată domnişoara Huda.

— Ignoraţi semnele pe propria răspundere, domnişoară, a replicat doamna Amina cu asprime. Djinnii se pot face invizibili, nu înceţoşaţi, şi nimeni nu a reuşit să se uite bine la fată noaptea trecută, aproape sigur din cauza influenţei diavolului...

— Există şi alte posibilităţi în afară de diavol! a ripostat supărată domnişoara Huda. Hainele pe care le purta... Ei bine, fuseseră livrate cu un bilet pe care nu l-am putut citi, dar veşmintele sunt mai tot timpul vrăjite, mai ales în luptă, pentru a-i oferi anonimat sau protecţie purtătorului lor, iar înceţoşarea ei ar fi putut fi

rezultatul unui simplu descântec vrăjitoresc...

— Vrăji întunecate! Magie neagră! a strigat doamna Amina. Toată lumea ştie că magia neagră nu se poate naşte fără intervenţia diavolului!

— E o mare tâmpenie, a spus Deen, dându-şi ochii peste cap. Dacă fata ar avea acces la magia neagră, chiar crezi că ar accepta o sumă de nimic în schimbul curăţării mizeriei de pe podelele stăpânei tale? Crezi că dacă ar avea acces la magia neagră ar împărţi de bunăvoie un acoperiş cu o slujitoare brutală căreia, în mod clar, îi făcea plăcere să o bată? *Eu cred că nu.*

Doamna Amina a icnit de indignare, apoi a făcut un pas înapoi şi s-a năpustit prompt asupra farmacistului, care s-a redresat cu uşurinţă.

Kamran a vrut să pună capăt acestei nebunii şi să-i scoată pe clovnii ăştia din casa lui, dar a descoperit, spre marea lui dezamăgire, că nu e în stare să se mişte. Pulsul părea că-i bate în cap, iar inima i se zbătea violent în piept.

Încetul cu încetul, i se dovedea că se înşelase în privinţa lui Alizeh.

După ce fusese supus el însuşi magiei lui Cyrus, Kamran îşi putea imagina că regele din sud poseda abilităţile necesare pentru a-i fi impregnat lui Alizeh hainele cu protecţii. Într-adevăr, ar fi avut sens să-i fi vrăjit rochia pentru a-i proteja identitatea de cei care îi

doreau răul, căci ce altceva ar fi putut explica de ce atât de puţini oameni de la bal reuşiseră s-o identifice? Ce altceva ar fi putut explica declaraţia criptică a lui Cyrus, subtila lui acuzaţie că prinţul Kamran o poate *vedea*?

Rochia lui Alizeh fusese arsă de două ori, când intrase şi ieşise din foc. Poate că, în acest proces, rochia îşi pierduse o parte din eficacitate, înceţoşând-o doar în loc s-o şteargă cu totul din mulţime. Acest lucru ar fi putut explica de ce vederea lui Kamran îl trădase prin inconsecvenţă şi de ce ea păruse să dispară şi să reapară în faţa lui; pe măsură ce trădările lui Alizeh fuseseră dezvăluite, el oscilase sălbatic între ură şi dorinţă, vrând în acelaşi timp să o ucidă şi să o salveze.

Poate că magia reacţionase şi la emoţiile sale războinice.

Dacă Alizeh crezuse că identitatea ei e protejată, asta ar fi explicat, de asemenea, de ce nu simţise nevoia să poarte snoda. Totuşi, nu explica de ce îl agresase fizic pe tânărul cu care – se presupune – acceptase să se căsătorească.

Kamran a scrâşnit din dinţi; a simţit atunci asaltul unei dureri de cap cumplite, una care îi cuprindea baza craniului.

Nu ştia ce simte cel mai mult în faţa acestor dezvăluiri: furie, uşurare sau confuzie. Poate un

amestec al celor trei. Pentru că, deşi la un anumit nivel aceste răspunsuri o disculpau pe Alizeh, ele dovedeau, de asemenea, că ea îl minţise; se prefăcuse că nu-l cunoaşte pe Cyrus când de fapt fusese în tot acest timp aliată cu regele tulanian. Îi acceptase ajutorul, magia. Îi purtase rochia; *avuseseră un plan.* Kamran tot nu putea să învingă prăpastia de incertitudine care i se deschidea sub picioare căci rămăseseră multe îndoieli în legătură cu Alizeh, inclusiv logodna ei cu Cyrus, alianţa cu diavolul şi fuga din palat pe spinarea unui dragon tulanian.

Se simţea ca în largul mării, înecat în îndoieli, iar frustrarea lui nu făcea decât să se intensifice. Această furie era îndreptată spre el însuşi, spre bunicul său, spre împrejurările care îi defineau acum viaţa.

Faptul că regele Zaal murise era în sine un motiv suficient pentru Kamran să se înfurie, dar şi-a dat seama că urmarea îl distrusese cel mai mult, pentru că, în urma uciderii bunicului său, frica şi durerea zăpăciseră instinctele altfel inviolabile ale prinţului, făcându-i să pună la îndoială tot ceea ce i se păruse atât de sigur cu doar câteva ore înainte. Încă o dată, emoţiile aveau ultimul cuvânt.

Dintre toate încercările care îl aşteptau, Kamran începuse să se teamă că cel mai mare obstacol urma să fie depăşirea propriilor limite.

— Majestate, s-a auzit vocea ascuţită a lui Deen, readucându-l pe prinţ în prezent. Vă implor: vă rog să mă eliberaţi din acest circ! Acum ar fi trebuit să fiu acasă, la cină, iar cei dragi mie vor începe să se teamă pentru siguranţa mea...

— Cei dragi?

Doamna Amina a scos un sunet de dispreţ.

— Aveţi persoane dragi, nu-i aşa? În timp ce noi, ceilalţi, trebuie să ne căsătorim cu munca noastră, să ne încălzim paturile cu durere şi să dăm naştere doar la amărăciune...

— *Ajunge!* practic a răcnit Kamran.

Fusese pus la încercare în sute de feluri de-a lungul vieţii sale – în bătălie, în moarte şi în distrugere –, însă era ceva în a fi forţat să stea nemişcat şi să asculte o ceată de idioţi spunând prostii în faţa lui care îl făcea să-şi dorească să se autoincinereze.

— Nu mai vreau să mai aud niciun cuvânt, a adăugat el într-o şoaptă mormântală. De la *niciunul* dintre voi...

Cuvintele i s-au stins în gât.

Un val de senzaţii stranii îi flutura pe pielea chinuită în timp ce inima îi bubuia în piept, iar sunetul propriei respiraţii îi vuia tot mai tare în urechi. S-a întors încet, aşteptându-se să vadă un Divinator – dar în loc de asta l-a descoperit pe Zahhak, omul alunecos care acum se furişa spre el cu un zâmbet mieros.

Ministrul apărării s-a oprit în faţa lui, împreunându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi rugat.

— Mi s-a părut că aud oarecare zgomot, a început el, cercetând aparent fără interes detaliile dramei în desfăşurare.

Şi-a întors privirea goală către Kamran.

— V-am aşteptat toată ziua, sire. Poate că acum am putea în sfârşit vorbi.

Un alt freamăt de senzaţii s-a trezit de-a lungul venelor de aur ale prinţului chiar în momentul în care trei Divinatori au apărut brusc în faţa sa.

Douăzeci şi trei

Cyrus nu se trezea.

Iblees îl torturase până mult după ce întunericul îşi întinsese învelişul peste cer. Alizeh, care ştia să măsoare timpul folosind doar mâinile şi mişcările soarelui, reuşise să socotească timpul pe care îl pierduseră, orele în care Cyrus fusese chinuit de diavol. Câmpul de flori, care fusese atât de colorat şi eteric la lumina zilei, devenise un vast lac de smoală în timpul nopţii. Alizeh nu ştia unde se află; nu ştia cum să se întoarcă la castel; şi, de fiecare dată când închidea ochii, chiar şi pentru o clipă, îl auzea pe Cyrus ţipând.

Îl privise suferind preţ de-o veşnicie.

Vânătăile îi înfloriseră şi-apoi îi dispăruseră – pe toată faţa şi, trebuia să presupună, pe corp, unde petele albăstrii se întindeau ocazional dincolo de guler sau de manşete; dar leziunile nu durau niciodată mai mult de-un minut. Coastele lui nu păreau să se rupă vreodată, cu toate că şi le strânsese de multe ori de durere. Pielea lui nu avea nicio rană, deşi sângerase ore întregi.

Când Cyrus încetase în sfârşit cu convulsiile, luna era sus şi strălucitoare pe cer, iar Alizeh se agăţase de acest miracol de lumină ca de un colac de salvare, îngrozită că avea să cedeze în faţa propriilor spaime înainte ca el să se fi trezit.

Tulburată, îi trăsese în poală capul greu, cercetând de aproape dovezile chinului. Faţa lui era aproape de nerecunoscut într-o stare atât de hidoasă, dar hainele şi mantia lui, cel puţin, absorbiseră cea mai mare parte a sângelui vărsat în acea seară. Din când în când, luna scotea la iveală petele de umezeală care străluceau pe hainele lui, stârnind în ea, de fiecare dată, un nou val de suferinţă. Îi ştersese sângele rămas pe faţă cu fusta rochiei albe şi folosise umezeala propriilor lacrimi tăcute şi neîncetate pentru a spăla cu grijă năclăiala stăruitoare de pe ochii şi de pe pielea lui. Apoi, cum nimic din toate acestea nu părea să-l deştepte, începuse să-i mângâie părul cu mişcări atente şi tandre. Chiar şi

atunci, se minunase de mătasea groasă a şuviţelor lui ca de cupru şi de felul în care străluceau în lumina lunii.

Îl implorase să se trezească.

El nu se mişcase.

Trecuseră cel puţin treizeci de minute de când ridurile dintre sprâncenele lui se neteziseră şi corpul i se liniştise, timp în care Alizeh trăise cu posibilitatea înspăimântătoare a morţii lui Cyrus. A şocat-o să descopere cât de mult o afecta această posibilitate. Ar fi trebuit să se bucure de durerea lui; ar fi trebuit să fugă cât timp era inconştient; în loc de asta, s-a uimit pe sine însăşi rămânând ferm lângă el, temându-se pentru el, implorându-i să deschidă ochii.

Erau sentimente la care nu dorea să cugete pe îndelete.

Cu un efort neîndemânatic, îi descoperise totuşi un puls slab la gât care îi dăduse un motiv de speranţă; dar singură în întunericul vast, imaginaţia nu era prea blândă cu ea. Amintirile au reluat ultimele ore într-o buclă dezgustătoare şi, cu cât răsucea mai mult în minte sălbăticia diavolului, cu atât mai mult simţea o trepidaţie crescândă, o teamă de ceea ce avea să urmeze.

Disperată, Alizeh şi-a şters lacrimile.

A continuat să-i urmărească ochii închişi ai lui Cyrus după vreun semn de viaţă, dar genele lui de culoarea

ruginii se odihneau grele, netulburate. Abia când s-a simţit complet disperată, a îndrăznit să-şi plimbe degetele tremurânde pe faţa lui, coborându-şi palma pe moliciunea uimitoare a obrazului. Cum el rămânea în continuare insensibil, mişcările ei au devenit tot mai sigure, mai ţintite. Îl mângâia cu mare grijă, îşi plimba dosul degetelor de-a lungul liniei ascuţite a maxilarului sau îi atingea panta elegantă a nasului. Era ciudat să îl vadă atât de lipsit de apărare, cu o expresie atât de neştiutoare. Asprimile expresiilor sale încordate şi stoice fuseseră îmblânzite de somn, iar planurile feţei deveniseră lăptoase în lumina stelelor.

Nu avea să-i mai nege vreodată frumuseţea.

I-a şoptit necontenit, implorându-i să se întoarcă la trupul său, la momentul prezent, şi i-a mângâiat iar şi iar curbura obrazului până când i-a prins mâna, slab, şi ea a rămas brusc nemişcată.

S-a simţit cuprinsă de uşurare în timp ce pulsul i-o lua la goană, căci degetele lui i s-au strâns încet în jurul degetelor. I-a tras uşor dosul mâinii spre buzele lui şi apoi, atât de delicat, încât ar fi putut să fie doar un vis, a sărutat-o.

Inima lui Alizeh îi bătea haotic în piept.

— Cyrus, a spus, urându-şi sunetul frânt al vocii, eşti treaz?

S-a mişcat doar puţin, lăsând să cadă mâinile

împletite ale amândurora pe obrazul lui. Nu i-a dat drumul. Nu a deschis ochii. A întredeschis gura cu greu, umezindu-şi buzele înainte de-a inspira adânc. În timp ce expira, a răspuns:

— Nu.

Alizeh nu ştia ce să facă.

Se simţea vag umilită că fusese descoperită mângâindu-i şi tandreţea sărutului său o prinsese oarecum pe nepregătite. Stătea foarte, foarte liniştită în întuneric, prea conştientă de mâinile lor unite şi sprijinite pe obrazul lui, şi aştepta ca Cyrus să se scuture de ultimele rămăşiţe ale toropelii. Spera ca bătăile inimii ei să nu se audă în liniştea din jur – deşi se temea că se auzeau.

— Atinge-mă! a şoptit el.

Inima ei a bătut un pic mai tare.

— Ce?

El i-a dat drumul la mână, dar numai pentru a-i lipi ferm palma deschisă pe faţa lui. Pentru o clipă, genele lui au fluturat, iar apoi, mulţumit, a suspinat.

Alizeh şi-a dat seama, cu un şoc, că visa.

Ştia că trebuie să-l trezească – că ora se făcea tot mai târzie, că frica ei de întuneric devenea tot mai acută, că, în cele din urmă, ar fi murit de frig chiar şi în această falsă noapte de vară şi că, mai important, li s-ar fi simţit lipsa, dar se chinuia cu decizia pentru că el îndurase o

asemenea brutalitate, atât de mult timp, încât nu credea că se poate hotărî să tulbure ceea ce părea a fi un somn cu adevărat odihnitor.

Aşa că a tras de timp.

Cyrus părea să fie într-o stare de vigilenţă intermediară, suficient de conştient pentru a vorbi, dar prea adormit pentru a şti că e simultan în două lumi. Avea să mai aştepte puţin, şi-a spus ea, să vadă dacă urma să revină singur la starea conştientă. Alizeh nu ştia de ce căzuse într-o stare de stupoare atât de ciudată în urma întâlnirii cu Iblees; dar, dacă Cyrus era încă sub influenţa magiei negre, se temea că lucrurile s-ar fi terminat prost dacă ar fi încercat să-l trezească.

Până una-alta, Alizeh a cedat şi a făcut ce i-a cerut, mângâindu-i faţa cu mişcări atente şi constante, trecându-şi din când în când mâna peste părul lui sau îndepărtându-i şuviţele din ochi. În curând, el a scos un sunet uşor, satisfăcut, atât de blând şi de neafectat, încât a durut-o inima; apoi, ca un copil, şi-a întors capul în poala ei, lăsându-şi mâna să alunece pe interiorul coapsei ei goale ca şi cum ar fi putut fi o pernă.

Alizeh a fost gata-gata să ţipe.

Mai devreme, îşi ridicase tivul rochiei, căci îşi folosise fusta pentru a şterge sângele lui Cyrus, apoi îşi înnodase acest tiv extrem de pătat în speranţa de-a opri extinderea petei roşii. Şi deşi, da, observase că rochia îi

ajunsese deasupra genunchilor – expunând câţiva centimetri de piele goală dincolo de marginea de dantelă a ciorapilor –, nu dăduse nicio importanţă acestei mici indecenţe, căci posibila expunere a coapselor în întunericul aproape perfect fusese ultima dintre grijile ei cu treizeci de minute înainte, când crezuse că Cyrus e mort.

Acum abia mai putea respira.

Mâna lui era caldă şi grea, iar degetele lui se întindeau posesiv pe cea mai intimă parte a coapsei ei şi, mai rău, erau periculos de aproape de-a atinge cusătura lenjeriei ei. Deja greutatea atingerii lui într-un loc atât de intim o făcea să se simtă uşor ameţită; dacă mâna lui s-ar fi mişcat şi mai sus, se temea că ar fi putut ţipa.

Capul lui, cel puţin, îi ţinea rochia destul de ferm la locul ei – un fapt pe care şi-l amintea ca să se liniştească –, dar nu ştia ce să facă. Dacă i-ar fi dat jos mâna de pe picior, aproape sigur l-ar fi trezit – şi încă brusc. Nu ar fi ezitat să facă acest lucru în orice altă împrejurare, dar încă nu avea inima să-l deranjeze şi mai mult într-o noapte atât de dificilă – şi, mai rău de-atât, nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut-o.

El a expirat greu în somn atunci şi respiraţia lui caldă i-a atins pielea deja sensibilă, făcând-o aproape să scâncească. Respira prea repede, întrebându-se, pe

rând, dacă nu ar trebui să-l trezească şi să termine odată cu asta şi-apoi dacă nu cumva reacţiona cu totul exagerat.

La urma urmei, *dormea.*

Nu voise să o atingă în felul acesta. De fapt, îl cunoştea suficient de bine de-acum pentru a specula că, dacă ar fi ştiut că mâna i se afla acum într-un loc atât de scandalos sub fusta ei, ar fi fost îngrozit. Avea nevoie doar de puţină odihnă, s-a gândit ea. Poate că, dacă mâna lui ar fi rămas exact acolo unde era, lucrurile ar fi putut ieşi bine.

Aşa că atunci când, câteva clipe mai târziu, el s-a deplasat cu un centimetru şi mâna i-a urcat şi mai mult pe coapsă, aproape că şi-a muşcat limba ca să nu scoată vreun sunet. Degetele lui făcuseră mult mai mult decât să atingă marginea mătăsoasă a lenjeriei ei intime, iar Alizeh a crezut că avea să-şi dea duhul.

— Cyrus, a spus panicată. Te rog, trezeşte-te!

El n-a zis nimic.

— Cyrus...

— Da.

Inima îi bătea prea repede.

— Eşti... Acum eşti treaz? Te rog, spune-mi că eşti treaz!

Când, după câteva clipe bune, el nu i-a dat niciun răspuns, a ştiut că trebuie să facă ceva; nu putea să stea

aici, în întuneric, cu căldura atingerii lui care o ardea; se temea ca nu cumva să-i ia foc capul. Cu grijă, şi-a ridicat fusta un pic mai sus şi i-a desprins mâna plimbăreaţă de pe coapsa ei, dar abia răsuflase uşurată, că temerile ei s-au şi adeverit. Mişcarea bruscă l-a speriat, aşa că s-a ridicat imediat în capul oaselor cu un oftat şi a privit în jur cu o mişcare nesigură până i-a întâlnit ochii. Chiar şi în lumina lunii, îşi dădea seama că e dezorientat.

— Cyrus, a zis, plină de uşurare. Eşti treaz...

— Alizeh? a şoptit el cu vocea slăbită de epuizare. Ce faci aici?

— Ce vrei să zici? s-a încordat ea. Suntem în câmpul de flori, îţi aminteşti?

— Nu, i-a răspuns, şi, de parcă şi-ar fi pierdut dintr-odată din avânt, capul a început să i se lase în jos. Cum ai făcut... – a clipit foarte încet –, cum ai ajuns în camera mea? N-ar trebui să fii aici.

Uşurarea lui Alizeh s-a transformat în îngrijorare.

— Nu suntem în camera ta, a replicat, străduindu-se să nu intre în panică. Doar că soarele a apus şi este foarte întuneric. Şi frig, de fapt, aşa că, dacă nu te deranjează să ne duci înapoi...

— Sunt atât de obosit, Alizeh! s-a poticnit el în cuvinte. Părea că deliriază.

— Hai să ne întoarcem în pat, Alizeh!

— Cyrus...

A râs uşor, ca şi cum ar fi fost beat.

— Chiar îl rostesc foarte des.

— Ce? l-a întrebat, rămânând scurt timp nemişcată.

— Numele tău, i-a răspuns, închizând ochii.

Era cât pe ce să cadă, dar s-a prins în ultima secundă.

— Nu ţi-am ştiut numele atât de mult timp, îngeraş. Îmi place cum îl simt în gură.

Deruta lui Alizeh a fost depăşită de şocul fizic pe care l-a simţit în faţa afecţiunii lui dezinvolte care i se cuibărea în piept, provocând haosul.

— Cyrus, l-a întrebat, brusc având impresia că urma să izbucnească în lacrimi. Ce se întâmplă cu tine? Eşti bolnav?

— Ah, da! a dat el din cap. E groaznic.

— E magia?

Temerile ei au crescut şi mai mult.

— Eşti sub o vrajă acum?

— Mmm da, întotdeauna se întâmplă aşa, a murmurat el. Face parte din ciclu.

— Ce se întâmplă întotdeauna? a insistat Alizeh. Ce ciclu? Ce tot zici acolo?

Nu i-a răspuns; în schimb, şi-a lipit o mână grea de obraz şi s-a încruntat.

— M-ai spălat pe faţă, draga mea?

O nouă tandreţe; o nouă lovitură în piept.

— Da.

— Cum?

Mâna lui s-a îndepărtat şi a privit în întuneric.

— Ai chemat o slujitoare?

— Nu.

Alizeh îşi simţea capul ciudat. Supraîncălzit.

De data asta, când s-a clătinat, Cyrus a căzut.

Alizeh l-a prins cu un „uf!" moale, iar capul lui a aterizat cu o lovitură uşoară pe pieptul ei, unde, fără greutatea colierului de aur, decolteul adânc al corsajului era aproape indecent. Cyrus şi-a întors capul, şi-a apăsat faţa pe pielea expusă a sânilor ei şi a scos un sunet gutural, adânc, ceva asemănător unui geamăt.

— Eşti atât de moale! a bolborosit. Atât de dulce!

Alizeh se străduia disperată să pună în ordine torentul de senzaţii care i se deşteptau în corp.

Ceva era foarte, foarte în neregulă.

— Pari atât de reală! a şoptit el.

— Cyrus. Mă înspăimânţi!

Cyrus a clătinat din cap şi a tras adânc şi tremurător aer în piept, inhalând, fără să-şi dea seama, mirosul ei.

— Nu-ţi fie teamă de mine, îngeraş! Nu-ţi voi face rău. Niciodată nu-ţi voi face rău.

Pieptul lui Alizeh s-a strâns în timp ce inima îi bătea cu frenezie. Capul lui era greu ca pământul; atât de greu, încât nu ştia cum să-l desprindă de pe pieptul ei

fără să-l lase să cadă jos.

— Ascultă, ştiu că eşti foarte obosit, a reluat neliniştită. Dar am nevoie de ajutorul tău, somnorosule. Poţi să faci ceva pentru mine?

— Orice.

Şi-a mişcat nasul de-a lungul umflăturii sânilor ei, sărutând pielea netedă de acolo o dată, de două ori, până când ea a scos un sunet disperat, frânt, iar el a înjurat, încet, în barbă.

— Alizeh, a spus, părând drogat. Pot să te gust?

Fata tremura atât de tare, încât frisoanele îi scăpau acum de sub control şi, dacă Cyrus nu ar fi fost pe jumătate dus, ar fi fost prea umilită ca să vorbească. Respiraţia îi era rapidă, sacadată. Trebuia să-şi revină, altfel avea să piardă complet această luptă.

— Ascultă-mă, a reluat cu răsuflarea tăiată, am nevoie să ne duci înapoi la castel. Cyrus, poţi să faci asta pentru mine? Poţi să foloseşti un pic de magie ca să ne duci înapoi la palat...

— Mmm! a făcut el încet. Da, înapoi în pat, mai cald acolo...

— Nu, s-a grăbit Alizeh să precizeze, *nu* înapoi în pat, *fără* pat, doar castelul...

Şi-a reţinut un ţipăt.

Şi-a pierdut greutatea preţ de-o clipă, în timp ce scena s-a înceţoşat, sunetele s-au amestecat,

măruntaiele i-au sărit din loc şi apoi a căzut cu putere pe ceva moale şi dens. Zgomotul greierilor i-a făcut loc tăcerii, întunericul rece fiind înlocuit de pete de lumină caldă, discretă, care desenau formele şi contururile unei încăperi luxoase, peste măsură de rafinate, despre care a presupus că-i aparţine lui Cyrus.

Şi, dacă aceasta era camera lui, atunci era întinsă pe patul lui.

Douăzeci şi patru

Pentru perioade destul de lungi de timp, Kamran putea să uite că înfăţişarea i se schimbase. Uita că faţa îi fusese desfigurată şi că ochii îi erau de culori diferite. Niciodată nu fusese atât de vanitos, încât să zăbovească în faţa unei oglinzi sau măcar să arunce o privire la reflexia lui din vreun geam, căci, dintre toate lucrurile pe care le admira cel mai mult la el însuşi, fizicul era pe ultimul de pe listă. Dar era adevărat că nu fusese niciodată *nevoit* să-i acorde vreo importanţă. Luase ca de la sine înţeles faptul că arăta bine. Era de mult timp martor al efectului pe care îl avea asupra celorlalţi; felul în care ochii dilataţi trădau gânduri josnice în prezenţa lui; felul în care tinerele femei tremurau când stătea suficient de aproape de el. Kamran, la fel ca mulţi alţii, nu era insensibil la o anumită energie; putea simţi

dorinţa unei persoane.

Putea, de asemenea, să simtă şi aversiunea.

Animozitatea lui Zahhak părea să încălzească aerul din jurul lor, chiar dacă ministrul zâmbea în timp ce ochii negri i se agitau ca aripile unui gândac, deschizându-se pentru a dezvălui interiorul respingător preţ de-o clipă doar înainte de-a se închide la loc. Zahhak nu-şi ascundea interesul pentru faţa transformată a lui Kamran, urmărind, cu o fascinaţie morbidă, liniile strălucitoare şi fracturate care-i dispăreau sub guler.

— Vă simţiţi bine, sire? l-a întrebat, prefăcându-se îngrijorat. Păreţi să aveţi dureri mari.

Kamran a avut grijă să-şi păstreze expresia impasibilă, chiar dacă afirmaţia îl surprindea.

De fapt, nu avea *dureri.*

A înregistrat acest lucru ca pe-un şoc, pentru că – lăsând la o parte disconfortul ocazional resimţit acum la auzul numelui lui Alizeh şi bâzâitul ciudat care îl încerca în prezenţa Divinatorilor – acel chin ascuţit, electric, care îl făcuse să sufere nu demult, acea durerea pe care, zile întregi, o atribuise disconfortului produs de hainele sale, se atenuase cu totul în urma transformării sale fizice. De fapt, tocmai lipsa de disconfort îl împiedica să-şi amintească noua înfăţişare sinistră.

Nu se *simţea* extraordinar de schimbat.

Cu o tresărire, şi-a amintit ce-i spusese Alizeh în noaptea balului – cum bănuia ea, căci trupul lui suferea val după val de chinuri, că ar putea avea o alergie la aur. Îi sugerase, prin urmare, să înceteze să mai poarte haine ţesute cu firul sclipitor. Fusese o observaţie interesantă, căci dunga aurită care odinioară îi împărţea frumos pieptul şi trunchiul se spulberase aproape ca o reacţie alergică pe tot corpul său. Dar când şi-a aranjat mânecile, zăbovind în timp ce tot răsucea în minte cuvintele lui Zahhak, şi-a dat seama că până şi hainele lui de doliu străluceau pe alocuri cu fire făurite din metalul preţios.

În această privinţă, nimic nu se schimbase.

Îmbrăcămintea sa, concepută şi croită cu luni înainte, nu fusese uşurată de decoraţiunile din aur; broderiile strălucitoare, în relief, emblematice pentru ţinuta sa regală, puteau fi găsite de-a lungul manşetelor, gulerelor şi umerilor aproape tuturor lucrurilor pe care le deţinea.

S-a străduit atunci să-şi amintească primul incident al acestui disconfort fizic specific, iar amintirea l-a lovit cu forţa unui şoc: mama lui îi îndepărta mâna de pe guler, spunându-i să înceteze să se mai scarpine la gât ca un câine; el se plângea că nu găseau o croitoreasă capabilă în tot imperiul. Dar, pe de altă parte, nu putea fi în

întregime corect, căci Kamran nu-şi amintea să fi avut vreodată o asemenea problemă cu hainele înainte de acea dimineaţă...

Dimineaţa în care o întâlnise pe Alizeh pentru prima dată.

Toate acestea le-a procesat în doar câteva secunde şi, în timp ce îşi ridica ochii pentru a-i întâlni privirea ameninţătoare a lui Zahhak, o ipoteză ciudată începea să i se formeze în minte.

— Mă simt foarte bine, a răspuns prinţul, răspunzând în sfârşit la întrebarea ministrului. Deşi îţi mulţumesc pentru grijă!

Zahhak a ezitat, căscând ochii mari de surpriză, înainte de a-şi împreuna mâinile şi a-şi controla expresia. Abia atunci i-a trecut prin minte lui Kamran că probabil nu-i mulţumise niciodată lui Zahhak pentru vreun lucru.

— Am venit acum la Înălţimea Voastră pentru o chestiune de mare importanţă, a reluat Zahhak cu vioiciune. În urma acestei tragedii îngrozitoare, teribile, eu şi nobilii am hotărât, printre altele, să restabilim cu toată graba posibilă protecţiile magice ale imperiului. Ne-am adunat dis-de-dimineaţă pentru a lansa o serie de convocări urgente către Divinatorii din întreaga Ardunie, dar am constatat că acţiunile noastre erau de prisos deoarece nepreţuiţii noştri preoţi şi preotese

începuseră să sosească la palat înainte chiar ca mesagerii să fi apucat să încalece. Au apărut unul după altul, toată ziua, vedeţi, fiindcă prevăzuseră deja întunericul care urma să se abată asupra Setarului.

— Domnule ministru, a rostit Kamran cu asprime, aruncând o privire la cei patru privitori ce căscaseră ochii la ei. După cum poţi vedea clar, avem deosebita neplăcere a unei audienţe neaşteptate în această seară. Poate că această discuţie ar trebui să aştepte o altă dată.

— V-am oferit multiple ocazii, sire, de a purta această conversaţie în particular, dar mi-aţi ignorat fiecare cerere. Acum nu am de ales decât să vă implor aici, unde ne aflăm.

Kamran a ameţit pentru scurt timp de furie.

— *Ieşiţi afară!* a răspuns el, întorcându-se pentru a se confrunta cu mulţimea lui nedorită. Mergeţi acasă! Cu toţii. *Acum!*

— Iertaţi-mă, Majestate, a intervenit Deen, ridicând un deget, nu-mi doresc nimic mai mult decât să plec, dar aş avea nevoie de o trăsură, deoarece căruţa noastră a dispărut de mult şi nu este posibil să chem una de la palat...

— Afară! a strigat Kamran, arătând spre uşă. Ieşiţi şi mergeţi pe jos până acasă, din partea mea...

— Să *mergem pe jos?* a oftat domnişoara Huda. Dar este cel puţin un kilometru doar pentru a traversa

podul, sire, şi este teribil de întuneric şi frig afară...

— Şi a mai fost o gloată adunată! a ţipat doamna Amina. Am putea fi atacaţi de bandiţi!

Kamran şi-a trecut o mână peste faţă şi s-a blestemat pe sine, viaţa întreagă şi trupa asta de neisprăviţi fără niciun Dumnezeu pe care nu i-ar fi cunoscut niciodată dacă nu ar fi fost Alizeh, care îl zăpăcise atât de bine şi îl posedase atât de complet, încât nu observase că printre aliaţii ei se numără un copil al străzii criminal, un farmacist îngâmfat, o domnişoară nelegitimă, regele dement al Tulanului şi, posibil, diavolul însuşi.

Ah, avea impresia că trăieşte un coşmar suprarealist.

Zahhak şi-a dres vocea:

— Sire, ştiu că sunteţi destul de binevoitor pentru a înţelege urgenţa situaţiei. Poate că nu veţi avea nimic împotrivă să mă însoţiţi acum într-un loc mai retras, deoarece Divinatorii au cerut să vă întâlnească imediat. Nu mai putem întârzia.

Kamran simţea cum explodează.

Nu trebuia să se ocupe de asta acum; *trebuia* să ducă lăzile cu provizii până la doc; trebuia să pregătească o geantă cu lucrurile esenţiale pentru călătoria sa. Trebuia să fi terminat de pregătit o evadare rapidă – nu să fie întrerupt de o echipă de imbecili, încolţit de Zahhak sau făcut scrum de către Divinatori.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns ferm Kamran, că poţi

aprecia cât de multe a trebuit să fac – aşa cum ai spus, în urma acestei tragedii – şi, dat fiind că în prezent sunt destul de preocupat, aş prefera să mă întâlnesc cu Divinatorii mâine – a făcut un semn scurt din cap către trioul de preoţi care stăteau în tăcere pe margine –, când mintea îmi va fi mai odihnită.

Expresia lui Zahhak s-a întunecat şi mai mult.

— Mă tem că nu pot... nu-i mai pot amâna, sire. Avem un nou cvorum reunit acum şi sunt gata să îndeplinească ceea ce ei consideră a fi o ceremonie critică – una care nu poate, sub nicio formă, să mai aştepte încă o clipă.

Kamran i-a aruncat o privire ameninţătoare.

Ştia că urmează să fie trădat, şi totuşi se străduia să-şi stăpânească furia.

— O ceremonie critică, a repetat. O ceremonie critică în ce scop, mă rog?

Încă o dată, ochii lui Zahhak au zăbovit asupra striaţiilor sclipitoare de pe faţa lui Kamran.

— Cu siguranţă veţi dori să faceţi ceea ce este mai bine pentru imperiu, a răspuns el, arătându-şi dinţii într-un zâmbet. Divinatorii vor doar să fie siguri. Ei au legat această magie de corpul Înălţimii Voastre la naştere, cu o putere care a fost concepută să nu fie niciodată desfăcută. Nu există niciun precedent ca un astfel de semn să se transforme în acest fel sau ca un

corp să îl respingă. Nu vă puteţi arăta surprins de interesul lor.

Kamran a devenit brusc, conştient de o prezenţă în spatele lui, un impuls înţepător care l-a alertat asupra pericolului.

A întors capul doar pe jumătate, zărind, cu coada ochiului, apropierea celor trei Divinatori – deşi Kamran nu-şi putea imagina cum de reuşiseră să-şi schimbe poziţia atât de repede.

Şi-a întors privirea spre pământ, străduindu-se să rămână calm.

— Intenţionezi să mă luaţi cu forţa?

— În aceste vremuri întunecate, a răspuns Zahhak cu o voce onctuoasă, este extrem de important să-i jurăm credinţă doar adevăratului suveran al Arduniei. Altfel nu putem fi siguri că vom ieşi victorioşi. Cu siguranţă puteţi înţelege acest lucru.

Kamran a auzit pe cineva icnind la asta şi şi-a amintit, în timp ce o furie reînnoită îl sfâşia, de spectatorii săi nedoriţi.

Foarte bine!

Dacă Zahhak avea de gând să-l umilească intenţionat în faţa publicului, Kamran avea să îi întoarcă din plin favoarea.

— Înţeleg, a răspuns sumbru prinţul, doar că ai fost dornic să mă subminezi încă din momentul în care tatăl

meu a fost ucis. Te aşteptai ca bunicul meu să se prăbuşească la scurt timp după aceea, nu-i aşa? Avea peste o sută de ani – moartea lui trebuie să fi părut inevitabilă. Dar bunicul a trăit prea mult, nu-i aşa? Suficient de mult pentru a-mi da timp să urc pe tron la o vârstă potrivită.

Kamran l-a privit pe bărbatul mai în vârstă cum înţepeneşte şi a făcut un pas înainte cu grijă.

— Trebuie să fi fost frustrant pentru tine să îl vezi în viaţă, a continuat el. Pentru că, dacă atât tatăl meu, cât şi bunicul meu ar fi murit rapid unul după altul, aş fi putut fi încoronat rege încă de copil, ceea ce ar fi reprezentat un adevărat potop de tragedii pentru un om însetat de putere ca tine. Ai toată compasiunea mea, a adăugat cu răceală prinţul. Trebuie să fi fost într-adevăr o lovitură faptul că ai pierdut ocazia de-a guverna ca regent.

Nările lui Zahhak s-au umflat, furia sa ieşind doar pentru o clipă la suprafaţă înainte să-şi recapete controlul. A vorbit totuşi cu o grabă necaracteristică:

— Am lucrat pentru acest imperiu încă dinainte ca mama dumneavoastră să se fi născut, sire, şi a remarca disparitatea dintre cei şaizeci de ani ai mei şi cei optsprezece ai dumneavoastră ar însemna să comentezi diferenţa dintre un munte şi un grăunte de nisip.

Şi el a făcut un pas mai aproape.

— Faptul că nu aveţi inteligenţa şi experienţa necesare pentru a conduce Ardunia este puţin spus. Nu are sens să îi permiţi unui copil să moştenească cel mai mare imperiu din lume doar prin ordinea naşterii, şi nu voi avea scrupule să spun că mă deranjează răsplata care v-a fost acordată pentru simplul efort de a vă *naşte,* o performanţă la îndemâna atâtor milioane de inşi care astăzi trăiesc şi respiră. Bunicul dumneavoastră, pe de altă parte, a fost un mare om şi un mare rege, iar eu am fost mândru să servesc sub comanda lui. Dar el şi-a distrus întreaga moştenire apelând, într-un moment de slăbiciune, la cea mai detestată creatură care există. Ne-a condus ţara aproape un secol, iar acum va fi amintit doar cu ură şi dezgust. *Da,* au strălucit ameninţători ochii lui Zahhak, bunicul dumneavoastră a trăit prea mult. Şi nu pot decât să sper că nu i-a insuflat nepotului său aceleaşi valori teribile.

Kamran îşi simţea pieptul fremătând de furie.

— Regele nostru e mort de mai puţin de-o zi, a replicat, cu vocea ridicându-i-se cu o octavă, şi tu îndrăzneşti să vorbeşti despre el cu atâta venin?

Zahhak şi-a îngustat ochii.

— Este într-adevăr condamnabil, *sire,* că încă îi mai acordaţi atâta stimă.

— E o mângâiere pentru mine, aproape a şoptit Kamran, să ştiu că am avut întotdeauna dreptate să te

detest.

— Aşa cum este o mângâiere pentru mine, a replicat ministrul, să ştiu că în curând vă veţi întoarce la forma cea adevărată. Lipsit de coroană, nu sunteţi mai mult decât un copil răsfăţat, nepriceput şi prost informat – şi cu totul nevrednic de tron.

În mod neaşteptat, Kamran a zâmbit.

— Îţi asumi un mare risc exprimându-ţi cu voce tare adevărurile, ministre. Cu fiecare cuvânt pe care îl scoţi, te apropii cu un pas de propria înmormântare. Nu ţi-a trecut prin minte, a adăugat el cu calm, să te temi de posibilitatea să-mi rămână coroana bine fixată pe cap?

Zahhak a înghiţit în sec, cu maxilarul încleştat.

— Prindeţi-l! a spus el.

Kamran abia deschisese gura să vorbească când buzele i-au fost pecetluite, picioarele i-au fost prinse împreună, iar braţele i-au fost fixate în lateral. Mintea lui ţipa în semn de protest în timp ce se zbătea inutil împotriva legăturilor magice, iar ochii i se mişcau rapid înainte şi înapoi într-o spaimă teribilă. Tot corpul îi era în alertă, frica şi furia deşteptându-se deopotrivă în el. Pentru a doua oară în mai puţin de o zi, era paralizat, deşi de data asta de mâna Divinatorilor, preoţii şi preotesele care îl iubiseră şi îl protejaseră întotdeauna şi pe care Kamran se bazase toată viaţa. Această ultimă lovitură a unei alte trădări sălbatice l-a zdruncinat până

în măduva oaselor.

Apoi, brusc, şi-a pierdut orice greutate.

Prinţul a simţit mai mult decât a văzut că atârnă în aer, încercând o stranie detaşare emoţională şi fizică în timp ce corpul îi era transportat prin spaţiu. I s-a părut că aude un bâzâit familiar şi insistent, dar apoi a venit zgomotul vocilor – un tunet de ţipete şi strigăte –, iar în timp ce era scos din cameră, plutind şi paralizat, vacarmul a dispărut în neant.

Douăzeci şi cinci

Kamran se zbătea în van.

Nu-i stătea în fire să cedeze în faţa atacului şi nu se putea hotărî, nici aşa imobilizat cum era, să renunţe pur şi simplu. Mintea sa se lupta împotriva nedreptăţii întregii situaţii, împotriva prăbuşirii vieţii sale. Ardunia fusese moştenirea lui din clipa în care putuse să-şi formeze primul gând conştient; aceasta era casa lui, pământul lui – aceştia erau oamenii lui –, şi, indiferent de numeroasele sale îndoieli şi de plângerile pe care le formulase atât de des cu voce tare, Kamran nu voia să piardă ceea ce era. Chiar şi el, în această conjunctură mizerabilă, putea să admită că exista poate ceva adevăr în mustrările lui Zahhak.

Chiar fusese un copil răsfăţat.

Îşi luase stilul de viaţă drept un lucru de la sine înţeles; acum îşi dădea seama de asta. Dar nu avea să mai fie niciodată un copil, niciodată răsfăţat. Fusese forţat, pe nepregătite, să intre în acest cuptor arzător al schimbării care îl preschimbase, care avea să continue să-l transforme. Putea să înveţe din greşelile sale. Putea să se adapteze în funcţie de situaţie.

Şi nu voia să-şi piardă coroana.

A ascultat, pentru o clipă, sunetul paşilor răsunând pe coridor şi a urmărit ceafa unsuroasă a lui Zahhak, care le deschidea calea pe măsură ce înaintau. Trioul de Divinatori era aproape, în spatele lui, iar Kamran ştia acest lucru doar pentru că îi simţea acolo, prezenţa lor fiind la fel de palpabilă ca şi mantia care încă îi acoperea corpul. Din fericire, prinţul îşi putea mişca ochii, aşa că putea să urmărească drumul pe care aceştia îl urmaseră prin holurile nesfârşite ale casei sale, ceea ce însemna că şi-a dat seama curând, cu o teamă crescândă, că se îndreptau spre sala tronului.

Inevitabilul era în sfârşit în faţa lui.

Prinţul urma să fie târât în faţa unei adunări de nobili care urmau să-l jupoaie de viu cu criticile lor, pentru ca apoi să-l conducă cu forţa în faţa unui cerc luminos de Divinatori pentru o ceremonie care urma să-l deposedeze de dreptul său din naştere.

Pe lângă tot ce îndurase în ultimele 24 de ore, aşa

ceva i se părea absolut imposibil de suportat. Simţea că ceva i se rupe în piept, că în locul inimii avea să-i rămână o gaură.

Fusese făcut ţăndări într-o singură zi.

Chiar dacă îl omora simplul gând la asta, Kamran se agăţa de o singură speranţă: că, după ce aveau să-l termine în această seară, ar mai fi avut suficient timp să se grăbească spre docuri pentru a se întâlni cu Hazan. Îşi făcea griji în privinţa asta, agăţându-se acum mai mult ca oricând de ideea că, în urma metamorfozei sale, ar fi putut măcar să devină un om independent, să răzbune moartea bunicului său şi să-şi croiască propriul drum – când, la o bifurcaţie a coridorului, Zahhak a luat-o la stânga, iar Kamran a virat brusc la dreapta.

Un nou val de nelinişte l-a străbătut.

Nu a putut întoarce capul pentru a verifica, dar a trebuit să presupună că Divinatorii se aflau în spatele acestei schimbări bruşte de plan.

Acum mergea într-o direcţie complet diferită de cea a ministrului apărării şi a trecut un minut până să audă strigătul surprins al lui Zahhak şi paşii lui îndepărtaţi devenind din ce în ce mai puternici pe măsură ce îi ajungea din urmă.

Kamran auzea vocea ministrului ca şi cum trecea prin apă.

— Unde vă duceţi? a venit strigătul lui surd şi deformat. Trebuie să mă urmaţi în sala tronului – suntem toţi pregătiţi...

— Nu în seara asta, a răspuns un Divinator.

Nu s-au oprit nicio clipă.

Speranţa şi-a deschis aripile în inima prinţului, zguduindu-l pe dinăuntru. Habar n-avea încotro se îndreptau acum, dar aceasta părea o întorsătură promiţătoare a evenimentelor.

— Ce vrei să spui? a făcut Zahhak, cu vocea lui în surdină tremurând de furie. Aveam un plan... Ne-am înţeles să faceţi ceremonia în seara asta...

— Ne-am înţeles doar să-l testăm pe băiat, a venit răspunsul simplu.

— Să-l testaţi? Cum să-l testaţi? *Aşteptaţi...* Nu puteţi reveni asupra cuvântului dat... Sunteţi incapabili să minţiţi...

— Am promis să stabilim dacă băiatul este apt să guverneze.

— Nu există nicio îndoială că nu este apt! a strigat Zahhak. Băiatul este mutilat! Asta trebuie să însemne ceva! Magia a făcut în mod clar o declaraţie...

— *Pleacă!* i-au cerut la unison Divinatorii.

Cuvântul a fost rostit încet, dar l-a lovit pe Zahhak cu o rafală puternică de vânt, aruncându-i cu câţiva metri înapoi şi menţinându-l acolo. Ministrul apărării s-a

luptat în zadar împotriva vântului necruţător, strigând din răsputeri în timp ce ei se îndepărtau.

Inima lui Kamran bătea periculos de repede, pentru că speranţa care îi înmugurise atât de recent în piept se evaporase rapid.

„Am fost de acord doar să-l testăm pe băiat."

Prinţul nu avea nici măcar o singură ipoteză rezonabilă pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare – şi nu avea prea mult timp să teoretizeze. Odată ce Zahhak a fost lăsat în urmă, Divinatorii l-au propulsat prin castel cu o viteză ameţitoare, mişcându-se atât de repede, încât scenele din jurul lui se înceţoşau, aşa că nu avea nicio idee despre locul unde erau şi nici nu putea ghici încotro se îndreptau. Singurul indiciu a venit atunci când a simţit că ameţeşte şi şi-a dat seama, în timp ce i se învârtea capul, că se mişcau în spirală, urcând etajele. Dintre toate indiciile pe care ar fi putut să le primească, acesta era de departe cel mai sumbru – pentru că acum ştia cu siguranţă că urcau pe turnurile palatului şi că nu era nimic bun de găsit aici.

Şi-a spus totuşi să nu exagereze atât timp cât nu ştia mai mult, până nu putea fi sigur...

S-au oprit brusc, ameţindu-l, în faţa unei uşi sinistre, puternic ruginite – care s-a deschis la porunca Divinatorilor –, şi Kamran a început să intre în panică.

Când a simţit cum aerul îngheţat al nopţii de iarnă nemiloase se năpusteşte în jurul lui, panica s-a transformat în groază.

Aceasta era una dintre închisorile din turn.

Infinit mai rele decât temniţele, care erau doar celule de detenţie temporară, închisorile din turn erau rezervate celor mai mari infractori – de obicei, infractori de rang înalt, care aveau nevoie de mai mult timp pentru a fi condamnaţi şi care erau obligaţi să-şi aştepte pedeapsa în cea mai dură formă de izolare, pentru a fi siguri că nu evadează. Să ţii prizonieri era o activitate epuizantă şi ineficienţă; bunicului său nu-i plăcuse niciodată. Îl încurajase întotdeauna pe Kamran să se ocupe rapid de infractori; odată ce se pronunţa o sentinţă, pedeapsa era executată, iar închisorile erau golite. Prin urmare, deţinuţii nu erau niciodată ţinuţi prea mult timp, iar cei mai răi dintre ei erau adesea decapitaţi la scurt timp după aceea.

Nu mai folosiseră închisorile din turn de ani buni.

Chiar şi Kamran, care era destul de tare de înger, s-a cutremurat în sinea lui la gândul unei asemenea sorţi. Cum intenţionau Divinatorii să-l „testeze” cu această experienţă, nu putea şti, şi ce făcuse el ca să merite un asemenea nivel de cruzime, nu-şi putea imagina. A rămas atârnat acolo, suspendat în pragul noii sale locuinţe dezgustătoare, preţ de câteva clipe cu adevărat

terifiante. Era întuneric beznă, cu excepţia strălucirii lunii şi a stelelor, căci turnul avea o singură lucarnă în aer liber, care se profila la înălţime – la cel puţin cincisprezece metri deasupra capului. Cine ştie cu ce carcase avea să fie obligat să împartă această încăpere şi i se făcea rău numai gândindu-se că ar fi putut părăsi acest loc doar pentru a fi descăpăţânat.

Frica s-a trezit, neîmblânzită, în mintea lui.

Oare cum era menit acest loc mizerabil să-i dovedească valoarea? Dacă ar fi putut rosti cu voce tare un singur cuvânt atunci, ar fi cerut îndurare. *De ce*? a vrut să strige. *De ce faceţi asta? Ce am făcut ca să merit o asemenea sentinţă*?

Din păcate, Kamran nu a avut mai mult de-o clipă ca să se gândească la această cruzime înainte ca trupul să-i fie transportat în celulă. Uşa s-a trântit în urma lui şi el a fost în sfârşit eliberat, fără multă ceremonie.

Kamran a căzut pe podeaua de piatră îngheţată cu un strigăt jalnic.

Douăzeci şi şase

Cyrus rămăsese agăţat de ea, cu obrazul apăsând puternic pe pieptul ei, dar efortul său de-a-i transporta părea să-i fi secat şi ultimele rămăşiţe de energie, căci adormise din nou. Nu se mişca, nu scotea niciun

cuvânt, iar ea îi simţea respiraţia adâncă şi uniformă pe piele.

Un centimetru chinuitor după altul, a reuşit să se îndepărteze de el, desprinzându-şi cu grijă membrele. El s-a împotrivit la început, scoţând sunete incoerente de protest, dar în curând şi-a acceptat braţele goale, chiar dacă se încrunta în somn. L-a privit cum se foia un pic, încercând să se aşeze mai comod, şi în curând mâna lui a alunecat pe faţa de mătase a pernei, aşa cum o făcuse cu piciorul ei.

A răsuflat uşurată.

Poate că nervii ei suprasolicitaţi aveau să-şi revină în sfârşit. Erau în siguranţă înapoi la palat, Cyrus era în pat, fără a mai părea în pericol s-o sărute, iar acum tot ce trebuia să facă era să se strecoare afară şi să se furişeze către camera ei – ceea ce era mult mai uşor de spus decât de făcut, pentru că acest palat era imens şi teribil de complicat. Alizeh habar nu avea unde erau aşezate camerele ei în raport cu ale lui, dar, în comparaţie cu toate celelalte, asta părea o problemă destul de simplu de rezolvat. În primul rând, trebuia să-şi dea seama cum să iasă din camera lui Cyrus fără să fie observată, iar apoi trebuia să se asigure că nu avea să dea peste Sarra, care, fără îndoială, ar fi vrut să discute despre progresul lui Alizeh pe drumul spre uciderea fiului ei. Dacă reuşea să facă toate astea,

Alizeh nu avea decât să le ceară câtorva servitori băgăcioşi şi bârfitori să-i explice drumul către camera ei, sperând în acelaşi timp că cei neiniţiaţi dintre ei nu aveau s-o întrebe cine este şi nici despre pata de sânge de pe fustă.

Simplu.

Cu un geamăt uşor, a alunecat pe furiş de pe pat, dar apoi, uitându-se înapoi la Cyrus, a ezitat.

Era prea isteaţă ca să creadă că acţiunile lui în starea de transă din această seară ar fi indicat o schimbare majoră în relaţia lor. Cyrus îi spusese foarte clar cu câteva ore în urmă că o „urăşte", iar nosta îi confirmase acest lucru. Se bucuraseră de câteva momente ezitante şi surprinzătoare de prietenie, dar ea nu credea că asta ar fi fost suficient pentru a şterge sentimentele de aversiune atât de pasionale – nu când înţelegerea dintre ei trebuia să se încheie cu o crimă.

Cu toate acestea, Alizeh era prea înţeleaptă pentru a nega că, în ciuda numeroaselor ei obiecţii practice, era extrem de *conştientă* de Cyrus; nu se putea pune la îndoială faptul că simţea o atracţie deconcertantă, magnetică, între corpurile lor. Dar, din nou, asta nu însemna că are încredere în el.

Iar în această clipă se temea pentru el.

Timp de două ore, diavolul îl făcuse să treacă prin cele şapte niveluri ale infernului – şi se părea că nu

fusese prima dată. Se îndoia că avea să fie şi ultima. Şi, deşi ştia că Iblees îi observase îngrijorarea pentru Cyrus, simţea că nu era nimic de făcut în privinţa asta; Alizeh nu vedea rostul încercării de-a inversa ceea ce fusese deja pus în mişcare; diavolul nu era prost. Ea nu avea să fie niciodată suficient de convingătoare pentru a-l păcăli să creadă contrariul. Lui Alizeh îi păsa de el. Prin vene îi curgea gheaţă, da, dar asta nu o făcuse niciodată să aibă inima rece. Stătuse acolo şi fusese martoră la suferinţa lui Cyrus. Plânsese pentru el.

Iar acum, indiferent de maşinaţiunile diavolului, indiferent de starea de neînţeles a lucrurilor dintre ea şi tulburătorul rege, Alizeh era prea bună la suflet ca să-i abandoneze fără o urmă de milă trupul chinuit şi brutalizat.

Cu un oftat, s-a îndreptat spre partea lui de pat, studiindu-i expresia încordată şi sângele uscat care îi acoperea hainele. Cyrus încă îşi purta cizmele, centura cu sabia şi haina neagră şi grea. Alizeh a văzut strălucirea unei teci de sabie care se sprijinea cu toată greutatea pe piciorul lui şi şi-a dat seama că e probabil teribil de neplăcut. Blândeţea pe care somnul i-o redase mai devreme chipului lui dispăruse deja; era morocănos încă de când se îndepărtase de el, iar umerii i se încordaseră din nou, chiar şi în somn.

Când închidea ochii, încă îl vedea sângerând.

Şi îl auzea plângând.

Încet, şi-a plimbat mâna peste căputa unei cizme negre elegante; măiestria meşterului se vădea în fiecare centimetru de piele fină. Cu mişcări atente, a tras în sus de tivul pantalonilor negri ai lui Cyrus, până când a descoperit o bucăţică de piele caldă, aurie, acoperită cu părul lui arămiu. Concentrându-şi privirea asupra cataramei pe care reuşise s-o dibuie, i-a desfăcut cu uşurinţă cizma, apoi a tras uşurel de încălţămintea suplă, scoţând-o de pe piciorul lui învelit într-o şosetă tot de culoare neagră. Alizeh a luat cizma grea în mâini şi a cercetat-o, neputându-se abţine să admire cusăturile atente şi uniforme, dovada a ore şi ore de muncă grea, apoi a pus-o jos. A repetat procesul la celălalt picior, şi, după ce-a terminat, a aranjat perechea lângă perete.

Apoi, cu delicateţe, a ridicat unul dintre braţele lui Cyrus de pe pernă şi l-a eliberat cu grijă din mâneca hainei. Avea de gând să-l rostogolească pe partea cealaltă, sperând să poată repeta acţiunea cu celălalt braţ, când el a tresărit brusc. A inspirat agitat şi s-a ridicat în capul oaselor, ca o jucărie elastică de copil, la fel de speriat cum fusese şi în câmpul de flori. De data asta însă, Alizeh ştia la ce să se aştepte. Ştia că nu e cu adevărat treaz şi că ar trebui să evite să se lase atrasă în discuţii iluzorii cu el.

Se îndoia că el avea să-şi amintească prea multe din toate astea.

— Alizeh.

A clipit blând, cercetând-o cu ochi roşii, sticloşi. Se simţea o anumită disperare în vocea lui când a spus:

— De ce m-ai părăsit?

Cuvintele lui au fost ca o lovitură în inimă.

Cu mare efort, a dat la o parte senzaţia asta dureroasă, ştiind că ceea ce el provocase în ea fusese de fapt opera unei fantome. Niciodată nu s-ar fi aşteptat ca o versiune dezinhibată a lui Cyrus să fie atât de emoţională sau afectuoasă, dar asta însemna că ea nu ştia, de fapt, cu ce are de-a face sau prin ce anume trece el.

Orice ar fi fost, *acesta* nu era adevăratul Cyrus.

— Vrei să mă ajuţi? i-a răspuns Alizeh în schimb. Încercam să-ţi dau jos haina.

Cyrus nu a zis nimic, ci doar s-a uitat la ea, apoi la el însuşi, parţial dezbrăcat de haină. Cu mişcări bruşte, copilăreşti, şi-a scos restul veşmântului, apoi, cu părere de rău, a aruncat haina departe de el. Aceasta a căzut, cu un foşnet, pe podea.

Alizeh a luat-o imediat în braţe, surprinsă de greutatea ei, şi a aşezat-o cu grijă pe spătarul unui scaun din apropiere. S-a întors exact la timp pentru a-l vedea pe Cyrus smulgându-şi cămaşa.

A îngheţat ca roua în timpul iernii.

El şi-a tras pânza întunecată peste cap, faţa dispărându-i în timp ce bustul gol i-a apărut brusc, şocant, la vedere, iar Alizeh, care nu-şi dăduse seama cât de fix se uita, nu s-a clintit până nu a auzit sunetul agitat al propriei respiraţii. Dumnezeule mare!

Cyrus chiar era *puternic.*

Nu ştia cum altfel ar fi putut să-i descrie imaginea, aşa dezbrăcat până la piele. Nu ştia cum să cuprindă în cuvinte muşchii precum fuioarele care se mişcau în timp ce se întindea ori liniile unduioase ale trupului care-i şerpuiau până în josul torsului. Strălucea în lumina blândă, iar umbrele ce sculptau minunea atât de palpabilă a trupului său au tulburat-o şi au umplut-o de o dorinţă bruscă şi stupidă de-a-l atinge şi de-a vedea cum l-ar simţi sub palmă.

Cyrus nu i-a acordat nicio atenţie.

Şi-a scos cămaşa de tot, zbârlindu-şi părul, şi a lăsat-o să cadă la întâmplare, fără să-i pese de soarta ei. Alizeh îi urmărea mişcările ca năucă, fascinată de braţele lui în timp ce-şi desfăcea centura cu sabia, minunându-se de tensiunea din muşchii ce i se încordau pe corp şi de puterea atât de bine stăpânită din spatele celei mai uşoare mişcări pe care o făcea. A lăsat preţioasa teacă şi arma să cadă cu zgomot la pământ, iar Alizeh, care intrase într-un fel de transă, a sărit cu aproape jumătate

de metru în aer la auzul zgomotului. Însă atunci când el a început să-şi descheie pantalonii, s-a întors brusc cu un strigăt înăbuşit, acoperindu-şi cu mâinile faţa toată.

Ah, ce ruşine îi era de ea însăşi!

Îl privise cu neruşinare, ca o perversă fără scrupule, şi inima îi bătea precum aripile unei păsări colibri, atât de repede, încât o făcea să se simtă rău. Doamne, uitase cu totul de ea însăşi! *Nu* era o perversă fără scrupule. Şi *nu* privea trupurile goale ale bărbaţilor aflaţi sub influenţa magiei negre.

— Alizeh? l-a auzit spunând.

Ea a făcut un efort pentru a-şi modera vocea, dar nu s-a întors.

— Da?

— *Alizeh,* a repetat, de data aceasta dojenind-o uşor.

— Eşti... cuviincios? l-a întrebat tremurând.

I-a auzit hohotele joase de râs.

— Da.

Îngrozită, s-a întors cu încetinitorul. L-a descoperit stând încă în capul oaselor, dar s-a simţit peste fire de uşurată să constate că îşi trăsese pătura în jurul părţii inferioare a corpului.

— Bună! a şoptit ea, ridicând o mână în semn de salut, precum cea mai autentică idioată.

Drept răspuns, el a privit-o doar cu o dorinţă evidentă, iar căutătura i s-a întunecat, de parcă ar fi

vrut s-o devoreze. Ochii lui i-au pipăit chipul şi trupul până când Alizeh a simţit o căldură lichidă care o răscolea toată şi o încordare care-i creştea în măruntaie. A făcut un pas nesigur înapoi.

— Vino aici! i-a cerut el cu asprime.

— N-Nu, a clătinat Alizeh din cap. Nu pot... Eu... Cyrus, eşti foarte obosit!

Îi urmărea pieptul mişcându-se odată cu respiraţia şi ochii ce i se închideau în ciuda eforturilor de-a-i ţine deschişi.

— Te vreau, a rostit Cyrus, cu forţele slăbindu-i în acea manieră bruscă, familiară deja. Lângă mine.

— O să mă întorc, l-a minţit, cu inima zvâcnindu-i în tâmple. Odihneşte-te aici până mă întorc!

Şi-a întors gâtul, întinzându-şi muşchii încordaţi în timp ce ofta. S-a scufundat cu câţiva centimetri, cu capul periculos de aproape de pernă.

— Alizeh, a şoptit, cu pleoapele căzându-i de-o oboseală de neînvins. Să nu mă minţi!

Tânăra nu a spus nimic la asta, neştiind cum să răspundă. Şi-a strâns doar mâinile cu putere peste burtă, simţind cum i se înnoadă tot mai tare.

În cele din urmă, ca un sediment care se scufundă încet, corpul greu al lui Cyrus a cedat. A alunecat pe cearceafuri cu un foşnet uşor, capul căzându-i pe puful moale al pernei. Nu şi-a ridicat braţele obosite ca să-şi

tragă pătura deasupra umerilor, însă în acest punct Alizeh s-a îndepărtat, căci adevărul era că îşi atinsese limitele în momentul în care Cyrus îşi scosese cămaşa.

A înghiţit în sec.

Nu era normal să se simtă atât de atrasă de un bărbat pe care trebuia să-l ucidă. În plus, Cyrus nu avea habar de ceea ce făcea. Îşi ieşise din minţi, cu bunul-simţ întunecat de ceva primejdios. Dacă ar fi avut idee de lucrurile pe care i le spusese... Dacă ar fi avut idee cum se purtase în preajma ei...

Chiar atunci s-a auzit o bătaie ascuţită la uşă.

Alizeh şi-a reţinu un ţipăt, inima ei reluându-şi cursa disperată. A auzit sunetul blând al vocii unei cameriste care cerea permisiunea de-a intra şi s-a uitat cu disperare la Cyrus, care nu s-a mişcat.

Servitoarea a strigat din nou.

Alizeh ştia ce urma să se întâmple în continuare. Ea *fusese* acea snodă. Seara, într-un scurt interval de timp în care era de aşteptat ca ocupanţii unei case să fie adunaţi la cină, o servitoare intra în camere pentru a aprinde focul, a reîmprospăta lenjeria şi a se ocupa de treburile mărunte. Protocolul impunea să ceară permisiunea de trei ori, aşteptând de fiecare dată un răspuns înainte de-a accepta tăcerea ca pe un consimţământ tacit pentru a trece pragul.

Încă o bătaie şi snoda avea să intre în cameră.

Aproape sigur, servitoarea urma să aibă un atac de cord – şi avea să-şi facă mari griji pentru slujba ei – odată ce-l descoperea pe rege dezbrăcat, întins în patul său. Totuşi, şi-a dat seama Alizeh, aveau să treacă cel puţin un minut sau două până când snoda urma să intre în cameră – căci Cyrus, ca suveran, probabil că locuia în cea mai mare şi mai opulentă aripă a castelului. Trebuiau deci să existe cel puţin câteva încăperi mari între dormitor şi intrare.

Ceea ce însemna că Alizeh avea *suficient* timp să se ascundă.

A început să caute frenetic în jur.

Îngeri din ceruri, dacă ar fi fost descoperită în dormitorul regelui – dacă ar fi fost descoperită chiar şi în *camerele* lui –, scandalul s-ar fi răspândit fără îndoială în tot imperiul în mai puţin de o oră. Atunci fie ar fi trebuit să se căsătorească cu el, fie ar fi fost denunţată ca prostituată; în orice caz, urmările i-ar fi complicat îngrozitor de mult viaţa.

Alizeh îşi învăţase lecţia în această după-amiază: existau djinni care lucrau în acest palat – şi nu numai că erau pregătiţi şi dornici să răspândească veşti despre ea, dar nu se putea baza pe propria-i invizibilitate ca să o ajute acum, pentru că acele eforturi aveau efect doar asupra ochilor lutului. Poate că, dacă ar fi găsit camera unde se schimba Cyrus, s-ar fi putut ascunde în

dulapul lui...

Dar când, o clipă mai târziu, a auzit uşa deschizându-se, mintea i s-a golit. A ţâşnit pe hol şi a tras de prima uşă pe care a găsit-o.

Douăzeci şi şapte

Noaptea era viforoasă.

Kamran s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat praful de pe mantie. Avea nevoie să-şi revină după ce fusese imobilizat atât, dar peste câteva clipe tremura deja. Podeaua de piatră de sub picioare era îngheţată pe alocuri din pricina gerului care alungase de curând ploaia. Liniştea era punctată de ţârâitul neobosit al greierilor şi întreruptă din când în când de ţipătul unei bufniţe la vânătoare; rafale teribile vuiau şi se zbuciumau în lucarna turnului, vântul neştiind cum să-şi croiască drum prin deschiderea îngustă.

Kamran şi-a ridicat privirea.

Această fereastră mică şi îndepărtată, îşi dădea seama, era atât o binecuvântare, cât şi o cruzime în acest loc cumplit, căci, deşi oferea ceea ce era fără îndoială o lumină binevenită în timpul zilei, noaptea îşi lăsa prizonierul expus stihiilor, demonstrându-i lui Kamran încă o dată că plăcerea şi tortura erau deseori livrate cu aceeaşi ocazie.

Asta l-a făcut să se gândească la Alizeh.

Era imposibil să nu se gândească la ea atunci, să nu-şi amintească de momentul crucial al poveştii tragice care devenise viaţa lui. Alizeh, care trezise în el emoţii pe care nu le mai încercase până atunci, care îi deschisese ochii spre un fel de nebunie glorioasă pe care nici măcar n-o bănuia cu putinţă – şi apoi, cu un zâmbet tandru, îi rupsese atât de delicat în două întreaga lume.

Se ridicase din ţărână, prinsese viaţă în bătaia vântului şi lăsase o dâră de flori parfumate în urma ei – ducând la prăbuşirea unui rege care condusese cel mai mare imperiu de pe pământ timp de aproape un secol. Dar adevărata minune fusese felul în care o făcuse. Fără să ridice un deget, fără să ridice măcar vocea...

Se ridicase, mândră şi încrezătoare, iar lumea lui se prăbuşise.

Vorbise, iar Divinatorii fuseseră măcelăriţi; se răsucise, iar bunicul lui fusese ucis; râsese, iar trupul lui fusese desfigurat; respirase, iar mama lui dispăruse; suspinase, iar mătuşa lui nu-i mai vorbea; *plecase,* iar propriul lui popor i se întorsese împotrivă. Kamran nu putea nici măcar să-i audă numele fără să simtă ceva asemănător unei lovituri în piept.

Şi cu toate astea, se întreba dacă avea s-o mai vadă vreodată.

Cu mari eforturi, s-a străduit să şi-o scoată din minte

şi, în timp ce stomacul i se întorcea pe dos, a simţit o recunoştinţă tăcută pentru frigul glaciar care îl întărea, căci era o binecuvântare chinuitoare: frigul era probabil singurul motiv pentru care Kamran putea totuşi să respire în ciuda duhorii din celula dezgustătoare. Îi era teamă chiar şi să se mişte, căci, cu o clipă în urmă, piciorul i se lovise de o grămadă moale care părea să fie compusă din animale moarte. Dintre ele, pe cele cu pene nu şi le putea explica, dar animalele mai blănoase ale căror carcase împânzeau podeaua căzuseră, fără îndoială, de pe buza lucarnei. Presupunea că abia la răsăritul soarelui urma să afle mai multe despre colegii săi în putrefacţie; până atunci, nu-i rămânea decât blestemul imaginaţiei sale, care îi zugrăvea o imagine terifiantă a zilelor care îl aşteptau.

Totuşi, nu era lipsit de-o fărâmă de speranţă.

Dintr-un motiv misterios, Divinatorii nu îl deposedaseră de arme înainte de a-l închide în turn, şi se întreba dacă nu cumva, la lumina zilei, ar fi putut să-şi folosească pumnalele pentru a escalada zidul de piatră; poate că şi-ar fi putut înfige lamele între cărămizi, puţin câte puţin, sprijinindu-se pe ele pentru a urca panta abruptă. Ar fi fost o solicitare chinuitoare pentru corpul său, de care nu era sigur că ar fi fost capabil, dar chiar şi simplul gând al unei posibilităţi de-a scăpa i-a acordat plămânilor săi centimetrul

necesar ca să se dilate şi, în sfârşit, a putut să-şi tragă răsuflarea.

Dacă ar fi reuşit doar să-i supravieţuiască acestei nopţi crunte de iarnă, atunci ar fi putut depăşi această situaţie. Şi, dacă ar fi fost nevoie, ar fi spart turnul cărămidă cu cărămidă; nu avea să rămână să putrezească aici; nu avea să fie târât din hruba asta spre o execuţie nedreaptă.

A *jurat* acest lucru în sinea lui.

Şi apoi s-a întrebat, asumându-şi greutatea eşecului său de-acum, cât timp avea să-l aştepte Hazan la docuri în seara asta înainte de-a renunţa. S-a întrebat dacă cineva avea să-şi dea seama vreodată unde dispăruse. Şi atunci, pe când clocea acest gând sumbru, i s-a părut dintr-odată că îi poate auzi.

Sau, în fine, că aude ceva.

Sunetele lumii din jurul lui au început să se estompeze, o schimbare profundă care îl dezorienta şi îl tulbura; un fâşâit uşor la început i-a umplut curând mintea cu frânturi intermitente de zgomote tot mai puternice, iar această naştere de sunete şi vibraţii într-o continuă schimbare parcă apărute de nicăieri a început să-l bântuie apoi în acel întuneric sinistru.

Zgomotul nedesluşit a evoluat în şoapte care îşi plimbau degetele reci înăuntrul capului, făcându-i să simtă imboldul de a-şi smulge pielea de pe el;

freamătele slabe au devenit din ce în ce mai puternice, smulgându-se dintr-o masă informă, fără sens, într-un roi de voci care îi vociferau în timpane, agresându-l cu o rezonanţă puternică, strigând şi luptând să se facă auzite toate deodată...

Kamran şi-a astupat urechile cu palmele, căzând greoi pe un genunchi în timp ce capul îi exploda.

— ...avea vreo idee că nobilii se răzgândeau asupra dreptului său la tron? Cât de crud – şi chiar după uciderea bunicului său...

— Nu ştiu, domnişoară, bunicul lui nu a fost un om prea bun...

— Ah, am vrut doar să spun că trebuie să fie greu pentru el, ştiţi, să se confrunte cu toate aceste revelaţii...

— Unde este?! Ştiu că ştii unde este şi îţi cer să-mi spui...

— Nu-mi vine să cred că vă ajut, golanilor! Trebuia să fiu acasă de-acum câteva ore...

— Kamran, idiotule! Acum în ce te-ai mai băgat? Haide cu mine atunci, dragă licurici, îţi mulţumesc că mi-ai spus...

— ...nu-l putem lăsa acolo! Omid, îţi aminteşti în ce direcţie au luat-o după aceea?

— ...am căutat deja în camerele regelui! N-am găsit-o!

— Măcar slujitoarea aia oribilă nu mai este cu noi...

— Da, domnişoară, i-am urmărit până sus...

— ...nu te-am văzut? Cum ai reuşit să faci asta?

— ...de mult timp, domnule, să fii un copil al străzii înseamnă să înveţi cum să dispari în văzul tuturor, şi eu...

— Hazan!

— Oh, slavă Domnului că eşti aici...

— De ce îl protejaţi? Unde l-aţi dus? De ce puneţi în pericol viitorul acestui imperiu...

— ...naiba căutaţi voi doi aici? Şi... tu nu eşti farmacistul?

— Mantia dumneavoastră cântăreşte greu în seara asta, sire.

— Da, sunt farmacist. *Tu* cine eşti?

— ...salvez pe prinţ!

— Este de datoria mea să preiau controlul tronului! Trebuie să-mi spuneţi unde este! E dreptul meu! E dreptul...

— Ar trebui să-ţi întorci buzunarele pe dos, copile, şi să te descarci.

— ...ce-aţi făcut cu ea? *Unde aţi pus-o?*

— Întoarce-ţi buzunarele, copile!

— Întoarce-le!

— Întoarce-ţi buzunarele!

— *FĂ-O ACUM...*

Cu un ţipăt şuierător tot mai puternic care era gata-gata să-i desprindă capul, vocile i-au fost smulse

brusc din minte, lăsând în urma lor doar un strigăt persistent care aproape că i-a spart timpanele. Kamran se afla în genunchi acum, luptându-se să-şi reţină un răcnet de durere în timp ce pieptul i se îngreuna şi capul îi zvâcnea de durere, iar urechile îi ţiuiau chinuitor pe măsură ce sunetele lumii se regenerau încet în jurul lui. Curând, a auzit ţârâitul greierilor, chemarea unei păsări de noapte şi vântul care mătura o grămadă de frunze moarte spre picioarele lui. Se străduia însă să-şi recupereze puterile. În urma acestui episod ciudat, Kamran rămăsese zguduit, cu membrele tremurânde. A simţit o neaşteptată umezeală caldă la ureche şi şi-a ridicat o mână nesigură ca s-o cerceteze, iar când şi-a retras degetele, le-a găsit mânjite de sânge.

Inima îi bătea cu putere.

Nu înţelegea ce se întâmplase mai înainte, dar era suficient de conştient pentru a pune cap la cap ceea ce părea a fi cea mai plauzibilă teorie: că această experienţă nu putea fi creată decât prin utilizarea magiei, ceea ce însemna că Divinatorii încercau să comunice cu el.

„Întoarce-ţi buzunarele!”

Aceste cuvinte enigmatice nu aveau niciun sens. Nu avea nimic în buzunare în afară de puţin aur, cartea lui Alizeh şi masca de zale, iar ultima dată când verificase, niciunul dintre aceste lucruri nu era un baros – care era

singurul obiect pe care îşi dorea cu adevărat să-l deţină în acest moment.

Cu toate acestea, era prea curios pentru a ignora o poruncă atât de directă, aşa că s-a lăsat cu stângăcie pe jos, întorcându-şi buzunarele, chiar dacă capul parcă îi plutea, iar degetele îngheţate i se mişcau neîndemânatic. Suspecţii obişnuiţi erau cu toţii aici, toţi erau prezenţi, şi nu mai era nimic altceva pe care...

Mâinile i s-au oprit brusc atunci când a simţit forma unui obiect necunoscut în buzunarul interior al mantiei.

Cu grijă, clipind pentru a-şi limpezi vederea înceţoşată, Kamran a scos din buzunar un pacheţel dreptunghiular. Era o cutie subţire învelită în hârtie maro, legată cu o simplă sfoară roşie. A recunoscut imediat cadoul, iar semnificaţia lui l-a lovit cu o forţă uluitoare. Înţelegerea momentului a fost într-adevăr atât de puternică şi de tulburătoare, încât a simţit că ochii i se umezesc de emoţie.

Ultimii Divinatori de la curte îi dăduseră acest pachet cu câteva zile în urmă.

Înainte ca ei să fie ucişi, înainte ca locuinţa să-i fie invadată, înainte ca bunicul să-i fie omorât, înainte să fi cunoscut mătasea pielii lui Alizeh. Tocmai din cauza acestui pachet ajunsese în Piaţa Regală; Divinatorii îl convocaseră în ziua aceea pentru o vizită în ciuda

faptului că nu-şi anunţase niciodată întoarcerea în Setar. Se trezise mai devreme pentru a evita mulţimea care, inevitabil, ar fi împânzit străzile, şi se îndrepta spre cartierul Divinatorilor când fusese oprit din drum la vederea a ceea ce crezuse că ar fi un bărbat în toată firea pe cale să ucidă o slujitoare.

Acel moment.

Îi schimbase cursul întregii vieţi.

Mai târziu, după ce haosul se domolise şi Divinatorii îl luaseră pe copilul străzii ca să îl îngrijească, Kamran mersese în cele din urmă să se întâlnească cu preoţii şi preotesele cărora încă le datora vizita. În timp ce se afla acolo, Kamran se dusese să vadă şi ce face băiatul, iar apoi fusese atât de distras de rezultatul exasperantei sale întâlniri cu Omid, încât nu dăduse prea multă atenţie darului pe care Divinatorii i-l puseseră în mâini la plecare. Prinţul, care era obişnuit să primească mici daruri din când în când, atât de la Divinatori, cât şi de la oamenii de rând, nu făcuse decât să bage pacheţelul în buzunarul mantiei cu gândul să-l deschidă mai târziu, într-un moment mai puţin agitat.

De atunci, rămăsese însă acolo.

Acum îl privea cu mâinile tremurânde, dar nu a mai întârziat nicio clipă cu despachetatul. I-a rupt ambalajul ca un nebun, aruncând resturile pe pământul murdar, şi a ridicat cu grijă capacul delicat al unei cutii

simple din lemn. O bucăţică de hârtie a zburat dinăuntru, însă a reuşit s-o prindă într-o mişcare disperată cu mâna neacoperită de sânge. Apoi, cu inima bătându-i puternic în piept, s-a uitat în interiorul cutiei în care a descoperit o singură pană neagră ce se odihnea pe o bucată de pânză.

Nu a înţeles din prima clipă.

S-a grăbit atunci să desfacă hârtia pe care a ridicat-o repede la lumina lunii, iar în strălucirea îndepărtată a văzut că e doar o parte dintr-un document mult mai mare. Era o bucăţică de hârtie cu marginile rupte, iar suprafaţa ei pală purta scrisul îngrijit şi curat al bunicului său.

Pe ea se putea citi:

îi las această pană nepotului meu, pentru a o folosi doar atunci când totul pare pierdut, când tragediile sale par insurmontabile şi speranţa pare imposibilă. Va trebui doar să o atingă cu propriul sânge, iar Simorgh va veni după el, aşa cum a făcut-o odată pentru mine. Îi mai las şi al meu...

Acolo, mesajul fusese întrerupt, iar inima lui Kamran şi-a accelerat bătăile până la un ritm cu adevărat înfricoşător; dintr-odată, nu mai auzea nimic altceva decât propria răsuflare şi sunetele aspre care îi răsunau în cap, iar mintea i se învârtea în timp ce lumea din jur

părea să se fractureze şi să se reasambleze, să se destrame şi să reînvie.

Cu toate astea, nu a ezitat.

Kamran a luat pana în mâna pătată de sânge şi, cu o respiraţie tremurândă şi îngrozită, şi-a închis pumnul.

La început

În amară noapte s-a născut

Feciorul cel dorit de rege.
Ferestre ţăndări s-au făcut,
Furtuna bântuia în lege.

Regina mult s-a bucurat
Şi regelui venit să-i vadă
Pe pruncul său i-a arătat,
Dar lui nu i-a venit să creadă.

Alb ca laptele curat
Copilul avea părul,
Iar trupul lui neîntinat
Era fraged ca mărul.

Dar tatăl lui pe loc îngheţase
Şi să privească doar putea

La genele-i lungi, albicioase,
Şi părul lui alb, ca de nea.

„Pe lume ai adus un bătrân!”
A fost tot ce regele-a putut zice.
„Blestematul ăsta păgân!”
Şi din braţele ei a dat să-l ridice.

Mama a plâns atunci,
Copilul a plâns şi el.
A plâns ca alţi prunci,
Ca toţi copiii la fel.

Deşi mama a ţipat şi-a luptat,
De milă regele deloc n-a ştiut.
Copilul pe spate şi-a-nchingat
Şi ticăloasă lucrare cu el a făcut.

Pe-un vârf de munte s-a urcat
Şi cu inimă şi suflet împietrite
Pe copil acolo să moară l-a lăsat
În chinuri groaznice, cumplite.

Vântul ţipa ascuţit
Şi copilul ţipa şi el,
Biet prunc ostenit,

Ca toţi copiii la fel

Când tatăl îi respinge
Căci prostia-l cârmuieşte
Şi delirul îl învinge,
Iară mintea îi slăbeşte.

De sus privea însă cineva,
Simorgh, pasăre rară,
căreia nu-i plăcea ce auzea,
Simorgh, minunată fiară!

Cu inimă fără de-asemănare,
Neştiută magia-i neomenească,
Pruncul l-a ridicat în gheare
Ca pe unul de-al ei să îl crească.

Cu ai ei patru pui dimpreună
Băiatul în cuibul ei a crescut,
A fost fericit şi cu viaţa senină
Şi binecuvântat că e a ştiut.

Ea l-a avertizat: cândva, odată,
În lume să se-ntoarcă va avea,
La o viaţă nicidecum învăţată,
La un rol pe care nu-l cunoştea.

El n-a crezut ce ea îi zicea,
Dară Simorgh a tot insistat.
Destinul său îşi urma calea,
Nimeni sorţii nu i-a rezistat.

Într-o zi l-a ajuns însă o veste,
Că o femeie tot mai plângea,
Că tatăl său curând nu mai este,
Că un imperiu se prăbuşea.

Simorgh i-a adus haine nemaivăzute,
Pe care fără bucurie le-a îmbrăcat,
Căci pleca în locuri necunoscute,
Trebuia să se-ntoarcă acum la palat.

Rămas-bun plângând el şi-a luat,
Cu inima plină de mare durere,
De la familia care l-a adoptat,
Pe care-a iubit-o mereu cu putere.

Apoi băiatul a încălecat
Pe-al mamei sale spate
Şi cerurile-nalte-au spintecat.
Cu zgomot mare peste toate.

Culoarea păsării a explodat
Când zborul şi-a luat, senină.
Simorgh a coborât apoi la palat
Într-o măreaţă ploaie de lumină.

Nimeni, nicicând nu a uitat
Ziua în care Zaal a venit acasă,
Felul în care lumea s-a luminat
Şi arsă a fost a tatălui carcasă.

Zaal atunci pe tron s-a urcat,
Tronul din naştere lui menit,
Dar niciodată regele nu a uitat
Pe Simorgh, mama care l-a iubit.

Douăzeci şi opt

Alizeh încerca să-şi ţină răsuflarea. Nu îndrăznea să scoată niciun sunet. Nici măcar nu ştia unde se află. În panica ei, nu numai că deschisese cea mai apropiată uşă, ci o şi spărsese din greşeală, sfărâmând încuietoarea cu o afurisită de forţă supranaturală pe care n-o plănuise. Cele trei zăvoare grele sfâşiaseră cadrul solid, iar acum blestemata de uşă nu se mai încuia, panica nu făcea decât să i se intensifice şi se temea că, atunci când adevăratul Cyrus urma să se

trezească, avea să-şi uite toate promisiunile şi s-o ucidă pentru această violare îngrozitoare a intimităţii lui.

S-a sprijinit cu toată greutatea de uşa spartă, încercând să-şi tragă sufletul în timp ce ţinea închis panoul greu. Pentru moment cel puţin, era în siguranţă, căci Alizeh bănuia că servitoarea n-ar fi îndrăznit să-şi vâre capul într-o încăpere care era de obicei încuiată. Cu toate acestea, mintea îi zbârnâia; abia avusese timp să îşi dea seama că Cyrus păstra o cameră încuiată în apartamentul său privat înainte de-a fi luată prin surprindere de interiorul confortabil.

Abia atunci şi-a dat seama, în timp ce se uita în jur, că nu-şi făcuse nicio idee cu privire la gusturile personale ale lui Cyrus. El nu purta niciodată altceva decât negru, aşa că Alizeh nu se gândise că ar fi putut fi interesat de culoare sau de confort, şi a rămas uimită să descopere că ascundea un spaţiu atât de frumos amenajat. Acum se afla într-o cameră de zi bine întreţinută, cu un covor cu detalii uimitor de fine, redate în nuanţe vii de albastru; spaţiul în sine era mobilat cu scaune cochete şi confortabile, cu rafturi din podea până în tavan pline de cărţi zdrenţuite şi cu un şemineu titanic, în faţa căruia se afla un birou colosal, îmbătrânit de vreme, plin de hârtii, călimări de cerneală şi diverse clopote de sticlă prin care străluceau diverse mostre de cristale şi roci, fiecare dintre ele atent etichetată.

Erau atât de multe de privit, încât abia dacă ştia unde să-şi odihnească ochii. Nervii i s-au liniştit treptat pe măsură ce privea în jur, rugându-se în tot acest timp ca încăperea să îi prezinte o ieşire secretă, un dulap sau chiar o fereastră accesibilă.

În schimb, vedea peste tot urme ale lui Cyrus.

O ceaşcă de ceai goală, o caisă pe jumătate mâncată şi un volum subţire din piele cu un semn de carte vizibil stăteau împreună pe o măsuţă prăfuită; zeci şi zeci de pagini volante înţesate cu rânduri de scris constant şi uniform fuseseră legate cu sfoară şi stivuite pe una dintre canapelele de catifea decolorată; hărţi îngălbenite şi îmbătrânite ale unor terenuri pe care nu le recunoştea fuseseră adnotate şi fixate pe perete; un turn pe jumătate răsturnat de perne de covor cu modele stătea lângă o grămadă de lăzi nedeschise; un buzdugan strălucitor cu cap de bou se odihnea pe braţul uşor pârlit al unui fotoliu de lectură; o haină închisă la culoare şi o pălărie atârnau de nişte cârlige de lângă şemineu; o perie de cap cu fire groase, de culoare verde-închis, era aşezată pe o măsuţă joasă, alături de un mănunchi de chibrituri lungi şi de un calup de parfum solid; şi mai era şi o sabie strălucitoare, a cărei lamă de cupru lucios fusese împlântată în podeaua de lemn de lângă scaunul de birou.

Alizeh şi-a dorit atunci, poate mai mult decât orice alt

lucru material pe care şi-l dorise de multă, multă vreme, să deschidă sertare, să ridice perne, să răsfoiască pagini şi să cerceteze în jur – chiar dacă ştia că ar fi fost necinstit să cotrobăie. Cu toate acestea, reuşea să se stăpânească nu pentru că ar fi fost virtuoasă, ci pentru că, dacă s-ar fi îndepărtat de uşă, aceasta s-ar fi deschis larg, iar ea nu putea risca...

A auzit un ţipăt speriat.

Ah, deci biata servitoare îl descoperise pe Cyrus. Alizeh a auzit zgomotul paşilor panicaţi ai snodei în timp ce fata fugea din cameră cu un strigăt îngrozit, iar apoi, când uşa de la intrare s-a închis cu un clic audibil, propria ei inimă îngheţată de spaimă a început să bată din nou.

Abia atunci şi-a dat seama cu adevărat ce făcuse.

Îi *spărsese* uşa.

Şi-a pus o mână peste gură, neştiind cum ar fi putut explica asta. Nu putea ascunde dovezile a ceea ce făcuse şi nu ştia dacă el avea să creadă adevărul.

De departe, părea clar vinovată.

Chiar şi ea îşi dădea seama cum păreau lucrurile: oricine s-ar fi îndoit de ea ar fi presupus că profitase de tortura lui Cyrus – şi de toropeala ulterioară – pentru a-l păcăli pe rege să o ducă în camerele sale private, după care îl forţase să se bage în pat, doar ca să spargă apoi o uşă încuiată şi să-i cotrobăie prin obiectele

personale.

Asta o făcea să pară destul de diabolică.

Şi-a muşcat buza. O astfel de poveste era falsă, desigur, dar nu-şi putea nega un impuls de a fi *doar puţin* diabolică, căci o chinuia dorinţa de a-i cotrobăi prin lucruri. Camera asta era un adevărat muzeu al minunilor, presărat nu doar cu artefacte fascinante din viaţa lui Cyrus, ci şi cu dovezi ale stării sale de spirit, ale preocupărilor şi intereselor sale actuale. Era convinsă că aici se aflau multe răspunsuri – indicii pentru o serie de mistere pe care altfel nu le-ar fi putut rezolva niciodată...

Apoi, cu o tresărire, a văzut dulapul.

Nu ştia cum de reuşise să-l treacă cu vederea iniţial – poate pentru că era destul de puţin atractiv: mare, întunecat, învechit, iţindu-se din poziţia lui de pe peretele adiacent şemineului. Era un fel de vitrină de curiozităţi, ceva ce se găsea mai degrabă într-o farmacie decât într-un salon, cu multe uşi şi sertare mici, fiecare cu o gaură de cheie individuală.

Tentaţia şi-a înfipt colţii în ea.

S-a tras câţiva centimetri mai în interiorul camerei, picioarele îndreptându-i-se spre dulap aproape fără voia ei. Uşa spartă s-a deschis gemând încet în spatele ei, dar nu i-a dat importanţă, pentru că slujitoarea plecase, aripa era liniştită şi era destul de sigură că

Cyrus doarme. Şi-a împreunat strâns mâinile ca să nu fie tentată să atingă ceva, dar, când s-a apropiat de cabinet, a simţit că degetele i se umplu de căldură – o senzaţie delicios de ciudată pentru o fată cu gheaţă în sânge. Cu cât se apropia mai mult, cu atât Alizeh se simţea tot mai legată cumva de această piesă de mobilier ciudată, ca şi cum ar fi fost obligată să se apropie de ea, ca şi cum ar fi conţinut ceva ce îi aparţinea...

Lent, dulapul a început să tremure.

Alizeh a simţit că-i creşte pulsul şi a început să înainteze cu repeziciune spre dulăpior în timp ce lemnul învechit se zguduia cu o ardoare crescândă. Făcea o gălăgie înspăimântătoare, iar trepidaţiile erau acum atât de intense, încât zgâlţâiau pereţii şi podelele întregii încăperi. Înţelegea, vag, că avea să plătească pentru că provocase un asemenea vacarm, că zgomotul ar fi putut să-l trezească pe Cyrus, că acest lucru ar fi putut să-i creeze o serie catastrofală de necazuri, dar, pe moment, părea că merită riscul.

Alizeh era fascinată.

A răsuflat adânc, întărindu-se, şi şi-a lipit mâinile încinse de pereţii exteriori vechi şi tremurători ai dulapului în timp ce reverberaţiile continuau să se intensifice. Aştepta ceva, chiar dacă nu ştia ce, şi abia când vibraţiile au ajuns de puterea unui mic cutremur,

una dintre uşile mici a pocnit în sfârşit şi s-a deschis.

Alizeh abia îndrăznea să respire când a tras cu ochiul în compartimentul adânc şi scânteietor şi, într-o clipită, mintea i s-a luminat. Mobila grea nu-şi încetase deloc mişcările, zbuciumul devenind tot mai frenetic, dar Alizeh a constatat că nu-i mai păsa deloc dacă face zgomot.

Îi venea să ţipe.

Se simţea trădată şi derutată, iar inima îi bătea nebuneşte în piept. Cu grijă, şi-a vârât mâna înăuntru – mâna care era atât de fierbinte, încât o durea – şi a încercat să recupereze ceea ce era al ei, ceea ce se temuse că pierduse... şi uşa s-a închis atât de repede, încât aproape că i-a smuls degetele. Apoi dulapul a devenit ciudat de nemişcat.

Şi Cyrus, la naiba, ce rapid era!

Ca să fim corecţi, Alizeh fusese preocupată şi camera se tot zguduise, dar faptul că el se apropiase de ea atât de discret, încât nici măcar nu-i simţise prezenţa era cu adevărat impresionant. Nu avea cum să ştie cum o făcuse; nu avea nicio idee despre ce văzuse sau cum, mai exact, se învârtise în jurul ei şi o încolţise. Ştia doar că Cyrus e pe cale să-i arate exact de ce o mulţime de lume se temea de el, căci era lipită de perete şi avea o sabie îndreptată spre gât.

— *Ce* faci aici? a şoptit el, cu ochii strălucind de o

furie abia reţinută.

Chiar şi atunci, chiar şi atunci când începuse să-l urască din nou, când, lăsând la o parte promisiunile lui, Alizeh credea cu adevărat că el nu avea să ezite s-o ucidă... chiar şi atunci, era uşurată să vadă că el reuşise să-şi pună o pereche de pantaloni. Nu purta însă nicio cămaşă.

Şi-a lăsat privirea în jos, fixând lama. Era atât de scundă faţă de el, încât îşi putea vedea reflexia în strălucirea sabiei.

— De ce, l-a întrebat, ridicându-şi ochii spre ai lui, ai cartea mea?

A şovăit la expresia criminală de pe faţa ei, furia începând să i se spulbere, cu toate că instinctele războinice din el se luptau pentru dominaţie. Putea să-i vadă conflictul interior – să-i vadă tresărirea de remuşcare, chiar dacă resentimentele lui ieşeau la suprafaţă. Alizeh nu era lipsită de imaginaţie: vedea de ce el ar fi putut crede că îl trădase când se confrunta cu dovezi clare că intrase cu forţa în camera lui încuiată – şi nu îl învinovăţea că se îndoieşte de ea. Cum ar fi putut când înţelegea ce simte el? Bineînţeles că el nu ştia dacă poate avea încredere în ea.

Dar nici ea nu ştia dacă poate avea încredere în *el.*

Lama începea să i se înfigă în gât şi, pentru o clipă, s-a temut că ar fi putut s-o rănească de-adevăratelea.

— Cyrus, a spus. Ţi-am pus o întrebare.

— Am furat-o.

Nosta s-a încălzit pe pieptul ei.

— Când? l-a întrebat, cu inima frântă. De ce...?

— Cu câteva zile în urmă, i-a răspuns, şoapta lui şovăielnică trădându-i vinovăţia.

Cu toate acestea, nu şi-a coborât arma.

— Am înlocuit-o cu o momeală fermecată ca să pară identică.

— Ai trecut prin camera mea de la Casa Baz, a comentat uimită. Mi-ai scotocit prin lucruri...

— Da.

— *M-ai minţit.*

— Teoretic, nu am făcut-o.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti de parcă ai fi un idiot! i-a retezat-o Alizeh supărată, lama crestând-o uşor în timp ce vorbea. Înţelegi foarte bine ce vreau să spun.

— Nu te mai mişca! a spus el, furios. Sabia asta e nimicitor de ascuţită...

— Atunci, lasă arma jos, nemernicule!

A făcut-o, dar numai atât cât să n-o mai atingă.

— Deci ne-am întors la asta? a spus Kamran.

A înghiţit în sec, uitându-se la tăietura de la gâtul ei.

— Să ne insultăm unul pe celălalt?

— Îndrăzneşti să deplângi pierderea bunăvoinţei

mele, a şoptit ea, chiar dacă îmi ţii o lamă la gât.

— Şi tu, i-a replicat, cu vocea coborând o octavă. Ai îndrăzneala de-a mă mustra, când te-am descoperit făcând aceeaşi faptă detestabilă, intrând în camerele mele pentru a-mi cerceta obiectele personale...

— Nu am vrut să sparg uşa!

— Dar ai *ales* să-mi răscoleşti lucrurile! În vreme ce eu am fost obligat să răscolesc prin ale tale!

Încet, de parcă i-ar fi căzut o albeaţă groasă de pe ochi, Alizeh a început să vadă ceea ce vedea Sarra.

„Nu este vorba că nu-mi pasă", spusese femeia. „Ci că nu-l mai cred. În ultimele luni, fiul meu a dat vina pe diavol pentru toate deciziile sale proaste. Niciodată nu-şi asumă responsabilitatea pentru acţiunile sale. Mereu mă roagă să înţeleg că nu are de ales..."

Brusc, Alizeh se simţea periculos de rău.

Nu l-a întrebat cum făcuse această faptă odioasă, pentru că el făcuse lucruri mult mai complicate decât să intre prin efracţie în dormitorul ei umil şi neîncuiat; probabil că-i luase doar câteva minute ca să ducă la îndeplinire isprava asta neînsemnată.

Nu făcea altceva decât să-l privească, în timp ce inima i se veştejea încet în piept. O dureau trădarea, propria prostie, slăbiciunile idioate care o făcuseră să fie bună cu el. Se ura pentru că îl admirase vreodată, pentru că plânsese pentru el când ţipase, pentru că îi

curăţase sângele şi îl băgase în pat. El îi cumpărase o bucată de pâine – iar mila ei fusese atât de uşor cumpărată, inima ei maleabilă, atât de uşor mişcată! Chiar crezuse că ar fi putut fi ceva de genul unor prieteni reţinuţi.

Ah, era o proastă de proporţii astronomice!

Acum îşi dădea seama că el nu avea să fie niciodată de partea ei. Indiferent de momentele ocazionale de umanitate, Cyrus era în pat cu diavolul.

Totuşi, chiar dacă inima i se închidea în faţa lui, nu-l putea condamna aşa cum o făcuse Sarra. Văzuse ce-i făcuse Iblees în seara asta şi nu putea nega că Cyrus suferă foarte mult în mâinile nemilosului său stăpân. Dar şi-a reamintit încă o dată că Cyrus *îl chemase* pe Iblees în viaţa lui; acestui rege cu părul arămiu i se oferise ceva în schimbul chinului său şi, deşi nu ştia ce primise sau de ce o făcuse, nu putea, prin definiţie, să-l numească victimă.

Încet, i-a întâlnit privirea.

Şi a văzut ceva intens în irisurile lui minunate, ceva disperat care se lupta cu controlul lui, şi a jurat că în acel moment aproape că îi simţea sufletul lipindu-se de-al ei.

Chiar şi aşa, era uluitor.

O parte discretă şi nebună din ea ar fi vrut să se odihnească lipită de trupul lui puternic şi să-i simtă

greutatea braţelor în jurul ei. Ar fi vrut să-i mângâie obrazul pentru ultima oară.

— Cyrus, a spus încet. Dă-mi înapoi cartea şi îţi dau cuvântul meu că nu-ţi voi face rău!

I s-a părut o eternitate până când el a răspuns apăsat:

— Nu pot.

Nosta s-a înfierbântat pe pielea ei.

— Foarte bine!

Şi-a coborât ochii.

— Vreau doar să ştii, în primul rând, cât de rău îmi pare! Ai trecut deja prin foarte multe în seara asta. Chiar nu vreau să fac asta.

— Alizeh...

Fata s-a mişcat ca un fulger, lovindu-l peste braţul cu sabia înainte de a-i aplica o lovitură de picior laterală, într-o combinaţie rapidă care l-a dezechilibrat pentru scurt timp, chiar dacă lama lui i-a crestat gâtul, desenând o linie subţire de sânge. Alizeh n-a dat nicio importanţă lucrului ăstuia, căci îl forţase să-şi lase braţele în jos o fracţiune de secundă, ceea ce era tot ce-i trebuia pentru a-i arunca sabia din mână, după care i-a dat o lovitură puternică în piept, care l-a făcut să se clatine prin încăpere suficient de mult pentru ca ea să se năpustească asupra sabiei de cupru pe care o văzuse mai devreme înfiptă în podea. A ridicat-o şi, când s-a întors, l-a găsit pe Cyrus în picioare, cu propria sa armă

pe care o recuperase strânsă în pumnul drept. Cu mâna liberă se freca absent pe semnul de-un roşu-aprins pe care Alizeh i-l lăsase pe pieptul bombat, privind-o cu o expresie pătimaşă pe care ea n-o putea descifra.

— M-ai *lovit cu piciorul*! a comentat supărat.

— Iar tu m-ai tăiat, a replicat ea.

Ceva s-a trezit în ochii lui auzind asta, o clipă de suferinţă care-a venit şi-a trecut, înainte de a-şi ridica cu grijă lama, răspunzând provocării ei. A rostit liniştit:

— Ai de gând să te lupţi cu mine?

— Ai de gând să mă împiedici să recuperez ceea ce este de drept al meu? a întrebat ea, ridicându-şi bărbia. Dacă e aşa, atunci da.

— De unde ai ştiut că este aici? a întrebat-o, înaintând încet. De unde ai ştiut să vii s-o cauţi?

— Habar nu aveam că se află aici, a replicat indignată. Ţi-am spus deja că ţi-am spart uşa din greşeală...

Cyrus a scos un râset sumbru.

— Şi tot din greşeală mi-ai deschis şi încuietoarea de la dulap?

— Nici măcar nu l-am atins. S-a deschis de la sine.

— Ce? s-a oprit el din mişcare. Ce vrei să spui?

— Poate ar trebui să-mi explici mai întâi de ce ai un dulap încuiat în interiorul unei camere *încuiate,* a replicat supărată, în propria ta aripă încuiată din castel!

— Mă întrebi asta chiar şi după ce mi-ai distrus uşa? s-a mirat el, pierzându-şi controlul. Acum mi se pare evident că ar trebui să investesc în niveluri şi mai mari de protecţie, pentru că există djinni demenţi care umblă pe aici, dând buzna în camerele mele şi scotocindu-mi prin lucruri!

Ea a icnit.

— Nu sunt un djinn dement, cum îndrăzneşti...

— Am să te mai rog încă o dată, a întrerupt-o Cyrus, adunându-şi toată răbdarea, să-mi spui cum ai ştiut că e aici, Alizeh...

— Sau ce? Sau o să mă omori? Credeam că nu ai voie să mă omori.

Dintr-un motiv oarecare, Cyrus a tresărit auzind-o, o senzaţie de trezie apărându-i parcă în ochi. Şi-a ferit privirea, făcând-o pe Alizeh să se întrebe dacă nu cumva se gândea la diavol, amintindu-şi poate de întâlnirea sa de mai devreme, doar că reacţia lui nu se potrivea cu experienţa. Cyrus părea brusc împovărat, subjugat de ceva suspect de asemănător durerii.

— Ce ai vrut să spui, a întrebat-o, uitându-se în continuare în podea, cu „uşa dulapului s-a deschis singură”?

— Am vrut să spun exact ceea ce am spus.

— Dar aşa ceva nu-i posibil.

A clătinat din cap, cu ochii în jos.

— Dulapul este puternic vrăjit – ar fi trebuit să spargi numeroasele niveluri de securitate...

— Cartea aceea, a reluat ea, extrem de revoltată, este a mea. A mea prin naştere, prin ordinul pământului. Mă cunoaşte. I-am simţit prezenţa când m-am apropiat de dulap, şi s-a descuiat singură pentru a ajunge la mine – nu am făcut altceva decât să...

— S-a descuiat singură?

Şi-a ridicat brusc privirea.

— Vrei să spui că a arătat un fel de putere proprie?

Alizeh a râs atunci, înţelegând în sfârşit.

— Sărmanul Cyrus cel chinuit! a comentat, cu vocea înmuiată. În tot acest timp, ai încercat s-o faci să se anime, nu-i aşa?

— Da.

— Ai să eşuezi.

— De ce? a întrebat el, brusc preocupat. De ce nu pot s-o deschid?

— Nu eşti menit să exerciţi o mare putere? i-a repetat Alizeh cuvintele ca un papagal. Cum se face că eşti atât de neinstruit în ceea ce priveşte magia?

— Alizeh...

— Mai important, de ce crezi că *ţi*-aş spune vreodată?

Cyrus respira greu acum, uitându-se la ea cu un fel de disperare. Şi-a aruncat sabia pe podea cu un zgomot brusc şi înspăimântător.

— Te rog! Spune-mi!

— N-o s-o fac, a zis ea, mijindu-şi ochii. Spre deosebire de tine, eu nu sunt obligată să-mi împărtăşesc secretele cu Iblees. Acum, dă-mi înapoi cartea sau ia-ţi arma!

— Nu mă voi lupta cu tine, a răspuns Cyrus, dând din cap. Iartă-mă! N-ar fi trebuit să-mi ridic sabia împotriva ta.

— De ce nu? Nu mă consideri un adversar de valoare?

— Tu, a replicat el cu ardoare, ai fost întotdeauna de prea mare valoare. Nu-ţi voi face rău.

Nosta îi ardea pe piele.

Alizeh s-a luptat atunci cu un val de sentimente care i se învolburau în inimă şi păreau imposibil de descifrat. Străduindu-se să-şi limpezească gândurile, a spus:

— Nu trebuie să-ţi faci griji că mă vei răni. Sunt destul de capabilă să mă apăr singură.

— Alizeh, a şoptit Cyrus. Te-aş distruge.

Asta a înfuriat-o.

S-a năpustit asupra lui cu un ţipăt de furie, tăind cu sabia prin aer cu o forţă şi o viteză brute, dar el s-a ferit şi a plonjat după buzduganul care se sprijinea de o canapea din apropiere, apoi s-a răsucit într-o clipă pentru a-i întâmpina următoarea lovitură, sabia ei izbindu-se de buzdugan cu o violenţă uimitoare. A

avansat din nou, legănându-şi sabia într-un arc de cerc, şi din nou armele li s-au ciocnit, sunetul metalului zăngănindu-i în urechi. A atacat iar şi iar, făcându-i să se retragă. S-a repezit în faţă, făcându-l să se ferească.

Alizeh avea avantajul picioarelor iuţi şi al forţei, şi totuşi Cyrus îi para fiecare mişcare. Era adevărat că nu mai folosise o sabie de ani buni şi, prin urmare, abilităţile îi erau ruginite, dacă nu chiar puţin depăşite, dar darurile ei supranaturale ar fi trebuit să-i ofere un avantaj; în schimb, acestea păreau doar să echilibreze balanţa. Nu înţelegea cum de Cyrus era atât de puternic sau de iute sau cum de părea să îi anticipeze acţiunile. Mai rău, nu părea să obosească şi nu-şi ridica niciodată arma decât pentru a se apăra.

Era exasperant.

În cele din urmă, nervoasă, a rămas nemişcată şi l-a privit cu furie. Canalizase atât de mult efort în această luptă, încât acum era epuizată, braţele îi tremurau uşor şi trebuia să reziste impulsului de a bate din picior ca un copil.

— Dă-mi cartea înapoi! a strigat la el. E a mea!

Cyrus a clătinat încet din cap, privind-o cu mirare. Pieptul i se zbuciuma uşor, iar vocea îi era doar puţin întretăiată din cauza efortului.

— Căsătoreşte-te cu mine! i-a cerut el.

Alizeh şi-a strâns şi mai puternic arma în mâna, cu

ochii măriţi de indignare.

— Crezi că e amuzant?

— Nu glumesc.

— Dă-mi cartea chiar acum, altfel jur că distrug camera asta!

— Alizeh, a spus, clătinând din cap, cu o nuanţă de ameninţare în voce. Te rog, nu mă pune la încercare!

— De ce nu? l-a întrebat cu toată sinceritatea.

Cu cât se uita mai mult la ochii lui înfierbântaţi, cu atât îşi pierdea mai mult încrederea în ea însăşi.

— Ce vrei... ce ai de gând să faci?

— Atinge-mi numai lucrurile, a răspuns el încet, şi te voi scoate cu forţa din această cameră!

— N-ai îndrăzni, a spus ea, dar slab, pentru că nu ştia dacă ar fi îndrăznit. Ai îndrăzni?

Când el i-a oferit drept răspuns doar un zâmbet sinistru, Alizeh a simţit un fior de teamă, pe care l-a alungat cu mari eforturi.

S-a îndreptat cu calm spre biroul lui şi, preţ de-o clipă, a studiat numeroasele clopote de sticlă pe care le organizase cu grijă, cu etichete mici pe care se puteau citi lucruri de genul *Siliciu criptocristalin* şi *Mineral scalenoedric hexagonal.* Apoi a pus mâna pe unul dintre clopotele de sticlă. Foarte politicos, a rostit:

— Te rog să-mi dai cartea înapoi!

A scos un sunet, ceva asemănător unui mârâit.

— Nu pot, a răspuns Cyrus, frustrat. Ştii că nu pot.

Alizeh i-a fixat privirea în timp ce arunca mostra pe podea, unde a căzut cu zgomot, iar sticla s-a împrăştiat în toate părţile. A întins mâna ca să mai răstoarne una când el a spus, cu o voce joasă şi ucigătoare:

— Opreşte-te!

A mai răsturnat una.

— *Alizeh.*

I-a rostit numele ca pe o insultă, şi sunetul a străpuns-o ca o sabie. Şi-a ridicat privirea la timp ca să vadă că acum înainta spre ea cu o strălucire diabolică în ochi, de parcă ar fi vrut s-o ridice şi s-o arunce peste umăr şi... şi să facă ceva, nu ştia ce. S-a învârtit repede, legănându-şi sabia spre el, apoi îndreptând-o în direcţia lui pentru a-l face să se oprească.

— Nu mai face niciun pas! i-a cerut uşor panicată.

Era ceva înspăimântător, da, dar şi glorios în legătură cu Cyrus, aşa cum stătea acolo, fără cămaşă şi neîmpăcat, fără o armă şi complet neînfricat. De fapt, ea era cea care tremura puţin.

Nu i se părea că el ar fi genul de persoană care să blufeze.

— Ai uitat, a reluat el încet, atingându-şi mâna de lama pe care ea o îndreptase spre el şi făcând-o să dispară, că eu nu lupt corect.

Alizeh s-a tras un pas înapoi şi s-a uitat, uimită, la

mâinile goale, apoi la el. Cyrus n-a pierdut timpul şi s-a apropiat de ea, mişcându-se cu o hotărâre irezistibilă. Disperată, tânăra se tot trăgea iute înapoi.

— Să nu îndrăzneşti să mă ridici de jos! a strigat, cu inima bătându-i în piept. Vreau doar ce este al meu! Nu e politicos să ridici oamenii împotriva voinţei lor!

La câţiva centimetri distanţă, Cyrus s-a oprit.

— Nu e *politicos*? a comentat uimit. Alizeh, nu este *politicos* să dai buzna în camerele personale ale oamenilor. Nu e *politicos* să dărâmi uşile oamenilor şi nici să le distrugi lucrurile...

— Pentru a suta oară, l-a întrerupt ea, exasperată, ţi-am spart uşa din greşeală! Încercam doar să găsesc un loc unde să mă ascund înainte să intre camerista!

Acest lucru i-a dat de gândit.

— Camerista? s-a încruntat el. Vrei să spui snoda care a intrat în camera mea, a adăugat, arătând în direcţia camerei sale, şi mi-a ţipat atât de tare în faţă, încât m-a trezit?

Alizeh a dat din cap.

— Când a bătut la uşă, nu am ştiut ce să fac. Ştiam că nu pot fi găsită în dormitorul tău, altfel asta ar fi provocat un scandal uriaş, aşa că am tras de prima uşă pe care am găsit-o...

— Ai tras de ea? a strigat el. Practic ai smuls uşa din balamale!

— Ştiu asta şi îmi pare rău! Uneori – nu des, dar uneori –, când intru în panică, uit cât de puternică sunt şi sparg lucruri, şi îmi pare foarte rău.

Acum îşi frângea mâinile.

— Jur că aş repara-o dacă aş putea, dar nu m-am priceput niciodată la tâmplărie; deşi odată, într-una dintre celelalte slujbe ale mele, a trebuit să repar picioarele unui scaun pe care îl rupsesem accidental şi pe care am reuşit să-l repar, din fericire, cu un adeziv destul de puternic înainte ca slujitoarea să afle...

În acel moment, dorinţa de-a lupta a părut să-i părăsească trupul.

— Alizeh, a spus Cyrus, întorcându-se cu un oftat. Nu trebuie să-mi repari blestemata de uşă.

— Cu toate acestea, a reluat fata, înghiţind în sec. Deşi e de notat că încă sunt *furioasă* pe tine pentru că mi-ai furat ce-i al meu, jur că nu am intrat în această cameră cu intenţii răuvoitoare!

Atunci şi-a ridicat privirea spre ea în timp ce un rid subţire i se forma între sprâncene.

— Chiar vorbeşti serios.

— Normal că da.

— Deci n-ai venit aici în seara asta cu scopul precis de a-ţi recupera cartea? s-a încruntat el şi mai adânc. Sau să-mi scotoceşti prin lucruri?

— Nu.

— Şi nu ai de gând să mă tragi pe sfoară?

— Ce? a făcut ea, mai-mai să izbucnească în râs. Nu.

A clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să şi-l limpezească.

— Atunci, ce naiba cauţi aici?

— Ţi-am spus deja, am fugit de cameristă...

— *Aici,* Alizeh, a repetat el cu răbdare. Nu în camera asta. Ce cauţi *aici,* în aripa mea de castel? În tot acest timp, am crezut că te-ai furişat înăuntru când slujitoarea a deschis uşa, dar acum sunt doar... nedumerit.

La asta, Alizeh a rămas nemişcată.

A tăcut un moment lung şi încordat înainte de a spune, în cele din urmă:

— Nu-ţi aminteşti *nimic*?

Douăzeci şi nouă

Cyrus s-a uitat la ea, iar confuzia lui s-a transformat în ceva asemănător cu frica.

— Să-mi amintesc ceva din ce?

Expresia lui speriată i-a îndurerat inima – acest organ care nu avea creier şi cu care nu se putea raţiona. Alizeh era *supărată* pe el, şi totuşi s-a înmuiat.

— Nu-ţi aminteşti, a spus, ce s-a întâmplat pe câmpul cu flori?

A urmat o pauză lungă în timpul căreia Cyrus şi-a ferit privirea şi a tot înghiţit în sec.

— Îmi amintesc, a răspuns în cele din urmă.

— Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Ce vrei să spui?

Nu şi-a ridicat privirea.

— Păi... îţi aminteşti că ai vorbit cu mine?

— Da, a şoptit.

— Şi apoi?

— Şi apoi, a oftat, părând brusc extrem de stânjenit, apoi am simţit nişte dureri.

Ura felul în care o spunea şi modul în care i se stingea vocea. De parcă suferinţa lui ar fi fost ceva lipsit de importanţă şi trecător, de parcă nu ar fi fost o tortură reală, de parcă ea nu ar fi stat acolo şi nu ar fi văzut cum sângele i se scurgea peste ochii închişi şi în gura deschisă care tot striga.

— Cred că a fost mult mai rău decât atât, a comentat Alizeh.

— Nu ştiu ce ai văzut.

— Foarte multe. Am văzut foarte multe.

El a dat din cap în timp ce un muşchi îi zvâcnea în obraz. Dar tot nu se uita la ea.

— Interesant! a rostit Cyrus pe un ton plat. Nu mi-am dat seama că ai fi putut vedea ceva.

Alizeh a ezitat la tonul lui, neştiind cum să-i

interpreteze cuvintele.

— Sunt sigură, a îndrăznit ea, că nici măcar nu aş putea să-mi imaginez cât de profund ai suferit. Dar am fost acolo, am văzut totul...

— Tu, a întrerupt-o, încercând să zâmbească ironic, *nu ai fost* acolo.

Alizeh a tresărit de-adevăratelea, atât de surprinsă a fost.

Nu ştia dacă să reacţioneze la faptul că afirmaţia lui era evident falsă – sau dacă să se mire de unda de acuzaţie din vocea lui. Faptul că el credea că-l abandonase era destul de ciudat – dar că, pe deasupra, mai era şi *supărat* din cauza asta?

Oare reuşise cumva să-i rănească *sentimentele* lui Cyrus?

Se străduia să înţeleagă acest lucru.

— Nu mă înţelege greşit, a continuat el, privind undeva între ei. Nu te învinovăţesc pentru că ai plecat – de fapt, este de înţeles, având în vedere împrejurările, pentru că trebuie să fi fost nu numai o imagine neplăcută, ci şi o ocazie excelentă de-a scăpa de mine...

— Te înşeli cu totul, a rostit ea cu o oarecare căldură. Am fost acolo tot timpul.

În cele din urmă, şi-a ridicat privirea, perplex, şi a clătinat din cap.

— De ce ai contesta asta? Alizeh, când mi-am revenit,

tu nu mai erai acolo. M-am întors singur la palat...

— Cum aş fi plecat? a întrebat ea, tăindu-i vorba. Eram în mijlocul pustietăţii.

— Nu ştiu, a răspuns el dispreţuitor, ca şi cum ar fi fost o chestiune banală. Nu eşti lipsită de resurse proprii. Ai o viteză supranaturală – parcurgerea câtorva kilometri nu ţi-ar fi luat foarte mult, iar dacă mergi suficient de departe prin câmp, ai acces la drumul principal. Castelul este destul de vizibil din depărtare. Am presupus că te-ai strecurat înapoi aici doar pentru a-ţi recupera cartea înainte de a fugi.

Alizeh a inspirat adânc, încercând să se calmeze.

Acum ştia că avea să fie nevoită să-i stimuleze memoria şi, deşi bănuia că adevărul l-ar fi rănit, *acest lucru* – faptul că el credea că îl abandonase în acea stare – i se părea mult mai rău. Dacă nu de altceva, măcar pentru că mândria ei nu putea suporta asta.

— Nu te-am părăsit niciodată, i-a răspuns, adunându-şi curajul. Am stat acolo timp de două ore în timp ce tu pătimeai şi mi-am folosit propria rochie pentru a-ţi şterge sângele de pe faţă. Te-am implorat să te trezeşti. Te-am implorat să ne aduci înapoi la palat...

— Nu, a întrerupt-o, nu, tu...

Vocea i s-a stins când a privit-o – când a privit-o *cu adevărat* – şi ochii lui s-au fixat pe pata roşie înnodată de pe rochia ei. Alizeh l-a văzut înţepenind în timp ce

sângele i se scurgea din obraji.

— Cyrus, a spus, nu te-am părăsit acolo.

Respira greu acum, iar trupul i se transformase în stană de piatră chiar în faţa ei. Părea paralizat de această revelaţie, uimit şi redus la tăcere. În cele din urmă, a zis:

— Nu a fost un vis?

— Nu.

— *La naiba!*

Şi-a trecut o mână prin păr şi şi-a ferit privirea, cu trupul atât de plin de încordare, încât ea s-a temut că s-ar fi putut frânge.

— Ce... ce credeai că s-a întâmplat?

— Credeam că sunt în pat, a răspuns el, parcă înecându-se. Credeam că dorm...

— Dar cum crezi că te-ai întors în pat? a insistat Alizeh. Cine crezi că ţi-a dat jos cizmele sau haina plină de sânge?

A clătinat din cap.

— În urma acestor... experienţe, întotdeauna... – a ezitat –, adeseori dorm o vreme, pentru că îmi ia ceva timp să-mi revin. Cu toate astea, reuşesc cumva să mă bag în pat. Indiferent de împrejurări, reuşesc, în cele din urmă, să am grijă de mine, chiar dacă nu-mi amintesc întotdeauna că o fac. Nu părea important *cum* ajungeam să mă bag în pat – doar că mă băgam. Nu

mi-am pus întrebări.

— Înţeleg, a şoptit ea.

— Ai ajuns în camera mea, a adăugat apăsat, pentru că eu te-am adus acolo.

— Da.

— Şi tu...

Şi-a ridicat privirea, tulburat.

— Tu ai avut grijă de mine. Mi-ai spălat sângele de pe faţă.

Era pentru a doua oară când insista asupra acestui detaliu; o dată în timp ce delira, şi din nou acum, când era complet treaz. Alizeh nu era sigură de ce.

— Da. Mi-am folosit fusta ca să şterg...

— Nu, a spus el şi a clătinat din cap, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

Şi-a ridicat o mână la obraz, din ce în ce mai confuz.

— Nu, mi-ai *spălat* faţa.

Alizeh s-a încruntat.

— Pari preocupat de acest detaliu.

— E imposibil să nu observi diferenţa, a spus el, coborându-şi mâna. Chiar şi atunci când reuşesc să şterg ce e mai rău, mă trezesc după aceste incidente cu ochii aproape încleiaţi de rămăşiţele de sânge uscat.

Alizeh a resimţit această mărturisire ca pe un pumn în burtă.

Maniera dezinvoltă în care o spusese, nonşalanţa cu

care descria ceva atât de groaznic îi dezvăluiau enorm de multe despre el. Pentru Alizeh era derutant să vadă că părea să nu-i pese de loviturile pe care le încasase şi că putea vorbi cu atâta uşurinţă despre propria tortură.

— Pur şi simplu nu înţeleg, a reluat Cyrus. Cum m-ai spălat pe faţă când nu aveam apă cu noi?

La asta, Alizeh a simţit o înţepătură – ceva asemănător cu stânjeneala. Cum putea să exprime în cuvinte o explicaţie care, atunci când era rostită cu voce tare, suna melodramatic până la extrem? În acel moment nu văzuse decât un om care suferea; nu-şi pusese întrebări asupra impulsului de-a-l ajuta; nu se gândise că ar fi putut exagera. Acum nu mai era atât de sigură.

Agitată, şi-a împreunat mâinile.

— Mi-am folosit fusta ca să şterg cea mai mare parte a sângelui, i-a răspuns, fixând podeaua cu încăpăţânare. Dar apoi... Apoi am folosit umezeala lacrimilor mele pentru a freca resturile lipicioase.

Cyrus a rămas tăcut preţ de-o bucată înfricoşător de lungă de timp.

Când a vorbit în sfârşit, vocea îi era blândă şi uimirea palpabilă.

— Ai plâns pentru mine?

— S-a observat, a şoptit ea, că poate plâng prea mult.

— Ţi-ai folosit propriile lacrimi, a reluat el, aproape

distrus, ca să-mi speli sângele de pe faţă?

Alizeh nu avea ce să răspundă la asta.

Înţepătura de jenă de mai devreme se transformase într-o încremenire deplină în timp ce continua să stea acolo, cu capul înfierbântat, ascultându-l cum făcea inventarul acţiunilor ei anterioare.

Nu se putea hotărî să-i întâlnească privirea.

— Alizeh. Te rog, uită-te la mine!

A clătinat din cap spre podea.

— Lucrul ăsta e destul de umilitor pentru mine, Cyrus. N-am să mă pot uita la tine.

— De ce este umilitor?

— Pentru că am fost *proastă,* i-a răspuns într-o izbucnire bruscă. Am fost bună cu tine doar ca să descopăr că m-ai minţit tot timpul... Că mi-ai furat cartea şi că refuzi să mi-o dai...

Cuvintele i s-au stins în gât.

Alizeh şi-a ridicat capul în timp ce vorbea, căci furia îi arsese cea mai mare parte a stingherelii, dar a fost oprită brusc de privirea lui Cyrus. Angoasa din ochii lui i-a străpuns pieptul ca un fulger.

— De ce ai făcut-o? a întrebat-o cu o voce încordată. De ce ai fost atât de bună cu mine? auzisem pe cineva plângând, dar credeam că sunetele fac parte dintr-un vis sau dintr-o halucinaţie. Doamne, felul în care mă atingeai...

S-a oprit, cu o expresie chinuită. A clătinat din cap şi şi-a astupat gura cu o mână.

— Alizeh, propria mea mamă nu m-a atins niciodată cu atâta tandreţe. Nu credeam că există vreo şansă să fii reală.

Tânăra chiar nu mai ştia ce să spună.

Inima îi bătea atât de tare, încât abia îşi auzea propriile gânduri. Cyrus o privise de multe ori de când îl cunoscuse – şi întotdeauna cu diferite grade de intensitate –, dar niciodată aşa. Niciodată de parcă ar fi fost gata să cadă în genunchi în faţa ei.

Şi-a auzit vocea tremurându-i uşor când a zis, încet:

— Cuvintele pe care le-ai folosit ca să mă descrii au fost, cred, „chiar fermecător de jalnică”.

Cyrus a răsuflat atât de tare, încât ea a văzut cum i se lasă uşor pieptul în jos. Părea devastat.

— Merit să fiu împuşcat pentru că ţi-am spus asta.

Ea a reuşit să zâmbească, dar fără veselie.

— Vrei să-mi spui ce se petrecea? a rostit tânăra în schimb, sperând să atenueze cumva focul din ochii lui. Mi-ai spus că asta ţi se întâmplă mereu, că face parte dintr-un ciclu.

— Da, a răspuns Cyrus, dar vorba îi era greoaie, obosită. Este un somn medicinal. Întotdeauna mă bagă într-o ceaţă ciudată. După ce am terminat, e singura modalitate de-a mă menţine în viaţă.

Alizeh a pălit.

— Vrei să spui că Iblees te-a torturat aproape până la moarte şi apoi te-a adus înapoi de pe muchie – doar ca să o facă din nou?

— Da.

Alizeh a simţit că i se face rău.

— Face des asta?

— Da.

— Cât de des?

— Depinde.

A înghiţit în sec.

— Uneori, şi de două ori pe săptămână.

Alizeh şi-a pus o mână peste gură şi a scos un sunet asemănător unui hohot de plâns.

Cyrus o privea doar, o privea cu aceeaşi căldură neclintită în ochii lui şi nu spunea nimic. O tăcere grea a coborât între ei, liniştea densă de lucruri nespuse. Ceva se schimbase în urma acestor revelaţii, iar Alizeh nu era sigură că putea să definească acest lucru. Ştia doar ceea ce vedea, iar ceea ce vedea era o versiune a lui Cyrus pe care nu o mai văzuse până atunci.

Părea zdruncinat.

Mai mult, o atinsese – îşi plimbase mâinile pe corpul ei, îşi lipise buzele de pielea ei –, şi acum amândoi ştiau asta. Alizeh nu-şi permisese cu adevărat să se gândească la ceea ce se petrecuse între ei, pentru că îi

clasase cuvintele delirante drept false mărturii; nu i se părea corect să considere acţiunile lui din acea stare ca indusă de drog ca fiind dovada unor sentimente copleşitoare faţă de ea. Dar cu cât stătea mai mult timp acolo fără să enunţe cu voce tare o retractare – fără să invoce vreo scuză sau să nege –, cu atât mai mult Alizeh se întreba dacă nu cumva acum o privea nu cu teamă, ci cu dorinţă.

Apoi el s-a mişcat încet, spulberând liniştea cu mişcările lui domoale, micşorând distanţa dintre ei până când amintirile din seara trecută au revenit la viaţă ca o febră care o pârjolea. Încă mai auzea greierii, încă mai vedea lumina lunii pe faţa lui. Se îndoia că avea să uite vreodată felul disperat în care o întrebase dacă poate s-o guste şi sunetul pe care îl făcuse când îşi lipise faţa de sânii ei.

Dintr-odată, Alizeh simţea că nu mai poate să respire.

El era aproape acum şi ochii îi erau strălucitori, arzând parcă. Nu mai văzuse niciodată pe faţa sa sau în liniile corpului lui o emoţie atât de ferm ţinută în frâu. Dorinţa lui era atât de puternică, încât era intoxicantă; Alizeh avea impresia că tremură sub greutatea ei. Voia s-o atingă, şi ea ştia asta, o vedea în felul strict în care el îşi controla mâinile, în rigiditatea atitudinii sale, în felul în care se apropiase treptat – până când nu l-a mai avut

decât pe el în faţa ochilor. Privirea lui a coborât spre buzele ei, iar buzele i s-au întredeschis, inspirând încet şi expirând tremurător.

Alizeh se temea că, dacă ar fi scos vreun cuvânt, ar fi luat pur şi simplu foc.

— Te-am atins, a spus el cu blândeţe. Îţi aminteşti?

Acum inima lui Alizeh bătea atât de tare, încât se simţea de fapt aproape leşinată. Ce putea să răspundă la întrebarea lui? Adevărul era un singur cuvânt uşor de rostit, şi totuşi acest răspuns părea disperat, înnebunitor de plin. Simţea asta, o percepea în timp ce-i spunea „Da, îmi amintesc", lipită de gâtul lui. Chiar şi atunci, ştia că se aruncă în braţele nebuniei.

El a şoptit:

— Şi mă condamni pentru asta?

Cyrus şi-a înclinat capul, iar acum buzele lui aproape că îi atingeau obrazul în timp ce sunetele aspre ale propriilor ei răsuflări superficiale deveneau din ce în ce mai disperate. Nu ştia când se apropiase atât de mult, dar acum el îi ocupa în întregime simţurile: mirosul îmbătător al pielii lui; imaginea pieptului lui gol; sunetul inimii lui bătând. Îi lipseau doar atingerea şi gustul, iar ea tânjea după ele. Mintea îi era ca pierdută; nici măcar nu-şi mai amintea propriul nume stând atât de aproape de el. Ştia, vag, că e o idee proastă, că se joacă practic cu focul, dar Alizeh îi supravieţuise o dată

unui infern şi se gândea că i-ar fi putut supravieţui din nou unui asemenea incendiu.

— Nu, a şoptit ea.

A văzut cum l-a străbătut un fior, o expiraţie adâncă ce l-a zguduit cu totul. A scos un sunet disperat, frânt, în timp ce închidea ochii, dar totuşi nu a atins-o. Nu ar fi pus mâinile pe ea, nu i-ar fi pus capăt chinului, căci era încă mult prea derutată, chiar şi acum, pentru a-l revendica pentru ea.

— Alizeh, a şoptit. Lasă-mă să te fac regina mea!

A fost ca o străfulgerare rece şi tăioasă a realităţii.

Alizeh a înţepenit şi s-a tras îndărăt, capul i s-a limpezit într-o clipită, iar alarma i-a răsunat prin tot corpul.

— Ai... a început, panicată. Încerci să mă seduci? Să mă convingi să mă căsătoresc cu tine?

Cyrus arăta de parcă fusese lovit.

S-a uitat lung la ea, cu pieptul fremătând şi cu o expresie atât de devastată, încât s-a simţit imediat copleşită de regret.

— Nu, i-a răspuns, şuierând cuvântul.

Nosta s-a încălzit.

— Îmi pare rău! a strigat apoi Alizeh, clătinând din cap. Îmi pare rău, ştiu că e o acuzaţie teribilă, dar de ce ai... De ce ai fi...

— De ce te comporţi de parcă ar fi o surpriză?

Îşi revenea încet, durerea lui se vindeca, se încălzea în faţa ochilor ei.

— Mi-am enunţat clar intenţiile de la început, Alizeh. Vreau să mă căsătoresc cu tine...

— *Diavolul* vrea să te căsătoreşti cu mine! a explodat ea. Nu e deloc acelaşi lucru! Cum poţi să nu vezi...

— Căsătoreşte-te cu mine, a replicat el, şi tu îţi primeşti coroana, diavolul este sătul pentru un timp, iar eu sunt scutit, în mare parte, de datoria mea. Cu toţii obţinem ceva ce ne dorim. De ce să fie asta atât de rău?

— Una este, a răspuns ea supărată, să încheiem un aranjament fals în urmărirea propriilor noastre interese. Dar asta... Cyrus, asta nu ar fi ceva fals şi ar complica totul. Ce aveai de gând să faci? Dacă te-aş fi sărutat? Ce ar fi urmat?

— M-aş fi căsătorit cu tine, i-a răspuns, apropiindu-se din nou şi ajungând periculos de aproape. M-aş căsători şi mâine cu tine. Şi apoi te-aş duce în pat. Pentru săptămâni întregi.

Alizeh simţea cum i se încălzeşte faţa, iar inima îi bătea nebuneşte. Era un lucru şocant de spus, dar şi mai şocant era modul în care corpul ei reacţionase la cuvintele lui – cu o explozie de dorinţă pe care se străduia să o stingă.

— Şi apoi? l-a întrebat, nereuşind să-şi liniştească

vocea. Te aştepţi să te omor?

Cyrus a ezitat.

— Această alegere îţi aparţine.

— Eşti incredibil! Cum te poţi comporta atât de cavalereşte? E o situaţie extrem de gravă...

— Şi planul *tău* care era? a întrebat-o cu ochii strălucind. Cum credeai că avea să se termine?

— Nu ştiu, i-a răspuns Alizeh, clătinând din cap. Nu... nu mă gândeam...

— Şi acum te gândeşti prea mult.

— Eşti crud...

— Şi tu te arăţi inutil de şocată. Ai ştiut de la bun început că sunt legat de un stăpân nemilos, că, de fapt, te-am căutat la porunca lui, că mi-am distrus viaţa, mi-am răvăşit casa şi m-am rupt în două la porunca lui, totul pentru tine.

A înghiţit în sec.

— Totul pentru tine. Chiar nu vezi ce mi-ai făcut? În doar câteva zile m-ai desfăcut bucată cu bucată şi mi-ai răsturnat lumea. Orele din viaţa mea sunt un haos, viitorul îmi e bulversat, iar mintea... mintea...

S-a răsucit şi a schiţat o grimasă, cu pumnii strânşi, şi Alizeh a crezut că inima avea să înceteze să mai bată.

— Şi în loc să fiu supărat, a continuat el, în loc să te îndepărtez, în loc să-mi doresc să nu ne fi întâlnit niciodată, mă tot uit la tăietura aia nenorocită de pe

gâtul tău, Alizeh, şi aş vrea să mor.

— Cyrus...

— E vina mea, a reluat bărbatul, trecându-şi amândouă mâinile peste faţă. Nu mă pot învinovăţi decât pe mine însumi. Trebuia să-mi dau seama, şi ştiam că eşti periculoasă. Ai avut avantajul chiar din clipa în care am pus ochii pe tine. Te-am văzut, şi mi-am dat seama imediat că sunt în iad şi te-am urât pentru asta, pentru că mi-am dat seama chiar de atunci că tu aveai să fii sfârşitul meu.

— Ce tot zici acolo? l-a întrebat, alarmată. Vorbeşti de parcă ţi-aş fi făcut vreun rău...

El a râs atunci, a râs de parcă ar fi fost gata să se dezlănţuie.

— Bineînţeles că nu ştii. De ce ai şti? Cum ai putea să ştii adevărul? Că m-ai bântuit atâta timp... chinuindu-mă în fiecare noapte...

— Cyrus, încetează! Nu eşti cinstit... nici măcar nu te-am *cunoscut* vreodată...

— Nu înţelegi, a spus el, chinuit. Te-am visat *luni şi luni la rând.*

Nosta s-a înfierbântat pe pielea ei, iar Alizeh a rămas nemişcată.

— Ce?

— Nu ştiam cine eşti, a răspuns el, clătinând din cap. Nu-ţi ştiam numele. Credeam că eşti doar o creaţie a

imaginaţiei mele. Un fel de fantasmă pe care o invocam.

Alizeh s-a simţit ca lovită de trăsnet. Dezorientată. Inima îi bătea cu puterea unui cataclism.

— Ce... Ce ai visat despre mine?

Cyrus doar şi-a ferit privirea, fără să spună ceva.

— Nu ai voie să-mi spui?

Bărbatul a izbucnit într-un râs sumbru.

— A, nu, povestea *asta* sunt liber s-o împărtăşesc. Doar că nu vreau s-o fac.

— De ce nu?

— Alizeh, a şoptit, refuzând în continuare să-i întâlnească privirea. Arată-mi puţină îndurare! Nu mă face să rostesc lucrurile astea cu voce tare!

— Te rog! a insistat ea. Nu vreau să te fac să suferi. Dar trebuie să înţeleg... Dacă diavolul ţi-a sădit imaginea mea în minte, trebuie să ştiu cum mă foloseşte. Ce ţi-am făcut? Ţi-am făcut rău în închipuirile tale?

S-a scurs o clipă până când Cyrus a răspuns, acum uitându-se la perete:

— Departe de asta. Întotdeauna am crezut că eşti un fel de înger.

Alizeh a tras adânc aer în piept.

Din nou acel cuvânt. O numise „înger” în delirul lui, iar acum începea să înţeleagă.

— A trecut mult timp până când am început să bănuiesc că Iblees are o legătură cu visele mele, spunea Cyrus. Acum văd, desigur, că ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta, dar tu mi-ai părut întotdeauna mult prea fermecătoare pentru a fi asociată în vreun fel cu el. Atât de generoasă, de dulce! Atât de frumoasă, încât abia dacă mă puteam uita la tine, chiar şi în vise. Credeam că mintea mea te-a adus la viaţă ca un antidot pentru coşmarurile mele. Nu am îndrăznit niciodată să cred că ai putea exista în viaţa reală.

Nosta a continuat să-i susţină cuvintele, iar Alizeh devenea tot mai cuprinsă de angoasă pe măsură ce asculta; se temea că nu avea să-i supravieţuiască acestui discurs.

— Când te-am văzut pentru prima dată înainte de bal, a continuat el, am înţeles în sfârşit. Nici n-ai idee cum m-ai dezechilibrat atunci. Cum ai putea şti cât de mult m-a îngrozit să te privesc când mi-am dat seama că diavolul îmi făcuse asta intenţionat? Că luase o reverie pe care ajunsesem să o iubesc şi o pervertise, contaminând-o cu întunericul lui?

— Nu înţeleg, a răspuns ea disperată. De ce te torturează Iblees atât de mult? De ce ar face aşa ceva?

Cyrus şi-a ridicat în cele din urmă privirea, întâlnindu-i ochii cu o forţă a emoţiei atât de intensă, încât Alizeh a simţit cum nosta îi arde pe piele,

adeverind ceva ce el nici măcar nu pronunţase cu voce tare.

A şocat-o.

— I-am făcut diavolului singurul jurământ pe care l-ar fi acceptat, a răspuns Cyrus încet. Ale cărui condiţii sunt condamnabile, într-adevăr. Dacă am să reneg înţelegerea noastră în orice moment, în orice fel, viaţa mea are să fie controlată de el pentru totdeauna. Deseori mă gândesc că mi-a oferit acest târg pentru că era sigur că am să cedez sub greutatea lui. Iblees ar prefera mai degrabă confortul unui supus complet loial – pentru că, într-un fel sau altul, tot ar obţine ceea ce vrea de la mine. Cred că de aceea mă chinuie atât de des, împingându-mă prea departe. Te-a sădit în mintea mea cu scopul precis de a mă distruge din punct de vedere emoţional, de a mă submina, de a mă deposeda de apărarea mea, astfel încât să fiu nepregătit când ne vom întâlni.

A râs, iar sunetul a fost unul amar.

— Fără îndoială că a sperat că, la descoperirea identităţii tale, te voi elibera imediat şi, cu ocazia asta, voi pierde totul.

Ochii lui Alizeh ardeau de lacrimi în timp ce el continua să vorbească. Nu exista niciun alt mod de a descrie acest lucru: i se rupea inima.

— Nu am avut încredere în tine, a reluat Cyrus în

şoaptă. Cum aş fi putut să am încredere în tine? Doar erai o viziune invocată de diavol, menită să mă distrugă. Te-am urât pentru că erai reală, pentru că te treziseşi la viaţă doar ca să personifici tortura, să fii încă o încercare de îndurat. De fapt, am *vrut* să te urăsc. Am vrut să-ţi descopăr defectele, greşelile. Credeam că nu aveai să te ridici niciodată la nivelul plăsmuirii din visele mele – şi m-am înşelat. Eşti mult mai fermecătoare în viaţa reală. Mult mai rafinată. Vocea i-a tremurat uşor când a adăugat încet: Este chinuitor să fiu în prezenţa ta.

Din nou, nosta i-a pârjolit pielea.

Alizeh voia să se aşeze; voia un pahar cu apă; voia să se scufunde într-o baie rece. A reuşit să se adune doar cât să-i rostească numele.

— Ştiam, cumva, că urma să ajungem la asta, a reluat el, ferindu-şi iar privirea. Am crezut doar că sunt mai puternic.

Am crezut că avea să dureze mai mult. În loc de asta, ai reuşit să mă spinteci în două cu o viteză uimitoare.

— Eşti nedrept, a răspuns Alizeh, forţându-se să vorbească, cu inima bătându-i dureros în piept. Te comporţi de parcă aş fi intenţionat crudă. De parcă aş fi indiferentă faţă de tine.

— Şi nu eşti?

— Nu, a şoptit, cu ochii plini de lacrimi. Bineînţeles

că nu.

Cyrus o privea fix din locul în care stătea, cu pieptul zbuciumându-i-se cu o intensitate abia stăpânită. O devasta cu privirea aceea, chiar dacă părea lipit de pământ, de neclintit.

— Atunci, fii cu mine! Lasă-mă să te venerez!

— Ah, nu face asta! i-a răspuns Alizeh, ştergându-şi supărată ochii. Calea asta e deja prea periculoasă, şi amândoi ştim asta. Nu vorbi de lucruri pe care nu mi le poţi oferi!

— Nici nu ai idee ce ţi-aş putea oferi, a replicat Cyrus, cu ochii arzând. Nu ai idee ce vreau. Am fost cuprins de agonie timp de *opt luni,* Alizeh. Ştii cât de greu a fost să mă prefac că nu te cunosc? Să mă prefac că nu te doresc? Să mă prefac că nu ţi-am cunoscut fiecare centimetru din corp în visele mele? Să aflu că inima ta a fost înlănţuită în altă parte? Mă uit la tine şi nu mai pot respira. În mintea mea, eşti deja *a mea.*

— Opreşte-te! i-a cerut ea, chinuindu-se acum să-şi recapete respiraţia. Nu-mi vorbi aşa... E periculos, Cyrus...

— Atunci, de ce să-mi spui că-ţi pasă? a replicat el. De ce să-mi spui că simţi ceva doar ca apoi să mă respingi? Crezi că mi-e uşor să stau aici, în faţa ta, şi să vorbesc atât de deschis? Crezi că sunt vreun masochist? Crezi că mă bucur de această durere?

— Cum poţi să te autocompătimeşti atâta? a spus ea jalnic. Cum poţi să mă învinovăţeşti pe mine pentru mişcările propriei tale inimi? Cum poţi să mă consideri pe mine răspunzătoare pentru nenorocirile tale în timp ce-mi ţii cu forţa bunurile, în timp ce complotezi şi ucizi la porunca unei bestii josnice? Îţi înţeleg frământările, Cyrus, chiar le înţeleg. Nu sunt lipsită de compasiune. Am văzut destule din suferinţa ta în seara asta ca să-mi imaginez cât de nefericit trebuie să fii. Dar cum poţi să-mi ceri să am încredere în tine cu toată inima când tu încă mai ai secrete faţă de mine? Când îi eşti îndatorat celei mai întunecate creaturi în viaţă, renunţând la toate celelalte pentru el şi punându-i dorinţele, cererile, mai presus de orice?

Alizeh a clătinat din cap.

— Nu, nu aş putea fi niciodată cu tine. Nu pentru că sunt indiferentă, ci pentru că nu ai putea niciodată să-mi fii credincios – nu ai putea niciodată să mă alegi pe mine prima –, şi nu ar trebui să mă învinovăţeşti pentru temerile mele.

El a rămas complet nemişcat atunci, fără să se străduiască să-şi ascundă suferinţa imprimată pe chip.

— Aş putea, într-o zi, să fiu liber.

— Poate. Însă până atunci, nu ai cum să ştii ce ţi-ar putea cere. Ai putea să mă distrugi doar ca să-l mulţumeşti.

Când el nu a negat acest lucru – când doar s-a uitat la ea, s-a uitat ca şi cum ar fi vrut să-i înfigă un pumnal în piept atunci ea şi-a primit răspunsul.

— Unde are să ne ducă asta, atunci? a şoptit Alizeh. Ai să renunţi la oferta ta de căsătorie?

Cyrus a râs, un sunet extrem de trist.

— Cât aş vrea să pot!

— Atunci, trebuie să ştii, a replicat ea, adunându-şi tot curajul, că, în ciuda tuturor lucrurilor, aş putea accepta. În interesul propriului meu viitor.

Cuvintele ei aproape l-au frânt.

A văzut asta în ochii lui, în felul brusc în care i s-au prăbuşit umerii, în braţele care îi atârnau greoi pe lângă corp.

— După toate astea, după tot ce am împărtăşit cu tine în seara asta, ai vrea să devii soţia mea, a întrebat el cu o voce răguşită, doar de formă?

— Da.

— N-ai să vrei să mă atingi. Sau să râzi cu mine. N-ai să vrei să împarţi patul cu mine.

— Nu, a răspuns tânăra, cu inima zvâcnindu-i în gât.

— Alizeh, m-ai face cel mai nefericit om în viaţă.

— Îmi pare rău! a replicat ea, clătinând din cap în timp ce vorbea. Îmi pare nespus de rău!

Inima ei slabă i se sfărâma în piept, şi s-a luptat cu disperare împotriva durerii, străduindu-se să nu dea

înapoi. Şi ea avea o cale pe care trebuia s-o urmeze.

— Doar că argumentele tale, a reluat ezitând, raţionamentul tău... Tabloul pe care l-ai desenat... Au fost incontestabil convingătoare. Toată ziua am răsucit în minte această posibilitate şi, deşi nu am luat încă o hotărâre, ştiu că, dacă sper să am vreodată o şansă de a-mi conduce poporul, de a-mi împlini destinul, voi avea nevoie de un imperiu...

— Şi atunci? a întrebat-o cu glas slab. Atunci mă vei ucide? Aceasta este ordinea în care intenţionezi să mă anihilezi? Îmi vei frânge mai întâi inima, apoi îmi vei smulge coroana şi-mi vei curma viaţa doar când voi fi în genunchi, implorându-te să pui capăt nenorocirii mele?

— *Cyrus,* a spus ea cu disperare. *Te rog!*

Pierdea bătălia cu lacrimile şi se străduia să se împotrivească potopului.

— Nu am cerut niciodată nimic din toate astea – tot ce mi-am dorit vreodată de la lume a fost să dispar. *Tu* m-ai adus aici. *Tu* mi-ai făcut oferta asta. Mi-ai oferit ocazia să văd ce aş putea fi, iar acum nu pot să închid ochii în mod voit la posibilitatea asta, nu acum, când ştiu că există oameni care mă aşteaptă, nu acum, când şi eu am o datorie...

— Sunt foarte conştient, a spus el, coborându-şi privirea, de felul în care mi-am făcut asta. Nu trebuie să

învârţi cuţitul în rană. Vocea i-a scăzut apoi până a ajuns abia ca o şoaptă: Dar vrei să-mi promiţi ceva, îngeraş? Când ai să te hotărăşti să mă omori, ai să-mi spui cum ai de gând s-o faci?

— Cyrus...

— *Ajunge,* te implor!

A clătinat din cap.

— Sunt doar un om, Alizeh, nu pot suporta atâta tortură într-o zi. Te rog! a adăugat cu voce frântă. Lasă-mă! Lasă-mă cu ceea ce a mai rămas din viaţa mea blestemată!

Alizeh a rămas o clipă încremenită.

— Şi mâine? l-a întrebat încet. Ce vom deveni mâine? Vom fi din nou duşmani?

Cyrus nu a mai zis nimic, dar corpul îi tremura abia vizibil în timp ce privea în pământ, iar când, în sfârşit, şi-a deschis buzele ca să răspundă, s-a auzit o bătaie bruscă şi insistentă la uşă.

Treizeci

Cyrus s-a încordat, însă nu s-a mişcat; niciunul dintre ei nu a scos niciun cuvânt. Alizeh încă se uita la buzele lui, dorindu-şi ca lumea de dincolo de aceşti pereţi să dispară până când avea să afle răspunsul lui, dar speranţele i s-au spulberat curând. A urmat încă o

rundă de bătăi necruţătoare la uşă, iar în cele din urmă Cyrus a închis ochii şi a înjurat, îndepărtându-se de ea cu o angoasă palpabilă.

Alizeh a rămas acolo, încremenită, cu mintea învârtindu-i-se şi cu inima frântă. I-a auzit paşii când s-a îndreptat spre intrare, apoi vaietul lemnului învechit când el a deschis uşa.

Vocea Sarrei era inconfundabilă.

— *Unde ai fost?* a ţipat ea. Te-am căutat peste tot! Valetul tău a spus că a urcat mai devreme să te îmbrace pentru cină, dar a susţinut că nu eşti aici, şi apoi nu ai mai apărut jos, şi nici fata, care nu este în camera ei, şi nu aveam nici cea mai mică idee de unde să încep să te caut, pentru că ultimul loc în care mă aşteptam să fii atât de devreme în seara asta era să zaci inconştient în patul tău, precum cine ştie ce depravat, asta până când servitoarea mea mi-a spus că a auzit despre cea mai mizerabilă snodă plângând în hohote prin bucătării, temându-se pentru slujba ei, după ce te-a găsit dormind în camera ta...

— *Mamă.*

— ...şi de ce nu porţi haine? Doamne, dar arăţi mai rău ca moartea... Ai fost bolnav? De aceea erai culcat la ora asta?

— Da.

— Alegerea momentului, a spus ea furioasă, este

absolut dezastruoasă! Îţi stă în fire să te îmbolnăveşti atunci când e nevoie de tine, să-ţi găseşti tot felul de pretexte când toţi ceilalţi trebuie să se confrunte cu consecinţele acţiunilor tale demente...

Alizeh era uimită.

Ştia în ce măsură Sarra îşi detesta fiul şi, în contextul minţii rănite a femeii, Alizeh putea într-adevăr să-i înţeleagă conflictul emoţional, pentru că îl învinovăţea pe bună dreptate pe Cyrus pentru uciderea brutală a soţului ei. Dar chiar şi ştiind acest lucru, era totuşi şocant să-i audă ura exprimată astfel. Era nefiresc să auzi o mamă certându-şi fiul pentru că se îmbolnăvise, fără să se obosească să întrebe dacă se simte bine. Era ceva atât de dureros în acest schimb de replici, încât era greu să-l asculţi.

— Nu vrei să ajungi la subiect? a întrebat Cyrus cu vocea întretăiată. De ce ai nevoie de la mine?

— Am nevoie de fata aia! a strigat ascuţit Sarra. Unde este? Unde e Alizeh? Ce-ai făcut cu ea?

Alizeh a simţit un brusc puseu de spaimă.

— Ce-am *făcut* cu ea? a râs Cyrus, cu toate că părea furios.

— Nu adopta tonul ăsta cu mine, de parcă n-aş avea toate motivele să mă îndoiesc de tine! Fata nu este în camerele ei! Ce altceva ar trebui să cred? Nimeni nu a mai văzut-o de câteva ore, nimeni în afară de fiecare

djinn din Tulan, a adăugat ea isteric, şi-acum au sosit cu toţii în hoarde terifiante din fiecare colţ al imperiului şi au luat cu asalt castelul acum o oră...

Alizeh a simţit că i se opreşte inima.

— Ce?

Acum Cyrus părea alarmat.

— Ce vrei să spui? Sunt violenţi?

— Da, sunt violenţi! a strigat femeia. Ce naiba crezi că vreau să spun? Sunt cu miile, Cyrus, şi ameninţă să spargă porţile dacă nu se arată.

— Nu înţeleg, a spus el din ce în ce mai nervos. De ce sunt supăraţi? Credeam că o iubesc...

— Atunci, ştiai? a făcut ea, surescitată. Ştiai cine e? Ştiai că ea înseamnă ceva pentru ei? Ah, Cyrus, cum ai putut?

Sarra părea cu adevărat distrusă acum.

— Dintre toate lucrurile stupide şi teribile pe care le-ai făcut vreodată... Mi-ai spus că e de sânge regal, dar nu mi-ai spus că e *un... un Mesia*! Ea are să distrugă imperiul!

Acum Alizeh se simţea ameţită, iar respiraţia îi devenea tot mai rapidă, mai chinuită. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Mai mult decât atât, nu-i venea să creadă că, după atâţia ani, se întâmpla *aşa*.

Era un dezastru.

— Ce cer? a întrebat Cyrus cu răceală.

— De ce ai adus-o aici? a replicat Sarra, aproape hohotind de plâns. De ce ai adus aşa prăpăd peste casa noastră? Nu vezi ce se va întâmpla cu noi? Tot mai mulţi djinni vor auzi de ea şi vor veni după ea, se vor târî din toate colţurile întunecate ale pământului... A oftat, apoi a reluat: Iar noi va trebui să ducem război împotriva propriului nostru popor...

— Mamă, a rostit Cyrus aspru. Revino-ţi în fire!

— Eşti o pacoste pentru această familie! a strigat ea. Eşti o pată pe faţa pământului...

— *Ce vor de la ea?* a întrebat el cu vocea tremurând de furie. Care le sunt cererile?

— Vor dovezi că e adevărată! Şi vor să ştie că este nevătămată. Mai presus de toate, vor să ştie dacă a venit aici să se căsătorească cu tine, dacă va accepta tronul.

Alizeh a icnit, ducându-şi o mână la gât.

Cyrus a rămas tăcut câteva clipe. Se îmblânzise deja când a spus, în cele din urmă:

— *Vor* ca ea să se căsătorească cu mine?

— Nu ştiu! a izbucnit Sarra, părând dezlănţuită. Tot ce ştiu este că ameninţă să dea foc oraşului dacă nu se arată curând – şi nu o găsesc pe nicăieri...

— Am s-o găsesc eu, a spus el cu asprime, şi chiar şi atunci Alizeh a ştiut că o protejează.

Cyrus ştia că nu-şi dorise să fie găsită într-o postură

compromiţătoare cu el, în dormitorul lui, iar gestul acesta mărunt însemna foarte mult pentru ea. Dar încet-încet îşi dădea seama că nu are rost. Nu se putea ascunde la nesfârşit.

— Unde ai de gând s-o cauţi? a strigat Sarra. Ştii unde este? Ai ştiut asta tot timpul şi doar m-ai chinuit?

— Mai întâi, a răspuns Cyrus, ignorând izbucnirea mamei sale, trebuie să-i convingi să se liniştească. Nu o pot lăsa să stea în faţa acestei mulţimi până când nu sunt sigur că poate fi în siguranţă.

— Cere-le *tu* să se calmeze! a ripostat Sarra. Crezi că nu am încercat? Nu vor să mă asculte!

La naiba cu reputaţia ei!

Alizeh nu mai putea sta acolo în tăcere. Aceştia erau oamenii ei şi erau responsabilitatea sa. Şi ştia că, dacă părinţii săi ar fi fost aici, i-ar fi spus să iasă la lumină.

I-ar fi spus să nu se teamă.

Cu inima bătându-i cu disperare în piept, Alizeh şi-a ridicat capul deasupra apelor în creştere ale spaimei şi a ieşit din umbră.

Treizeci şi unu

Kamran stătea acolo de cel puţin douăzeci de minute, privind cerul cu o speranţă fragilă ce era deja gata să se prăbuşească. Pusese bucăţica de hârtie înapoi în cutie,

iar cutia înapoi în buzunarul mantiei, dar pana, acum pătată de sânge, era încă strânsă în pumn. Mintea îi era un vârtej de emoţii contradictorii, bulversată de dovada de necontestat că iubiţii lui Divinatori ştiuseră, cu zile şi zile înainte de-a fi ucişi, nu numai că regele Zaal avea să moară, ci şi cât avea să sufere Kamran.

Îl durea inima.

S-a mirat de cât de siguri erau preoţii şi preotesele de mişcările şi acţiunile sale. Kamran se afla acum în posesia unei bucăţi din testamentul bunicului său şi, dacă ar fi deschis acest pacheţel cu o zi mai devreme doar, sigur ar fi fost şocat, dar şi derutat şi devastat. Ar fi fost posibil să folosească pana prea devreme sau la momentul nepotrivit. Mai rău: cutiuţa subţire ar fi putut fi pierdută cu uşurinţă. Rătăcită. Manipulată incorect.

Şi totuşi, Divinatorii nu-şi făcuseră griji. Totul se întâmplase exact aşa cum preziseseră.

Socotise în mod greşit că noua generaţie de Divinatori îl trădase, aruncându-i în turn. Acum înţelegea că îl protejau şi că îl închiseseră undeva unde Zahhak nu putea să-l ajungă, dar suficient de sus pentru ca Simorgh să poată veni uşor la el.

Ceea ce nu ştia, bineînţeles, era ce parte din toate acestea trebuia să fie testul pentru el. Nu ştia ce anume trebuia să dovedească sau cum ar fi putut să facă acel

lucru, însă acum vedea că ei îi cunoscuseră planul. Trebuie să fi ştiut că se îndrepta spre Tulan, pentru că darul lui Simorgh – personajul preamărit despre care auzise atât de multe în copilărie, despre bunătatea şi generozitatea căruia Zaal îi povestise la nesfârşit – era un dar de transport şi de protecţie. Kamran ştia că poate să călătorească pe spatele ei, că ea avea să-l ducă acolo unde avea nevoie să ajungă şi că avea să-i ofere armura şi compania ei.

Simorgh era iubită de mulţi, dar mai ales de ardunieni, care credeau că încă trăieşte aici cu familia ei, însă nu mai fusese văzută din ziua în care Zaal se întorsese la palat într-un moment triumfal, străbătând cerul pe spatele acestei creaturi strălucitoare şi eterice.

Şi acum, iată-l pe Kamran în faţa unei posibile ieşiri din nebunia care devenise viaţa sa, a unei oportunităţi de-a se alia cu cea mai legendară creatură magică din istoria lumii sale... şi nici măcar nu ştia dacă Simorgh urma să vină. Kamran nu ştia dacă făcuse lucrurile cum trebuie sau cât timp i-ar fi putut lua magnificei păsări să-l găsească.

Ore? Zile? Avea să moară de frig până atunci? Dar oare ea mai trăia, după atâta timp?

Lui Kamran i-a trecut prin minte că ar fi putut să se încălzească căutând pe podeaua murdară a turnului două pietre pe care să le lovească una de alta deasupra

unei grămezi de frunze moarte; şi, deşi nu era departe de-a cerceta cu mâinile goale adâncurile mucede ale celulei, a ezitat totuşi la acest gând, sperând să existe şi-o a treia opţiune – de preferat ceva ca o intervenţie divină sau...

A auzit atunci tunetul brusc al unor paşi grăbiţi şi un cor de voci agitate.

— Kamran? Kamran, eşti acolo?

A urmat o bătaie violentă în uşa de metal, iar prinţul a fost atât de uimit de această zarvă neaşteptată, încât s-a chinuit să se trezească din visare; într-adevăr, abia a avut o clipă să-şi vină în fire înainte de-a vedea o lumină dulce şi strălucitoare căzând din cerul de deasupra. În tot acest timp fusese atât de măcinat de tăcerea şi de ciudăţenia locului, încât a crezut, pentru o clipă, că s-ar fi putut să fie doar rodul imaginaţiei lui – până când a auzit un zumzet din ce în ce mai puternic în timp ce lumina dulce se tot apropia, pâlpâind, când, fără veste, s-a lovit uşor de faţa lui.

Licuriciul lui Hazan.

Kamran se simţea copleşit. Nu mai experimentase niciodată o asemenea euforie sau uşurare. Credea că urmează să cadă în genunchi sub povara ei.

În loc de asta, a spus totuşi, destul de calm:

— De ce v-a luat atât de mult?

Hazan, drept răspuns, a spart uşa.

S-a auzit un geamăt asurzitor când panoul de metal ruginit a fost desprins din cadrul său şi balamalele au scrâşnit, rupându-se. Kamran s-a mişcat rapid din calea lor, iar întreaga celulă s-a cutremurat când uşa grea s-a izbit, cu zgomot puternic, de pământ.

După ce a simţit că e în siguranţă, Kamran a înaintat ca să-i strângă mâna prietenului său şi să-i mulţumească pentru ceea ce făcuse – dar, în loc de asta, s-a tras înapoi cu atâta putere, încât aproape că s-a împiedicat de-o bucata putredă de ceva teribil de mort.

— Înălţimea Voastră?

Capul domnişoarei Huda s-a iţit în cadrul uşii.

— Sunteţi cât de cât bine?

— E viu! a strigat Omid şi l-a îmbrăţişat pe Kamran cu o demonstraţie de afecţiune pentru care, cu doar câteva zile în urmă, ar fi fost condamnat la moarte. Sunteţi în viaţă!

— Dumnezeule! a spus Deen, smulgându-l brusc pe Omid de lângă prinţ. Linişteşte-te imediat, băiete! Ce-i în mintea ta? Nu poţi să-l îmbrăţişezi aşa pur şi simplu pe prinţul Arduniei...

— Îmi pare rău! a răspuns Omid cu răsuflarea tăiată. Îmi pare teribil de rău, sire, doar că sunt atât de fericit să vă văd... Eram sigur că ministrul apărării v-a făcut ceva rău...

— A, da, e nebun de legat, a adăugat domnişoara

Huda, dând din cap cu nerăbdare. Ţipă într-una la toată lumea, chiar şi la Divinatori – nu am văzut niciodată servitori atât de speriaţi, iar asta spune multe, pentru că mama poate fi de-o duritate de neiertat cu personalul...

Kamran stătea acolo, urmărind acest circ în stare de şoc.

Le auzise vocile în minte mai devreme; ştia că discutaseră despre el, întrebându-se unde se află; dar nu se gândise nicio clipă că ei ar fi putut să fie cei care aveau să-l salveze.

— Ce... ce *naiba* căutaţi aici? i-a întrebat, abia reuşind să vorbească.

— Evident că am venit să te salvez, idiotule! a răspuns Hazan. Eram destul de aproape de castel – aşezând armele în lăzi pentru călătorie –, când m-a găsit licuriciul meu. O lăsasem la palat să supravegheze lucrurile în absenţa mea şi m-a alertat de situaţia ta imediat ce-a apărut Zahhak. Am venit cât de repede am putut.

— Nu întreb de tine, a replicat Kamran dezinvolt. Bineînţeles că *tu* eşti aici – şi mă bucur foarte mult pentru asta, îţi mulţumesc că ai venit, serios, vorbesc foarte serios –, ci întreb despre *aceşti* trei...

— Ah, a spus Hazan, iar Kamran i-a simţit dezaprobarea din voce. Da, nu-i aşa că e drăguţ? Au

insistat să mă ajute să te salvez.

— Ce? *De ce*?

— Păi... am văzut că eraţi în pericol, sire, a răspuns Omid. A fost o trădare teribilă – nu credeam că Divinatorii aveau să folosească vreodată o magie atât de îngrozitoare asupra Înălţimii Voastre...

— Şi doar nu puteam să stăm acolo cu mâinile în sân şi să lăsăm ca regele de drept să fie îndepărtat, a strigat domnişoara Huda, pentru ca un şarpe de ministru să-i fure coroana! Tatăl meu îl *detestă* pe Zahhak – şi ştiu asta cu siguranţă, pentru că, atunci când tata este băut, enumeră adesea oamenii pe care îi detestă, iar ministrul apărării se află pe un loc fruntaş în listă, care este destul de lungă, de fapt... Domnişoara Huda s-a încruntat înainte să adauge: Chiar, până acum nu mă gândisem cu adevărat la asta.

— Şi tu? s-a întors Kamran spre farmacist. Tu ce scuză mai ai?

— Ah, nu am nici cea mai vagă idee, Înălţimea Voastră, a răspuns Deen, uitându-se în jur cu o repulsie vizibilă. Slujitoarea aia oribilă era înspăimântată de ideea de-a lua parte la aşa ceva, iar eu am fost destul de prost să fiu de acord cu ea cu voce tare. Apoi mi-a cerut să fiu un gentleman şi s-o conduc peste pod, aproape un kilometru, ca să poată chema o căruţă pe o stradă mai circulată din oraş – căruţă al cărei preţ mi-a sugerat

să-l împărţim.

A oftat.

— Cred că s-ar putea să le fi spus „da” acestor nătângi – a dat din cap către Omid şi domnişoara Huda – doar pentru a evita să rămân singur cu ea, deşi, cu tot respectul, sire, constat că acum regret această decizie.

— Înţeleg, a spus Kamran, încruntându-se.

— Haide, atunci! a reluat Hazan, bătându-i pe prinţ pe umăr. Hai să te scoatem din văgăuna asta! Va trebui să fugim imediat de-aici; Zahhak e în delir. Distruge castelul în căutarea ta... şi a altceva... şi a testamentului bunicului tău, se pare că...

Kamran a simţit un fior de spaimă.

— Şi propun să ne îndreptăm spre docuri fără întârziere. Trebuie să-ţi spun multe lucruri, şi apoi trebuie să găsim un plan...

— Ai multe să-mi spui?

Spaima lui Kamran s-a intensificat.

— Despre ce?

Hazan a zâmbit aproape.

— M-am întâlnit cu mama ta.

— Ce? Unde?

Hazan a dat din cap spre ieşire.

— Lasă asta acum! O să avem destul timp să vorbim şi să punem lucrurile la cale când o să fim pe apă.

— Pe apă? s-a mirat domnişoara Huda, uitându-se de

la unul la altul. Ne urcăm într-o barcă?

— Tu, *nu!* au răspuns Kamran şi Hazan în acelaşi timp.

— Hazan, a adăugat prinţul, clătinând din cap în timp ce se uita din nou la lucarnă. Nu pot să plec încă. Trebuie să mai stau aici încă o vreme.

— Ce? s-a tras înapoi Hazan. De ce ai vrea să rămâi aici? Stai chiar lângă o grămadă de şobolani putreziţi...

Domnişoara Huda a ţipat ascuţit.

— Ah, Doamne! a şoptit Deen. Cred că mi se face rău.

— Nu sunt şobolani, a spus Omid săritor, cu accentul lui pronunţat. Adică nu sunt *doar* şobolani. Este şi un oposum, cred, şi celălalt... nu-mi amintesc numele în ardanză.

Domnişoara Huda a chirăit din nou.

Kamran nu le-a dat nicio atenţie; era pe punctul de-a-i întinde mâna lui Hazan, ca să-i arate pana strânsă în pumn, apoi pachetul ascuns în buzunar, când deodată noaptea a fost sfâşiată de un ţipăt splendid şi înfricoşător totodată.

Kamran n-a putut s-o zărească de la început, căci vederea uluitoarei păsări era blocată de acoperişul în mare parte închis, dar mâna sângerândă i s-a încălzit pe pana pe care încă o ţinea strâns şi-apoi a simţit până în măduva oaselor că ea sosise. Închisoarea turnului s-a cutremurat când făptura s-a coborât, iar el a rămas

uluit de forţa ei, de puterea pe care o degaja chiar şi acum, când încă nu o putea zări. A văzut apoi umbra unei gheare uriaşe prin lucarnă şi, din câteva mişcări rapide, dar pline de eleganţă, fiinţa a zdrobit acoperişul închisorii cu ghearele sale. Piatra sfărâmată a început să cadă peste ei, iar grupul a fugit din încăpere pentru a se feri de ploaia de dărâmături mortală, întorcându-se numai după ce se liniştise totul şi când, prin furtuna de praf care se risipea, Simorgh a apărut ca din vis.

Era magnifică.

Kamran a înaintat în timp ce restul se retrăgeau şi a căzut în genunchi în faţa ei. Enormă şi strălucitoare, Simorgh ocupa toată lăţimea încăperii, iar penele ei pufoase şi scânteietoare erau ca o explozie de culoare în lumina lunii. Şi-a înclinat capul şi l-a privit îndelung cu ochii ei întunecaţi, ca de cerneală, înainte de-a da în cele din urmă din cap – un semn de recunoaştere care lui Kamran i-a făcut inima să tresară. Pasărea a scos apoi un sunet, un murmur moale şi tandru, şi şi-a plecat genunchii pentru ca el să i se poată sui pe spate.

Kamran a simţit că i se blochează respiraţia în piept.

— *Simorgh,* a şoptit Hazan.

— Dumnezeule de sus! a oftat Deen. Nu m-am gândit vreodată, în toată viaţa mea...

— Oare visez? a spus domnişoara Huda. Cred că s-ar putea să visez.

— Da, domnişoară, a spus un Omid ameţit. Visezi.

Hazan a făcut un pas înainte şi s-a înclinat în faţa păsării, care doar îl îl studia cu curiozitate. Fostul ministru s-a ridicat încet, cu trupul înţepenit de uimire, apoi s-a întors spre prinţ.

— Kamran, cum ai...?

— Promit, a spus Kamran, să-ţi explic totul mai târziu. Dar dacă situaţia este atât de gravă pe cât spui tu, mai bine am pleca.

— Să plecăm?

Hazan a făcut ochii mari.

— În Tulan, vrei să spui?

— Da.

— Cu *Simorgh*?

— Da.

— Ah, Doamne, mergem în Tulan? a strigat domnişoara Huda. Mergem să o salvăm pe Alizeh?

Kamran a tresărit din nou la auzul numelui ei. Nu a învrednicit-o pe domnişoara Huda cu niciun răspuns.

— Ia astea! l-a îndemnat Hazan pe prinţ, trecându-i o curea peste cap. Am luat câteva arme din stoc înainte de-a pleca – nu ştiam dacă urmează să am nevoie de ele. Dar, dacă vom intra în Tulan de la înălţime, cel mai bine este să le avem la îndemână, pentru orice eventualitate.

I-a aruncat lui Kamran o tolbă de săgeţi, apoi un arc,

pe care prietenul său le-a prins cu uşurinţă şi şi le-a pus rapid pe spate.

— Mulţumesc! a spus prinţul. Cu adevărat!

Hazan l-a privit doar o clipă pe Kamran, apoi a răspuns cu o mişcare fermă din cap.

— Aş putea să primesc şi eu ceva? a întrebat Omid, care s-a apropiat de Hazan cu o nerăbdare ce l-a enervat pe Kamran. Nu am nicio armă, şi mi-ar plăcea să fiu înarmat...

— Ah, şi eu, şi eu! a strigat domnişoara Huda. Aveţi cumva nişte stele de aruncat[2]? Sunt destul de bună cu stelele de aruncat...

— Doar nu vorbiţi serios! a exclamat Kamran, îngrozit. Voi doi *nu* veniţi cu noi.

— Trei, şi-a dres vocea Deen, părând brusc destul de vesel. Suntem trei, de fapt.

— Credeam că trebuie să te duci acasă? a spus Kamran cu un aer întunecat, întorcându-se cu faţa la farmacist. Credeam că ai spus că te aşteaptă cei dragi.

---

[2] Steaua de aruncat sau steaua ninja este o armă tradiţională japoneză (numele original fiind *shuriken,* care înseamnă ad litteram „lamă de mână ascunsă") care era folosită ca un pumnal ascuns în special pentru a distrage adversarul sau a-l lua prin surprindere, fiind aruncată de la distanţă. Era o armă suplimentară în arsenalul samuraiului - pe lângă săbii şi diverse alte arme -, cu un important rol tactic în luptă, iar mânuirea sa era predată în majoritatea şcolilor de arte marţiale tradiţionale. Forma lamei era extrem de variată - tradiţional în formă de băţ/ac sau discoidală cu diferite secţiuni, cu o simetrie care permitea aruncarea precisă.

Că habar n-ai ce cauţi aici.

— Asta a fost înainte de-a şti că aveam s-o întâlnesc pe Simorgh, a răspuns Deen, care a făcut o plecăciune rapidă când pasărea s-a întors să se uite la el. Cei dragi mie vor înţelege. Dacă mă vor crede măcar.

Se uita fascinat la pasăre.

— Nu pot să mă duc acasă acum.

Kamran a clătinat din cap.

— Sunteţi cu toţii orbi? a strigat el. Suntem *cinci.* Nu putem încăpea toţi cinci pe spatele aceleiaşi păsări...

Simorgh a emis un ţipăt.

Era un sunet blând, melodios, dar care totuşi răzbătea până departe, şi, într-o clipă, Kamran şi-a dat seama că nu mai sunt singuri. Simorgh îi adusese şi pe ceilalţi, pe copiii pe care Zaal îi cunoscuse în tinereţe, al căror cuib îl împărţise când fusese prunc.

Alte patru păsări magnifice au poposit în vârful turnului, şi grupul lor a început să privească în jos, în întuneric, cântând încet.

Kamran a închis ochii preţ de câteva clipe.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! a murmurat el.

Deen a tuşit.

— Dacă alegeţi să veniţi, veniţi pe propria răspundere, a rostit Kamran cu asprime. Nu o să mă sinchisesc dacă sunteţi ucişi. E clar?

— Da! a strigat Omid, ridicând un pumn în aer.

— Să fim *uciși?* s-a încruntat Deen. Nu mi-am dat seama că am putea muri...

— Nu, sire, a spus domnișoara Huda, clătinând din cap. Cu tot respectul, Înălțimea Voastră, nu cred că este foarte responsabil din partea dumneavoastră, pentru că vom avea nevoie de un conducător, iar dumneavoastră v-ați născut literalmente pentru un astfel de rol...

— *Hazan,* a spus Kamran, proptindu-și fruntea în palme.

— Domnișoară Huda, a spus liniștit fostul său ministru. Te poți baza pe mine dacă ai nevoie de ceva.

Simorgh s-a lansat în sus cu un țipăt răsunător, aterizând pe buza frântă a turnului, care s-a zguduit sub greutatea ei. A ciripit apoi către copiii ei care au aterizat pe rând în celula rotundă, luând pasagerii unul câte unul.

Prima, domnișoara Huda, care râdea printre lacrimi; apoi Omid, care și-a îmbrățișat pasărea ca un copil ce era, sărutându-i fără să se gândească chipul cu pene; apoi Deen, prea mândru pentru a lăsa să se vadă mai mult decât un mic zâmbet încântat în timp ce încăleca, chiar dacă se lupta cu un val evident de emoție; și apoi Hazan, înalt și demn, și-a ocupat locul cu umilința și grația cuvenite unui cavaler, dând din cap doar o singură dată către Kamran înainte de a se înălța, cu o amplă bătaie de aripi, spre cer.

Când, în sfârşit, ceilalţi au ajuns printre nori, Simorgh a aterizat din nou în faţa prinţului, iar Kamran s-a apropiat cu admiraţie de frumoasa pasăre. Şi-a plimbat cu veneraţie mâinile peste penele ei mătăsoase, apoi a încălecat cu grijă incredibila creatură.

S-a ridicat imediat în aer.

Kamran s-a trezit aruncat înapoi pe când urcau şi şi-a încolăcit repede braţele în jurul gâtului graţios al păsării în timp ce se înălţau tot mai sus şi mai sus de-a lungul turnului distrus, iar odată ce s-au ridicat deasupra palatului, Simorgh a scos un ţipăt care a sfâşiat noaptea, a bătut din aripile puternice şi strălucitoare şi şi-a ocupat locul în fruntea grupului.

S-a auzit un zgomot ca de tunet când s-a desprins şi o ploaie de culoare a străbătut cerul, zugrăvind bolta într-o fosforescenţă din altă lume.

Priveliştea l-a umplut de o bucurie greu de explicat.

Kamran a privit înapoi în timp ce dispăreau în cerul de cerneală, întrebându-se, cu un freamăt în inimă, cine avea să fie dacă s-ar mai întoarce vreodată.

Tahereh Mafi a scris mai bine de 12 cărţi, figurează ne lista autorilor de bestsellere *New York Times* şi a fost nominalizată la Naţional Book Awards. În prezent, locuieşte în sudul Californiei împreună cu soţul ei, scriitorul Ransom Riggs, şi fiica lor. Poţi găsi mai multe detalii despre Tahereh pe Instagram la ©Tahereh sau vizitându-i site-ul, taherehbooks.com.